

Cô
Bát

Bát Mất Thời Vuốt Gian *

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

- Chương 1 - Ngôi sao ca nhạc Danny
- Chương 2 - Fan cuồng
- Chương 3 - "Người con gái của anh"
- Chương 4 - Đừng bỏ tôi
- Chương 5 - Ở lại nhà nghỉ
- Chương 6 - Tiểu thư nhà họ Ngô
- Chương 7 - Ngắm sao ban đêm
- Chương 8 - Anh bạn tốt Phi Vũ
- Chương 9 - Tung tích thiên thạch
- Chương 10 - Cuộc hội ngộ ở sân bay
- Chương 11 - Đặt chân tới Bắc Kinh
- Chương 12 - Bạn thân
- Chương 13 - Diện mạo mới
- Chương 14 - Phiền phức đã tới
- Chương 15 - Mỹ nhân cứu Anh hùng
- Chương 16 - Không phải kẻ tầm thường
- Chương 17 - Nhà họ Hạ ở thành phố T
- Chương 18 - Khối thiên thạch có giá trên trời
- Chương 19 - Cậu ấm ngỗ ngược
- Chương 20 - Người hầu tri kỷ
- Chương 21 - Thiếu gia Quân Trùng
- Chương 22 - Thiếu gia Thượng Quân Trùng
- Chương 23 - Vạch trần
- Chương 24 - Cô nam quả nữ
- Chương 25 - Mờ ám
- Chương 26 - Hiểu nhầm
- Chương 27 - Anh ấy tức giận rồi
- Chương 28 - Thực ra có quan tâm
- Chương 29 - Nổi kinh hoàng ở thang máy
- Chương 30 - Anh ta sợ bóng tối
- Chương 31 - Trị giá bao nhiêu tiền?
- Chương 32 - Lăng mười ba triều Minh
- Chương 33 - Địa cung Định Lăng
- Chương 34 - Quan sòng1 của tôi
- Chương 35 - Mạo hiểm tính mạng
- Chương 36 - Xin anh hãy buông tay

Năm Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy.

Nội cung Càn Thanh, Bắc Kinh.

Mình hoàng Chu Dực Quân bệnh nặng đã lâu đang được mấy tên hoạn quan đỡ dậy từ trên giường rồi chậm rãi đi ra khỏi đông môn các¹. Tại chính điện cung Càn Thanh, mọi người đã tề tựu đông đủ, chính cung Hoàng hậu dẫn theo một đoàn phi tần, vừa nhìn thấy Hoàng đế Vạn Lịch từ gian phòng phía Đông đi tới, tất cả đều đồng loạt cúi gập người.

¹ *Đông môn các: Một nơi nghỉ ngơi của Hoàng đế.*

Vạn Lịch và Hoàng hậu ngồi cạnh nhau ở chính giữa ngai vàng, phải một lúc lâu sau ông mới dứt được tiếng ho khan và thở dốc.

Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ lưng Vạn Lịch, đến khi ông giơ tay lên phát phát ra hiệu, bà ta mới quay đầu lại, nhìn đám phi tần đang quỳ trên mặt đất rồi lên tiếng: “Các người đều đứng lên đi!”.

Nét mặt Hoàng hậu tràn ngập vẻ vui sướng lạ lùng, vẻ ngoài bóng loáng, hồng hào của bà ta hoàn toàn đối lập với bệnh tình ốm yếu của Hoàng đế.

Bà ta lơ đãng lướt ánh mắt qua đám phi tần, mỉm cười nói: “Tù phi, giờ Tuất ba khắc sắp đến rồi, có thể bắt đầu được chưa?”.

Một người trong số những phi tần kia đứng dậy, uốn chuyển đi lên phía trước hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng đế Vạn Lịch nhìn nữ nhân đó, mù mờ hỏi: “Tù ái phi, nàng...?”. Trong lòng ông ta tràn đầy nghi hoặc, không khỏi đưa ánh mắt về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười nói: “Vạn tuế gia, Người không biết rồi, thời gian trước có sao rơi ở vùng Hà Nam, đúng lúc Tù ngự sử đang ở đó giám sát nên đã nhặt được một khối sao sa. Tù ngự sử và muội muội đều nói bên trong khối sao sa này ẩn giấu huyền cơ, nếu có thể giải mã được nó thì sẽ kéo dài được hồng phúc của Đại Minh ta. Thần thiếp biết rõ muội muội và Tù ngự sử đều rất am hiểu chiêm tinh, lại học được thuật số Âm Dương từ mấy vị đạo sĩ, nhất định có thể khám phá ra bí ẩn bên trong khối sao sa kia. Cho nên, thần thiếp mới giao trọng trách này cho muội muội”. Hoàng hậu vừa nói, vừa nhìn về phía Tù phi, trên môi nở nụ cười nhăm nhem.

Vạn Lịch nghe xong liền gật đầu, nụ cười nhợt nhạt hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch: “Tù ái phi quả nhiên là chân truyền của phụ thân nàng...”. Ông còn chưa khen xong, một phi tần bên dưới đã mỉm cười thêm mắt thêm muối: “Đúng ạ! Thủ hồi trên thế gian này, ngoài Tù phi nương nương và Tù ngự sử ra còn ai có thể khám phá được điều huyền bí trong đó nữa? Nếu bọn họ mà không làm được, thì danh tiếng của Tù ngự sử há chẳng phải là hư danh sao?”.

Câu nói có vẻ như đùa vui vừa thốt ra từ miệng phi tần kia lập tức khiến khuôn mặt xinh đẹp của Tù phi biến sắc, còn Hoàng hậu đang ngồi trên điện thì lại chậm rãi lộ ra ý cười. Vạn Lịch hoàn toàn không ý thức được những mỹ nhân trong hậu cung của mình đang dùng tâm kế chơi xỏ lẫn nhau, ông ngó xuống Tù phi dò hỏi: “Tù ái phi, nàng đã tìm ra cái gì rồi?”.

Tù phi chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hoàng đế, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng nàng hiện lên khiến ngay cả người đang bệnh như Vạn Lịch cũng phải động lòng, đôi mắt như lóe lên tia sáng. Ông chìa cánh tay gầy gò khô quắt của mình ra, nói: “Ái phi à! Dưới đất lạnh lắm, mau bình thân!”.

Tù phi nâng váy đứng dậy, dáng người thướt tha ẩn hiện dưới lớp áo choàng. Nàng yêu kiều gật đầu với Vạn Lịch, lơ đãng đảo ánh mắt quét qua sắc mặt lạnh như băng của Hoàng hậu, rồi mới lên tiếng trả lời câu hỏi của Vạn Lịch: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, thần thiếp và phụ thân đã dùng hết bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng xem như nhờ hưởng phúc Thánh ân, mà nhìn thấy một chút môn đạo nằm trong tinh thạch. Thần thiếp không phải thuật sĩ giang hồ, không dám khẳng định khối sao sa này có thể mang đến cái gì cho Đại Minh ta, chỉ có thể suy đoán rằng, giờ Tuất ba khắc hôm nay, tinh thạch sẽ phát ra điều kỳ lạ”. Tù phi nói năng rất có trước có sau, phép tắc nhưng giọng nói không vì thế mà mất đi sự mềm mại, dịu dàng, mỗi câu mỗi chữ của nàng tựa như có sức mạnh làm mềm nhũn từng khớp xương trong người Vạn Lịch.

Vị phi tần ban nãy không khỏi lộ ra vẻ mặt châm chọc, lại nhỏ giọng nói: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm trò trẻ con chứ”.

Hoàng hậu vờ như không nghe thấy, thẳng thừng chĩa mũi nhọn vào lời nói của Tù phi: “Nói như vậy, khối sao sa kia mang lại hồng phúc hay tai họa cho Đại Minh ta, vẫn còn chưa biết ư?”. Bà ta ung dung nhìn Tù phi, rồi lại quay sang nhìn Vạn Lịch bằng ánh mắt bất an, dường như đang vô cùng lo lắng cho vận mệnh Đại Minh.

Tù phi đương nhiên hiểu rõ suy tính trong đầu Hoàng hậu, vẫn thản nhiên cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói vậy không đúng rồi, chỉ là một hòn đá bé xíu, làm sao có thể ảnh hưởng tới vận mệnh quốc gia? Theo như lời nương nương, khối đá này chỉ đơn thuần là một ngôi sao nhỏ từ trên trời rơi xuống, Vạn tuế gia mới là Trời, chỉ có Vạn tuế gia mới có thể nắm giữ được vận mệnh Đại Minh, nương nương nói vậy e rằng có phần không thỏa đáng rồi”.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, đang định mở miệng nói gì thì bị Vạn Lịch lên tiếng cắt ngang: “Được rồi! Được rồi! Chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao sa mà thôi. Tù phi, nàng mau cho Trẫm xem thế nào, khối đá này có thể phát ra điều gì dị thường?”. Vạn Lịch cũng muốn để cho lỗi tai mình được bình yên.

Tù phi không tiếp tục tranh cãi nữa, chỉ nhìn về phía Hoàng đế mỉm cười đầy mê hoặc. Đến khi Vạn Lịch cười đáp lại, nàng mới hành lễ một lần nữa rồi đi ra phía ngoài cửa điện.

Trong tay nàng là một khối đá long lanh, chừng chỉ to bằng một quả trứng gà. Trong bóng đêm, nó phát ra thứ ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt. Tất cả mọi người trong điện đều chăm chú nhìn ra bên ngoài. Từ phi cầm khối đá giơ lên cao, chân bước nhịp nhàng đều đặn giống như bước theo một bộ pháp nào đó khiến những người không hiểu Thuật Kỳ Hoàng¹ cảm thấy huyền diệu, khó hiểu.

¹ Thuật Kỳ Hoàng: “Hoàng” là để chỉ Hiên Viên Hoàng Đế, “Kỳ” là để chỉ Thần tử của ông - Kỳ Bá. Thuật Kỳ Hoàng ra đời khi Hoàng Đế, Lôi Công và Kỳ Bá cùng luận đạo với nhau về các vấn đề y thuật, đây là một tác phẩm kinh điển, khởi nguồn lý luận y học Trung Quốc.

Một cung phi quay sang thì thầm với phi tử bên cạnh:

“Cô ta có thể làm được ư?”.

Một phi tử khác cười lạnh, nhìn cô ta rồi đánh mắt về phía ngai cao. Cung phi này lập tức hiểu ý liền liếc về phía Hoàng hậu, chỉ thấy ánh mắt bà ta đang thấp thoáng nụ cười đầy sát khí, một nụ cười nắm chắc phần thắng trong tay.

Hai nữ nhân trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ bị ai thương xót thay Từ phi trong khi bản thân đang vô cùng hoan hỷ trước tai họa của người khác. E là khối tinh thạch trên tay Từ phi kia cũng đã bị Hoàng hậu sai người động tay động chân rồi.

Giờ Tuất ba khắc, Từ phi nắm vững vị trí mà mình đang đứng, trang trọng cầm khối đá giơ lên cao. Theo như tính toán của nàng, nhất định vào đúng thời điểm khối đá sẽ phát sinh biến hóa, hơn nữa hiện tượng kỳ lạ lại có thể bị nàng phát hiện thì chắc chắn sẽ phải là một biến hóa không tầm thường.

Thế nhưng, khi chiếc kim đồng hồ mặt trời đã chỉ tới thời gian chuẩn xác, lại chẳng có bất kỳ điều lạ lùng nào xảy ra. Sắc mặt Từ phi biến đổi, nàng nhìn chăm chăm khối đá trong tay. Dưới ánh đèn mờ nhòe, khối đá vẫn tỏa ra quang sáng màu lam nhàn nhạt, tựa như bị người ta bôi một chất gì đó bên ngoài.

Một khắc trôi qua, không có bất cứ biến đổi nào.

Lúc đó ở bên trong đại điện, Vạn Lịch, Hoàng hậu và mọi người bắt đầu sốt ruột không yên. Hoàng hậu bấy giờ mới lạnh lùng cười: “Muội muội chớ cuống, chúng ta đều đang chờ”.

Một cung phi đột nhiên buột miệng: “Từ phi mà cũng có lúc sơ sẩy thế này ư? Đây há chẳng phải lừa gạt Thánh Thượng sao?”.

Lời nói của cô ta khiến Từ phi lạnh lùng nhìn về phía

Hoàng hậu. Khối đá này nhất định đã bị bà ta ra tay trước.

Từ phi đang không biết phải lên tiếng giải thích thế nào thì khối đá trong tay nàng đột ngột rung mạnh. Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm bên ngoài cung Càn Thanh, ngay cả Vạn Lịch già nua ốm yếu như thế cũng đứng dậy được một cách nhẹ nhàng.

Nụ cười trên môi Hoàng hậu vụt tắt, Từ phi thì hoàn toàn không ngờ khối đá đã bị Hoàng hậu ra tay trước rồi mà vẫn phát sinh biến hóa, chỉ là xảy ra muộn một khắc mà thôi.

Nét mặt Từ phi rạn vỡ. Chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ phát ra từ khối đá bao trùm quanh người nàng. Nàng quay đầu vào đại điện, thấy sắc mặt Hoàng hậu đã đông cứng như hàn băng, còn Hoàng đế thì tràn ngập vẻ mong chờ. Tảng đá đè nặng trong lòng này giờ đã biến mất, nàng chăm chú quan sát khối đá thần kỳ trên tay, ánh sáng phát ra càng lúc càng mạnh khiến người ta chói mắt. Từ phi chợt thấy toàn thân nóng rực.

Mọi người không chịu nổi phải giơ tay lên che mắt,

đến khi luồng ánh sáng kỳ dị kia biến mất, Từ phi cũng không còn ở đó nữa...

Chương 1

NGÔI SAO CA NHẠC DANNY

Tại một vùng núi thuộc Hưng Bình, Thiểm Tây. Một anh chàng có dáng người gầy choắt cầm trong tay chiếc cặp lồng đang vội vã bước vào căn nhà tranh dựng tạm. Căn nhà này dựa lưng vào một sườn núi thấp, dưới ánh mặt trời chói chang còn có thể miễn cưỡng được hưởng chút bóng râm.

Anh ta đi thẳng về phía chiếc ghế xếp nằm ở trong cùng của căn nhà, nơi một người đàn ông đang nằm, áo choàng màu vàng rực dưới cái nắng ban trưa rõ ràng vô cùng chói mắt, rơi vào mi mắt, càng khiến người ta thấy như bị thiếu đốt.

Người đàn ông đeo kính râm, phủ một mảnh khăn bông màu đen trên mặt để chắn ánh mặt trời. Cô gái đứng bên cạnh cầm một chiếc quạt điện mini chĩa vào cổ người đàn ông, dè dặt và cẩn thận như rất sợ làm tung bụi tóc trên đầu anh ta.

Anh chàng gầy gò tiến đến trước mặt người đàn ông đang nằm kia, bộ dạng xun xoe lấy lòng, nhỏ giọng nói: “Danny, đây là canh đậu xanh, còn ướp lạnh nữa. Cậu biết đấy, nơi này là thâm sơn cùng cốc, tôi phải lén lút mang tới đây, cậu mau uống đi. Ha ha”. Anh ta cười với một chút đắc ý.

Một lúc sau, người đàn ông kia mới chậm rãi giơ tay lên tháo cặp kính râm xuống, uể oải kéo chiếc khăn bông đen sì ra, để lộ hoàn toàn khuôn mặt hoàn chỉnh với đường nét tuyệt mỹ, mũi cao thẳng, bờ môi đẹp mê người, chỗ nào cũng vô cùng hài hòa, đám râu thưa trên cằm khiến khuôn mặt anh ta càng thêm góc cạnh và gợi cảm.

Hết thấy vốn dĩ đã vô cùng hoàn hảo, nhưng khi nhìn tới đôi mắt sao băng kia, mọi người chắc hẳn sẽ cho rằng, chỉ có khuôn mặt này mới có thể phù hợp với đôi mắt ấy. Cặp mắt đó sâu thẳm và âm u. Nói nó là sao băng, bởi nó quá đẹp đến nỗi khiến cho bao lo lắng, phiền muộn của người ta trong thoáng chốc liền tan biến tựa sao băng. Nó lại càng giống như pháo hoa, rực rỡ trong khoảnh khắc rồi vụt tắt, nhưng vẫn khiến người ta lưu luyến về đẹp ấy.

Thực ra anh chàng Danny này mang một vẻ đẹp phương Đông điển hình, chỉ có điều màu mắt nâu được che phủ một tầng xanh lam nhàn nhạt có vẻ không giống với người phương Đông cho lắm, nhưng chính vì điểm khác biệt này mà vẻ đẹp của anh ta lại càng thêm mộng ảo.

Anh ta giơ tay lên cào cào bụi tóc sau đỉnh đầu với vẻ khó chịu, ánh mắt tràn đầy sự bất mãn và khinh thường, nhưng vẫn khiến cô gái cầm quạt đứng phía sau mê mẩn nhìn.

“Chết mất thôi! Nóng thế này có nhất định phải tới đây để quay phim không hả? Bao nhiêu phim trường dựng lên để làm cái gì?”, người đàn ông không kiêng dè gì mà phát tiết.

Anh còi kia lúng túng nhìn người đàn ông, rồi lại ngó xung quanh, rất sợ có người nghe thấy. Anh ta vội vàng tiến tới phẩy tay ra hiệu cho cô gái trợ lý rời đi.

Cô gái hậm hực buông chiếc quạt trong tay xuống, lưu luyến nhìn người đàn ông rồi mới ra ngoài.

Anh chàng gầy gò đổ canh trong cặp lồng ra, không dùng tiếng Trung mà nói với người đàn ông bằng tiếng Ý: “Đây là vì đạo diễn yêu cầu tính chân thực đối với phim lịch sử! Cậu chú ý lời nói một chút, đừng nghĩ rằng hiện tại được coi trọng mà có thể làm mất lòng ông ấy, cứ như thể cậu không gánh vác nổi đâu!”. Anh ta nói, rồi đặt bát canh vào tay người đàn ông.

Người đàn ông tỏ ra không phục nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta, đành bắt đắc dĩ hạ giọng nói bằng tiếng Ý, song vẫn có vẻ chẳng quan tâm: “Tôi chỉ là một ca sĩ, đâu phải diễn viên mà đóng phim chứ! Jim, anh cũng biết tôi chỉ có thể hát thôi cơ mà!”.

Jim khổ sở nói: “Danny, cậu nên biết hài lòng đi! Thời buổi này ai có thể chỉ dựa vào âm nhạc mà nổi tiếng được chứ? Cậu không ngẫm kỹ lại xem bộ phim này có bao nhiêu minh tinh lớn tham gia? Lần đầu tiên cậu đóng phim mà đã được so tài cùng anh Phát, lại còn là nam chính thứ hai, ngay đến Triệu Vỹ và Hoa Tử cũng không có được vai diễn này, cậu còn bất mãn cái gì chứ?”.

“Nhưng mà vai diễn của tôi là ai, tôi còn không biết!”, Danny vừa nói vừa dang hai tay ra nhún vai, “Lịch sử Trung Quốc tôi hoàn toàn không hiểu gì cả, tôi chỉ biết rằng mình đóng Đường Minh Hoàng, cái vị Đường Minh Hoàng này thích Dương quý phi. Ngoài ra cái gì cũng mù tịt!”.

“Hey! Thế là đủ rồi!”, Jim vỗ vỗ vai Danny, “Cậu chỉ cần nhớ mình thích Dương quý phi là được, không cần quan tâm xem vị Đường Minh Hoàng kia bao nhiêu tuổi, là vị vua nào, cậu cứ dựa vào kịch bản mà làm là OK, chúng ta chỉ việc ngồi đợi linh thiêng!”.

Thấy có người đang đi về phía mình, Jim vội vàng dặn dò Danny: “Uống canh đậu xanh đi nhé!”.

Nói xong, anh ta đứng dậy, bấy giờ mới nhìn rõ người đi tới là phó đạo diễn.

Phó đạo diễn đi thẳng đến chỗ Danny, mặt đỏ bừng, không biết là vì trời quá nóng hay bởi nhìn thấy Danny nên quá hưng phấn: “Ha ha... Tên tiểu tử này, cậu dám trốn ở đây uống canh một mình à! Được ưu ái quá nhỉ!”.

Danny hồ hững cười: “Có chuyện gì?”, giọng điệu khách sáo và xa lạ.

Phó đạo diễn ngây người, nhưng cũng quen với tác phong của anh ta nên lập tức giải thích: “À, tôi có chuyện này cần nói với cậu”. Ông ta chỉ ra bãi đất trống phía trước căn nhà tranh, “Lát nữa, Dương quý phi sẽ bị thiêu sống ở chỗ đó”. Thấy Danny trở mặt nhìn mình, phó đạo diễn có chút chột dạ, vội vàng bổ sung, “À!... Kịch bản này của chúng tôi hơi khác với lịch sử một chút, Dương quý phi treo cổ không hay cho lắm, cảnh chết cháy có khí thế hơn! Lát nữa cậu đứng ở chỗ này. Ừm! Đây này, sau đó khóc, nói lời thoại của cậu, sau đó thì đám quân lính sẽ không thềm để ý tới lời khóc lóc kể lể của cậu mà dứt khoát châm lửa...”.

Phó đạo diễn nói một thôi một hồi, thấy Danny gật đầu rồi, mới vỗ vai anh động viên: “Thượng Quân Trùng, cậu chuẩn bị cho kỹ, lát nữa tốt nhất là khóc lóc thảm thiết vào”.

Thượng Quân Trùng là tên tiếng Trung của Danny. Chờ Phó đạo diễn đi rồi, anh lập tức bày ra bộ mặt bất đắc dĩ. Trợ lý Jim đưa kịch bản, anh cũng không thềm nhận lấy mà sải bước ra khỏi căn nhà tranh. Jim theo sau, cười nói: “Thế là phải rồi! Cơ hội tốt biết bao, cậu xem, cậu càng nổi, công ty sẽ càng cung chiều cậu, cậu sẽ càng có cơ hội ra thêm đĩa hát. Nguyên tắc này cậu hiểu rõ hơn tôi mà...”.

Trong khi Jim đứng đằng sau dùng tiếng Ý nói lảm nhảm, Thượng Quân Trùng đã đi được một đoạn khá xa.

Vừa tới nơi, Thượng Quân Trùng lập tức cảm nhận được ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng hò hét từ bốn phương tám hướng truyền tới, vây lấy anh. Quân Trùng không chịu được liền đưa tay lên che mắt, nhưng vẫn nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều phóng viên và đám đông xem quay phim đang hướng về phía mình mà nhẩy nhót, la hét.

Vừa đuổi tới nơi trợ lý Jim liền cùng Phó đạo diễn chặn Thượng Quân Trùng lại. Phó đạo diễn cười xòa: “Thượng Quân Trùng, cậu đợi lát nữa hãy qua đây, chỗ này nhốn nháo lắm”.

Jim vừa ngó ra đám đông bên ngoài, vừa kéo Thượng Quân Trùng lại: “Thấy không? Ngoài đó phần lớn đều là những fan nhạc của anh, mấy cô gái kia kìa, trời! Còn không sợ nóng, không sợ nắng, không quản đường xá xa xôi chạy tới nơi hoang vu hẻo lánh này. Biết đấy gọi là gì không? Chính là sức quyến rũ!”.

Thượng Quân Trùng lườm Jim, dù là trợ lý cũng không nên tăng bốc anh lên trước mặt bao nhiêu người ngoài thế chứ!

“Đúng thế! Đúng thế! Sức hấp dẫn của Tiểu Thượng đúng là quá phi thường, mới tới Đại lục chưa được bao lâu mà đã vậy!”, phó đạo diễn cũng tỏ vẻ hiểu biết mà lên tiếng nịnh bợ, lại còn không quên hạ giọng nói tiếp: “Ngay cả anh Phát và Vỹ Tử chưa biết chừng cũng không có được cái phong thái như thế này”.

Thượng Quân Trùng không nói gì, lặng lẽ quay lại căn nhà tranh, bưng cặp lồng lên uống một hơi hết sạch chỗ canh còn lại. Khi anh đi ra lần nữa, mọi người bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi hết cả, Dương quý phi bị trói vào một cây cột vừa cao vừa nhỏ ở chính giữa trên đài cao. Cô gái đóng Dương quý phi có khuôn mặt xinh đẹp nhưng thần sắc lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng tựa như nhìn thấu thế gian này. Phía dưới cô ta là một vòng thiêu, rơm củi đan xen chằng chịt. Xung quanh đài cao, đám quân lính đứng xếp hàng ngay ngắn, trong tay mỗi người cầm một cây giáo dài, tất cả đều hướng về cái đài cao ở giữa giàn thiêu, chĩa về cô gái đang bị trói đó.

Thượng Quân Trùng được hóa trang có một nhúm tóc bạc hai bên thái dương, nhưng tạo hình Đường Minh Hoàng trong phiên bản này vẫn rất gợi cảm và cường tráng, không hề có lấy một chút già nua.

Đường Minh Hoàng đến, đám quân lính liền bắt đầu hò reo và đồng loạt gõ giáo xuống đất, rất có tiết tấu, rất có khí thế, càng làm tăng vẻ trang nghiêm và sát khí quanh đài thiêu.

“Giết yêu nghiệt! Giết yêu nghiệt!”, âm thanh vang lên không ngừng.

Thế nhưng, ngoài tiếng hò kia, còn có những tiếng kêu la khác, thanh âm này hỗn độn nhưng lại vang dội, thậm chí còn hùng hồn và phấn khích hơn cả tiếng hò của đám lính.

“Thượng Quân Trùng, Thượng Quân Trùng!!!” “Danny, Danny, em yêu anh!”

Những âm thanh cứ nối nhau vang lên, bắt đầu từ khi Thượng Quân Trùng xuất hiện, càng lúc càng mãnh liệt.

Bức poster khổ lớn chụp hình Thượng Quân Trùng treo bên ngoài phim trường cũng bị mấy cô gái khiêng đi, oi bức và nóng nực dường như chẳng thể ảnh hưởng gì đến họ. Phóng viên chen lấn trong đám người hâm mộ cuồng nhiệt, vừa chụp ảnh, vừa ghi hình, bận đến quay cuồng đầu óc!

Đạo diễn đứng sau máy quay cuối cùng mất kiên nhẫn, chỉ vào Phó đạo diễn, khuôn mặt xỉ xuống còn dài hơn cả mặt ngựa: “Mấy người có biết làm việc không thế hả? Sao không đuổi được họ đi? Còn không làm được tí chuyện vặt như thế thì cút hết cho tôi!”.

“Không phải, Đạo diễn, anh không biết đâu, tại bọn họ quá nhiệt tình...”, vị Phó đạo diễn này thật là trước sau chẳng lấy lòng được ai hết.

Đạo diễn di chuyển ánh mắt qua đầu Phó đạo diễn, phóng tầm mắt ra phía sau: “Kịch vụ¹, kịch vụ! Đuamấyngười ra đuổi họ đi! Không được thì báo cảnh sát. Số bao nhiêu ấy nhỉ, 999 à? Hay 110?”...

¹Nhân viên đoàn phim.

Nhân viên của đoàn phim tổn sức một hồi lâu mới khiến người hâm mộ ngoài kia yên lặng. Thượng Quân Trùng vẫn đứng một bên nhìn về phía cây cột trên đài thiêu chuẩn bị trước cảm xúc để diễn. Máy quay bắt đầu vận hành, đạo diễn vừa hạ lệnh một tiếng, cô Dương quý phi đứng trên kia lập tức nhìn xuống phía Thượng Quân Trùng, ngưng ngừng nói: “Hoàng thượng,

Hoàng thượng! Thần thiếp... thần thiếp chết cũng không hối tiếc...”.

Thượng Quân Trùng ngưng nhìn cây cột, đôi mắt dần dần dâng lên một màn sương mờ, dáng vẻ đầy thê lương. Anh đang muốn nói gì đó với chiếc cột kia nhưng cả người bỗng run lên, một tiếng cũng không thốt ra được, bờ môi mỏng khẽ mấp máy, mơ hồ gọi hai chữ: “Ngọc Hoàn...”.

Bên ngoài, đám nữ sinh xem rất nhập tâm, hai bàn tay cứ xoắn vào nhau, xúc động đến nỗi suýt không đứng vững được mà ngã xuống. Bọn họ vội che miệng lại, sợ phát ra âm thanh ảnh hưởng tới mạch diễn xuất của Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có người không kiềm chế được, một tiếng hô lãnh lót vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của trường quay: “Danny đẹp trai, a a a...”.

Một cô gái khác đột nhiên ngồi ngã phịch xuống đất, nghẹn ngào lau nước mắt: “Tôi không muốn sống nữa! Danny thật đáng thương...”.

Lần này đạo diễn không nhìn được nữa, giơ tay đẩy một phát, anh quay phim bắn ra xa một mét, ngã ngồi trên ghế, uất ức đến mức cả hồi lâu không nói được câu nào.

Phóng viên có mặt tại đó như vỡ được cơ hội, vội vàng cầm micro chạy tới xúm quanh cô gái kia: “Chúng ta đều biết Thiên hạ thiếu niên khởi quay tại một vùng núi hẻo lánh ở Thiểm Tây, nhưng tại phim trường vẫn có rất nhiều fan của Thượng Quân Trùng không bận tâm thời tiết nóng bức, không quản khổ cực vất vả mà tới xem. Cảnh quay hôm nay là Đường Minh Hoàng chứng kiến Dương quý phi bị thiêu cháy, Quân Trùng của chúng ta đang phải diễn cảnh khóc lóc của Đường Minh Hoàng, nhiều fan có mặt ở đây đều không kiềm lòng được trước bộ dạng đau khổ của anh mà bật khóc đến ngã cả xuống đất, gây cản trở không ít tới công việc của đạo diễn và đoàn phim”. Phóng viên tận dụng triệt để mọi thứ, tiếp tục nói, “Ngay bây giờ chúng tôi xin gửi tới quý vị những hình ảnh hỗn loạn ngoài phim trường...”.

Thế nhưng, khi cô ta vừa ra hiệu cho máy quay nhắm vào cô gái đang ngồi khóc dưới đất thì một trận gió lớn ập đến, cô ta vội vàng quay đầu tránh.

Cơn gió này xem ra càng lúc càng dữ dội, không có dấu hiệu dừng lại. Ngay cả người quay phim đang vác máy quay cũng không cố được nữa, quay mặt đi, đầu cúi gằm xuống.

Phim trường càng lúc càng lộn xộn, trận cuồng phong không biết từ đâu tới cuốn theo bụi cát, lá cây và cành khô, dường như còn muốn thổi bay tất cả mọi người ở đây.

Đoàn phim luống cuống, Đạo diễn vừa hé mắt liền trông thấy một đường đen sì từ mặt đất lan ra tới tận chân trời, giống như bầu trời bị rách ra một khe khổng lồ.

Đường đen kỳ lạ ấy tới mỗi lúc một gần, Đạo diễn chỉ kịp hét lên: “Máy... máy...!”, thì đã bị cát bay đầy mắt, không còn nhìn được gì nữa. Mọi người ai nấy đều cảm thấy nóng rực toàn thân tựa như bị ném vào nồi hấp, nhưng còn chưa kịp kêu la thì cơ thể lại như bị lôi ra khỏi nồi hấp, lỗ chân lông toàn thân thu nhỏ lại, lạnh rừng mình.

Trong chớp mắt, gió đột ngột ngừng thổi, mọi người mở mắt, ngưng ngác không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng ngoại trừ thấy những người xung quanh chật vật nhem nhuốc ra thì không hề thấy bất cứ một đường đen kỳ dị nào, tựa như nó chưa từng xuất hiện.

“A!”

Một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên, suýt nữa khiến đạo diễn vỡ cả tim. Cùng lúc ấy, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt tới Thượng Quân Trùng bị té ngã đang nằm trên mặt đất. À không, là bị người khác đè lên không thở nổi. Cả phim trường rối loạn, trợ lý Jim và mấy nhân viên chạy lại muốn nâng Thượng Quân Trùng dậy, nói đúng ra phải là nâng cái người đè trên anh dậy trước.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô gái trên mình Thượng Quân Trùng, cô ta mặc đồ cổ trang, mái đầu quy củ đặt sát trên ngực Thượng Quân Trùng, chiếc mũ Kim Bộ Diêu¹ trên đầu đè lên mặt Thượng Quân Trùng khiến anh hít thở không nổi. Đám fan nữ đứng bên ngoài đã bắt đầu nức nở thét lên, tay chân ở tư thế sẵn sàng bay qua rào chắn, chạy vào lôi người đè lên Thượng Quân Trùng ra. Đặc biệt là khi nhìn rõ người con gái kia đang ép vào khuôn ngực của thân tượng quả là cảm hận đến xé lòng. Người của đoàn phim chạy tới nơi, Thượng Quân Trùng cố gắng nhích đầu ra ngoài, tiếc là lực bất tòng tâm: “Nhanh! Nhanh kéo người đàn bà điên này ra khỏi người tôi!”.

¹ Bộ trâm cài đầu lớn của phi tần.

Chương 2

FAN CUỒNG

Đây là lần đầu tiên Từ Nam Phương xuất hiện ở nơi này, tất cả những gì nàng còn nhớ được hoàn toàn giới hạn trong làn ánh sáng kỳ dị kia. Nàng chỉ nhớ rõ khối sao sa trong tay mình vào giờ Hợi bỗng nhiên phát ra quang sáng quái dị, đó không chỉ là một quang sáng, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy toàn thân mình bị bủa vây bởi một thứ chất lỏng kỳ dị nào đó, thậm chí toàn bộ máu trong người đều chảy theo vòng xoáy của luồng lưu khí ấy, cả người nàng tê dại, không thể nhúc nhích.

Từ Nam Phương vốn dĩ đã dự liệu được mảnh thiên thạch sẽ sinh ra biến hóa dị thường nhưng tuyệt đối không thể ngờ rằng mình lại bị đưa tới tương lai gần bốn trăm năm sau.

Nàng dần dần lấy lại ý thức từ trong mớ ký ức lộn xộn, dần dần cảm nhận được cơ thể mình vẫn còn tri giác, nàng mở mắt. Cảm thấy dưới thân mình có gì đó mềm mềm, hóa ra là một người đàn ông! Mặc dù rằng gã trai đó cực kỳ điển trai.

Đám nhân viên ba chân bốn cẳng chạy tới, luồng cuồng kéo người phụ nữ nằm trên Thượng Quân Trùng dậy. Phóng viên đứng bên ngoài thì nhau chụp ảnh, một người của đài truyền hình nào đó khó khăn lắm mới tìm thấy chiếc micro, vội vàng ngó vào gương chỉnh sửa lại mái tóc, rồi nhìn thẳng về phía máy quay gấp gáp nói với giọng Hồng Kông: “Vừa rồi tại trường quay đột nhiên nổi một trận gió to, lợi dụng lúc ấy, một người fan cuồng của Danny đã lên vào bên trong phim trường, diễn cảnh ‘Bá vương ngạnh thượng cung’¹, đẩy ngã Thượng Quân Trùng của chúng ta xuống đất, còn có ý đồ cưỡng hôn. Quý vị có thể thấy cảnh tượng đằng sau tôi lúc này, nhân viên đoàn phim vừa lôi cô gái fan cuồng kia dậy, tuy nhiên cô ta không hề có ý định rời khỏi đây. Tuy rằng hiện tại chúng tôi đứng khá xa hiện trường, không nghe rõ họ đang nói gì nhưng hoàn toàn có thể thấy bộ dạng của cô gái rất kiên quyết, còn cả Thượng Quân Trùng của chúng ta thì đang có vẻ vô cùng, vô cùng tức giận...”

¹ *Bá vương ngạnh thượng cung: Dùng sức mạnh để cưỡng ép.*

Đạo diễn và Phó đạo diễn vội vàng chạy tới, gắt âm lên: “Cái đám kịch vụ các người đều ăn hại hết à? Người ở đâu tùy tiện vào phim trường thế này!”

Trợ lý Jim cẩn thận phủ phủ đất cát sau lưng áo Thượng Quân Trùng, lo lắng hỏi: “Danny, không sao chứ? Trời ạ, sao người ở đây lại lỗ mãng, vô học như thế chứ?”

Thượng Quân Trùng có vẻ rất phẫn nộ, có lẽ vì bị Từ Nam Phương đè đau quá, anh cau mày, nhưng lại quay sang Jim tức giận nói: “Tôi không sao, anh đừng có coi tôi như là lão già bảy mươi vậy”.

Từ Nam Phương giãy giụa kịch liệt, nàng bị những người ăn mặc kỳ lạ, hành vi thô lỗ giữ lại, liền lớn tiếng quát: “Các người làm cái gì thế hả? Hôn xược! Người là ai?”

Nàng nhìn chăm chăm vào bộ “long bào” trên người Thượng Quân Trùng, chiếc áo màu vàng thêu hình rồng ở giữa. Màu sắc này, hoa văn này chỉ Hoàng đế mới có thể sử dụng. Hắn là ai? Là Hoàng đế nước nào? Đây là đâu? Từ Nam Phương hoàn toàn không biết gì hết, nàng chỉ thấy rất đau đầu.

Jim thấy cô ta nhìn chăm chăm Thượng Quân Trùng thì gắt: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có tin là chúng tôi báo cảnh sát không? Gây loạn như vậy, có phải cô có ý định mưu hại Quân Trùng không hả? Quân Trùng có fan như cô đúng là xui xẻo”.

“Thôi thôi, đuổi cô ta ra ngoài là được rồi”, Thượng Quân Trùng nhắm mắt lại, quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Thôi á? Danny, anh không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào đâu!”, Jim nhìn đám phóng viên bên ngoài, đã có mấy người đang định lao vào. Anh ta giậm chân:

“Danny, cậu có thấy đám phóng viên kia không hả? Báo chí ngày mai nhất định sẽ có tin tức lá cải, chưa biết chừng còn có tin cậu bị fan cuồng cướp mất nụ hôn đầu nữa đây. Trời ạ, Danny, bộ phim này cậu không có cảnh hôn, cậu được fan nữ sùng bái như thế, nếu tin tức này bị truyền ra nhất định sẽ bất lợi cho cậu đó!”

Jim vô cùng lo lắng, không thềm lắm nhắm với Thượng Quân Trùng nữa mà chạy thẳng tới chỗ phóng viên. Nhưng anh ta có xua đuổi thế nào cũng không chặn được tin đồn mà còn khiến cho đám phóng viên càng thêm hăng hái.

“Chúng ta có thể thấy cô fan nữ kia đã chăm chút trang phục thế nào. Trên người cô ta mặc đồ cổ trang, có thể cô ta cũng như những fan nữ khác có mặt tại đây, đều là vì bộ phim của Thượng Quân Trùng. Tuy nhiên cô gái này đã dùng cách thức hơi cực đoan một chút, trực tiếp xông vào cướp nụ hôn đầu của Thượng Quân Trùng. Haizzz... Tiểu Vũ tôi cũng như các bạn, cảm thấy trái tim rất đau đớn, các fan có mặt tại phim trường lúc này đều đã tỏ ra vô cùng phẫn nộ.”

Âm lượng giọng nói của cô phóng viên kia tăng lên đến mấy chục đề-xi-ben: “Hiện tại, trợ lý của Quân Trùng đã ra bên ngoài đuổi phóng viên rồi, nhìn bộ dạng của anh ta rõ ràng là rất không hy vọng chuyện này được phơi bày ngoài ánh sáng! A! Fan nữ cuồng nhiệt kia đang giằng co với người của đoàn phim. Cô ấy hình như đang níu lấy Quân Trùng? Trời ơi, có vẻ như mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, toàn bộ đoàn phim đều hỗn loạn. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn khúc gì? Hay là... cô gái kia căn bản không phải fan... Các bạn đang theo dõi bản tin trực tiếp từ trường quay Thiên hạ thiếu niên. Tôi là Tiểu Vũ của đài

truyền hình XX...”.

Từ Nam Phương túm lấy “long bào” của Thượng Quân Trùng. Vừa rồi nàng lớn tiếng quát nhưng không ai dừng tay, nàng khua khoắng chân tay, vừa vặn tóm được vạt áo Thượng Quân Trùng: “Rốt cuộc người là ai? Đây là đâu?”. Từ Nam Phương chợt nhớ tới viên sao sa kia, chẳng lẽ nó là chiếc chìa khóa huyền bí, đưa nàng tới một quốc gia khác?

Thế nhưng khi nàng vừa mới dứt lời, Thượng Quân Trùng đã mất kiên nhẫn giằng lại vạt áo bị nàng tóm, hai người cùng co kéo, chỉ nghe một tiếng “soạt”, long bào rách một mảng!

“Thần kinh à?”, Thượng Quân Trùng bực bội, dù tợn trừng mắt lườm Từ Nam Phương rồi quay đầu bỏ đi.

Từ Nam Phương ngơ ngẩn nhìn chung quanh, ánh mắt chạm tới Dương Ngọc Hoàn đang bị trói trên đài cao, lại thấy dưới đài chất đầy rơm củi, chợt hiểu ra mình bị người khác bắt cóc đưa ra bên ngoài, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Các người, các người muốn thiêu chết ta? Các người là ai?”

Là người của Hoàng hậu đúng không? Tất cả đều là quỷ kế của bà ta đúng không?”.

Từ Nam Phương nhớ lại luồng ánh sáng chói mắt phát ra từ khối đá, tâm trạng nàng rối loạn, thậm chí không còn khả năng suy xét, chỉ có thể nghĩ rằng tất cả đều là âm mưu của Hoàng hậu, cái gì mà ánh sáng đỏ chứ! Chẳng qua là bà ta dùng thủ thuật che mắt mọi người, cố ý để nàng biến mất trước mặt Hoàng thượng rồi đưa nàng tới một nơi khác để bí mật hành hình.

Đột nhiên bị khối sao sa đưa đi vượt thời gian, đầu óc Từ Nam Phương bị “chập mạch” tạm thời, nàng mù mờ nhìn đám người lạ lùng hoàn toàn không giống thần dân của Đại Minh này. Cảm thấy đầu mình nóng bừng bừng, Từ Nam Phương chỉ kịp hô lên hai câu rồi ngất lịm: “Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng...”.

“Cái quái gì thế?”, người kéo Từ Nam Phương ra ngoài sững sờ khi thấy nàng đột nhiên hôn mê bất tỉnh, anh ta nhìn về phía Phó đạo diễn.

Hai vị đạo diễn chạy tới, tỉ mỉ quan sát cô gái ăn mặc kỳ lạ này, đầu tóc cô ta rối bù, trên mặt còn dính đất cát do vừa nãy bị Thượng Quân Trùng đẩy ngã, mũ Kim Bộ Diêu trên đầu nghiêng nghiêng xiên xẹo sắp rơi ra.

Về câu nói cô ta thốt lên trước lúc ngất, Phó đạo diễn chỉ còn biết dở khóc dở cười. Ông ta bữu môi nói với đạo diễn đang liếc nhìn Thượng Quân Trùng ở trong nhà tranh:

“Haizzz... Thật đúng là dạng người nào cũng có, ở đây thật sự có người cho rằng chỉ cần mặc cổ trang là có thể làm bạn diễn với thần tượng! Cô gái này còn nghĩ rằng mình là Dương quý phi!”.

Đạo diễn hung hãn nhìn Phó đạo diễn: “Vui gồm nhĩ? Có cái gì mà vui ở đây? Tôi nói cho các anh biết, nếu không phải vì khoản tiền đó thì tôi thà tìm hai diễn viên mới đóng còn hơn! Làm cái gì cũng không được yên!”.

Nói xong, đạo diễn quẳng tập kịch bản trong tay đi: “Hôm nay dừng ở đây! Không quay nữa!”.

Đạo diễn vừa rời khỏi, hai nhân viên đang đỡ Từ Nam Phương đành hướng ánh mắt về phía Phó đạo diễn: “Cô gái này hôn mê rồi, làm sao giờ?”.

“Làm sao? Mấy cậu là đầu heo à mà còn hỏi tôi. Người điên thì phải đưa tới viện tâm thần chứ còn sao nữa!”

“Nhưng... ở đây không có viện tâm thần!”, hai người nói với vẻ đáng thương.

“Không có thì quẳng cô ta ra ngoài!”, Phó đạo diễn gần giọng nói.

Ông ta vừa dứt lời, lập tức bị cái gì đó nặng nặng rơi trúng đầu. Ông ta choáng váng cúi xuống nhìn, thì ra là một chai nước khoáng, chính là do vị đạo diễn kia ném tới.

Đạo diễn vừa bỏ đi đã lập tức quay về, nổi cơn điên với Phó đạo diễn: “Anh cho rằng ở đây chưa đủ loạn hả?”

Không thấy cô ta ngất rồi sao? Bên ngoài bao nhiêu người thế này, anh vút cô ta đi là muốn gọi cảnh sát tới hỏi thăm đoàn phim hay sao hả?”. Ông ta chán nản chẳng buồn nói thêm với Phó đạo diễn nữa, trực tiếp phát tay với hai nhân viên kia, “Nhanh nhanh đưa cô ta tới bệnh viện gần nhất đi”.

***

Buổi tối, trong một nhà nghỉ nhỏ ở Sơn Tây, Thượng Quân Trùng đang ngồi trong phòng đập muỗi thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên khiến anh bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ. Thượng Quân Trùng uể oải đi ra mở cửa để trợ lý Jim vào phòng.

Sắc mặt Jim tái nhợt, trong tay cầm một xấp giấy, giận dữ nói với Thượng Quân Trùng: “Hong rồi! Hong rồi! Danny, tôi đã bảo rồi mà, cậu lên mạng chưa?”.

Thượng Quân Trùng cười nhạt: “Anh biết rồi còn cố ý hỏi à? Ở đây làm sao mà lên mạng được”.

Jim ném xấp giấy lên giường: “Công ty vừa gửi fax tới, cậu xem tin tức này đều do mấy kênh truyền hình và trang web nhỏ tiết lộ ra, nếu như đài truyền hình chính thức cũng nói về những chuyện này thì nhất định cậu sẽ gặp rắc rối lớn đấy! Cậu xem xem, những dòng tin này đều nói về chuyện hôm nay! Thật là càng nói càng thái quá!”.

“Trời! Cậu đọc cái này mà xem, cái gì mà Hoa dạng nam¹ khó giữ nụ hôn đầu, bị fan cuồng cưỡng hôn! Ôi mẹ ời, còn có cả ảnh chụp, lần này có muốn giải thích cũng không xong rồi.”

¹*Hoa dạng nam: Những chàng trai có ngoại hình đẹp như hoa, đồng thời là tên gốc của bộ phim Boys over flowers, hay Vườn sao băng.*

“Cái này còn kinh khủng hơn: Yêu đến phát điên, lại còn có cái tí: Fan cuồng trang bị đầy đủ xuất trận đánh gục thần tượng. Còn có cái này, Tháng đầu tiên khởi quay gặp phiền phức không ngừng, đoàn phim ‘Thiên hạ thiếu niên’ suy nghĩ tới việc đổi diễn viên. My god! Sự việc quá nghiêm trọng rồi, tôi nghe nói quả đúng là có người liên hệ tới đoàn phim hỏi có thể đổi vai diễn Đường Minh Hoàng của cậu không. Danny, cậu nói xem, chuyện này có phải là rất tệ không?”

“Tôi thấy cũng chẳng có gì tệ hại cả”, Thượng Quân Trùng không một chút hoang mang, “Dù sao thì tôi cũng không muốn diễn cái ông Đường Minh Hoàng ấy. Ai thích thì cho người ta diễn đi”.

“Này, cậu nói cái quái gì thế?”, Jim nghe vậy, có chút mất hứng, “Cậu có biết công ty mất bao nhiêu tiền để cậu có được cái vai diễn này không? Cậu không muốn đóng thì cũng đừng hy vọng công ty sẽ nâng đỡ cậu nữa”.

Thượng Quân Trùng lườm Jim một cái: “Tôi chỉ muốn sáng tác, muốn hát. Ngay cả ghi-ta anh cũng không cho tôi mang theo, tôi còn đâu hứng thú nữa? Anh đi mà nói với bọn họ, nâng thì nâng không nâng thì thôi”, nói xong, anh đứng phắt dậy, sắc mặt lạnh lùng đến mức có thể khiến Jim đông cứng thành băng.

“Danny, thôi được rồi, cậu tức giận cái gì chứ? Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi.” Jim có vẻ bất lực nói, “Trên đời này nào ai có thể hoàn toàn sống dựa vào sở thích? Dù cậu có tài đi nữa, nếu không nghe theo yêu cầu của công ty, thì cũng sẽ chìm ngấm mà thôi”.

Thượng Quân Trùng không phải kẻ ngốc, nhưng do tính cứng đầu nên vẫn cố chấp nói: “Bộ phim này phải quay trong hai tháng sao? Đều ở đây? Muốn đi máy bay trước tiên cũng phải ngồi xe hơi bốn tiếng, tôi không thể vì bộ phim này mà bỏ tất cả những công việc khác được”.

“Tháng sau tôi còn có buổi biểu diễn, không cần luyện thanh ư?”

“Danny, chuyện này cậu yên tâm, tôi vừa bàn bạc với đoàn phim rồi, ngày mai sau khi quay bổ sung mấy cảnh hôm nay, chúng ta sẽ đổi nơi khác, không ở đây nữa, về studio quay, đỡ bận rộn.” Jim thấy khẩu khí của Thượng Quân Trùng có vẻ đã bớt căng thẳng nên cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Nhưng mà, mai còn một việc nữa...”. Sắc mặt Jim biến đổi, đây mới là vấn đề quan trọng anh ta muốn nói khi đến nơi này.

Jim lấy một tờ giấy trong tập kia ra: “Cậu nhìn đây, bài báo này tung tin thái quá: Bạn gái cũ tìm tới phim trường làm loạn, vì muốn che giấu mà đánh ngất cô gái si tình”.

Jim vừa đọc tiêu đề vừa nhìn vào mắt Thượng Quân Trùng.

“Thế này là thế nào?”, Thượng Quân Trùng kinh ngạc. Jim khịt mũi nói: “Thế tức là sao? Còn phải nói nữa à, nhất định là công ty Mika giả trò. Bọn họ từng có mâu thuẫn với chúng ta, bây giờ thấy cậu nổi tiếng như thế nên đổ ky, mua chuộc cánh phóng viên kia để viết bài này. Họ nói cái gì mà trước khi cậu chính thức biểu diễn đã từng có bạn gái, nổi tiếng rồi liền đá cô ta, kết quả là bây giờ cô gái ấy đuổi theo tới tận phim trường làm loạn. Lúc cô ta hôn mê, rất nhiều phóng viên có mặt đã cho rằng có uẩn khúc, thế nên sự việc mới thành ra thế này, tin đồn lan truyền đi đều bị tam sao thất bản hết. Dù sao thì người ta có nói dối cũng không bị sét đánh”.

“Loại tin đồn này việc gì phải để tâm, đâu phải lần đầu tiên tôi dính vào chứ.”

“Đúng là người trong sạch thì vẫn cứ trong sạch, chuyện này không cần giải thích, nhưng mà sợ nhất là thông tin này bị các tờ báo chiếu đăng lại. Cậu nên nhớ là chúng ta còn phải bán vé tour lưu diễn của cậu nữa, công ty cũng không muốn chuyện này làm ảnh hưởng tới việc đóng phim của cậu. Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều phóng viên chứng kiến cảnh cô gái kia ngất xỉu, còn thấy cậu và cô ta giằng co một lúc, chuyện này nếu cậu phớt lờ không giải thích cũng không tốt. Dù sao thì chúng ta cũng chưa đứng vững chân ở Đại lục.”

“Jim, rốt cuộc là anh đứng về phía ai? Anh biết rõ là tôi phiền phức nhất...”, Thượng Quân Trùng còn chưa nói xong đã bị Jim cắt ngang: “Tôi đương nhiên đứng về phía cậu, tôi theo cậu từ Ý tới Hàn Quốc, từ Hàn Quốc tới Hồng Kông, bây giờ lại cùng cậu tới Đại lục, sao cậu có thể nói như thế chứ? Danny, tôi đã thương lượng với công ty rồi, ngày mai quay xong mấy cảnh chúng ta sẽ tới bệnh viện trong thị trấn thăm cô gái kia một chút. Đến lúc ấy thông báo cho cánh phóng viên tới, cậu sẽ tiếp nhận phỏng vấn của họ. Cậu nghĩ mà xem, cô gái kia gây nhiều phiền toái cho cậu như vậy, cậu không những không để bụng mà còn tới thăm hỏi, chuyện này chẳng phải sẽ từ xấu biến thành tốt ư?”. Jim hiểu rõ tính tình Thượng Quân Trùng, nên tận lực khuyên bảo.

Sợ Quân Trùng đổi ý, anh ta vội vỗ vỗ cánh tay Quân Trùng rồi đứng dậy đi ra ngoài: “Ờ, cứ thế nhé, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi vừa nói là OK”.

***

Bệnh viện thị trấn Sơn Tây chỉ là một tòa nhà hai tầng, phòng ốc cũ nát, lớp sơn trên hành lang bong tróc từng mảng như đã được sơn quét từ bảy tám năm trước rồi. Lối đi nhỏ hẹp chật ních người, không phải bệnh nhân, mà là phóng viên!

Đám phóng viên đang ra sức chen lấn, những người tới từ các tờ báo và đài truyền hình lớn, đều giành được chỗ bên ngoài của phòng bệnh, đáng vẻ háo hức nóng lòng chờ đợi nhân vật chính của ngày hôm nay xuất hiện.

Cô gái nằm trên giường bệnh nhắm nghiền hai mắt, son phấn trên mặt chỗ hồng chỗ trắng nhoe nhoẹt, có lẽ lúc lau đất cát đã làm nhoe đi. Món đồ trang sức đội trên đầu cô ta đặt trên chiếc giường bần khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất buồn cười, giống như một món đồ chơi kỳ lạ của trẻ con. Không ai chú ý đến cô ta, trong mắt mọi người, cô ta là bệnh nhân tâm thần.

Diễn viên chính cuối cùng cũng lên sân khấu, Thượng Quân Trùng và trợ lý Jim đi đến trong vòng vây bảo vệ của mấy nhân

viên đoàn phim. Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục khiến bác sĩ và y tá của bệnh viện đều ngồi một góc giường tay lên che mắt. Từ Nam Phương nằm trên giường cũng chớp chớp mắt nhìn nhưng sau đó quen rồi lại nhắm nghiền.

Jim khách sáo cười với đám phóng viên: “Quân Trùng vừa từ phim trường tới đây, mọi người cũng biết là hôm qua có một fan của Quân Trùng ngất xỉu ở phim trường, tuy cách cư xử của cô gái này thật khó mà chấp nhận được nhưng Quân Trùng của chúng ta sẽ không để bụng, dù công việc rất bận rộn nhưng anh vẫn bố trí thời gian tới thăm fan hâm mộ của mình. Anh rất quan tâm tới người hâm mộ của mình...”.

Trong lúc Jim nói chuyện với đám phóng viên, Thượng Quân Trùng đặt bó hoa trong tay xuống đầu giường của Từ Nam Phương, anh nhìn một lúc rồi đặt tay lên trán cô, cố tỏ vẻ quan tâm mà ngay bản thân mình cũng thấy buồn nôn.

Jim giả vờ hỏi: “Sao rồi, tôi đã bảo không có vấn đề gì rồi mà, cậu cứ yên tâm đi”. Rồi anh ta lại quay đầu nói với phóng viên, “Lúc đang quay phim, Quân Trùng còn không quên bảo tôi gọi điện tới bệnh viện hỏi thăm tình hình cô gái này, nhờ bác sĩ y tá ở đây quan tâm tới cô ấy. Quân Trùng hôm nay bốn giờ sáng đã phải dậy, đến bây giờ còn chưa được chợp mắt”.

“Danny, anh quan tâm cô ta như thế có phải là quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là thần tượng và fan? Tôi nghe nói, cô ta là bạn gái cũ của anh, có đúng thế không?”, phóng viên vẫn luôn đi thẳng vào vấn đề. Bọn họ đợi lâu như thế cũng chỉ vì muốn đào bới tin tức mà thôi.

“Đương nhiên không phải, chúng tôi...”, Jim còn chưa nói xong đã bị một phóng viên khác thẳng thừng cắt ngang, “Chúng tôi muốn nghe Danny đích thân trả lời”.

Jim đành ngậm miệng, làm mất lòng phóng viên đôi khi đem lại rất nhiều phiền phức, may mà hôm nay Thượng Quân Trùng cũng tỏ ra phối hợp. Anh lên tiếng rành mạch: “Đây là lần đầu tiên tôi tới Đại lục, trước khi đi hát tôi sống ở Ý, chẳng nhẽ mọi người nghĩ rằng cô ấy đuổi theo tôi từ Ý tới tận đây?”.

Câu trả lời của Thượng Quân Trùng khiến một vài người bật cười. Cô gái nằm trên giường bệnh kia ăn mặc khiến người ta vừa nhìn vào đã biết thần kinh không bình thường. Fan cuồng như thế có rất nhiều, nhưng phóng viên thì lúc nào cũng tìm trăm phương ngàn kế để làm lớn chuyện.

“Tôi nhớ có một câu nói thế này, người thông minh không tin vào những tin đồn. Tôi nói không sai đấy chứ!”.

Thượng Quân Trùng chỉ nói đến thế rồi dừng lại, Jim rất hài lòng tiếp lời: “Đúng thế, chúng tôi đã xác minh được cô gái này thần kinh có vấn đề. Những thông tin vô căn cứ trước đây đều là phỉ báng, công ty chúng tôi hoàn toàn có quyền nhưng tạm thời vẫn chưa truy cứu trách nhiệm của những người tung tin thất thiệt đó”.

“Nhưng tôi nghe nói tại phim trường cô gái này còn giằng co với người của đoàn phim, nếu không có uẩn khúc gì thì tại sao các anh lại không cho người ta chụp ảnh tại phim trường?”, vẫn có phóng viên không chịu từ bỏ, kiên trì tới cùng.

“À!”, Jim chợt dạ liếc nhìn Thượng Quân Trùng, anh ta biết rõ chuyện này thực ra là lỗi của mình, “Là thế này, chúng tôi cũng chỉ vì lo lắng cho cô gái này, không muốn để người nhà cô ấy biết được những tin tức không hay. Dù sao đối với họ mà nói, con gái mình có bệnh cũng không phải chuyện vui vẻ gì, nếu như đăng lên báo, nhất định sẽ ảnh hưởng lớn tới cuộc sống gia đình họ...”.

Vấn đề này Jim đã sớm nghĩ ra cách đối phó, một vài phóng viên rất biết chọn thời cơ mà bổ sung: “Hóa ra là hiểu lầm, may mà Danny đã làm sáng tỏ, nói rõ mọi chuyện cho người hâm mộ được biết”.

“Đúng vậy, Quân Trùng là người rất có trách nhiệm, cậu ấy căn dặn tôi nhất định phải liên lạc với người nhà cô gái này, đưa cô ấy về nhà, nhưng thấy báo trên người cô ta không có giấy tờ gì cả nên lại nhắc tôi liên lạc với cảnh sát địa phương, chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần trước.” Jim tỏ ra rất có trách nhiệm, “Chúng tôi đã liên hệ xong xuôi rồi”.

Nói xong, anh ta dùng tay khẽ chọc vào người Thượng Quân Trùng, Thượng Quân Trùng đành phải tiếp tục nói: “Đúng thế, chúng tôi sắp rời khỏi Sơn Tây, nhưng trước khi đi chúng tôi sẽ nhờ cảnh sát thu xếp ổn thỏa cho cô gái này. Trước hết sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần điều trị, sau đó sẽ đăng báo tìm người nhà cho cô ấy. Chúng tôi cũng rất hy vọng quý vị phối hợp, không đăng ảnh chụp của cô ấy lên tạp chí giải trí”.

Chương 3

"NGƯỜI CON GÁI CỦA ANH"

Hiểu lắm được xóa bỏ, phóng viên không thể đào bới thêm được cái gì nữa, đành phải tìm những vấn đề khác để hỏi Thượng Quân Trùng. Thượng Quân Trùng và trợ lý Jim đáp được hai câu thì vội vàng lấy lý do phải đi cho kịp chuyến bay để rời khỏi bệnh viện. Jim cười hì hì nói với đám phóng viên: “Quân Trùng bây giờ phải ra sân bay ngay, nếu còn vấn đề gì mời các vị hỏi vào dịp khác”.

Jim dùng tay ra hiệu, Thượng Quân Trùng dành cho đám phóng viên một nụ cười tạm biệt. Bỗng nhiên một phóng viên của một đài truyền hình cố hỏi thêm câu cuối: “Anh có thể gửi lời chào tới khán giả bằng tiếng Ý được không?”.

Thượng Quân Trùng đành ngắn gọn nói một câu bằng tiếng Ý: “Xin chào mọi người, tôi là Danny - Thượng Quân Trùng, tôi sẽ dùng tiếng hát để báo đáp lại lòng yêu mến của mọi người”, nói xong, anh còn dùng tiếng Trung để thuật lại một lần nữa.

“Cảm ơn Quân Trùng!”, phóng viên hài lòng nhìn về phía máy quay ra hiệu thành công.

Khi Thượng Quân Trùng và Jim đi ra từ giữa vòng vây phóng viên thì một tiếng động đột ngột vang lên trong phòng bệnh. Giống như đã hẹn sẵn, tất cả những âm thanh khác đều im bật, căn phòng rộng trở nên yên tĩnh tựa như không có người.

Đám phóng viên không hẹn nhau trước mà đồng loạt quay đầu lại nhìn vào phía trong cùng của gian phòng, cô gái được nhắc đến như nhân vật chính của câu chuyện đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt cô ta nhìn chăm chăm vào Thượng Quân Trùng, tiếng động vừa rồi rõ ràng là cô ta cố ý gây nên.

Mọi vấn đề thoáng cái đã quay trở lại, đám phóng viên tinh ranh lập tức tìm ra mánh lới mới, ánh đèn flash lại loang loáng liên tục khiến người ta có cảm giác lóa mắt.

Hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt cô gái kia, mái tóc rối bời và lớp phấn trang điểm dường như không thể che giấu được đôi mắt đầy thần thái của cô.

Đôi mắt biết nói ấy lúc này đang bị ngập chìm trong dòng lệ không ngừng chảy.

Jim và Thượng Quân Trùng dừng bước chân, nhưng họ đều có cảm giác rất kỳ lạ. Cô gái ngồi trên giường kia hình như vừa gọi Thượng Quân Trùng bằng tên Danny, và hình như còn dùng tiếng Ý!

Ảo giác ư?!

Thượng Quân Trùng và Jim nhìn nhau. Một người Trung Quốc thần kinh có vấn đề làm sao có thể nói được tiếng Ý?

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe sai, cô gái ngồi trên giường kia nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt u oán: “Anh thật sự nhẫn tâm để em ở lại nơi này một mình sao?”.

Thượng Quân Trùng nghe không sai, cô ta nói câu đó, hơn nữa còn dùng tiếng Ý.

“Cô ấy nói cái gì thế?” “Ai biết tiếng Ý không?”

Đám phóng viên lại nhao nhao lên, kẻ ngu cũng biết chỗ này có tin tức để mà bới móc, dù họ không hiểu tiếng Ý nhưng vẫn mở bút ghi âm và micro ra, vẻ mặt hưng phấn quá mức. Nếu như cô gái kia chỉ là một người hâm mộ ca nhạc bình thường thì sao lại biết nói tiếng Ý chứ? Huống hồ, Thượng Quân Trùng còn nhất nhất cho rằng cô ta có vấn đề về thần kinh.

Cho dù là tình huống gì đi nữa, chắc chắn Thượng Quân Trùng có chuyện giấu giếm, đây chẳng phải là một tin cực “hot” hay sao?! Nhìn sắc mặt u buồn của cô gái kia, phải đến tám phần cô ta là bạn gái cũ của Thượng Quân Trùng.

Phóng viên mồm năm miệng mười cái gì cũng muốn hỏi, người này chen người kia, người kia cản Thượng Quân Trùng, cuối cùng Thượng Quân Trùng và Jim bị bọn họ vây kín, bắt phải giải thích.

Lúc này Jim đã sa sầm mặt: “Này! Cô nói bậy bạ cái gì thế hả? Chúng tôi không quen biết cô!”.

Nhưng cô gái kia vẫn không có ý định dừng lại: “Danny, anh muốn vứt bỏ em đúng không? Thế nên anh mới lừa họ”.

“Được rồi được rồi!”, Jim bắt đầu hoang mang, “Quý kè! Quý kè! Cô gái này nhất định đang có vấn đề gì đó!”.

Jim dùng tiếng Ý nói với Thượng Quân Trùng. Tình huống như thế này bọn họ chưa từng gặp qua, cũng tuyệt đối không ngờ tới, thậm chí không còn biết ứng phó ra làm sao.

Thượng Quân Trùng cũng không tránh khỏi sợ hãi, nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nói bằng tiếng Trung thật rành mạch: “Cô cho rằng cô nói như vậy sẽ có người tin sao? Tôi đúng là đã được mở rộng tầm mắt rồi. Hóa ra trên đời này vẫn còn hạng người như cô!”.

Đám phóng viên tuy rằng nghe không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng đều nôn nóng muốn tham gia vào cuộc đối thoại của họ. Jim vẫn còn đứng một bên ra sức giải thích trong khi đã có mấy phóng viên chuyển mục tiêu tấn công sang cô gái kia, anh một câu, tôi một câu, tranh nhau hỏi: “Xin hỏi cô và Thượng Quân Trùng có quan hệ gì?”.

“Hai người có phải người yêu không?”, có người không biết tiếng Ý, đành dùng tiếng Anh để hỏi.

Cô gái trên giường cười nhạt, nhìn về phía Thượng Quân Trùng, nói: “Em là người con gái của anh! Em nói với họ như vậy, được không?”. Cô cố ý khiến đám phóng viên kia có cuống cũng không làm được gì, từ đầu tới cuối không hề dùng tới tiếng Hán.

“Cô muốn làm gì?”, Thượng Quân Trùng lạnh lùng hỏi.

Jim cũng sắp phát điên, giọng nói gần như mang theo ngữ khí khẩn cầu: “Cô muốn cái gì? Bao nhiêu tiền? Bọn Mika cho cô bao nhiêu tiền, chúng tôi có thể cho...”. Còn chưa nói xong, Jim đã bị Thượng Quân Trùng chặn lại không cho nói tiếp. Tuy rằng đám phóng viên không thể hiểu được ngay lúc này, nhưng kiểu gì cũng có cách nghe hiểu được những lời họ nói.

Cô gái trên giường đáp: “Rất đơn giản. Tôi đi cùng hai anh. Bằng không, tôi sẽ nói với bọn họ rằng tôi là người con gái của anh”.

Jim vừa nghe được những lời đó thì run bắn bật, dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh hoàn mỹ mà Thượng Quân Trùng tạo dựng bấy lâu sụp đổ trong chốc lát. Anh ta đang định thỏa hiệp thì Thượng Quân Trùng lại không hề khách khí mà cắt ngang: “Vậy thì cô đi mà nói với họ, tôi ghét nhất là bị người khác khống chế. Cô cứ thử xem bọn họ tin hay không tin, tôi không thêm chấp một kẻ điên!”.

“Đừng đừng...”, Jim kéo Thượng Quân Trùng lại, sợ anh nhất thời kích động mà làm hỏng chuyện, sau đó quay lại tươi cười nhìn cô gái kia: “Cô đi cùng chúng tôi...”.

Jim còn chưa kịp nói hết câu, Thượng Quân Trùng đã chặn họng: “Anh bị điên à? Anh làm vậy phóng viên sẽ không tung tin vỡ vãn chắc? Anh đưa cô ta đi theo, phóng viên càng có chuyện mà viết bậy”. Khuôn mặt đẹp trai của Thượng Quân Trùng lúc này đã xám ngoét vì giận dữ, từ khi bắt đầu đi hát đến giờ, anh chưa từng gặp phải người như vậy. Đối phương lại là một cô gái nhìn cũng không đến nỗi nào.

“Nhưng mà...”, Jim bị ánh đèn flash làm cho choáng váng đến nỗi hai chân mềm nhũn.

“Được, cô nói cô là người con gái của tôi, vậy cô nói xem, nốt ruồi trên người tôi ở trước ngực hay sau lưng?” Thượng Quân Trùng hỏi cô gái bằng tiếng Ý. Anh vô cùng tự tin với câu hỏi này, bởi vì cô ta vừa nghe xong, sắc mặt đã trắng nhợt, không trả lời được.

Thượng Quân Trùng cười nhạt: “Cô không trả lời được đúng không? Ngay cả nốt ruồi trên người tôi nằm ở vị trí nào cô cũng không biết thì làm sao có thể là người con gái của tôi được? Tôi nói cho cô biết, cô còn chơi cái trò bịp bợm này nữa tôi sẽ báo cảnh sát, sẽ tố cáo cô tội bịa đặt, tội bôi nhọ nhân phẩm người khác!”.

Cô gái đang ngồi trên giường không hề nhúc nhích, tốc chân ra, xuống giường, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trùng rồi mỉm cười. Nụ cười ấy khiến Jim chột rùng mình.

Vây quanh là đám phóng viên, nhưng cô đều coi như không thấy ai.

Cô đi tới trước mặt Thượng Quân Trùng, ánh mắt như đang nhìn một sinh vật bậc thấp, liếc Thượng Quân Trùng, giọng nói không chút hoang mang: “Anh có nốt ruồi ở trước ngực hay sau lưng, em không nhớ rõ. Hay là, để em nói với họ, anh có một nốt ruồi son ở dưới mông? Em cũng không biết bọn họ có tin hay không nữa!”. Giọng nói của cô không lớn, nhưng cả Jim và Thượng Quân Trùng đều nghe rõ mồn một.

Ánh mắt cô gái bắn ra một cái nhìn nghiêm nghị khiến Jim thiếu chút nữa té ngã. Trong đầu anh ta chỉ còn hai chữ “độc ác”, người phụ nữ này quả thật độc ác!

Nốt ruồi ở mông ư? Thật đúng là nhọc công cô ta nghĩ ra được! Thượng Quân Trùng khẳng định sẽ không chịu cúi đầu trước mặt mọi người, dù có thể chứng minh được cô ta nói dối, nhưng trò khôi hài này truyền ra thì thật sự tổn hại càng lớn tới hình tượng Thượng Quân Trùng.

Chuyện đã thành ra thế này cũng chỉ còn nước đưa cô gái rắc rối kia theo mà thôi. Jim đã hoàn toàn thỏa hiệp rồi. Anh ta tóm lấy Thượng Quân Trùng: “Đi thôi đi thôi, chúng ta rời khỏi đây rồi tính sau, cậu vớt lại cô ta ở đây thật sự còn không biết xảy ra chuyện gì nữa...”. Jim cuống đến sắp phát khóc, anh ta biết chuyện hôm nay sẽ trở thành một vụ rò rỉ beng cực lớn, đã chắc như đinh đóng cột. Giới truyền thông sẽ suy đoán bừa bãi quan hệ giữa Thượng Quân Trùng và cô gái kia. Jim thật khó mà tưởng tượng được ngày mai sẽ đọc được những tin tức thế nào, nhưng dù họ có phỏng đoán thế nào thì Thượng Quân Trùng một câu cũng sẽ không thừa nhận.

Đưa cô gái này theo, quả thực là hành động chưa kháo mà đã xưng, công nhận quan hệ giữa họ có uẩn khúc. Thế nhưng cô ta đã nói ra những điều khó nghe như vậy rồi, giờ mà để cô ta ở lại một mình thì thật sự không biết cô ta còn nói ra chuyện gì kinh khủng hơn nữa.

Cũng may là hiện tại cô ta chỉ nói tiếng Ý, đám phóng viên nghe đều không hiểu. Jim kéo cô ta lại: “Đi đi!”. Những chuyện khác đợi ngày mai xem tình hình ra sao rồi tìm cách ứng phó, hiện giờ ở lại chỗ này nhiều lời càng rắc rối.

Thượng Quân Trùng muốn ngăn lại nhưng Jim đã nhanh tay đẩy cô gái kia ra giữa vòng vây, giải thích với đám phóng viên: “Nhuông đường, nhường đường, cô ấy vừa nói ra địa chỉ của gia đình. Bây giờ tôi phải đi nhờ đồng nghiệp đưa cô ấy về nhà. He he! Làm ơn nhường đường chút nào!”. Vừa nói, anh ta vừa lúi lét kéo Thượng Quân Trùng, bảo anh không được tức giận, càng không nên nói thêm gì nữa.

Jim một tay kéo Thượng Quân Trùng, một tay dắt cô gái kia, lại còn không ngừng gật đầu chào phóng viên, dù vẫn có vài nhân viên nữa giúp ba người thoát ra khỏi vòng vây của phóng viên nhưng chung quy vẫn khó mà chống lại được thế tấn công mãnh liệt của họ, Jim gần như đã cảm thấy ngộp thở.

Ra khỏi phòng bệnh, xuống dưới tầng một chỗ chiếc xe việt dã đã đợi sẵn, tất cả mất mười phút đồng hồ, cả ba người đều chảy cặn mồ hôi.

Hai chiếc xe đỗ bên ngoài, nhân viên đã mở sẵn cửa chiếc xe đầu tiên, Jim nói với Thượng Quân Trùng: “Cậu lên xe trước đi!”. Ý của anh ta là sẽ để cô gái này ngồi xe sau.

Thế nhưng khi còn chưa vào trong xe, Thượng Quân Trùng nhìn xuống cánh tay của mình thì đã thấy nó bị cô gái kia vúi chặt. Cảnh tượng lập tức lại thu hút ánh đèn flash thì nhau nổi lên.

“Cô làm cái quái gì thế hả?”, Jim cau gắt.

“Tôi muốn đi cùng anh ta.” Cô gái nói với giọng chắc như đinh đóng cột, không cho người khác bất kỳ cơ hội thương lượng nào.

“Được được, hai người cùng lên xe đi. Tôi ngồi xe sau.” Jim đành phải giật dây cho Thượng Quân Trùng đưa theo cô gái kia lên xe, anh ta hoàn toàn không muốn để cho phóng viên bắt thóp được điều gì.

Thượng Quân Trùng cố sức giằng tay ra khỏi cô gái kia nhưng cô ta hết như cái đuôi mọc trên người anh vậy, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Anh đã ngồi vào trong xe rồi mà cô ta vẫn còn tóm chặt lấy anh, nhưng hai cái chân lại không chịu nhấc lên.

Thượng Quân Trùng nổi giận: “Cô không đi nhưng tôi vẫn phải đi, rốt cuộc cô muốn làm cái gì hả?”.

Cô gái vẫn cứ nhìn Thượng Quân Trùng, dường như bước không nổi.

Thượng Quân Trùng nói với tài xế: “Lái xe đi! Mặc kệ cô ta”. Để mặc cô ta người ở trong xe, chân ở ngoài xe.

Tài xế run run khỏi động xe. Thấy xe chuyển động, cô gái lại càng sợ hãi, hai tay đang tóm lấy Thượng Quân Trùng chột rụt lại, nhưng rồi ngay lập tức nhớ tới cái gì, sợ bị Thượng Quân Trùng bỏ rơi, cô ta liền kéo váy thu chân lên xe, sau đó lại bám lấy Thượng Quân Trùng.

Một nhân viên khác lên xe, đóng cửa xe lại.

Cô gái kia toàn thân co rúm, kinh hãi vô cùng, bám lấy cánh tay Thượng Quân Trùng càng thêm chặt.

Thượng Quân Trùng thật sự muốn khóc: “Bố mẹ cô làm thế nào mà sinh ra được cô thế hả?”.

Cô không trả lời, chỉ mím chặt môi, da dẻ tái nhợt.

Xe đã chạy, đám phóng viên bên ngoài vẫn còn cố chĩa máy ảnh vào mà chụp. Thượng Quân Trùng kéo tấm rèm cửa xuống, nói với cô gái: “Này này, đừng có bám vào tôi như thế nữa. Xe chạy rồi, cô còn tóm lấy tôi là tôi ném cô đi đấy, ngã ra đấy thì đừng có trách tôi”.

Anh khinh bỉ nhìn người con gái bên cạnh từ đầu tới chân, toàn bộ đều là trang phục cổ đại, chỉ có điều đã bị dính bùn đất, lại chưa lau chùi gì cả thế nên khuôn mặt cô ta trông vô cùng bẩn thỉu. Mặt cô ta nhìn không tệ chút nào nhưng mà bộ dạng lồi thối lếch thếch này cũng khiến Thượng Quân Trùng chẳng thèm liếc mắt. Anh tức giận nói: “Giờ mới được mở mang tầm nhìn! Không ngờ Trung Quốc Đại lục hạng người nào cũng có. Bỏ tay ra, có nghe thấy không?”. Thượng Quân Trùng hét lên với cô gái bên cạnh, nhưng xem ra chẳng có lấy một chút tác dụng nào.

Cô ta vẫn không chịu buông tay: “Không, anh đừng hòng nghĩ tới việc bỏ tôi lại!”. Cô ta không nói bằng tiếng Ý nữa, ánh mắt kiên định và dứt khoát khiến Thượng Quân Trùng kinh hãi. Anh ngửa đầu ra sau, lựa chọn phương án không thêm để ý: “Được, vậy thì cô cứ bám đi!”.

Chiếc xe việt dã cuối cùng cũng chạy ra khỏi thị trấn nhỏ, bắt đầu lắc lư trên con đường núi gập ghềnh, từ nơi này tới Thái Nguyên còn mất những bốn giờ đồng hồ nữa. Thượng Quân Trùng có vẻ đã mệt lử cả thể xác lẫn tinh thần, dựa người vào lưng ghế mơ màng ngủ gật.

Đối với anh, ngủ bù trên xe là một chuyện vô cùng hạnh phúc, hơn nữa xe việt dã êm hơn khá nhiều so với các loại xe khác. Tuy nhiên, lần này có vẻ không đúng nữa rồi.

Khi Thượng Quân Trùng vừa mới thiêu thiêu ngủ thì lại bị một mùi chua lòm xông vào mũi đánh thức, anh cảm giác được mùi hơi nóng. Như ý thức được cái gì, anh đột ngột mở mắt ra, quả nhiên thấy một mảng trên quần mình lênh láng thứ chất lỏng vàng vàng trắng trắng.

Cô gái bên cạnh vẫn tóm chặt lấy cánh tay anh, nhưng đầu cô ta thì đã không chống đỡ được mà gục trên vai anh, miệng không ngừng phun ra thứ nước chua lòm kia.

Thượng Quân Trùng lúc này thật sự đã phát hỏa, anh dùng sức giẫy giụa, lớn tiếng nói với tài xế: “Dừng xe! Dừng xe!”, còn chèn thêm mấy câu chửi thề tục tĩu bằng tiếng Ý.

Thượng Quân Trùng giơ chân đập tung cánh cửa chiếc xe việt dã, dùng dùng lao ra khỏi xe, nghiêng răng nghiêng lợi, không dám nhìn xuống cái quần nhớp nháp chất bẩn của mình, dù cho anh vẫn còn cảm thấy âm ỉ.

Anh kéo cô gái kia xuống xe, dù không rút tay mình ra nhưng anh vẫn có thể lôi cô ra ngoài được.

Jim từ chiếc xe phía sau chạy lên. Hiện giờ bọn họ đang ở một vùng nông thôn hẻo lánh, tạm thời sẽ không bị phóng viên bám theo, Jim không biết Thượng Quân Trùng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi vừa nhìn thấy cái quần của Thượng Quân Trùng, Jim lập tức hiểu ra ngọn ngành. Chính bản thân anh ta cũng không chịu nổi mà bóp mũi: “Trời ơi! Quê mùa chết mất, còn say xe nữa sao...”.

Anh ta không bị mũi còn đỡ, đằng này hành động ấy đã thẳng thừng khiến Thượng Quân Trùng nổi trận lôi đình. Mặc kệ cô gái cạnh mình lẻ loi khốn khổ ra sao, mặc kệ cô đã say xe đến kiệt sức hay không, anh kéo cô ta đến giữa núi. Cô gái mấy lần suýt ngã khụy.

Thượng Quân Trùng vẫn kéo cô ta đi, càng lúc càng xa chỗ xe dừng.

Jim thấy Thượng Quân Trùng đã nổi giận, không tránh khỏi lo lắng, không biết anh định làm gì, đành lên tiếng gọi lại: “Danny...”.

“Không được nói!”, Thượng Quân Trùng chỉ tay vào Jim, đồng thời cũng chỉ sang những người khác, “Mấy người đứng yên đó đừng có nhúc nhích, đừng nói gì hết, cũng đừng có qua đây!”. Ánh mắt anh lúc này có phần đáng sợ, khiến Jim cũng hoảng sợ mà đứng im tại chỗ.

Thượng Quân Trùng kéo cô gái kia đi rất xa, thoáng cái bóng dáng đã chìm trong rừng cây.

“Làm gì thế...”, cô gái yếu ớt nói, tay vẫn không buông, cho dù bước chân cô đã không theo kịp Thượng Quân Trùng, có lẽ đã bị trẹo chân rồi.

“Làm gì à?”, vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quân Trùng đã hóa thành nụ cười ác độc, “Chẳng phải cô nói cô là người con gái của tôi sao? Chúng ta làm chuyện nên làm thôi!”. Dứt lời, anh liền không khách khí mà nắm lấy áo cô gái, giằng xuống. Cô gái mất thăng bằng bổ nhào vào người Thượng Quân Trùng.

Cô sợ hãi, trong lòng đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thượng Quân Trùng. Khuôn mặt phờ phạc của cô lúc này đã đông cứng thành băng: “Đừng... A...!”.

Tiếng thét của cô ta chỉ khiến cho Thượng Quân Trùng thêm thô bạo. Ai bảo cô ta nôn hết ra người anh chứ? Thượng Quân Trùng hiện giờ đang nghĩ nên làm thế nào để hòa cô ta một ván. Trông thấy bộ dạng cuống quýt của cô, anh lại càng muốn làm tới, cánh tay bị tóm thuận lợi mò tới nút thắt chiếc thắt lưng ngọc bên hông cô ta, thừa cơ dùng sức kéo ra.

Cô gái run lên, chỉ có thể vùng vẫy. Thượng Quân Trùng quyết tâm cho cô ta biết tay, thấy cô ta giãy giụa như vậy liền cúi mặt xuống gần, tay anh vẫn làm càn trên người cô ta, xé rách quần áo, chạm vào da thịt rồi vân vê mơn trớn.

Cô gái bật khóc, nhưng cô càng khóc thì Thượng Quân Trùng lại càng phấn khích. Cuối cùng cô bám lấy cánh tay Thượng Quân Trùng, bất chấp mọi thứ cúi xuống dùng hết sức cắn vào mu bàn tay anh.

“Á!”, một trận đau nhức đột ngột truyền thẳng từ mu bàn tay lên não bộ, Thượng Quân Trùng vội vàng đẩy cô gái kia, rút tay mình ra, nhìn không rời mắt khỏi vết răng in trên tay.

“Đồ thần kinh! Đồ điên!”, Thượng Quân Trùng mắng. Bị Thượng Quân Trùng đẩy ngã lăn ra đất, lúc này dường như cô gái không còn sợ bị Thượng Quân Trùng vút bỏ nữa, càng không dám tiến lên tóm lấy tay anh.

Thượng Quân Trùng xoa bàn tay mình, cười nhạt: “Cô không phải người tình của tôi sao? Cự tuyệt cái gì chứ?”.

Chương 4

ĐỪNG BỎ TÔI

Cô gái không lên tiếng, hai hàng nước mắt tủi nhục từ khoé mắt cứ trào ra, cô nhìn chăm chăm Thượng Quân Trùng, một lời cũng không nói.

Lúc thấy dòng lệ trên khoé mắt cô ta chảy xuống, Thượng Quân Trùng chỉ lạnh lùng cười, không đi tới gần: “Cô yên tâm, dù một kẻ điên như cô có đức hạnh đến thế nào thì có cho không, tôi cũng không lên giường với cô đâu!”.

Khiến cô ta phải khóc như vậy, cũng coi như đã thắng cô ta một ván rồi, Thượng Quân Trùng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Anh không bận tâm tới cô gái kia nữa, phỉ phỉ hai tay rồi quay lưng định đi. Mặc dù toàn thân bị nôn vào rất bẩn nhưng tốt xấu gì cũng đã thoát khỏi cô ta, loại trừ được vận xui.

Tiếc là anh đã lầm! Vừa mới đi được hai bước, Thượng Quân Trùng liền phát hiện cô gái cứng đầu kia đã bò dậy, không thêm phỉ đất cát trên người mà đã vội chạy về phía mình.

“Cô... rốt cuộc có ý gì?”, Thượng Quân Trùng cảm thấy cô ta thật sự ngang ngạnh, “Cô có phải đã bị thần kinh nặng rồi không? Sao tôi làm gì mà gặp con điên như cô thế??”.

“Tôi không bị điên!”, cô gái rốt cuộc cũng chịu mở miệng, “Nhưng nếu tôi không nói như vậy, không nhất quyết đòi theo các anh, chẳng phải tôi sẽ bị người ta đưa vào viện tâm thần ư? Không phải sao?”. Ánh mắt gắt gao của cô phóng thẳng về phía Thượng Quân Trùng. Cô nén dòng nước mắt không cho chảy xuống, mím môi kiềm chế sự khó chịu trong người do say xe, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói với Thượng Quân Trùng: “Tôi không bị điên, các anh đừng có nói tôi điên, đừng có đưa tôi tới viện tâm thần! Nếu tôi không nói như vậy, không đi theo các anh, tôi còn có thể sống được sao?”.

Thượng Quân Trùng nghe vậy mà sặc sụa: “Cô không điên?”, anh cười mỉa, chẳng hiểu sao nhìn thế nào cũng thấy cô ta là người điên, “Được, coi như cô không điên, vậy cô nói rõ cho tôi biết địa chỉ nhà cô để tôi gọi người nhà cô tới đón cô về, chẳng phải thế là xong sao? Có điều, theo tôi thì cô vào bệnh viện tâm thần cũng không chết được đâu, chưa biết chừng còn sống rất vui vẻ ấy chứ”.

Cô gái không để ý tới những lời châm chọc của Thượng Quân Trùng, nhỏ giọng nói với về tư lự: “Bởi vì sẽ không có ai tin tôi là người bình thường”.

***

Lòng cô run rẩy, sẽ có người tin cô xuyên qua bốn trăm năm tới đây ư? Mặc dù trên đầu cô là mũ phượng nhưng ai sẽ tin cô là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch? Tối qua, Từ Nam Phương đã nhận thức được sự thật này. Chuyện này xảy ra với bất kỳ ai đều khó mà tiếp nhận được, nhất là đối với thời đại của cô, khi mà khoa học vẫn còn lạc hậu.

Thế nhưng cô có thể hiểu rõ ràng ngay lập tức. Cô không giống với những cô gái khác, từ nhỏ nhờ vào quan hệ rộng rãi của phụ thân, cô đã được tiếp xúc và vô cùng hứng thú với những tri thức về Số học, Thiên văn và Lịch pháp phương Tây. Phụ thân của cô có rất nhiều bạn tốt là giáo sĩ tới từ Đại Tây Dương, chẳng hạn như Matteo Ricci¹, Sabatino de Ursis². Từ nhỏ cô đã thích tham gia vào những cuộc trò chuyện của họ, cô biết Đại Minh không phải là trung tâm thế giới, biết trái đất hình cầu, còn biết người Phật Lang Cơ³ mà quốc dân của cô khinh bỉ thực ra còn tiên tiến hơn cả Đại Minh.

¹ Matteo Ricci (1552-1610): Tu sĩ người Ý, ông tới Trung Quốc vào năm 1582 và qua đời tại Bắc Kinh.

² Sabatino de Ursis (1575-1620): Tu sĩ người Ý, hoạt động ở Trung Quốc vào thế kỷ XVII.

³ Nguyên là tên một loại pháo phổ biến ở châu Âu vào thế kỷ thứ XV-XVI, được người Bồ Đào Nha truyền vào Trung Quốc, sau đó tên loại pháo này được người dân Trung Quốc bậy giờ gọi để chỉ người Bồ Đào Nha.

Đương nhiên, vấn đề mấu chốt là Từ Nam Phương và phụ thân đã từng nghiên cứu chế tạo ra Quan Tượng Nghi², cô cũng có thể thông qua quan sát bầu trời mà suy đoán được thời gian.

² Công cụ quan sát các hiện tượng thiên văn, tương tự như kính thiên văn hiện tại.

Ngày hôm ấy, lúc cô tỉnh lại sau cơn mê man đã là nửa đêm. Trong phòng bệnh không có ai khác, cô một mình trơ trọi giữa nơi xa lạ, nhìn thấy bóng đèn lơ lửng ngoài hành lang, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nó là thứ gì mặc dù có phát ra ánh sáng.

Đầu cô đặc kịt, nghĩ tới sự việc đã chứng kiến ban ngày, cô chỉ cảm thấy hỗn loạn, không tìm ra manh mối.

Gió lạnh ngoài cửa sổ len lỏi vào phòng khiến Từ Nam Phương không nhịn được mà khẽ run rẩy. Cô bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, ngấm nhìn những tòa nhà bên ngoài kia, những chiếc ô tô chạy không ngừng trên phố, còn cả những bóng đèn trong hành lang, Từ Nam Phương chợt thấy sợ hãi.

Thế nhưng, khi ngẩng đầu lên trời, trông thấy những vì sao quen thuộc kia, cô liền nhẩm tính thời gian.

Từ Nam Phương ngã sụp xuống sàn nhà, cô tính đi tính lại hết lần này tới lần khác, rồi còn tự véo chân mình. Không phải mơ! Cũng không hề tính sai! Cô đã xuyên qua thời gian rồi, đã tới tương lai những bốn trăm năm sau!

Cô chạy ra khỏi phòng bệnh, đụng phải hai cô y tá trực đêm bên ngoài. Cô sợ sệt nhìn họ, họ cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt như nhìn quái vật. Cô lên tiếng hỏi: “Năm nay là năm nào?”.

Hai cô y tá đưa mắt nhìn nhau. Lúc cô gái mặc trang phục cổ đại này bị đưa vào đây, hai người đã được thông báo rằng cô ta là một bệnh nhân tâm thần, thế nên bây giờ cảm thấy phần nào khiếp đảm, nhưng vẫn trả lời: “Hai nghìn linh bảy”.

“Hai nghìn linh bảy?”, bờ môi Từ Nam Phương trắng bệch, “Là dương lịch sao?”.

“Đương nhiên, đương nhiên là công lịch rồi.” Cô y tá nửa đêm gặp bệnh nhân tâm thần cũng sợ, cô còn lại đã vội gọi điện cho một bác sĩ nam đang trực đêm tới.

Từ Nam Phương lẩm nhẩm: “Năm hai nghìn linh bảy, dương lịch! Ba trăm tám mươi bảy năm, gần bốn trăm năm, quả nhiên là bốn trăm năm...”. Cô không hề nghe được hai cô y tá kia nhắc đến Thiên Can Địa Chi¹, nhưng cô biết công lịch, đây là cách tính thời gian ở quê hương của tu sĩ Matteo Ricci.

¹ *Thiên Can Địa Chi (gọi tắt là Can Chi): Phương pháp tính lịch của Trung Quốc cổ đại, người Việt Nam gọi là Âm lịch. Trong phương pháp tính này, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý là mười Can; Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi là mười hai Chi.*

Từ Nam Phương nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh mình, cô thật sự muốn cướp đường mà chạy, nhưng không có con đường nào để cô chạy trốn cả. Vị bác sĩ nam kia nhận được tin đã vội vã chạy tới, ngăn Từ Nam Phương lại, đưa cô quay về phòng bệnh, anh ta còn quay sang quở trách hai cô y tá: “Hai cô làm việc thế nào đấy hả? Biết rõ đây là bệnh nhân tâm thần mà không khóa cửa cẩn thận lại”.

Từ Nam Phương bị đưa trở lại phòng, nghe loáng thoáng mấy người bên ngoài nói chuyện, chờ qua buổi họp báo ngày mai rồi sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần.

Bệnh viện tâm thần là cái gì? Từ Nam Phương không biết. Cô chỉ có thể một mình nằm đây, tiêu hóa từng chuyện, từng chuyện hết sức ly kỳ đang xảy ra. Lúc này khi nhìn vào những bóng đèn ngoài hành lang, cô không còn sợ hãi nữa. Bốn trăm năm sau, khoa học kỹ thuật phát triển đến mức độ nào, đối với Từ Nam Phương mà nói, hoàn toàn không có gì kinh ngạc.

Cô vốn hiểu biết rất rộng, chưa chắc đã thua kém người hiện đại. Thiên văn, Số học và Lịch pháp của cô thậm chí còn giỏi hơn nhiều người.

Thế nhưng, Từ Nam Phương vẫn phải mất một đêm để tiêu hóa hết sự thật này. Cô không biết bản thân làm thế nào mà tới được đây, làm thế nào mới có thể trở về. Cô nghĩ tới khối sao sa kia, vậy là cuối cùng cô cũng biết điều dị thường bí ẩn của nó là gì, năng lượng của nó quả nhiên khiến người ta phải kinh sợ, có thể đưa mình xuyên thời gian, xuyên không gian? Từ Nam Phương nghĩ rất lâu, rất lâu mà vẫn không rõ, thời gian, không gian là cái gì, khối sao sa là cái gì?

Nhưng bây giờ khối sao sa ấy đã mất rồi, dù có tìm thấy thì Từ Nam Phương cũng không chắc chắn mình sẽ quay về quá khứ được.

Xuyên thời gian, không gian, đối với Từ Nam Phương mà nói, là một chuyện cực kỳ khó tin.

Sau đó, phòng bệnh của cô có rất nhiều người tới, Từ Nam Phương chỉ một mực giả bộ còn hôn mê. Nghe họ nói chuyện, rất nhiều thứ cô không hiểu, nhưng có thể ngờ ngợ đoán ra được bệnh viện tâm thần nghĩa là thế nào, bọn họ đều đang cho rằng cô là một kẻ điên.

Cô hiểu, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì mình không kích động đứng lên nói với họ mình là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch. Cô đang chờ thời cơ, cô giả vờ hôn mê để dò xét thế giới mờ mịt xung quanh này.

Cô nghe thấy họ nói sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần. Bệnh viện tâm thần - nghe được cụm từ này, Từ Nam Phương nghĩ tới nhà thương điên. Đại Minh có rất nhiều nhà thương điên, những người bị bệnh hủi đều bị nhốt biệt lập ở đó, tự chết dần chết mòn. Bọn họ hình như cũng đang có ý định đưa cô tới một nơi như thế?

Ý chí sinh tồn của cô rất kiên định, trong khoảnh khắc nghe thấy từ miệng của người đàn ông kia thốt ra tiếng Ý, Từ Nam Phương hiểu những gì anh ta nói. Tu sĩ Matteo Ricci mà cô sùng bái là người Ý, đương nhiên cô cũng biết tiếng Ý, cho dù dân chúng Đại Minh phần lớn đều coi tu sĩ là đám quý Phật Lang Cơ đáng ghê tởm.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra đám người hôm nay có mặt ở đây là vì muốn thăm dò xem giữa cô và người đàn ông kia có quan hệ mờ ám gì hay không, còn người đàn ông kia lại đang muốn thoát khỏi cô.

Từ Nam Phương không biết vì sao bọn họ lại phải lằng nhằng vấn đề này, cô chỉ biết, người đàn ông kia kiên quyết không muốn người khác cho rằng cô là người tình của hắn ta. Đây chính là tử huyết của hắn, cũng là cơ hội duy nhất của cô!

Từ Nam Phương mở mắt tại một giây cuối cùng, cô đánh cuộc, bản thân mình chỉ có thể lợi dụng cơ hội duy nhất này để rời khỏi nơi đây, để không bị đưa tới nhà thương điên.

***

Từ Nam Phương để mặc dòng nước mắt rơi xuống, cô không biết Thượng Quân Trùng này là ai, nhưng cô khẳng định thân thể của hắn ta không hề đơn giản.

Cô nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt thăm thương: “Các anh có quyền thế nhưng cũng không thể đưa tôi đến nhà

thương điên được, tôi biết tôi không nên nói như vậy, nhưng các anh làm vậy có công bằng với tôi không?”.

Giọng cô dịu dàng khiến Thượng Quân Trùng dù rất ghét nhưng cũng không cắt ngang lời cô nói. Từ Nam Phương nâng tay áo lau nước mắt, cô vốn dĩ xinh đẹp động lòng người, mặc dù hiện tại có vẻ lồi thối nhưng cô vẫn hoàn toàn tự tin với nhan sắc của mình. Cô muốn dùng nhan sắc đó để xóa bỏ ý nghĩ muốn vứt bỏ cô trong đầu Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng có lẽ cô nghĩ điều này hơi sớm. Thượng Quân Trùng kiên quyết không thèm để ý tới cô: “Thôi đi! Những lời này cô giữ lại mà nói với người khác. Hai chúng ta không có bất cứ liên quan nào hết”. Thượng Quân Trùng liếc Từ Nam Phương một cái, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi cũng không cần phải nói với một người phụ nữ điên những thứ này”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng liền quay lưng bỏ đi. Từ Nam Phương định hét lên rằng, nếu anh ta dám đi, cô nhất định sẽ nói với những người kia rằng mình là người phụ nữ của anh ta. Nhưng lời còn chưa kịp thốt ra đã bị cô nuốt ngược trở lại. Cô nhớ tới khi nãy Thượng Quân Trùng nói ghét nhất bị người khác uy hiếp, nếu cô nói ra, chỉ càng khiến hắn tức giận mà bỏ đi.

Người đàn ông tên Jim và đám người ngoài kia nhất định là thuộc hạ của Thượng Quân Trùng, cô muốn rời khỏi nơi hoang vu hẻo lánh này, nhất định phải thuyết phục được anh ta.

“Anh, tôi phải nói thế nào thì anh mới chịu tin? Tôi không phải kẻ điên!”, Từ Nam Phương cuống quýt hét lên. Cô không biết mình liệu có bị người ta đưa đến nhà thương điên hay không, không biết ở nơi hoang vu này có thú dữ hay không, cô chỉ có thể xác định, lúc này theo Thượng Quân Trùng mới được an toàn, mặc dù anh ta rất ghét cô.

Thượng Quân Trùng quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương, lịch sự nhún vai: “Cô có nói thế nào tôi cũng không tin”. Ánh mắt Thượng Quân Trùng liếc qua đám ô vàng trên quần mình, lại càng cảm thấy buồn nôn.

Từ Nam Phương nhanh nhạy nắm bắt được ánh mắt ấy, vội vã tiến lên trước, không chút do dự tự tay xé một mảnh vải trên vạt áo mình, khẩn khoản nói: “Để tôi lau giúp anh, xin lỗi, vừa nãy là tôi thật sự không chịu nổi, không phải tôi cố ý. Anh hãy tin tôi, anh muốn tôi đền bù thế nào tôi cũng chịu, chỉ cần anh đừng bỏ lại tôi ở đây một mình...”. Cô làm bộ sợ hãi nhìn xung quanh một vòng, ngoài núi ra cũng chỉ có núi, ngoài cây ra cũng chỉ có cây.

Ánh mắt Từ Nam Phương lộ rõ vẻ hoang mang, sợ sệt mà một thiếu nữ nên có, cố gắng kiềm chế hàng nước mắt, ngồi xổm xuống dưới chân Thượng Quân Trùng mà lau quần cho anh.

Thượng Quân Trùng vô thức né sang một bên, cau có: “Thôi thôi, tôi không thích người khác chạm vào người tôi”.

Từ Nam Phương không cứng đầu nữa, đưa mảnh áo cho Thượng Quân Trùng, nhỏ giọng nói: “Cầu xin anh, đừng bỏ tôi lại đây một mình...”. Thanh âm của cô yếu ớt, nhưng đủ để Thượng Quân Trùng nghe được.

Thượng Quân Trùng nhíu mày. Anh không nhận lấy mảnh vải của Từ Nam Phương, cũng chẳng quay đầu lại, nhưng bước chân đã chậm dần.

Từ Nam Phương dè dặt đi theo sau, không dám tới gần quá, nhưng vẫn sợ bị anh bỏ lại. Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng hoàn toàn không có ý cự tuyệt lần nữa.

Hai người bước trước bước sau quay về chỗ xe dừng. Jim vừa trông thấy Thượng Quân Trùng, trong lòng nhẹ nhõm như vừa bỏ được tảng đá lớn đang đè nặng xuống. Vừa rồi nghe thấy tiếng khóc lóc, tiếng la hét của Từ Nam Phương, giờ bộ dạng cô lại còn khép nép sợ sệt ở đằng sau, không biết Thượng Quân Trùng đã gây ra chuyện gì.

Thượng Quân Trùng đi về phía Jim, khinh bỉ liếc Từ Nam Phương đằng sau, rồi nói với Jim: “Để cô ta ngồi xe anh”.

Từ Nam Phương nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ. Cô biết mình không nhìn nhầm, thông thường những người không sợ cứng thì chắc chắn ưa mềm, anh chàng tên Danny này chính là kiểu người đó. Mặc dù khom lưng uốn gối trước hắn ta chỉ nhận được sự khinh miệt, nhưng chí ít đây cũng là phương pháp bảo vệ mình tốt nhất.

Thượng Quân Trùng không để tâm tới Jim đang trở mặt lú lủi, anh nói: “Đưa hành lý cho tôi, tôi phải thay quần”.

Jim ngẩn ra hồi lâu rồi mới vội vàng lôi một chiếc túi du lịch từ trên xe xuống đưa cho Thượng Quân Trùng. Anh nhận lấy chiếc túi, quay sang nhìn cô gái đáng thương đang cầm động đến rơi lệ kia: “Chúng tôi chỉ đưa cô tới Thái Nguyên, chuyện sau đó cô tự giải quyết”.

Từ Nam Phương liên tục gật đầu, Thượng Quân Trùng không để ý tới cô ta nữa, cầm túi lên xe, lúc đóng cửa xe còn không quên dặn Jim: “Cho cô ta uống thuốc say xe, nếu không cô ta mà nôn ra thì anh chịu đủ”.

Đội Thượng Quân Trùng lên xe rồi, khoe miệng Từ Nam Phương mới lộ ra ý cười. Danny, gã này tuy rằng khó ưa nhưng thực ra lại rất dễ đối phó.

Từ Nam Phương theo Jim vào xe phía sau, dù đã bị say xe nhưng cô không hề sợ loại phương tiện đi lại này. Lúc lên xe, cô chợt nhìn thấy một chiếc quần bị ném ra từ cửa sổ chiếc xe đằng trước.

Uống thuốc say xe xong, Từ Nam Phương lập tức phải đón nhận cơn buồn ngủ ập tới. Cô nhắm mắt, nhưng ý thức vẫn còn khá tỉnh táo.

Cô cố gắng giữ lại chút ý thức này, nhắm mắt lại để nghe ngóng người khác nói chuyện.

Người đàn ông ngồi bên cạnh chạm vào Kim Bộ Diêu trên đầu cô, những chiếc trâm đàn hồi như lò xo phát ra thứ âm thanh êm tai.

“Này anh Jim! Anh xem thứ trên đầu cô ta này, hình như tốt hơn đồ của đoàn phim nhiều đấy!”

Anh chàng Jim vì sợ bị Từ Nam Phương nôn vào người mình nên đã chuyển tới ghế phụ ngồi, anh ta nhìn Từ Nam Phương đang mơ màng ngủ qua gương chiếu hậu, cười với vẻ khinh thường: “Có những kẻ một khi điên rồi thì cái gì cũng làm ra được!”.

“Trời ạ! Cái trâm này hình như là vàng ròng đấy...” Từ Nam Phương chợt nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình reo lên đầy hưng phấn. Cô không biết thời đại này người ta còn dùng vàng bạc làm tiền nữa không, nhưng ít ra cô cũng biết thứ đồ trang sức trên đầu mình rất có giá trị.

“Vàng ròng?”, Jim không kìm được quay phắt đầu lại nhìn Từ Nam Phương, nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc cô gái này muốn làm gì. Nếu cô ta là người mà công ty Mika mua chuộc để tới hãm hại Thượng Quân Trùng thì bây giờ đã có thể bỏ đi được rồi. Nhưng cô ta vẫn còn bám theo chúng ta, không hiểu là có ý đồ gì nữa? Cô ta thật sự dùng vàng ròng làm đồ trang sức ư? Xem ra đúng là một kẻ điên có tiền rồi.

Xe tới Thái Nguyên, Từ Nam Phương lúc này đã mê man, không còn rõ mình đang ngủ hay đang tỉnh nữa. Hai chiếc xe đi vào một nhà nghỉ bốn sao nằm gần sân bay Thái Nguyên, nơi này chỉ có mấy gian phòng, trước khi tới đây Jim đã gọi điện đặt trước. Chuyến bay từ Thái Nguyên đến Bắc Kinh khá nhiều, nhưng bọn họ tới nơi đã là hơn chín giờ tối, chuyến bay cuối cùng không kịp nữa rồi, nhanh nhất cũng phải chờ tới tám giờ sáng mai mới có chuyến bay.

Jim theo thường lệ hỏi Thượng Quân Trùng: “Ra ngoài ăn hay là ăn ở đây luôn? Tôi gọi họ mang bữa tối lên phòng nhé?”.

Thượng Quân Trùng xuống xe, bắt giắc liếc mắt về chiếc xe phía sau, nửa vô tình nửa hữu ý hỏi Jim: “Cô ta đâu?”.

“Còn đang ngủ trên xe ấy”, Jim cũng không biết Thượng Quân Trùng có ý gì nên không thể tự quyết định. “Cậu có đi xem không?”

Thượng Quân Trùng đi thẳng tới xe sau, quả nhiên trông thấy cô ta đang nằm ngả người vào cửa xe. Anh gõ cửa kính đánh thức Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mơ màng mở mắt, uể oải nhìn Thượng Quân Trùng đang ở ngoài cửa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thượng Quân Trùng giơ tay ra hiệu bảo cô ta xuống xe, Từ Nam Phương đương nhiên không biết xuống kiểu gì. Thượng Quân Trùng không nhịn được rút tay còn lại đang đứt trong túi quần ra, bực bội mở cửa xe: “Đến Thái Nguyên rồi”. Ý của anh là, đã tới Thái Nguyên, cô ta không nên tiếp tục ý lại vào bọn họ nữa.

Đôi mắt Từ Nam Phương thoáng hiện lên vẻ hốt hoảng: “A... Đã... đã đến rồi...”. Cô nói rất khẽ, giọng pha lẫn chút sợ hãi, chẳng khác nào một con mèo nhỏ sắp bị người ta vút bỏ, chỉ sợ không cẩn thận sơ sẩy một chút sẽ chọc giận người khác.

Thấy Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng, Từ Nam Phương cú ngỡ rằng anh lại định đuổi mình đi, bèn cuống quýt nói: “Tôi... tôi sẽ không làm phiền anh nữa, tôi tự đi”. Cô nhìn sắc mặt Thượng Quân Trùng mà đoán suy nghĩ của hắn, thăm dò nói: “Nhưng mà, xin anh giúp tôi, có thể cho tôi thay một bộ quần áo được không? Tôi mặc thế này... hình như không tiện lắm...”.

Từ Nam Phương biết chính vì mình mặc bộ trang phục cung đình triều Minh thế nên mới bị người ta coi là kẻ điên, kẻ tâm thần, nếu cô còn cứ giữ nguyên bộ dạng này ra ngoài nhất định sẽ bị người ta cười nhạo đến chết.

Nghe vậy, Thượng Quân Trùng không nhịn được cười mỉa, anh liếc Từ Nam Phương một cái: “Bây giờ biết là không tiện rồi hả? Lúc cô mặc vào sao không nghĩ ra đi?”.

“Tôi... tôi...”, Từ Nam Phương có phần lúng túng, cô rút một chiếc trâm cài đầu xuống, “Cái này coi như là thù lao”. Trong ánh mắt cô toát lên vẻ sốt ruột, dường như rất sợ Thượng Quân Trùng thẳng tay đuổi mình.

Nhưng Thượng Quân Trùng không đuổi Từ Nam Phương, cũng không nhận lấy chiếc trâm kia, anh quay sang nói với Jim: “Anh đi mua hộ cô ta đi, để cô ta vào phòng anh thay đồ!”.

“Thay xong lập tức đi!”, Thượng Quân Trùng nói với Từ Nam Phương, sau đó một mình bước vào khách sạn không thèm quay đầu lại.

Chương 5

Ở LẠI NHÀ NGHỈ

Thượng Quân Trùng đi theo cô nhân viên phục vụ lên phòng mình, lúc cô nhân viên ấy giúp anh mở cửa phòng còn dè dặt hỏi anh có thể cho mình xin chữ ký được không.

Đang ký tên, Thượng Quân Trùng chợt nghe thấy tiếng cười trộm của cô nhân viên kia, anh ngơ vực ngẩng đầu lên thì thấy Từ Nam Phương đang đi về phía mình. Cô nhân viên này đang cười Từ Nam Phương.

Thấy Thượng Quân Trùng nhìn về phía mình giống như mình đã làm sai chuyện gì, Từ Nam Phương vội vàng cúi đầu.

Thượng Quân Trùng cau mày, đưa bút trả cô nhân viên, nói: “Cô giúp tôi thuê phòng bên cạnh cho cô gái này”. Anh quả thực không muốn nhìn Từ Nam Phương thêm một giây nào nữa, một mình đi vào trong phòng.

Vừa mới ngồi xuống, Thượng Quân Trùng lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Tưởng là nhân viên phục vụ, anh bảo người đó vào tự nhiên, nhưng không ai đáp, vẫn chỉ có tiếng gõ cửa vang lên đều đặn.

Thượng Quân Trùng đành đứng dậy ra mở cửa. Không phải nhân viên nhà nghỉ, mà là Từ Nam Phương với vẻ mặt rứt rứt đang nhìn anh.

Thượng Quân Trùng đành mặt lại, thật sự không biết cô ta còn muốn làm gì.

Từ Nam Phương chìa tấm thẻ trong tay ra: “Cô ấy đưa cho tôi cái này, tôi không biết mở cửa thế nào...”.

Những lời này của Từ Nam Phương thật sự khiến Thượng Quân Trùng dở khóc dở cười.

Anh cầm lấy tấm thẻ trong tay Từ Nam Phương, lăm bắm: “Đồ nhà quê!”, rồi đi qua người cô, “cạch!” một tiếng, cửa được mở.

Thượng Quân Trùng vào trong phòng, mở hết đèn lên. Từ Nam Phương xúc động nói cảm ơn khiến anh có chút bối rối, anh nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Không có gì, cô đi rửa mặt trước đi, khỏi khiến người khác nhìn vào mắt cả húng ăn cơm”.

“Rửa mặt?”, Từ Nam Phương có phần xấu hổ, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng phải, cô đã rất lâu rồi chưa soi gương, chẳng biết bộ dạng hiện tại của mình thế nào nữa.

“Vậy tôi đi lấy bồn nước tới, à đúng rồi, mức nước ở đâu?”

Thượng Quân Trùng lại phát điên lên vì câu hỏi của Từ Nam Phương: “Nhà cô ở đâu thế hả? Ở sơn cốc nào thế hả?”. Thượng Quân Trùng chẳng buồn nhìn cô ta nữa, anh đi thẳng tới phòng tắm, mở vòi nước, rồi quay ra ngoài quát: “Lại đây!”.

Từ Nam Phương không dám trái lệnh, đi vào trong đó. Vừa mới bước chân tới cửa, suýt nữa thì cô bị dọa cho nhảy dựng lên. Cô thấy trước mắt đột ngột xuất hiện hai người, đợi đến khi nhìn rõ rồi cô mới nhận ra đó chính là mình và Thượng Quân Trùng.

Giống nhau như đúc.

Từ Nam Phương chẳng còn kịp kinh ngạc vì loại gương này tốt hơn hẳn gương đồng ở thời đại của cô, cô chỉ nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác đến thảm hại của mình trong gương, búi tóc rũ rượi, tóc mái bay loạn, trâm ngọc cũng rơi mất hơn nửa; lớp phấn trang điểm nhem nhuốc cùng bùn đất, chỗ hồng, chỗ vàng; lớp áo lót bên trong màu vàng, tấm áo choàng xanh sẫm và cả cái váy thắt bên hông, tất cả vừa bẩn vừa rách; vạt váy còn bị Từ Nam Phương xé ra một mảnh lớn, dùng nói là thời đại hiện nay, nếu cô vác cái bộ dạng này ở bốn trăm năm trước cũng sẽ bị coi là một dân ăn mày hoặc một kẻ điên.

Từ Nam Phương cuống quýt đi tới gần vòi nước rửa mặt, nước rất ấm.

Thượng Quân Trùng đứng một bên xem Từ Nam Phương rửa mặt, lại còn thuận tay với lấy chiếc khăn mới treo trên giá đưa cho cô ta.

Đúng lúc này Jim đi vào, bắt gặp Thượng Quân Trùng đưa cho Từ Nam Phương khăn mặt, kinh ngạc đến nỗi hoài nghi mình bị hoa mắt. Thượng Quân Trùng vừa quay đầu lại bỗng nhiên trông thấy Jim: “Sao nhanh thế?”.

“Ơ, tôi mua ngay ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh.” Jim nào có muốn vì chút chuyện vặt vãnh này mà phải lãng phí thời gian, bản thân anh ta còn chưa ăn tối nữa.

Thượng Quân Trùng muốn Jim đưa quần áo cho Từ Nam Phương, nhưng Jim đã vội nhét mở quần áo kia vào tay anh: “Tôi còn phải báo cáo với công ty tình hình hôm nay”. Về mặt Jim hiện rõ sự khổ sở, chuyện hôm nay quả thật khiến người quản lý như anh ta vô cùng đau đầu.

Thấy Jim bỏ đi không thèm quay đầu lấy một cái, Thượng Quân Trùng đành phải cẩn thận lấy quần áo trong túi ra đưa cho Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương ở trước mặt Thượng Quân Trùng vắt vẻo mở từng cái túi nilon đựng trang phục ra, áo sơ mi, quần. Cô nhận từ tay Thượng Quân Trùng từng chiếc, từng chiếc một.

Trông thấy bộ dạng lóng ngóng vụng về của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng thật sự chỉ muốn nhúng tay vào giúp, không ngờ vừa mới thò tay vào túi liền chạm tới một chiếc áo ngực. Thượng Quân Trùng chủ tâm trong bụng, tên Jim kia nhất định phải mua cả nội y nữa sao? Anh mở cái túi ra, quả nhiên trong túi còn có một cái hộp đựng nội y phụ nữ.

“Tên háo sắc!”, Thượng Quân Trùng nhỏ giọng lầm bầm. “Cái gì?”, Từ Nam Phương không nghe rõ liền hỏi lại. “Không phải chuyện của cô!”, Thượng Quân Trùng hét lên với Từ Nam Phương. Cô đành phải rút đầu lại.

Thượng Quân Trùng nhét cái túi vào tay Từ Nam Phương: “Cô tự đi thay đi, tôi ra ngoài đây”. Đúng lúc anh quay lưng định đi thì giọng nói yếu ớt của Từ Nam Phương lại vang lên: “Chờ chút, Danny!”.

“Đừng có gọi tôi là Danny, tôi với cô quen thân lắm hả?”, Thượng Quân Trùng từ đầu tới cuối không có lấy một chút hòa nhã nào với Từ Nam Phương.

“Ồ, vậy...”, Từ Nam Phương không biết nên xưng hô thế nào.

Thượng Quân Trùng quay đầu lại: “Gọi là...”, còn chưa nói hết anh đã ngăn người ra, quên mất nửa câu sau, bởi vì Từ Nam Phương đang giơ chiếc áo ngực trong tay lên, nhìn anh với vẻ mặt xám xịt.

“Cô làm cái gì thế?”

Từ Nam Phương ngượng ngập cười: “Đây là... cái gì?”. Thượng Quân Trùng lập tức nổi khùng: “Cô không què mùa tới mức chưa từng dùng cái này đấy chứ?”.

Thượng Quân Trùng tức đến lộn ruột, dù Đại lục có một nơi thâm sơn cùng cốc đến mấy đi nữa, anh cũng không thể tin được phụ nữ ở đó lại ngốc đến mức không biết áo ngực là gì.

Thế nhưng vì Từ Nam Phương nhìn anh rất khẩn khoản, Thượng Quân Trùng không còn cách nào khác đành phải nhận lấy chiếc áo ngực từ tay cô ta, sau đó đặt trước ngực mình, khoa chân múa tay một lúc làm mẫu: “Úp vào ngực, hiểu không? Ngày chảnh nhè cô không mặc gì ở trong?”. Thượng Quân Trùng vô thức nhìn xuống ngực Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương cảm giác được ánh mắt của Thượng Quân Trùng khang khác, cuống quýt giơ tay lên che ngực, bờ môi trắng bệch: “Hạ lưu!”.

Thượng Quân Trùng cả ngày đã lo lắng cho cô như vậy, đến giờ lại nhận lấy hai chữ này, dù Từ Nam Phương nói xong cũng tỏ ra hối hận, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không kìm được ném cái áo sang một bên, quay lưng bỏ đi.

“Này chờ một chút!”, Từ Nam Phương vẫn không buông tha, lớn tiếng gọi Thượng Quân Trùng lại, “Tịnh phòng ở đâu?”.

“Tịnh phòng cái gì?”, Thượng Quân Trùng đi tới cửa, nhưng không nhịn được đành dừng chân lại. Xưa nay anh chưa từng gặp một người nào như vậy. Trong mắt anh, cô gái này quả đúng là bị khùng.

“Chính là phòng thay y phục, tắm rửa đấy!”, Từ Nam Phương có phần sốt ruột.

Thượng Quân Trùng lại từ cửa quay về, anh thật sự sắp khóc ra đến nơi rồi. Anh dắt Từ Nam Phương vào phòng tắm: “Đây chính là tịnh phòng mà cô nói, chẳng lẽ đến cả WC mà cô cũng không nhận ra hả? Tiểu thư à, cô có cần tôi giúp cô tắm rửa, thay quần áo cho không hả?”.

Từ Nam Phương sa sầm mặt: “Anh đâu phải thái giám!”. “Gớm! Cô cho rằng cô ăn mặc như vậy là trở thành Hoàng hậu chắc? Còn tắm rửa, thay y phục, Hoàng hậu nhà cô cứ từ từ làm đi!”, Thượng Quân Trùng vẫn khẳng định người phụ nữ này thật sự là thần kinh không bình thường, nếu không thì cũng là một đồ nhà què từ dưới đất chui lên!

Thượng Quân Trùng không thèm để ý tới Từ Nam Phương nữa, anh đi ra khỏi cửa.

Nghe tiếng cửa đóng sầm một cái, trái tim đang treo lơ lửng của Từ Nam Phương liền rớt xuống. Cô đau khổ cười, Hoàng hậu, Hoàng phi, nói ra quả nhiên là không có ai tin.

Thượng Quân Trùng đi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp được cô nhân viên đi qua trước mặt. “Này!”, Thượng Quân Trùng gọi cô ta lại, cô ta cúi đầu tươi cười.

Thượng Quân Trùng lấy ra hai tờ một trăm đồng nhét vào tay cô nhân viên. Mặt cô ta lập tức biến sắc: “Gì vậy? Chúng tôi ở đây không có phục vụ đặc biệt”.

“Ai cần phục vụ đặc biệt?”, Thượng Quân Trùng lại bị cô ta chọc tức.

“Vậy anh đưa tôi tiền làm gì?”, cô nhân viên này có lẽ đã nghe được quá nhiều tin đồn về giới mình tinh, về mặt lúc này đầy sự phồng phồng.

Thượng Quân Trùng nhần nhịn chỉ tay vào trong phòng: “Trong này có một cô gái từ trên núi xuống, nhiều thứ đều không biết sử dụng. Nếu như có gì cô ấy không hiểu thì cô giải thích với cô ấy, chẳng hạn như dùng bồn cầu tự hoại thế nào, tắm vòi hoa sen thế nào... Cô kiên trì giải thích cho cô ta giúp tôi!”.

Cô nhân viên xấu hổ nhìn Thượng Quân Trùng, cảm thấy thẹn thùng vì sự lỗ mãng của mình khi nãy.

“Cái này coi như tiền boa đi!”, Thượng Quân Trùng cũng không buồn đòi co nữa, phất phất tay với cô ta.

Cô nhân viên đương nhiên vui vẻ đồng ý, cô ta đang ỉu xiu đi vào trong phòng thì bị Thượng Quân Trùng gọi lại: “À đúng rồi, hình như cô ta cũng không biết mặc áo lót”. Nói xong câu này, anh cũng cảm thấy không được tự nhiên, vội đưa tay lên đỡ cằm, ho khan một tiếng để loại bỏ ngỡ ngàng: “Hừm, dù sao thì cô ta không hiểu cái gì, cô cứ nói với cô ta là được”.

Nói hết, Thượng Quân Trùng đi về phòng mình, anh cũng phải đi tắm rửa mới được.

***

Trong phòng tắm, Từ Nam Phương cầm khăn lau mái tóc ướt sũng của mình, cô nhìn vào gương, lau sạch từng hơi nước mờ trên tấm kính, nhìn rõ hình mình trong đó. Cô chưa từng được nhìn thấy chính mình rõ ràng đến vậy, bất chợt cảm thấy yêu chiếc gương kia vô cùng.

Ngay cả giọt mồ hôi trên trán chưa kịp lau cũng trông thấy được.

Từ Nam Phương vừa đứng trước gương mặc quần áo, vừa cười với chính mình, chỉ có điều nụ cười của cô mang theo một chút bất đắc dĩ, một chút bi thương. Cô tự nhủ: “Từ Nam Phương à! Nhấn nại một chút, chờ khi người quen với mọi thứ ở đây, có thể một mình đối diện với cuộc sống của bốn trăm năm sau, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”.

Cô nhặt lên một cây trâm vàng thụy vũ, chiếc trâm này hoa văn bướm và hoa, chính giữa con bướm còn được trạm một viên đá quý. Cô mỉm cười với mình trong gương:

“Bây giờ người phải giả ngu, một vai diễn đơn giản như vậy, người thừa sức diễn, đúng không? Chẳng phải là xuyên tới bốn trăm năm sau ư? Chẳng phải là bắt đầu lại từ đầu ư? Người không sợ hãi, đúng không? Người xem đi, tên Danny đó chẳng phải nằm trong sự khổng lồ của người đấy sao?”.

“Danny, Thượng Quân Trùng”, Từ Nam Phương khẽ nheo mắt, “Mồm miệng độc địa nhưng lại quá mềm lòng nhẹ dạ. Những người nhẹ dạ, không làm nên chuyện lớn, tôi thích nhất người như vậy”.

Từ Nam Phương cười, giống như đã chiến thắng tất cả, thậm chí thấy được ánh bình minh thắng lợi. Cô thở mạnh một hơi vào cái gương, lập tức trên bề mặt kính lại mờ đi như bị bao phủ một màn sương mù. Từ Nam Phương lau từng hơi nước kia đi, cô nhìn xung quanh, mặc dù cuộc sống bốn trăm năm sau khiến cô không thể lập tức thích ứng, mặc dù sống ở đây cô nhất định sẽ phải chịu nhiều ảm ức, nhưng cô tin mình vẫn có thể sống tốt, sống rất vui vẻ.

***

Thượng Quân Trùng ngâm mình trong bồn tắm lớn, nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu, giải tỏa hết cái mệt mỏi toàn thân mới phát hiện ra dạ dày mình bắt đầu biểu tình. Anh đi ra ngoài nhìn đồng hồ, đã mười giờ. Gọi điện cho trợ lý Jim nhưng chỉ thấy tín hiệu máy bận, Thượng Quân Trùng đành phải mặc quần áo ra khỏi phòng. Vừa ra ngoài cửa, anh liền nghe thấy tiếng cười khúc khích của phụ nữ.

Hình như là truyền từ hành lang bên cạnh tới.

Trong hành lang rất yên tĩnh, Thượng Quân Trùng không cần cố gắng tập trung vẫn có thể dễ dàng nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì.

“Cô ta không biết dùng cả bốn cầu cơ á?! Trời ạ, bà già quê mùa đó ở đâu chui ra vậy? Thượng Quân Trùng không phải ngôi sao ư? Sao lại có một người như vậy đi theo anh ta nhỉ?”

“Ha ha... Mấy cô không biết thôi, chị vừa lên mạng đọc được một tin cực khủng luôn! Cô gái kia hóa ra chính là bạn gái của Thượng Quân Trùng, nhưng hình như cô ta có vấn đề về thần kinh!”

“Ơc! Sao chị biết?”

“Làm gì mà không biết, chị thấy trên mạng nói thế mà. Trên mạng thì tin tức nhanh lắm! Thượng Quân Trùng chẳng phải lên Sơn Tây quay phim ư, bạn gái cũ của anh ta cũng đi theo, nhưng mà thần kinh có vấn đề, cô ta còn mặc đồ cổ trang định làm bạn diễn với Thượng Quân Trùng nữa cơ. Haizzz... Thượng Quân Trùng thật là đáng thương, bị một người phụ nữ như vậy quán lấy!”, một cô nhân viên than thở, “Có tin nói rằng Thượng Quân Trùng muốn vứt bỏ cô ta, các chị xem, đâu có phải! Vừa nãy anh ta còn nhờ Lưu Đạm Chân vào chăm sóc cô ta nữa kìa”.

“Làm gì có! Anh ta nói với em trong phòng là một cô gái từ núi xuống, không phải bị tâm thần”, cô gái tên Lưu Đạm Chân này có vẻ như không quá hứng thú với Thượng Quân Trùng.

“Người ta là ‘sao’ còn nói thật với em chắc? Sao em không nghĩ lại xem, ngôi sao lớn như Quân Trùng chẳng lẽ quen biết một cô gái quê mùa?”

“Chị nói thế em cũng cảm thấy đúng, nếu không phải bị thần kinh thì làm sao lại không biết mặc áo lót chứ, quần trong là cái gì cũng không biết, còn mặc cái kiểu này...”, Lưu Đạm Chân cười khúc khích, “Nếu đúng như những gì mọi người nói thì cái anh chàng Thượng Quân Trùng kia quả là đáng thương, phải đưa theo một cô gái như vậy bên mình”.

“Ừ, thế nên chị mới nói, Quân Trùng của chúng ta thật sự đáng thương mà, các cô lại không quan tâm, haizzz, Thượng Quân Trùng rất đẹp trai! Lưu Đạm Chân, em thật hạnh phúc, còn được dọn phòng của anh ấy, haizzz, còn có thể chạm vào giường anh ấy ngủ, chạm vào chiếc cốc anh ấy uống, có thể...”

“Thôi thôi, chị còn nói nữa là kể tới cả cái bồn cầu đấy!” Một trận cười giòn giã vang lên.

Tiếng bước chân vội vã cắt đứt cuộc buôn chuyện của mấy cô nhân viên. Tài xế của Thượng Quân Trùng đang cầm theo hộp cơm chạy về phía này, vừa đúng lúc trông thấy Thượng Quân Trùng đứng ở cửa.

“Em mua mỳ cắt lát và bánh hành băm, anh ăn tạm vậy nhé. Chỗ này cách nội thành khá xa, nếu anh không vừa ý thì đợi lát nữa đi ăn đêm”, tài xế nói với Thượng Quân Trùng.

“Không cần, ăn thế này được rồi. Cậu cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi”, Thượng Quân Trùng quan tâm dặn dò cậu ta.

Anh chàng tài xế ngây người, không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng Thượng Quân Trùng lại tốt như vậy, anh ta còn tưởng rằng vì người phụ nữ điên kia mà Thượng Quân Trùng rất giận dữ. Những lúc tức giận, Thượng Quân Trùng không chỉ lớn tiếng quát nạt, mà còn làm mặt lạnh với tất cả mọi người, khiến cho người khác không dám hé răng nói nửa lời. Có điều xem ra lúc này, tâm trạng anh khá tốt.

Tài xế đáp lại một tiếng rồi đi.

Thượng Quân Trùng bung hộp cơm quay về phòng, chợt nghĩ tới cái gì, anh đi sang căn phòng bên cạnh.

Cửa phòng không đóng, Thượng Quân Trùng gõ hai tiếng rồi tự đẩy cửa vào trong.

Lúc anh vừa bước vào thì thấy Từ Nam Phương từ nhà tắm đi ra, mái tóc dài ướt sũng xõa trên vai. Áo sơ mi Jim mua có vẻ rộng hơn một số, Từ Nam Phương mặc vào, để lộ những đường cong trên cơ thể.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt long lanh như ngập nước, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cô bỗng đứng đờ mặt, hàng lông mi khẽ sụp xuống, cúi đầu xoa xoa tóc.

“Bọn họ không hướng dẫn cô cách dùng máy sấy tóc à?”, Thượng Quân Trùng dời ánh mắt khỏi người Từ Nam Phương, anh không thể phủ nhận, sau khi tắm rửa xong, cô trông bắt mắt hơn trước rất nhiều.

Người đẹp vừa mới tắm xong, đối với đàn ông nào cũng là một sự mê hoặc, cho dù anh ta đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, cho dù anh ta có cố tình tỏ ra bất cần, nhưng Từ Nam Phương cũng ngay lập tức chộp được giây phút chân chữ của anh.

“Anh... không cần lo cho tôi nữa đâu.” Từ Nam Phương nhỏ giọng nói, tỏ ra áy náy với Thượng Quân Trùng.

“Ai thêm lo cho cô!”, Thượng Quân Trùng lập tức phủ nhận, “Mang cái này tới cho cô!”. Chẳng biết là do quá căng thẳng hay nhất thời hồ đồ, Thượng Quân Trùng đưa hộp cơm trong tay cho Từ Nam Phương.

“Đây là cái gì?”, Từ Nam Phương nhận lấy, ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quân Trùng.

“Cơm tối, ở đâu ra mà lảm lời thế không biết!”, nhắc tới cơm tối, Thượng Quân Trùng bỗng cảm giác được dạ dày mình đã réo ầm ĩ. Vừa mới tắm xong, cơ thể vận động nhiều quá, lúc này hình như lại càng dễ đói.

“Cô chắc là không ăn được hết nhiều như vậy chứ?”

Từ Nam Phương mở hộp cơm ra, mùi thơm của món mỳ xông lên mũi, cực mê hồn người: “Hay là cùng ăn đi!”. Từ Nam Phương cười.

“Ai muốn ăn cùng cô chứ!”, Thượng Quân Trùng bực mình nói, rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng tới cạnh cửa, anh chợt nghĩ, sao mình phải vác bụng đói để giúp người phụ nữ điên này chứ, thế là anh lại quay vào, giằng lấy hộp đồ ăn nhanh trong tay Từ Nam Phương. Hộp đồ ăn nhanh này khá đầy, lại là hộp mềm, bị Thượng Quân Trùng dùng sức giằng lấy, nước dùng bên trong bắn tung tóe ra người Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong tắm lấy khăn lau vết nước trên áo mình. Khuôn mặt cô thấp thoáng hiện lên nụ cười, bởi vì cô có thể nhìn thấy qua tấm gương, Thượng Quân Trùng đứng ngoài kia bất động.

Từ Nam Phương đi ra ngoài, nói với vẻ áy náy: “Do tôi không tốt, cầm cái hộp cũng không chắc, khiến mỳ của anh rơi vãi hết rồi”.

Thượng Quân Trùng ngượng ngùng ho khan một tiếng: “Ừm, cô nên cẩn thận một chút, bung cái hộp mà cũng không xong”.

“Xin lỗi...”, Từ Nam Phương chủ động nhận sai, giọng nói yếu ớt còn hơn cả tiếng kêu be be của con cừu non.

Thượng Quân Trùng giữ thể diện, không ra ngoài ngay mà đưa lại hộp mì cho Từ Nam Phương, cầm lấy một miếng bánh hành băm trong hộp đồ ăn nhanh, vừa bỏ vào miệng mình, vừa đưa đôi đũa cho Từ Nam Phương: “Cô biết dùng đũa không?”.

Đôi mắt Từ Nam Phương sáng rực lên: “Biết!”. Cô nhận lấy đôi đũa, khều mì trong hộp lên, đưa vào trong miệng một cách rất có quy củ. Cô đã rất đói rồi, hai ngày trời không có cái gì trong bụng, miếng mì vừa mới vào tới miệng, cô đã cảm thấy nó là thứ mỹ vị nhân gian.

Có điều như chợt nhớ ra cái gì, Từ Nam Phương không rụt rè nữa, bung hộp mì lên húp một ngụm lớn. Nước vẫn còn nóng, Từ Nam Phương nuốt nửa thì bị sặc, cô vừa cầm hộp mì vừa ho khụ khụ.

Thượng Quân Trùng trông thấy bộ dạng Từ Nam Phương như vậy, cảm thấy như vừa gặp được ma đói. Ban nãy thấy cô ta còn bình thường, lúc này lại cảm giác không được bình thường lắm.

Chương 6

TIỂU THƯ NHÀ HỌ NGÔ

Mấy ngày nay cô không ăn gì sao?”, Thượng Quân Trùng trông thấy bộ dạng ấy của Từ Nam Phương, không hiểu sao chợt cảm thấy miếng bánh hành trong tay mình trở nên nhạt nhẽo vô cùng.

“Đúng vậy...”, Từ Nam Phương ngẩng đầu liếc Thượng Quân Trùng một cái, mím môi.

Thượng Quân Trùng nhìn vào bộ dạng ăn uống của Từ Nam Phương, đột nhiên hỏi: “Cô tên gì?”.

“Hả?”, Từ Nam Phương ngẩng lên, vẻ mặt mông lung.

“Bỏ đi, cô không biết thì thôi.” Thượng Quân Trùng coi như mình vừa “đàn gảy tai trâu”.

“À, không phải, chỉ là vì lâu rồi không có ai hỏi tên tôi.” Từ Nam Phương mặt biến sắc, lộ ra một chút bi thương, “Tôi họ Từ, tên là Nam Phương”. Nói tên mình ra như vậy, cô chợt có cảm giác kỳ quặc, làm cung phi đã lâu, tất cả mọi người chỉ biết cô họ Từ, là Từ phi. Ngoài phụ thân ra, trên thế gian này sợ rằng không còn ai khác biết cô tên là Nam Phương.

“Từ - Nam - Phương”, Thượng Quân Trùng bất giác đọc tên Từ Nam Phương ra. Từ Nam Phương nghe Thượng Quân Trùng gọi tên mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, chợt có cảm giác là lạ trong lòng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng gọi tên cô xong, lập tức nói tiếp: “Nam Phương, tên quê quá đi mất! Haizzz... Nhà cô ở đâu? Tôi thật sự không thể tưởng tượng ra được, Trung Quốc lại có một nơi bản cùng như vậy”.

Từ Nam Phương lập tức thu lại ánh mắt kỳ lạ của mình, thay bằng dáng vẻ tội nghiệp, bưng hộp mỳ lên ăn tiếp. Thượng Quân Trùng dường như thấy mình có phần thất thố, bèn lơ đãng cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi lên.

Tiếng nhạc phát ra từ ti vi khiến Từ Nam Phương giật nảy mình, trông thấy trên cái ti vi đột nhiên xuất hiện những người bé xíu, Từ Nam Phương kêu lên thất thanh, sợ hãi lùi về đằng sau.

Thượng Quân Trùng vội vã ấn nút trên điều khiển, nhìn bộ dạng hỗn bay phách tán này của Từ Nam Phương, anh tí nữa thì bị dọa cho sợ hết vía. Thượng Quân Trùng đứng dậy, liếc Từ Nam Phương vẫn còn đang hoảng hốt, anh cầm một miếng bánh: “Tôi đi trước đây”. Thượng Quân Trùng cảm thấy mình không nên đi chọc vào cô gái quê mùa, hay cô gái tâm thần này thì hơn.

“Đừng!” Từ Nam Phương khẽ thốt lên, giọng yếu ớt vẫn còn đầy khiếp đảm, nhìn Thượng Quân Trùng, toàn thân run rẩy, “Đừng đi... Tôi... tôi sợ... cái kia...”. Cô chỉ vào ti vi, giống như chỉ vào một con cạp dữ vừa được thả vào rừng rậm.

Thượng Quân Trùng dừng chân, bước đi không nổi. Anh lùi lại, chẳng hiểu sao lại kiên nhẫn giải thích với Từ Nam Phương: “Cái này là ti vi, người trong đây không phải người thật. Tắt đi rồi, không sao đâu”, anh vò đầu bứt tóc nhìn Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mất một lúc lâu mới dè nén được nỗi sợ hãi, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt quái dị của Thượng Quân Trùng đang nhìn mình chằm chằm, cô giận đến tái mặt: “Tôi không phải người điên...”.

Lời biện bạch của cô có phần yếu đuối, cô mở to đôi mắt vô tội nhìn Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng cười cho có lệ: “Hay là cô nói cho tôi biết nhà cô ở đâu, tôi nhờ người đưa cô về?”.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, hẳn ta chủ động đưa mình về nhà, càng chứng tỏ hẳn là kẻ cứng miệng nhưng mềm lòng, chỉ có điều cô đâu có nhà để về.

Từ Nam Phương lắc đầu, nụ cười hiện rõ vẻ đau khổ: “Tôi cũng không biết tôi muốn đi đâu, tôi... có thể đi theo anh, được không?”.

“Đương nhiên không thể.” Thượng Quân Trùng từ chối không suy nghĩ, làm sao anh có thể mang theo một người phụ nữ điên khùng theo được chứ.

Từ Nam Phương nghe vậy cũng chỉ cười nhạt, ánh mắt lộ rõ sự kinh hoàng và cô đơn: “Ừ, tôi biết, tôi quá mơ tưởng hảo huyền, thực ra, tôi đã mang lại quá nhiều phiền toái cho anh”.

“Cô biết là tốt rồi.”, Thượng Quân Trùng chợt gai mắt với sự khách sáo của Từ Nam Phương. Nói những lời này ra, trong lòng anh có cảm giác buồn bực, tựa như mình chịu thua thiệt cái gì.

Thế nên, anh bổ sung: “Cô ở đây một đêm, sáng mai chúng tôi đi Bắc Kinh, cô nghĩ xem muốn đi đâu, nếu tiện đường, chúng tôi có thể đưa cô đi”. Thượng Quân Trùng cũng không ngờ mình lại tốt bụng đến thế.

“Bắc Kinh?”, Từ Nam Phương nghe thấy vậy liền kích động, “Bắc Kinh nào? là kinh thành ư?”.

“Cô muốn đi?”, Thượng Quân Trùng chau mày, nhưng vẫn nói: “Cô đưa chứng minh thư cho tôi, mai tôi bảo người mua vé máy”.

bay giúp cô”.

“Chứng minh thư? Vé máy bay?”, Từ Nam Phương bối rối, cái mùi mờ của mình khiến cô xấu hổ, cúi đầu nói, “Tôi... không có”.

Thượng Quân Trùng cười gượng gạo, móc di động trong túi quần ra, giơ lên trước mặt Từ Nam Phương chụp một kiểu ảnh, rồi mỉm cười với cô, đồng thời gọi một cuộc điện thoại: “Phi Vũ, cậu giúp tớ làm một cái chứng minh nhân dân Đại lục, sáng sớm mai mang tới cho tớ, càng sớm càng tốt. Lát tớ gửi ảnh cho cậu luôn, cậu căn cứ vào đó mà làm là được”. Anh liếc nhìn ánh mắt mờ mịt của Từ Nam Phương, cười nói: “Tên là Từ Nam Phương...”. Làm chứng minh giả ở Đại lục nói chung vẫn khá dễ dàng.

Từ Nam Phương nghe thấy tên mình từ miệng Thượng Quân Trùng thốt ra, lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt kia, cô hoàn toàn không biết mình nhìn vào đôi mắt như sao ấy đúng ba giây.

Thượng Quân Trùng không giải thích với Từ Nam Phương vì sao anh lại nói chuyện một mình, anh chỉ nói: “Ngày mai nếu như muốn đi Bắc Kinh, có thể đi cùng chúng tôi”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng đi ra cửa, đợi đến khi Từ Nam Phương định thần lại, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Từ Nam Phương đi tới cạnh cửa, đang định đóng cửa thì lại nghe thấy tiếng của Thượng Quân Trùng, cô cẩn thận lui vào trong, không dám phát ra tiếng động.

Cô nghe thấy Thượng Quân Trùng gọi ai đó lại: “Không phải tôi đã dặn cô hướng dẫn cô ta dùng đồ đạc trong phòng rồi sao, cô lẽ ra nên nói với cô ta dùng ti vi thế nào chứ?”.

“Tôi... tôi nói rồi mà...”, giọng nói này Từ Nam Phương nghe quen tai, chính là cô gái mà Thượng Quân Trùng tìm tới dạy mình. Từ Nam Phương biết rõ đây là quán trọ, cô gái vừa rồi là nha đầu hầu hạ trong khách trọ. Nghe cô ta nói đã dạy mình cách dùng ti vi, cô chột chột dạ. Quả thực là cô biết dùng, cũng đã nhìn thấy hình người trên ti vi, dù không biết nguyên lý hoạt động nhưng ít nhất cũng sẽ không bị giật mình, vừa nãy cô cố tình tỏ ra sợ hãi là để tranh thủ lòng thương của Thượng Quân Trùng.

Cô nín thở chờ đợi phản ứng của Thượng Quân Trùng, liệu anh ta có đoán được mình giả vờ hay không?

Vẫn may, Thượng Quân Trùng cho rằng cô nhân viên kia nói dối, anh lên tiếng: “Cô vẫn nên đi dạy lại lần nữa thì hơn, nếu vẫn không được thì chuyển ti vi trong phòng cô ta ra ngoài”.

“Hả?”, cô gái ngạc nhiên thốt lên, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ta nhận được một yêu cầu kỳ quái đến vậy.

“Cái này cho cô”, Thượng Quân Trùng nói câu này xong, cô gái kia liền thay đổi giọng điệu: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề”.

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trùng đưa cho cô gái kia cái gì đó có lợi. Cô đoán chừng cô gái sắp tiến vào phòng mình, bèn rón rén đi vào trong.

Từ Nam Phương vào phòng tắm, mang toàn bộ đồ trang sức của mình gói ghém lại cẩn thận, nghe thấy Lưu Đạm Chân đi vào, cao giọng gọi: “Này này, người đâu rồi?”. Về thiếu kiên nhẫn của cô ta toát lên qua lời nói và sắc mặt.

Từ Nam Phương ra khỏi phòng tắm, vẻ đáng thương trên mặt đã mất hoàn toàn, thay vào đó là một sự lạnh lùng, cô nhìn Lưu Đạm Chân, nghiêm nghị nói: “Vào phòng phải gõ cửa, nói chuyện với khách cũng phải chú ý xưng hô”.

Thái độ của cô khiến Lưu Đạm Chân cả kinh. Đây cũng là lần đầu tiên trông thấy Từ Nam Phương sau khi cô tắm rửa xong, so với bộ dạng ban đầu quả thật khác một trời một vực. Mặc dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần thể thao đơn giản, nhưng dáng dấp đoan trang, phong thái đúng mực và cả cái cách hất hàm của Từ Nam Phương cũng khiến Lưu Đạm Chân hoàn toàn không liên tưởng được tới người đàn bà điên hay một kẻ quê mùa mà bọn họ nhắc đến.

Chẳng lẽ cô ta phát bệnh gián đoạn? Lưu Đạm Chân đứng chôn chân tại chỗ, chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút mất mặt, giọng nói không tăng không giảm: “Là ngài Thượng bảo tôi tới hướng dẫn chị cách dùng ti vi, rõ ràng tôi đã nói một lần rồi, chị vẫn còn không biết...”, cô ta lẩm bẩm, giọng nói không lớn, nhưng dường như Lưu Đạm Chân chỉ có thể dùng cách này để vớt lại chút thể diện của mình trước một bệnh nhân tâm thần.

Từ Nam Phương không hề tức giận, cười nói: “À, hóa ra như vậy. Đây không phải là bốn phận của cô sao? Hay là để tôi đi nói với ông chủ của cô, khi làm những điều này cô đã nhận đứt lót của người khác? Nhận đứt lót rồi mà vẫn tỏ ra vô lễ với khách?”. Từ Nam Phương không biết hiện tại thượng nhân còn coi khách hàng là thượng đế nữa hay không, nhưng cô nghĩ bụng, kẻ dưới một mình nhận đứt lót của khách hẳn là không được phép của ông chủ. Huống hồ, cho dù ở tình huống nào đi nữa, báo cáo với cấp trên những điều sai trái nếu như không phát sinh điều gì ngoài ý muốn vẫn luôn là một cách làm hiệu quả.

Quả nhiên, Lưu Đạm Chân nghe vậy mặt liền biến sắc, bỏ tám trăm đồng trong tay ra, giọng nói có phần hờn giận: “Tôi không lo chuyện ở phòng này nữa. Nếu như chị có gì không biết dùng thì có thể rung chuông gọi phục vụ”. Tuy rằng nói với vẻ gượng gạo nhưng cô ta cũng không dám vô lễ với Từ Nam Phương nữa.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua mấy tờ tiền mà Lưu Đạm Chân ném trên bàn, cô cảm lấy, thầm nghĩ, chẳng nhẽ đây chính là ngân phiếu thời nay người ta dùng? Cô có thể nhận ra mặt chữ Hán trên đó, cũng có thể đọc được số Ả Rập.

Lưu Đạm Chân thấy Từ Nam Phương cầm lấy tiền, bèn quay lưng định đi ra nhưng lại bị Từ Nam Phương gọi lại: “Cô ấy, làm tốt phận sự của mình là tốt rồi, tôi ghét nhất người nào huyền thuyên lắm chuyện, nói hươu nói vượn. Cô không nói linh tinh cái gì, tôi cũng sẽ không tới tìm ông chủ của cô mà kiếm chuyện thị phi. Cô hiểu hay không?”. Lời lẽ Từ Nam Phương dùng có phần kỳ quặc nhưng hàm ý trong lời nói thì Lưu Đạm Chân nghe thấy rất rõ.

Lưu Đạm Chân gật đầu, trong lòng hựt hẫng, thật sự không ngờ được mình lại bị người phụ nữ điên kia uy hiếp.

Từ Nam Phương từ phía sau vỗ nhẹ lên vai Lưu Đạm Chân khiến cô ta giật mình.

“Anh Thượng bên kia, cô cũng không cần quan tâm nữa.”

Lưu Đạm Chân bị hết Thượng Quân Trùng đến Từ Nam Phương làm cho quay cuồng, hơn nữa lại bị uy hiếp như vậy rồi, đầu nào dám quản chuyện của Thượng Quân Trùng nữa, lúc này cô ta chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi đây ngay lập tức mà thôi.

Từ Nam Phương đuổi Lưu Đạm Chân ra ngoài rồi, nghĩ ra một kế sách. Cô mở cửa, đi sang căn phòng kế bên, cửa phòng Thượng Quân Trùng khép hờ.

Từ Nam Phương đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng Jim vọng ra: “Không phải chứ? Cậu muốn đưa người đàn bà điên kia tới Bắc Kinh? Cậu cho rằng phiền phức cô ta rước đến chưa đủ hay sao?”.

Jim gần giọng rất lớn, Từ Nam Phương đứng ngoài cửa thậm chí còn cảm nhận được cửa bị chấn động.

“Anh đừng nói cô ta điên, tôi thấy cô ta cũng không đến nỗi nghiêm trọng thế đâu.” Thượng Quân Trùng nghiêm nhiên lại biện minh cho Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghe vậy thì cười nhạt một tiếng, hẳn ta quả nhiên là một kẻ cứng miệng mềm lòng. Thế nhưng, trong lòng cô chợt có cảm giác rất lạ không thể nói thành lời.

“Lại còn không nghiêm trọng? Tôi nói cho cậu biết, Danny, tôi đã liên lạc về công ty, họ nói chiều nay có mấy kênh truyền thông của Đài Loan và Hồng Kông phát tin tức ra ngoài rồi. Đương nhiên, mấy kênh đó nói vẫn còn tốt chán, đều cho rằng có fan ca nhạc điên cuồng quần lý cậu. Nhưng đó đều là những kênh có quan hệ tốt với công ty chúng ta, còn những kênh theo phe bọn Mika chưa biết sẽ tung ra những tin đồn kiểu gì nữa, bọn họ chuyên gia xuyên tạc, nếu nói người phụ nữ điên kia là bạn gái của cậu, cậu sẽ làm thế nào hả?”

“Thôi được rồi, quan tâm người ta nói làm gì chứ.” Thượng Quân Trùng khuyên Jim, “Anh đi ngủ đi, thuê phòng khác nhé, phòng của anh tôi cho cô ta ngủ rồi...”.

“Cậu...”, Jim không còn gì để nói, Thượng Quân Trùng đã đi ra phía cửa tiễn khách. Cửa vừa mở ra, anh liền chạm mặt với Từ Nam Phương chưa kịp lánh đi.

Thượng Quân Trùng lúng túng nhìn Từ Nam Phương, nhưng vẫn cố ngang ngạnh nói: “Này, sao cô lại đứng đây nghe trộm hả?”.

Từ Nam Phương đỏ mặt, bàn tay tóm chặt quần, tỏ ra vô cùng áy náy.

Trông thấy hai người họ như vậy, Jim khê ho khan một tiếng, đang định mở miệng nói gì thì bỗng nhận ra mình thừa thãi, đành phần nộ bỏ đi.

Từ Nam Phương ngắc đầu, dè dặt nói với Thượng Quân Trùng: “Lúc trước tôi có phải mang lại rất nhiều rắc rối cho các anh...”, không đợi Thượng Quân Trùng đáp, Từ Nam Phương liền tỏ ra hối hận, “Nhất định là vậy rồi, thật ra tôi cũng biết...”.

“Thôi được rồi!”, Thượng Quân Trùng mất kiên nhẫn, “Cô tới đây là để nói cái này à?”.

“Không, không phải...”, Từ Nam Phương vội nói, chìa mấy đồng tiền kia ra đưa cho Thượng Quân Trùng, “Đây là do cô gái kia nhờ tôi giao cho anh”.

“Tiền? Thế là thế nào?”, Thượng Quân Trùng khó hiểu, nghĩ một lát mới hiểu “cô gái” trong mà Từ Nam Phương nói tới là ai.

“Đúng, cô ấy nói không dạy tôi tốt”, Từ Nam Phương dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Thượng Quân Trùng, dường như sợ anh sẽ đi tìm Lưu Đạm Chân trách mắng, vội lên tiếng can: “Anh cũng đừng trách cô ấy, tôi... có lẽ là quá ngu dốt. Cô ấy cũng không dễ dàng gì mà dạy được”.

“Vậy thì đúng là cô không phải ngu dốt bình thường.” Thượng Quân Trùng liếc mắt.

“Anh... anh dạy tôi được không?”, Từ Nam Phương lùi một tiến hai, “Ừm, nếu anh bận thì thôi vậy. Tôi... tôi cũng không sợ con quái vật kia đâu...”. Cô cố ý tỏ ra vừa sợ hãi, vừa miễn cưỡng không cần Thượng Quân Trùng dạy.

Từ Nam Phương quả nhiên đánh giá chuẩn Thượng Quân Trùng, tuy ngoài miệng anh nói năng không hề khách khí nhưng anh đã quay người đi sang phòng Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương theo Thượng Quân Trùng vào phòng mình, đã thấy anh đứng trước ti vi, chỉ tay vào màn hình lớn, giải thích: “Cái này không phải quái vật, người trong đó cũng không phải người thật”. Thượng Quân Trùng không phải người học về tự nhiên nên không biết giải thích thế nào cho Từ Nam Phương hiểu.

Anh nhíu mày, kéo Từ Nam Phương vào trong phòng tắm, đứng đối diện chiếc gương, nói: “Giống như cái gương này, cô có thể nhìn thấy chính mình trong đó phải không? Người trong gương cũng không phải người thật, đó chỉ là hình ảnh, cũng giống như cái ti vi ngoài kia, chỉ có nó còn có chức năng ghi nhớ. Ti vi có thể thu thập những hình ảnh không cùng thời gian, rồi giữ lại hình ảnh... Haizzz... tóm lại là không phải quái vật, cô hiểu không?”.

Từ Nam Phương gật gù nửa hiểu nửa không, e thẹn cười: “Anh giải thích, hình như tôi hiểu hơn chút”.

“Thật sự hiểu rồi?”, Thượng Quân Trùng ngờ vực hỏi, những lúc chỉ có anh và Từ Nam Phương nói chuyện với nhau, anh luôn không kiêng dè gì mà tỏ thái độ khinh bỉ.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Thượng Quân Trùng đổ chuông, là Jim gọi tới.

Từ Nam Phương đứng im nghe Thượng Quân Trùng cầm lấy vật gì đó lẩm nhẩm một mình: “Jim, anh làm cái gì thế?”.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trùng, có lẽ do màn đêm quá yên tĩnh, cô cũng nghe thấy vật nhỏ kia phát ra âm thanh: “Danny, sao cậu không có trong phòng?”.

Từ Nam Phương cảm thấy thần kỳ, thứ đồ kia lại có thể phát ra giọng nói y hệt Jim.

“Tôi ở phòng bên cạnh.”

“Cậu ra đây cho tôi, có người tới tìm cậu!”, Jim nói xong liền cúp máy.

Từ Nam Phương vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô chỉ biết một sợi dây có thể truyền được âm thanh qua hai đầu, còn thứ này là cái gì? Giữa không trung hai người có thể nói chuyện được với nhau! Từ Nam Phương đang định hỏi thì Thượng Quân Trùng đã nói trước: “Cố đợi chút, tôi ra ngoài xem sao”.

Thượng Quân Trùng vừa mới mở cửa đã nghe thấy tiếng phụ nữ cười khanh khách truyền đến, tiếng cười đầy hoan hỉ phần khích, rõ ràng là trông thấy Thượng Quân Trùng, cô gái này mới vui vẻ như thế.

“Hi hi, Quân Trùng, không ngờ em sẽ tới phải không? Rất ngạc nhiên, rất cảm động đúng không?”, một giọng nói vừa ôn ẻn, vừa khàn khàn vang lên, cô gái này là ai? Là bạn gái của Thượng Quân Trùng ư? Từ Nam Phương đứng trong phòng, tư lự bước theo sau Thượng Quân Trùng đi ra ngoài.

“Sao cô lại ở đây?”, Thượng Quân Trùng có chút ngạc nhiên, nhưng có thể nhận ra trong giọng nói của anh chỉ có sự ngạc nhiên mà không hề có vui mừng. Từ Nam Phương cười lạnh, xem ra cô gái này chỉ đang tự mình đa tình mà thôi.

“Em thay bác trai đến thăm anh mà, xem anh ở bên ngoài làm những gì, ngôi sao lớn bận rộn lắm phải không?”, cô gái nói với vẻ nũng nịu, không để ý lắm tới sự lạnh nhạt của Thượng Quân Trùng. Có điều, Thượng Quân Trùng cũng chẳng chịu thua cô ta, anh không nói thêm một lời, sắc mặt hình như cũng không tốt lắm.

“Anh, anh có lương tâm không thể hả? Em từ xa tới đây, giờ đã hơn mười hai giờ đêm rồi, em mới xuống máy bay đã lập tức chạy tới tìm anh, sao anh lại như vậy với em?”, cô gái rớt cuộc cũng mềm mỏng tỏ rõ sự bất mãn của mình, nhưng vẫn dùng cách thức làm nũng nịu mà nói. Từ Nam Phương có thể tưởng tượng ra dáng vẻ giả vờ giận dỗi của cô ta.

“Tôi đâu có bắt cô tới...”, Thượng Quân Trùng lẩm bẩm trong miệng, hoàn toàn không thêm an ủi cô ta lấy một chút.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trùng này tính khí đúng là như cậu ấm chưa trưởng thành.

Cô gái ngoài kia có vẻ cũng quen với sự xa cách và lạnh lùng của Thượng Quân Trùng với mình, không quá để tâm: “Anh sẽ không bắt em đứng ngoài này nói chuyện chứ? Để người khác thấy ngôi sao lớn như anh nửa đêm gặp gỡ ai à?”.

Sự uy hiếp của cô ta dường như vẫn có tác dụng nhất định, Thượng Quân Trùng quả thực không muốn người khác trông thấy cô ta. Từ Nam Phương nghe thấy Thượng Quân Trùng dặn dò: “Jim, anh thuê phòng giúp cô Ngô, muộn rồi, đưa cô ấy đi nghỉ đi!”.

Từ Nam Phương cười nhạt, nghĩ bụng có lẽ bọn họ sẽ còn dây dưa âm ỉ ngoài cửa phòng mình khá lâu. Cô Ngô kia vừa nghe đã biết một người bám dai, còn Thượng Quân Trùng tính tình lại kỳ quặc, Từ Nam Phương chẳng có hứng nghe họ đấu khẩu với nhau, cô đang định bước lên đóng cửa lại thì cửa lại đột ngột bị đẩy, tiếng cô gái họ Ngô kia truyền vào trong: “Hic, em muốn vào phòng anh nghỉ nghỉ, hôm nay anh...”.

Cô ta còn chưa nói hết lời đã sững người ngoài cửa, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, đối diện với Từ Nam Phương đang trong tư thế định đóng cửa.

Chương 7

NGẮM SAO BAN ĐÊM

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn cô gái họ Ngô này, trên đầu cô ta đội một cái mũ tròn màu đỏ, dưới thân là chiếc áo cổ chữ V và chiếc váy ngắn màu đen, chân đi giày da màu đỏ, từ đầu đến chân đỏ chót, đã thể lại còn xách theo một cái túi cũng màu đỏ, trên cổ cô ta là chiếc vòng sáng chói với một viên ngọc ruby. Dù Từ Nam Phương không biết thời đại hiện giờ giá cả châu báu và trang phục như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cách ăn mặc của cô ta cũng biết là một tiểu thư của gia đình môn đăng hộ đối với Thượng Quân Trùng, hơn nữa, cô ta còn là một cô gái thích làm nũng, nhưng rất ngạo mạn, kiêu căng.

Cô gái họ Ngô kia nhìn Từ Nam Phương, nhưng không bình tĩnh được như Từ Nam Phương. Cô ta thật sự không ngờ mở cửa ra lại thấy một người phụ nữ trong phòng của Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương liếc qua vẻ kinh ngạc của cô ta liền nhìn ra được tâm ý của cô ta đối với Thượng Quân Trùng.

Phải mất một lúc, cô Ngô kia quay đầu lại nhìn Thượng Quân Trùng, xắc xược tay chỉ thẳng vào mặt Từ Nam Phương: “Cô ta là ai? Sao trong phòng anh lại có phụ nữ?”. Ánh mắt phụ nữ rất nhạy cảm, Ngô tiểu thư vừa trông thấy mái tóc đen còn ướt sũng và chiếc áo trắng hơi rộng trên người Từ Nam Phương, sắc mặt vốn đỏ lập tức trắng bệch.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn cô ta, thấy cô ta liếc mình rồi lại nhìn Thượng Quân Trùng, liền hiểu ra cô ta nghĩ cái gì.

Thượng Quân Trùng lừ mắt lôi cô ta ra ngoài: “Đây không phải phòng của tôi, đi thôi, đừng có đứng ở đây nói bậy!”.

Cô gái họ Ngô này dường như còn khiến Thượng Quân Trùng đau đầu hơn cả Từ Nam Phương. Cô ta không nghe theo Thượng Quân Trùng, cố sức vùng vẫy khỏi tay anh, hai mắt trợn trừng: “Không được! Anh nói rõ cho em, không phải phòng anh sao nửa đêm anh còn ở phòng người khác? Hai người... hai người...”. Cô ta chỉ tay vào đầu Thượng Quân Trùng, rồi lại chỉ về phía Từ Nam Phương. Hai người đều vừa mới tắm xong, vừa nghĩ tới chuyện họ tắm chung với nhau, toàn thân cô gái họ Ngô run lên:

“Thượng Quân Trùng! Anh thật không biết xấu hổ! Anh là cái đồ bẩn thỉu!”. Cô ta giậm chân tức giận, hai tay dùng sức đẩy Thượng Quân Trùng, nhưng vẫn không thể hả cơn tức.

“Tôi bẩn thỉu cái gì?”, Thượng Quân Trùng thấy cô ta phẫn nộ, vốn đã không thích cô ta, hiện giờ lại càng thêm ghét. “Cô trông thấy cái gì rồi hả? Đừng có đứng ở đây mà ăn nói hồ đồ!”

Cô Ngô vốn tức giận, lại còn bị Thượng Quân Trùng mắng mỗ như vậy, tính khí tiểu thư càng được dịp bộc phát, giọng nói lớn hơn một chút: “Em hồ đồ? Rốt cuộc là ai hồ đồ đây? Nếu không phải anh ở bên ngoài làm những chuyện hồ đồ thì bố anh có tức giận đến phát bệnh không? Anh nghĩ em muốn tới chỗ này làm chắc? Ai thêm quan tâm tới cái chuyện nhố nhăng này của anh chứ!”.

Vì cô Ngô nói quá to nên Jim ở bên ngoài vội vàng chạy vào, đóng cửa lại rồi tận tình khuyên nhủ: “Nói nhỏ chút, Danny đã lắm phiền phức rồi!”.

Jim còn chưa nói xong, cô ta giống như tìm được chỗ dựa, lại càng được thể: “Anh ấy sợ phiền phức sao? Anh ấy rõ ràng biết mình làm chuyện hồ đồ mà vẫn giúp người khác thu dọn cục diện rối rắm. Hiện giờ càng quá đáng rồi, còn ở bên ngoài làm càn, tôi thật sự cảm thấy mất mặt”.

“Ngô Thi Hủy! Cô mất mặt cái nỗi gì? Cô đâu phải bố mẹ tôi, càng không phải vợ tôi, cô quản chuyện của tôi làm quái gì? Lập tức cút về cho tôi!”, Thượng Quân Trùng bị kích động bởi Ngô Thị Hủy, càng thêm nổi nóng.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trùng vốn dĩ là kiểu người ưa nhẹ không ưa nặng, cô gái họ Ngô kia càng vênh mặt hất hàm với Thượng Quân Trùng, càng kích thích sự chống cự của hắn ta, hai người đều không chịu nhường nhịn đối phương, Ngô Thị Hủy này nhất định chịu thiệt là cái chắc rồi.

Từ Nam Phương rụt rè giải thích giúp Thượng Quân Trùng: “cô Ngô, cô hiểu lầm anh Thượng rồi, tôi và Thượng tiên sinh không có gì hết, cô đừng...”.

“Tôi và Thượng Quân Trùng nói chuyện, ai cần cô xen vào! Chỗ này không đến lượt cô lên tiếng!”, Ngô Thị Hủy nghe xong lời của Thượng Quân Trùng, cả một bụng tức không có chỗ phát, liền trút hết lên đầu Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương đã biết trước với cái tính tiểu thư này cô ta sẽ phẫn nộ với mình như vậy, càng được thể tỏ ra ầm ỹ và áy náy để chống đối lại cô ta, thế nhưng lại thấy Thượng Quân Trùng bảo vệ mình, tiếp tục đối đầu với Ngô Thị Hủy: “Cô nổi điên cái gì! Tôi và bạn gái nói chuyện, cô mới là người không có quyền lên tiếng!”.

Thượng Quân Trùng vừa nói xong, Từ Nam Phương vội xua tay, mặt đỏ rần: “Không phải, không phải đâu! Cô Ngô nè, cô đừng nghe anh ấy nói bừa”.

Giọt “trân châu” lóng lánh trong mắt Ngô Thị Hủy sắp lăn ra, cô ta ngậy người đứng đấy, trừng mắt nhìn Thượng Quân Trùng, miệng áp úng, nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ: “Thượng Quân Trùng! Anh - nói - lại - một - lần - nữa - xem!”.

Jim đứng bên cạnh đưa tay lên bưng miệng, nghĩ thâm lẫn này nhất định hỏng rồi!

Nhưng Thượng Quân Trùng đâm lao đành phải theo lao, anh nhìn đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Ngô Thi Hủy, phớt lờ Jim đang nháy mắt ra hiệu bên cạnh.

“Đúng vậy! Cô ấy là gì của tôi thì liên quan gì tới cô? Ngô Thi Hủy, cô mới là người ngoài!”, Thượng Quân Trùng dứt khoát làm đến cùng, kéo Từ Nam Phương ôm vào lòng.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng sẽ động chân động tay như vậy, sắc mặt cô thoáng biến đổi, bị Thượng Quân Trùng ôm, cũng không kìm được mà giẫy giụa.

Thượng Quân Trùng tâm trạng đã không thoải mái sẵn, lại bị Từ Nam Phương vùng vẫy, toàn bộ dây thần kinh giống như bị kéo căng, anh siết chặt lấy Từ Nam Phương: “Giẫy giụa cái gì!”. Thượng Quân Trùng dứt khoát làm đến cùng, đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên bờ môi đỏ mọng của Từ Nam Phương. Trong lúc mọi người đều chưa kịp chuẩn bị tinh thần, anh hôn lướt lên môi cô nhẹ như “chuồn chuồn chạm nước”.

Nụ hôn vừa kết thúc, sắc mặt Jim đã xám xịt. Ngay cả Thượng Quân Trùng cũng không hiểu vì sao mình lại nhất thời xúc động làm vậy nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Ngô Thi Hủy sa sầm lại, cũng cảm thấy có chút thỏa mãn, giống như vừa trả được vỏ mất mặt lúc nãy do Ngô Thi Hủy gây ra cho mình.

Nước mắt thoáng cái trào ra như suối, Ngô Thi Hủy đưa hai tay lên tháo đôi khuyên tai kim cương trong suốt xuống, ném vào người Thượng Quân Trùng. Hai viên kim cương rơi xuống đất. Ngô Thi Hủy hậm hực nói: “Thượng Quân Trùng! Anh được lắm! Tôi mãi mãi không tha thứ cho anh!”. Nói xong, cô ta kéo Jim đang giữ cửa qua một bên, xách túi bỏ đi, cũng chẳng buồn lau nước mắt trên mặt.

Jim cuống quýt kéo Ngô Thi Hủy lại nhưng cô tay vung tay: “Ai cần anh ta chứ! Tôi có chết cũng không thèm lấy anh ta!”. Ngô Thi Hủy mạnh tay mở cửa, làm Jim giật bắn mình.

“Danny, cậu mau đuổi theo đi! Nếu không bố mẹ cậu nhất định sẽ trừng trị cậu một trận đấy!”

Thấy Ngô Thi Hủy bỏ đi, Thượng Quân Trùng cũng có chút hối hận, nhưng nghe Jim nhắc tới bố mẹ thì lập tức bỏ luôn ý nghĩ đuổi theo: “Tôi cần gì phải đuổi theo cô ta! Vốn dĩ cũng không phải bạn gái của tôi! Đi càng tốt! Cả ngày không làm lên được tích sự gì, chỉ biết giở cái thói tiểu thư đồng đánh ra! Cho tôi người phụ nữ như vậy tôi cũng không cần, muốn kết hôn thì để bố tôi đi mà kết hôn”.

Jim xem tình hình biết chắc Thượng Quân Trùng sẽ không đuổi theo, đành phải làm thay. Anh ta vừa chạy theo vừa nói: “Giờ muộn thế này rồi...”.

Bên tai đã yên tĩnh trở lại, Thượng Quân Trùng lúc này cũng cảm thấy uể oải, đang định dặn dò Từ Nam Phương đi ngủ sớm nhưng lúc quay đầu lại suýt nữa bị cô dọa chết.

Sắc mặt Từ Nam Phương lúc này còn khó coi hơn cả Ngô Thi Hủy. Cô đứng bất động nhìn chằm chằm Thượng Quân Trùng, trái tim dường như ngừng đập.

Đúng vậy! Không có ai dám hôn cô, ngoại trừ thiên tử bốn trăm năm trước. Đó là người đàn ông hơn cô những ba mươi mấy tuổi, người mà cô không hề có tình cảm. Trong thiên hạ, ngoài trừ ông ta, không một ai dám làm vậy với cô, không một ai dám trước mặt mọi người ôm và hôn cô, lại còn nói với người khác cô là bạn gái của hắn ta.

Mặt Từ Nam Phương trắng bệch, cô xưa nay không dám nghĩ có người làm vậy với mình, cô tức giận đến cực độ, ngay người đứng tại chỗ. Nhưng khi định thần lại, trông thấy khuôn mặt ưa nhìn của Thượng Quân Trùng, cô lại quên mất mình phải tức giận quả trách hắn. Cô không biết vì sao lại như vậy, có phải vì cô biết rõ Thượng Quân Trùng làm vậy vì muốn đuổi cô gái Ngô Thi Hủy kia đi, hay là cô vẫn đang giả vờ tỏ ra yếu đuối trước mặt Thượng Quân Trùng, hay là vì từ trước tới giờ chưa có ai nhẹ nhàng hôn cô như vậy, lại còn là một chàng trai trẻ...

“Này này, cô làm gì vậy?”, thấy sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt, Thượng Quân Trùng có chút khó hiểu.

Từ Nam Phương vùng vẫy rời khỏi vòng tay Thượng Quân Trùng, hai tay bắt chéo trước ngực, đáng vẻ phòng bị.

Thượng Quân Trùng bấy giờ mới phản ứng lại, anh nhận ra mình vẫn ôm Từ Nam Phương, vỡ lẽ vì sao cô lại có phản ứng như vậy.

“Cô yên tâm, tôi không có ý gì cả. Tôi không có hứng thú với cô!”

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng tỏ ra bất cần, trong lòng chợt dâng lên cảm giác bức bối khó tả. Là vì Thượng Quân Trùng dùng cách này để lợi dụng mình ư?

“Anh muốn chọc giận cô ấy cũng đâu cần phải làm vậy... tôi... anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân ư...”, Từ Nam Phương có phần bất mãn. Cô lúc đầu định nhờ vào cuộc cãi vã của hai người họ để tranh thủ sự đồng cảm của Thượng Quân Trùng, nhưng thật sự không nghĩ tới sẽ bị Thượng Quân Trùng lợi dụng ngược lại.

“Làm vậy là làm thế nào?”, Thượng Quân Trùng nhìn thẳng vào khuôn mặt chỗ hồng chỗ trắng của Từ Nam Phương, chợt bùng tỉnh, “Cô nói về nụ hôn kia sao? Cô không quê mùa đến độ ấy chứ?”.

Từ Nam Phương nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của anh thì càng không biết phải làm sao. Thượng Quân Trùng vẫn tươi cười: “À suýt nữa tôi quên mất, người khác không để tâm, nhưng cô nhất định sẽ để tâm. Nhìn bộ dạng cô thế này, có phải là trước giờ chưa được ai hôn không? Chưa yêu bao giờ hả?”, cái vẻ bồn chồn của Thượng Quân Trùng càng lộ rõ.

Theo những gì anh nói thì hôn môi một cô gái xa lạ cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Anh lớn lên ở Ý, hôn môi chỉ là một kiểu lễ nghi giao tiếp.

Nhưng nghe Thượng Quân Trùng nói “chưa được ai hôn”, Từ Nam Phương chợt cảm thấy vết sẹo của mình bị người khác động tới. Không phải chưa từng có người đàn ông nào hôn cô, mà là người đàn ông từng hôn cô, người đàn ông xưng là phu quân của cô, lại giả tựa phụ thân cô.

Yêu đương? Từ Nam Phương không biết ý nghĩa của từ này, nhưng có thể đoán được phần nào. Hai người tâm đầu ý hợp, tuổi tác tương đương, ở bên nhau, gọi là “yêu đương” sao? Từ Nam Phương liếc nhìn Thượng Quân Trùng, buồn bã cúi đầu. Lúc này không phải cô có ý tỏ ra đáng thương, mà thật sự trong lòng thấy khó chịu.

Cô đẩy Thượng Quân Trùng ra, một mình đi ra ban công. Bên ngoài có một cái hồ nhân tạo bày hòn non bộ và một mái chòi nhỏ trên mặt nước. Từ Nam Phương ngẩng đầu lên ngắm bầu trời, cô chưa từng có cảm giác thua thiệt như ngày hôm nay, bởi vì cô được gả cho một vị vua, là người có quyền lực tối cao dưới bầu trời này. Dù cho giữa cô và ông ta không hề có tình cảm nam nữ, cũng chẳng hề có niềm vui.

Thế nhưng thời thế đã thay đổi, cô đã lỡ xuất hiện ở đây, tất cả những gì trước đây, mọi đau thương khổ sở của cô, toàn bộ đều đã bị cuốn trôi rồi, đều không chạy trốn khỏi một chữ “không gian” được. Từ Nam Phương không tìm được mà bật khóc, nước mắt lăn chã rơi.

Sự yếu ớt lúc này của cô khiến cho Thượng Quân Trùng cảm thấy tự trách mình, lần đầu tiên anh ta nói câu xin lỗi với cô. Nhưng Từ Nam Phương không quay đầu lại, thực lòng cô không trách Thượng Quân Trùng, chính cô cũng không hiểu vì sao mình không nổi giận. Có lẽ là vì chưa từng có ai đối xử với cô không toan tính như Thượng Quân Trùng, lần lúc cô còn nghĩ mình dùng mưu kế lợi dụng anh ta như vậy, cảm giác thật sự rất lạ.

Từ Nam Phương bỗng nhiên thấy mệt mỏi, cô ngắm khoảng không trên cao, giống như nhìn thấu chính tâm can mình vậy, những góc tối... và đầy những khoảng trống.

“Nhìn gì thế?”, Thượng Quân Trùng đứng sau lưng cô, không còn âm ỉ nữa.

“Ngắm sao”, Từ Nam Phương thờ ơ đáp.

Thượng Quân Trùng đi lên phía trước, đứng kề vai bên cạnh Từ Nam Phương: “Cùng ngắm đi!”.

Anh ngẩng đầu lên, nói với Từ Nam Phương: “Hồi nhỏ tôi cũng thích ngắm sao, nghĩ dù ở đâu thì trăng và sao cũng như nhau. Cô nhìn thấy ngôi sao kia không? Đó là sao Thiên Lang, người phương Tây gọi là Sirius, thấy bảo điều đó có nghĩa là “sự thiếu hụt”. Thế nhưng, tôi còn nghe nói rằng người Ai Cập gọi nó là Sao Thủy Thượng. Tên có khác nhau, nhưng mọi người đều cho rằng nó là ngôi sao không may mắn, ở đâu nhìn nó cũng sáng như vậy”. Thượng Quân Trùng cười, Từ Nam Phương chợt quay đầu lại nhìn anh.

Cô ngắm đôi mắt còn đẹp hơn cả những vì sao trên trời kia, cảm thấy không nỡ dời ánh mắt mình đi chỗ khác. Cô bỗng nhớ tới nụ hôn kia, dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại khiến cho mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô dậy sóng.

Từ Nam Phương có phần rối trí, mười ba tuổi cô vào cung. Gần mười năm trôi qua, quãng thời gian đẹp đẽ nhất của người con gái, cô phải sống trong cung quạnh quẽ, phải hao tâm tổn sức nghĩ cách tranh sự sủng ái với các phi tần khác, nghĩ cách làm cho Hoàng đế vui lòng. Cô chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của cái gọi là “chớm yêu” mà trong sách vẫn nói đến, chưa từng biết thế nào là *nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu*¹.

¹ Câu thơ của đại thi hào thời Tống Âu Dương Tu, chỉ đôi tình nhân gặp nhau vào đêm Nguyên Tiêu.

Thế nhưng lúc này lại có một chàng trai trẻ ở bên cạnh cô, cùng cô ngắm sao, Từ Nam Phương chợt bối rối. Đường như mọi thứ không còn bất cứ quan hệ gì với cô nữa, cô chỉ là một khách đứng xem.

“Này, cô nhìn gì thế?”, thấy ánh mắt Từ Nam Phương ngây dại, Thượng Quân Trùng thân mật hỏi khiến cô như bị điện giật.

Thanh âm phần chấn của Thượng Quân Trùng cắt đứt mạch suy nghĩ của Từ Nam Phương. Cô định thần lại, quay sang nhìn Thượng Quân Trùng, nửa cười nửa không: “Không có gì! Chỉ là sao cũng không tồn tại vĩnh viễn được, bốn trăm năm trước và bốn trăm năm sau hoàn toàn không giống nhau”.

Giọng nói của cô trở nên xa xôi, đầy tư lự, giống như luồng khí lạnh đến từ một nơi nào đó xa thẳm, nhất thời khiến Thượng Quân Trùng quên mất phải nói gì. Anh nhìn Từ Nam Phương, chợt cảm thấy cô cũng không điên khùng hay quê mùa như trong tưởng tượng của mình.

Từ Nam Phương lại nhìn thoáng qua Thượng Quân Trùng, ngẫm lại câu nói của mình, cảm giác tê lương lại ủa dâng. Ngay cả sao cũng không thể tồn tại vĩnh hằng, vậy bản thân mình thương hải chi nhất tức¹ làm sao có thể sống yên ổn được đây? Cô đột nhiên thốt lên với Thượng Quân Trùng, giọng nói cực nhỏ, nhưng đầy quyết tâm:

¹ Nguyên văn: *Ký phù du vu thiên địa, miểu thương hải chi nhất tức*. Hàm ý, cảm thân sinh mệnh ngắn ngủn, trôi dạt.

“Anh muốn nghe chuyện của tôi không?”.

Thượng Quân Trùng nhìn Từ Nam Phương, không lên tiếng. Từ Nam Phương cũng không biết mình bị làm sao, hóa ra trong đêm, người ta lại dễ dàng để lộ ra sự cô đơn của bản thân.

Từ Nam Phương cười chua chát: “Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu”, cô ngẩng đầu lên không trung, “Bởi vì ngay chính tôi cũng không dám tin. Nếu như tôi nói với anh, hai ngày trước tôi còn ở Bắc Kinh, còn đang ở thời điểm năm Vạn Lịch thứ Bốn

mười bảy, anh có tin không?”. Từ Nam Phương nói những lời này ra, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô rất cần một người để chia sẻ những điều khó tin này. Cô nhìn Thượng Quân Trùng với vẻ chờ mong, muốn biết anh sẽ có phản ứng thế nào với chuyện này. Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng không hề tỏ ra ngạc nhiên, trên mặt anh lộ ra nụ cười châm chọc: “Ồ Bắc Kinh thì làm sao? Từ Bắc Kinh tới Thái Nguyên cũng chỉ mất một giờ đồng hồ ngồi máy bay”.

Từ Nam Phương cố gắng nén lòng, nói: “Tôi đang nói năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy, anh hiểu không?”. Cô lặp lại một lần nữa, sợ Thượng Quân Trùng nghe không rõ.

“Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy?”, Thượng Quân Trùng nhíu mày, “Cô đang nói âm lịch đấy hả?”.

Từ Nam Phương há hốc miệng, lẽ nào vị công tử giàu có hiện đại này không đi học? Ngay cả lịch sử cũng không biết? Xem ra, Thượng Quân Trùng là một kẻ viết không hay, nắm cây không thạo!

Từ Nam Phương đâu có biết Thượng Quân Trùng từ nhỏ sống ở Ý, đừng nói không biết thời vua Vạn Lịch là năm nào, thậm chí Trung Quốc có bao nhiêu triều đại anh cũng không biết.

Từ Nam Phương đành đổi thành lịch dương để tính, giọng nói đã có phần nôn nóng: “Không phải âm lịch, đây là niên hiệu, là vị Hoàng đế thứ mười ba của triều Minh. Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy chính là năm 1619 dương lịch, anh hiểu chưa?”.

Lời giải thích của Từ Nam Phương cũng không khiến Thượng Quân Trùng khiếp sợ, ngược lại, nụ cười mỉa mai trên gương mặt anh càng thêm đậm: “Ừ, đúng rồi, có phải cô định nói cô là công chúa, sau đó bị phụ thân hại chết, lúc nhảy từ sườn núi xuống không may bị vượt thời gian?...”. Không đợi Từ Nam Phương trả lời, Thượng Quân Trùng đã bật cười: “Cô đúng là bị trúng độc thật rồi!”, anh chỉ tay vào đầu mình, “Cô có phải là bị cái thể loại phim “mỳ ăn liền” kia đầu độc rồi không hả? Bây giờ phim về cái thể loại này nhiều lắm, may mà tôi không phải nhận bộ nào như thế”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng đột nhiên liếc mắt về phía chiếc ti vi ngoài sảnh, rồi lại nhìn Từ Nam Phương, bỗng dừng nghĩ tới việc cô gái này không biết dùng ti vi, không biết dùng bồn cầu và vòi hoa sen, sợ rằng không phải cô ta là đồ quê mùa, mà là một bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng. Cô ta trúng độc quá mạnh, tự coi mình là nữ chính trong phim, nếu không thì sao lại mặc bộ đồ cổ trang thế này chứ? Vừa nghĩ vậy, Thượng Quân Trùng không khỏi dựng tóc gáy. Cô gái Từ Nam Phương này thoát nhìn cũng xinh đẹp, sao mà tâm thần lại có vấn đề nặng đến thế.

Thượng Quân Trùng vừa lấy di động ra vừa nói với Từ Nam Phương: “Tôi thấy cô thỉnh thoảng có vẻ khá bình thường đấy chứ. À tôi có quen mấy bác sĩ chuyên khoa thần kinh, có dịp tôi giới thiệu cô với họ. Thế nhé, có thời gian tôi đưa cô đi, hoặc là bảo người nhà cô đưa đi, tôi rất bận”. Thượng Quân Trùng cuối cùng đã hoàn toàn quy chụp Từ Nam Phương là bệnh nhân tâm thần, “Đúng rồi, nhà cô còn có những ai? Nếu không thấy phiền thì cho tôi cách liên lạc với họ được không?”.

Nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, Từ Nam Phương cũng hiểu anh ta không tin mình. Cô cười khổ, quả nhiên là anh không tin, vậy mà mình còn ôm lòng mong muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, tia hy vọng mong manh này xem ra đã hoàn toàn bị tiêu tan rồi.

“Anh đi đâu để liên lạc với người nhà của tôi?”, nói câu này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

“Thôi bỏ đi, tôi nghĩ cô cũng sẽ không nói đâu.”

Thượng Quân Trùng bật cười, “Cô bây giờ đang là công chúa cơ mà!”.

Trong mắt anh, Từ Nam Phương là một kẻ bệnh hoạn, một kẻ tâm thần, mắc bệnh nhập tâm vào phim ảnh quá sâu, mặc dù ở những phương diện khác, cô vẫn khá bình thường. Chuyện thể này không phải là Thượng Quân Trùng chưa từng nghe nói tới, trên đời này fan ca nhạc, fan điện ảnh điên cuồng đẩy ra đẩy. Hiện giờ anh chỉ nghĩ, giúp Từ Nam Phương tìm một bệnh viện tâm thần tốt, thế là đã tận tình tận nghĩa với cô lắm rồi, hơn nữa, loại bệnh này của cô ta có vẻ như cũng không quá khó để trị tận gốc.

Kỳ thực, bất kỳ ai cũng vậy thôi, mọi người đều tin rằng Từ Nam Phương là một bệnh nhân tâm thần, chứ sẽ chẳng ai tin cô là một phi tần xuyên qua bốn trăm năm tới tương lai cả.

Vì trên đời này, tâm thần có vô số loại, còn vượt thời gian, từ xưa tới nay đều chỉ là chuyện nhớ nhăng trên phim ảnh, trong tiểu thuyết mà thôi.

Từ Nam Phương nghe vậy, chỉ cảm thấy nực cười, cô không rõ sợi dây thần kinh nào của mình bị lỗi mà lại có ý nghĩ muốn tâm sự thân thể của mình với một người đàn ông xa lạ. Từ Nam Phương nắm chặt vạt áo, tự cười cái khoảnh khắc nhu nhược của bản thân, xưa nay cô chỉ tin tưởng chính mình, chưa từng kể chuyện riêng với bất cứ ai, hiện giờ dù có chuyển tới một không gian khác cũng cứ nên như vậy thì hơn.

Từ Nam Phương quay sang nhìn Thượng Quân Trùng lần nữa khi đã bình ổn lại tâm trạng, đúng lúc nghe thấy tiếng Jim kêu gào bên ngoài. Cô cười với Thượng Quân Trùng đang nghe điện thoại: “Không cần lo cho tôi nữa, anh mau đi đi!”.

Nói xong, cô lại quay người đi, tiếp tục ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Thượng Quân Trùng không chịu nổi Jim làm loạn ngoài kia, đành phải hậm hực đi ra. Lúc anh đóng cửa, trong lòng Từ Nam Phương chợt trống trải, tựa như cánh cửa trái tim vô tình bị mở ra, rồi lại vô tình bị đóng lại...

Chương 8

ANH BẠN TỐT PHI VŨ

Hôm đó, Từ Nam Phương ngồi xem ti vi suốt cả đêm, cô xem các chương trình đang chiếu, ngẫm nghĩ về mọi thứ trong thời đại này.

Mãi đến khi sáng sớm có người gõ cửa, cô mới mơ màng rút ra một kết luận thực đáng sợ từ những gì mình đã xem: Thời đại này, hình như không có Hoàng đế!

Còn nữa, thời đại này, mỗi đàn ông chỉ được phép kết hôn với một người phụ nữ.

Không có Hoàng đế nghĩa là không có hậu cung; chỉ có thể kết hôn với một người nghĩa là sẽ không có phi tử, không có thiếp.

Những điều này Từ Nam Phương đều không thể tưởng tượng ra, không thể tiếp nhận được. Bởi vì, chúng đều là những điều xa xỉ mà phụ nữ thời đại của nàng không có cách nào mưu cầu.

***

Người gõ cửa là Jim.

Từ Nam Phương vừa mở cửa ra liền trông thấy một mình anh ta đứng đó. Cô dường như dự liệu được chuyện gì, chỉ thần nhiên nhìn Jim, chờ anh ta lên tiếng.

“Anh Thượng sẽ đi Bắc Kinh với cô Ngô.”

Từ Nam Phương biết, tối qua nhất định là Jim đã giải thích rõ mọi chuyện với Ngô Thi Hủy, khuyên cô ta ở lại. Hiện giờ bắt Thượng Quân Trùng cùng đi với cô ta chẳng qua chỉ là cho Thượng Quân Trùng một cơ hội để thể hiện và cứu vãn tình thế mà thôi. Thượng Quân Trùng vốn là một người dễ mềm lòng, đương nhiên sẽ bị Jim thuyết phục mà chấp nhận thỏa hiệp.

Từ Nam Phương đưa cho Jim đôi khuyên tai kim cương mà Ngô Thi Hủy ném lại trong phòng tối qua: “Đây là của cô Ngô”.

Jim nhận lấy, nói: “Cô Ngô có lẽ không muốn trông thấy cô nên Danny của chúng tôi không thể đi với cô được”.

Từ Nam Phương đã sớm đoán được như vậy nhưng vẫn cố hỏi: “Anh Thượng đâu?”.

Jim cười ha ha: “Danny và cô Ngô đã ra sân bay rồi, sáng nay anh ấy có việc phải tới Bắc Kinh”.

“À, ra vậy.” Từ Nam Phương cười, Thượng Quân Trùng không tới gặp cô, cô cũng đoán được, anh ta ngại từ chối mình trực tiếp hay là đã thỏa hiệp với Jim, vì ngại cô Ngô Thi Hủy kia mà không chạm mặt mình?

“Ừm, không thể cứ gây phiền phức cho các anh như vậy được.” Từ Nam Phương khéo léo nói, “Chuyện của tôi không khiến các anh gặp rắc rối gì chứ? Có cần tôi ra mặt giải thích với họ không?”.

Jim luôn cảm thấy không thoải mái khi đối mặt với Từ Nam Phương. Cô gái thanh tú này lúc nào cũng khiến cho người khác nảy sinh những cảm giác âm u lạnh lẽo: “Có rắc rối, nhưng công ty sẽ giải quyết ổn thỏa, không cần phiền tới cô”. Khác với Thượng Quân Trùng, chỉ cần nghĩ tới cô gái điên khùng này là Jim đã cảm thấy sợ, nếu còn để Từ Nam Phương ra mặt giải thích, vậy thì chẳng khác nào nhìn thấy quỷ.

Từ Nam Phương không cố chấp nữa, nghe giọng điệu có vẻ như bọn họ thực sự đã quyết định vứt bỏ cô. Ngày hôm qua, Từ Nam Phương còn nghĩ mọi cách để ở lại bên họ, Thượng Quân Trùng nhất định có thể bảo đảm an toàn cho cô chỉ cần cô hao tổn chút tâm tư là được. Nhưng từ sau đêm qua, cô lại cảm thấy mệt mỏi, cô hoang mang không biết làm sao sinh tồn ở thế giới lạ lẫm này, hoàn toàn bị mất phương hướng, cô không biết mình dùng mưu kế còn có ý nghĩa gì nữa ở đây.

“Nhưng mà dù thế nào thì Danny của chúng tôi cũng không tệ với cô. Lát nữa sẽ có một người bạn của Danny tới đây, cô muốn đi đâu cứ việc nói với anh ta, anh ta sẽ đưa cô đi”. Jim nói xong, cảm thấy như vừa trút được gánh nặng, giống như thoát khỏi Từ Nam Phương là niềm vui sướng chưa bao giờ có.

Từ Nam Phương không nói thêm gì nữa, một mình quay vào trong phòng, cô biết, mình không thể gặp được Thượng Quân Trùng nữa.

Cô thu dọn đồ đạc của mình rồi ngồi đợi người bạn kia của Thượng Quân Trùng.

Cô biết tới sự tồn tại của người đó, tối qua Thượng Quân Trùng dùng vật nhỏ kia để liên lạc với anh ta. Hẳn người tên là Phi Vũ, lúc ấy Thượng Quân Trùng nhờ anh ta làm giúp cô giấy chứng minh gì đó.

“Chào cô, tôi là Diệp Phi Vũ, cô là Từ Nam Phương phải không? Trông cô còn đẹp hơn cả trong ảnh!”

Lúc anh bạn của Thượng Quân Trùng xuất hiện trước mặt Từ Nam Phương đã là chín giờ sáng. Cô đã phải chống chọi cơn buồn

ngủ với đôi mắt đỏ ngầu suốt hai tiếng đồng hồ để đợi anh ta.

Mấy ngày nay cô ngủ không ngon giấc, nhưng lúc này cũng không thấy buồn ngủ. Từ Nam Phương mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Đó là một người đàn ông cao lớn với bờ vai rộng, khuôn mặt vuông vức đầy khí khái và sự cẩn trọng. Dù anh ta không tuấn tú như Thượng Quân Trùng nhưng vẫn rất thu hút ánh mắt người khác, mũi ra mũi, mắt ra mắt, không hề có bất cứ tí vết nào, tổng thể toát lên khí chất vô cùng mạnh mẽ. Đàn ông như vậy khiến Từ Nam Phương vừa nhìn đã cảm thấy cao quý, ngoại hình như anh ta nếu ở thời cổ đại nhất định sẽ được cho là “phong hầu bá tướng”¹.

¹Những người có công danh, phẩm chất làm quan tốt.

Trên người đàn ông này toát ra một vẻ uy nghiêm nhưng vì mặc bộ đồ thể thao nên cái uy nghiêm đó vô tình bị pha loãng, nụ cười hòa nhã dễ gần cũng làm mờ nhạt khí chất của anh ta.

“Chào anh!”, Từ Nam Phương thấy Diệp Phi Vũ khách sáo vươn tay ra trước mặt mình, có phần gượng gạo, không bắt lấy tay anh ta. Cô đã thấy trong tí vì, khi người ta gặp mặt nhau lần đầu hay dùng cách thức này, Từ Nam Phương tạm thời chưa thể quen ngay, huống hồ còn là một người đàn ông lạ.

Diệp Phi Vũ vẫn tỏ ra bình thản, so với Thượng Quân Trùng, anh ta có vẻ lịch sự hơn nhiều. Diệp Phi Vũ lấy trong ví ra một tấm chứng minh nhân dân, đưa cho Từ Nam Phương: “Thật sự xin lỗi, tôi tới muộn. Cô xem thế này đã hài lòng chưa?”.

Ảnh chân dung trên chứng minh đã được chỉnh sửa, nhìn qua so với cô bên ngoài còn giống tới tám phần.

Từ Nam Phương nhìn những hàng chữ giản thể¹, sơ sơ có thể hiểu được công dụng của tấm thẻ này.

¹Chữ giản thể là kiểu chữ người Trung Quốc hiện đại sử dụng, chữ phồn thể là kiểu chữ người Trung Quốc cổ đại và người Đài Loan hiện tại đang dùng.

“Cô Từ muốn đi đâu? Thượng Quân Trùng đã dặn dò tôi rồi, tôi sẽ đưa cô đi.” Diệp Phi Vũ tươi cười, nói năng nho nhã, khách khí, nhưng Từ Nam Phương lại cảm thấy như vậy không thú vị bằng sự ngỗ ngược của Thượng Quân Trùng.

Cô cười khổ: “Tôi cũng không biết nên đi đâu”.

Diệp Phi Vũ mỉm cười, Từ Nam Phương không khỏi thẹn thùng: “Để anh chê cười rồi!”.

Diệp Phi Vũ lắc đầu: “Hay là để tôi đưa cô Từ ra ngoài đi dạo, tiện thể mua vài bộ đồ luôn?”.

Từ Nam Phương ngắc đầu, thấy Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười, nói: “Đừng hiểu lầm, đây là ý của Thượng Quân Trùng”.

“Ồ!” Từ Nam Phương gật đầu, “Vậy nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi tới anh ta!”.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương ra ngoài, xe của anh ta đã tới trước cửa nhà nghỉ, một chiếc Benz tư nhân.

Diệp Phi Vũ mở cửa giúp Từ Nam Phương, thậm chí còn cẩn thận thắt dây an toàn cho cô rồi đóng cửa lại, sau đó mới vào vị trí ghế lái.

Sự chu đáo và lịch lãm của anh ta không khỏi khiến Từ Nam Phương mỉm cười: “Anh và Thượng Quân Trùng thật sự khác nhau!”.

Diệp Phi Vũ chỉ cười mà không đáp.

Chiếc xe chạy rất nhanh, Từ Nam Phương còn chưa uống thuốc say xe, vào khu vực thành phố được nửa tiếng thì cô bắt đầu chóng mặt.

Cô dựa vào cửa kính xe, cảm thấy toàn thân đang khẽ run rẩy. Diệp Phi Vũ nhận ra sự thay đổi của cô, lập tức đỗ xe vào lề đường, quan tâm hỏi: “Say xe à? Tại tôi quên không hỏi cô trước. Có cần túi không?”, anh ta vừa nói vừa lấy ở đâu ra một cái túi, đưa cho Từ Nam Phương, ý bảo cô nếu buồn nôn thì nôn vào đó.

Từ Nam Phương nhận lấy cái túi, sắc mặt cô lúc này đã nhợt nhạt, không nói được lời nào.

Diệp Phi Vũ vội xuống xe, đỡ Từ Nam Phương ra ngoài: “Hít thở không khí bên ngoài một chút là sẽ tốt lên thôi”. Anh ta tự trách: “Tại tôi không nghĩ chu đáo, như vậy đi, chỗ này cách thành phố không xa lắm, tôi tìm cho cô một chiếc xích lô. Ngồi xe đó cô chắc chắn không bị say nữa!”.

Nói xong, Diệp Phi Vũ lấy di động ra gọi điện thoại. Từ Nam Phương nhìn anh ta, chợt cảm thấy sự nhiệt tình của anh ta có vẻ hơi thái quá.

Một chiếc xích lô tới nơi, Diệp Phi Vũ lái xe đỗ bên lề đường, sau đó lên xích lô cùng với Từ Nam Phương: “Ngồi xích lô ngắm cảnh Thái Nguyên cũng rất thú vị, cô chưa từng tới đây, để tôi đưa cô đi...”.

“Sao anh biết được tôi chưa từng tới đây?”, Từ Nam Phương ngược nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi đúng tim đen.

Diệp Phi Vũ cười: “Là...”.

“Là Thượng Quân Trùng nói? Là anh ta nói với anh đưa tôi đi dạo?” Nhìn người đàn ông nhã nhặn Diệp Phi Vũ này, Từ Nam Phương luôn có một cảm giác không thoải mái.

Sự khách khí của anh ta đối với cô, cô có thể hiểu, nhưng anh ta quan tâm cô thái quá như vậy khiến cô cảm thấy không thoải

mái. Kinh nghiệm từng trải dạy cho cô biết, trên đời này không có ai vô duyên vô cớ tốt với mình, cũng không có mối thù nào tự dưng sinh ra.

Mặc dù nụ cười của Diệp Phi Vũ mang lại một cảm giác rất dễ chịu, mặc dù dáng vẻ đứng đắn của anh ta khiến người khác thấy tin cậy, nhưng mọi thứ đều có thể chỉ là cái vỏ bề ngoài.

“Đúng thế, sao vậy?”, Diệp Phi Vũ vô tư nhìn Từ Nam Phương.

“Thật không?”, Từ Nam Phương không muốn giả vờ nhu nhược trước mặt Diệp Phi Vũ. Hiện tại cũng không cần phải ngại trang nhưng cô cảm thấy Diệp Phi Vũ này không dễ lừa như Thượng Quân Trùng. Tuy rằng bản thân cô cũng đã lừa gạt người khác nhưng chung quy vẫn không thích bị người khác lừa gạt.

“Những điều này đều là chủ ý của anh đúng không? Cái gì mà đi dạo, cái gì mà mua quần áo, đều không phải là ý của Thượng Quân Trùng, đúng không?”, cô biết Diệp Phi Vũ sẽ hỏi lý do, liền thẳng thừng lên tiếng trước, “Thượng Quân Trùng không phải người chu đáo như vậy! Nếu thật sự anh ta có tâm ý thì nhất định đã phải dặn anh chuẩn bị hai viên thuốc cho tôi, tránh để tôi làm bẩn... xe của anh!”.

Nghe Từ Nam Phương nói vậy, Diệp Phi Vũ cười càng tươi.

Từ Nam Phương nhú mày: “Anh cười cái gì?”.

Diệp Phi Vũ lắc đầu, cơ thể cũng khẽ lắc lư theo nhịp bánh xe chuyển động: “Tôi cười là vì sáng nay Thượng Quân Trùng gọi điện, dặn tôi không cần phải liên hệ với người nhà của cô mà chỉ cần giới thiệu cô tới một bệnh viện tâm thần là được. Tôi thấy, cậu ta mới cần đi khám ấy”.

Trông sắc mặt Từ Nam Phương không tốt lắm, Diệp Phi Vũ vội bổ sung: “Không phải tôi châm chọc gì cô, tôi chỉ cảm thấy Quân Trùng nói vậy khá thú vị”.

“Thú vị? Chẳng lẽ anh không cho đó là sự thật? Anh không cảm thấy tôi bị điên ư?”, Từ Nam Phương lạnh lùng cười.

Diệp Phi Vũ vẫn bình thản như không, nụ cười trên mặt chưa hề tắt, mang dáng dấp của người anh lớn che chở cho em gái: “Cô đừng để ý những gì Quân Trùng nói, cậu ta là kiểu người ác miệng nhưng tốt tâm, tôi thấy cậu ta đối xử với cô cũng không đến nỗi nào”.

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt sắc bén như muốn xem thấu người đàn ông bí ẩn này: “Anh không cần nói tốt cho Thượng Quân Trùng. Anh nói giúp anh ta như vậy đơn giản chỉ là vì cho rằng giữa tôi và anh ta có quan hệ gì đó, anh làm vậy là muốn đạt được ý đồ gì? Nhưng thôi, tôi nghĩ anh lầm rồi, tôi không phải là... bạn gái của anh ta. Anh không cần uống công suy tính nữa đâu!”.

Từ Nam Phương cảm thấy Diệp Phi Vũ là một người rất giỏi kiểm chế, sự hòa nhã dễ gần của anh ta chẳng qua là anh ta đang dồn hết tâm sức để đạt được thứ mình muốn mà thôi. Từ Nam Phương vui mừng trong những cuộc đấu đá chốn hậu cung lâu như vậy, vốn đã vô cùng chán ghét việc phải đeo mặt nạ nói chuyện với người khác, phải thăm dò, phán đoán ý đồ của đối phương. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tính tình hoàn toàn khác hẳn với một Thượng Quân Trùng thật thà.

Từ Nam Phương nóng lòng muốn vạch trần sự giả tạo của Diệp Phi Vũ, lại càng nóng lòng muốn xóa đi quan hệ giữa mình và Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ lại thờ ơ cười, nhìn thẳng vào mắt Từ Nam Phương, nói những lời khiến cô không thể phản bác: “Cô có thể không nhận tẩm thịnh tình này của tôi, nhưng vẫn phải kiếm một đôi giày để đi”. Anh ta nói xong còn liếc xuống chân cô.

Từ Nam Phương cúi đầu, đôi giày thêu của cô đã bị thủng một lỗ rộng. Jim chỉ mua quần áo cho cô, lại quên mất không mua giày.

Diệp Phi Vũ căn bản chẳng thêm để ý tới việc cô hùng hổ gây sự, anh ta chỉ nói một câu đã lập tức giữ được thế vững vàng, Từ Nam Phương có tranh cãi nữa cũng vô dụng.

Diện mạo Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ thay đổi từ đầu tới chân. Vì cô chưa từng đi giày cao gót nên Diệp Phi Vũ mua cho cô một đôi giày da đế bằng. Từ Nam Phương vốn không phải tiểu thư, từ nhỏ đã theo cha chạy đôn chạy đáo, du ngoạn núi sông, bất giác đã để lỡ mất tuổi phải bó chân. Lúc này nghĩ lại, cô chợt cảm thấy may mắn vì mình đã không bó chân, bằng không thì đôi chân gót ngọc ba tấc¹ của cô sẽ khiến rất nhiều người sợ chết khiếp.

¹ Bàn chân bó của phụ nữ Trung Quốc thời xưa.

Diệp Phi Vũ mua cho Từ Nam Phương quần áo dài, có lẽ anh ta biết cô là một người bảo thủ, không chịu mặc đồ để lộ chân hay cánh tay. Về việc lựa chọn đồ và trả tiền, Từ Nam Phương thẳng thừng không bận tâm tới anh ta.

Có điều, Diệp Phi Vũ không phải một kẻ biết cách hưởng thụ cuộc sống, càng không thể giúp cô chuyện ăn mặc. Từ Nam Phương lại không quen với cảnh huyên náo, người người chen chúc trong cửa hàng này, vừa mới chọn được mấy bộ đồ đã thấy chóng mặt.

Hai người ra ngoài, trông thấy vẻ uể oải của cô, Diệp Phi Vũ liền đưa cô lên xích lô đi kiếm một nơi yên tĩnh ăn cơm.

Bác tài xích lô đã được Diệp Phi Vũ bao trọn, lúc hai người vào trong cửa hàng mua đồ, bác ta ngồi ngoài này mở chiếc đài nhỏ ra nghe bình thư¹. Thấy Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đi ra, bác thợ đặt chiếc đài vào gờ phía sau xe, tiếp tục vừa nghe vừa đạp xích lô.

¹Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Bình thư đang kể về Đại Minh Hải Thụy² Hải thanh thiên, ông tiểu trừ ác bá thế nào, giúp muôn dân trăm họ rửa oan ra sao. Bác thợ đập xích lô nghe rất say sưa, Từ Nam Phương cũng chăm chú lắng nghe, nhưng không cảm thấy thú vị cho lắm.

²Hải Thụy (1514-1587): một vị quan trung trực, liêm chính thời nhà Minh, Trung Quốc.

Hải Thụy là quan từ triều Gia Tĩnh³, Long Khánh⁴ mãi tới triều của vua Vạn Lịch, đã trở thành nguyên lão ba triều. Mặc dù Từ Nam Phương chưa được gặp ông ta nhưng có nghe nói tới. Hiện giờ nghe bình thư, lại không tìm được mà nhớ tới quá khứ của mình, nghĩ tới những chuyện xưa, lòng lại càng thêm hoang mang.

³Niên hiệu của vua Thái Tông thời Minh, Trung Quốc.

⁴Niên hiệu của vua Minh Mục Tông, Trung Quốc.

Lúc sắp xuống xe, Từ Nam Phương trông thấy vệ đường có một ông cụ ăn xin già nua, bên cạnh còn có một cô bé chừng năm, sáu tuổi. Dòng người tới tới lui lui đi qua đều thờ ơ không quan tâm.

Từ Nam Phương liền đi qua phía hai ông cháu họ, lấy mấy trăm đồng mà Lưu Đạm Chân để lại ra, đặt hết vào trong bát của ông cụ.

Ông cụ ngược mắt lên nhìn Từ Nam Phương bằng vẻ khó tin, mãi mới định thần lại, rồi rít dập đầu cảm ơn rồi nhặt tiền trong bát lên, nắm chặt trong tay dường như rất sợ Từ Nam Phương đổi ý.

Từ Nam Phương quay đầu lại đã thấy bác tài và Diệp Phi Vũ đang trở mắt nhìn mình. Diệp Phi Vũ thì tỏ ra rất thích thú, còn bác đập xích lô thì vừa tiếc vừa hận: “Này, mấy người đó đều là bọn lừa đảo, chưa biết chừng còn là triệu phú nữa ấy!”.

Từ Nam Phương không để ý tới lời ông ta, quay sang nói với Diệp Phi Vũ: “Có thể đưa tôi tới một nơi không?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Đương nhiên có thể, cô muốn đi đâu?”.

Từ Nam Phương cúi đầu nhú mày, nghĩ tới nơi mà mình xuất hiện lần đầu tiên, nơi mà Thượng Quân Trùng mặc long bào, nơi mà cô đã ngắt xiú: “Nơi đó hình như gọi là trường quay?”. Cô ngược nhìn Diệp Phi Vũ, muốn tìm kiếm sự xác định trong mắt anh ta: “Trường quay nơi Thượng Quân Trùng mặc long bào”.

Diệp Phi Vũ chợt hiểu ra, anh ta không biết Từ Nam Phương định làm gì, chỉ nói: “Chỗ đó khá xa, nếu ngồi xích lô có lẽ rất khó”.

Từ Nam Phương lắc đầu, kiên định nói: “Mặc kệ đi kiểu gì cũng được, tôi không sao, tôi nhất định phải tới đó”.

Diệp Phi Vũ liếc mắt nhìn cô: “Được, nhưng mà dù đi bằng gì cũng phải mất tới năm, sáu tiếng đồng hồ, chúng ta vẫn phải ăn cái gì lót dạ đã”.

Từ Nam Phương không cự tuyệt đề nghị này của anh ta. Diệp Phi Vũ đưa cô vào một nhà hàng buffet, gian phòng hai người ngồi khá yên tĩnh và trang nhã.

“Tôi không biết cô Từ thích ăn gì nên đưa cô tới đây, cô xem có được không?”

Suy nghĩ chu đáo của Diệp Phi Vũ cũng không đổi lại được sự cảm kích của Từ Nam Phương, cô lơ đãng nói: “Ăn gì cũng được”.

Diệp Phi Vũ để Từ Nam Phương ngồi lại trong này, một mình ra ngoài lấy đồ ăn. Trong phòng rất yên tĩnh, Từ Nam Phương chỉ nghe thấy tiếng tí vì từ bên ngoài truyền tới.

Cô không tập trung nghe nhưng giọng nói kia cứ tiến thẳng vào trong ngực cô: “Mọi người đều biết rằng thiên thạch là do sao băng bên ngoài trái đất lệch ra khỏi quỹ đạo của nó, vỡ ra thành những mảnh đá nhỏ và rơi vào trái đất. Thiên thạch có nhiều loại, loại là đá, loại là sắt. Thông thường thiên thạch rơi xuống đại dương và những nơi ít người sinh sống nên tỷ lệ bị con người phát hiện không lớn. Tuy nhiên, ở Sơn Tây có một người nông dân đã nhặt được một mảnh thiên thạch, kỳ lạ nhất là mảnh thiên thạch này hoàn toàn không giống với những mảnh thiên thạch bình thường khác. Đây là một mảnh thiên thạch trong suốt, thật sự là một điều hiếm thấy từ trước tới giờ. Người nông dân đó ý thức được điều kỳ lạ này, đã đến Thái Nguyên tìm một chuyên gia để giám định. Vị chuyên gia này giám định xong lại càng thấy quá sức tưởng tượng! Thành phần chính của mảnh thiên thạch này là silic, không khác là mấy so với thành phần cấu tạo của thủy tinh. Vị chuyên gia đó còn cho biết thêm, các khối thiên thạch bình thường đều có thành phần chính là silicat, còn khối thiên thạch này lại là silic, đây là một chuyện chưa từng xảy ra. Chuyên gia nói, có thể là trước khi rơi xuống trái đất, khối thiên thạch này va phải một năng lực không thể đoán trước, sau đó trải qua sự ma sát với bầu khí quyển, cuối cùng rơi xuống trái đất mới biến thành như vậy. Vị chuyên gia này khẳng định đây là một khối thiên thạch thật sự rơi từ trên không trung xuống, không phải là nhân tạo, tuy nhiên lại hoàn toàn không nhận định được nó rơi xuống trái đất thế nào, và thuộc ngôi sao băng nào. Trong khi đó, có một vài nhà tâm linh cho rằng khối thiên thạch này ẩn chứa sức mạnh huyền bí, nó có thể sẽ mang lại cho người ta vận may vô tận. Điều này càng khiến cho khối thiên thạch thêm bí ẩn.

Vừa rồi có nhắc tới, người nông dân kia là một người rất biết suy tính, ông ta nghe vị chuyên gia nói khối thiên thạch này là thứ đồ hiếm có thế nên đã giao nó cho Thụy Âm - hãng bán đấu giá lớn nhất Trung Quốc. Theo dự đoán của phía Thụy Âm, trị giá của khối thiên thạch này có thể trị giá lên đến một trăm năm mươi triệu tệ, đương nhiên còn phải đợi đến lúc bán được giá, đây chỉ là ước lượng, chưa biết chừng còn có thể thu được một cái giá trên trời. Người nông dân này vừa nhặt được đồ đã trở thành một phú ông, thật sự không biết đã tích đức bao nhiêu đời mới được như thế! Thế nên, tôi cũng xin khuyên nhủ mọi người nên ‘xuất môn tâm bảo’¹, nếu thấy trong nhà có vật gì lạ cũng nên đi tìm chuyên gia làm giám định...”.

¹Ra khỏi nhà đi tìm vật báu.

Bản tin có vài phần mĩa mai người nông dân kia phát lên sau một đêm, thế nhưng Từ Nam Phương đã vọt ra khỏi phòng, nhìn chăm chăm chiếc ti vi tinh thể lỏng ngoài đại sảnh, trông thấy trên màn hình chính là mảnh thiên thạch kia, trong đầu cô chợt dậy sóng.

Mảnh thiên thạch trong suốt to bằng quả trứng gà đó, chẳng phải chính là khối sao sa của cô ư?

Từ Nam Phương nhìn không rời mắt khỏi ti vi, mãi đến khi một bản tin khác đã thay thế, cô vẫn chưa định thần lại.

Chương 9

TUNG TÍCH THIÊN THẠCH

Diệp Phi Vũ lặng im đứng phía sau Từ Nam Phương. Lúc Từ Nam Phương quay đầu, suýt nữa thì đụng phải cốc sữa anh ta đang bưng.

Diệp Phi Vũ cười: “Uống cái này đi đã rồi chúng ta xuất phát!”. Anh ta đưa cho Từ Nam Phương cốc sữa, cô nhận lấy, quay vào gian phòng ban nầy. Nhìn một bàn ăn đầy, Từ Nam Phương lại không có tâm trạng ăn uống.

“Tôi nghĩ tôi không cần tới đó nữa!”, Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phi Vũ, “Anh có thể đưa tôi tới häng đấu giá Thụy Âm kia được không?”.

“Thụy Âm ở Bắc Kinh, tôi có thể đi cùng cô!”

Diệp Phi Vũ mỉm cười nhìn Từ Nam Phương, nụ cười ấy khiến cô vô cùng thoải mái: “Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?”.

“Mỗi người khi làm chuyện gì đều có lý do của mình, cô muốn nói với tôi thì sẽ nói, nếu không muốn nói thì dù tôi có hỏi cũng chỉ khiến cô khó chịu mà thôi.” Diệp Phi Vũ nói với vẻ thân nhiên nhưng đầy lý trí.

Từ Nam Phương cười với anh ta: “Đối với một người con gái không có lấy một chút giá trị lợi dụng, cách quan tâm ‘chu đáo’ như vậy có tác dụng chứ?”.

“Cô thật sự cho rằng tôi có ý đồ ư?”, Diệp Phi Vũ dường như là một kẻ không bao giờ biết tức giận. “Vậy cô nghĩ Thượng Quân Trùng có ý đồ gì với cô?”

Từ Nam Phương không hề vòng vo: “Thượng Quân Trùng đối tốt với tôi, chẳng qua là vì anh ta thương hại tôi là bệnh nhân tâm thần, nhưng anh tuyệt đối không nghĩ như vậy”.

Diệp Phi Vũ không cười nữa, sắc mặt lạnh băng mang theo vẻ nghiêm túc khó diễn tả: “Tôi tốt với cô là vì tôi không coi cô là bệnh nhân tâm thần, hơn nữa, cô cũng không thể cự tuyệt tôi, đúng không?”. Anh ta lại cười, tựa như sự lạnh lùng ban nãy đã bị hòa tan.

Những lời này của Diệp Phi Vũ khiến sợi dây bện xoắn trong lòng Từ Nam Phương giãn ra, cô chợt cảm thấy người đàn ông này cùng một loại người với mình. Anh ta nói đúng, cô không thể cự tuyệt ý tốt của anh ta, bởi vì trên đời này sẽ không có người tin lời cô nói.

Cô nhìn Diệp Phi Vũ, đã nói tới nước này rồi mà anh ta vẫn không chịu thẳng thắn với mình, Từ Nam Phương cũng không thể tiếp tục được nữa. Cô cầm lấy đôi đũa, gấp thức ăn mà Diệp Phi Vũ mang lên bỏ vào miệng, vừa làm vừa nói: “Thái Nguyên có chỗ bán đấu giá không, hoặc là tiệm cầm đồ?”.

“Có”, Diệp Phi Vũ gật đầu, “Cô muốn làm gì?”.

Từ Nam Phương tháo chiếc vòng tay xuống, hỏi Diệp Phi Vũ: “Chiếc vòng này của tôi là bảo vật gia truyền, có niên đại bốn trăm năm, tôi muốn tìm một người trong nghề định giá”. Cô nói với vẻ bằng quơ, tuyệt không để lộ ra manh mối. Cô muốn biết giá của chiếc vòng, chẳng qua là để ước lượng giá trị những thứ đồ trang sức trên người mình. Cô không biết một trăm năm mươi nghìn kia là khái niệm thế nào, nhưng theo thông lệ mà nói, chiếc vòng này của cô là đồ cổ, lại là bảo vật Hoàng gia, hẳn là có giá trị nhất định.

Trước mắt, cô không muốn nói cho Diệp Phi Vũ biết ý đồ thật sự của mình nên chỉ có thể qua loa: “Trước tiên đi định giá chiếc vòng này đã, sau đó tới Thụy Âm ở Bắc Kinh bán mới được giá tốt”. Cô bình thần cười, cố ý đánh lạc hướng Diệp Phi Vũ để anh ta nghĩ rằng cô sau khi xem xong bản tin kia liền muốn bán gia tài lấy tiền mặt.

Diệp Phi Vũ không hề từ chối yêu cầu của Từ Nam Phương, ăn cơm xong liền đưa cô đi tìm một chuyên gia định giá châu báu.

Ông ta cầm kính lúp quan sát tỉ mỉ chiếc vòng tay của Từ Nam Phương, lại ngẩng đầu lên nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực: “Chiếc vòng này của cô hơi kỳ lạ...”.

Từ Nam Phương hỏi: “Kỳ lạ thế nào?”.

Chuyên gia giám định gỡ chiếc kính lão của mình xuống, có phần khó hiểu nói: “Theo kinh nghiệm của tôi, chiếc vòng này hẳn là từ thời vua Vạn Lịch của triều đại nhà Minh, là vật báu được chế tác ở vùng Tô Hàng dành riêng cho triều đình. Cô xem cái vòng tay này, vàng phủ ngọc, ngọc chia tám múi, còn dùng vàng để trạm những đường phân cách, chế tác cực kỳ tinh xảo. Còn cả hoa văn này nữa, hai rồng vờn ngọc, đầu mút là hoa văn đầu thú, đây là dạng hoa văn điển hình của cung đình. Hơn nữa, kiểu vòng mở miệng này chỉ xuất hiện từ giữa những năm Vạn Lịch ở khu Tô Hàng, vậy nên, có thể nói chiếc vòng này của cô là trân phẩm ngự dụng¹”.

¹ Những đồ vật quý được Hoàng gia sử dụng.

Nghe ông ta nói vậy, Từ Nam Phương gật đầu: “Ông đúng là người biết nhìn hàng, kiểu vòng tay này tổng cộng chỉ có bốn chiếc, đều do thợ thủ công Ngũ Nghi Vũ của Tô Hàng thời vua Vạn Lịch chế tạo. Sau khi làm ra bốn chiếc vòng này, Ngũ Nghi Vũ lâm bệnh nặng thế nên bốn chiếc vòng này đã trở thành di tác của ông ấy. Vậy chắc ngài đây có nghe tới đại danh của Ngũ Nghi Vũ chứ? Hơn nữa, chiếc vòng này có lẽ là chiếc duy nhất của ông ấy còn đến bây giờ”.

Chuyên gia giám định say sưa nghe Từ Nam Phương kể lai lịch chiếc vòng, nhưng sự ngờ vực ban đầu của ông ta vẫn chưa tan biến: “Cô nói tuy rằng rất hay, tôi cũng thấy gia công của chiếc vòng này không phải là thứ mà hậu thế có thể làm giả được, nhưng mà nhìn qua cái này có phần còn khá mới. Theo lý mà nói, vòng tay có bốn trăm năm tuổi thì bên ngoài phải có một tầng bị ô-xi hóa, còn chiếc vòng này, sắc vàng vẫn còn khá sáng, trông thế nào cũng không giống...”.

Từ Nam Phương đánh mắt về phía Diệp Phi Vũ, không biết anh ta tránh nghi ngờ hay là thật sự thờ ơ với chiếc vòng tay này, nãy giờ chỉ ngồi một mình ở bàn uống nước xem báo. Từ Nam Phương rốt cuộc cũng biết suy nghĩ của vị chuyên gia kia, cô cười, nhỏ giọng nói bừa: “Thế theo như ngài nói thì chiếc vòng này lai lịch có chút mờ ám ư? phán đoán đồ thật đồ giả, không phải chỉ dựa vào màu sắc, đúng không?”. Từ Nam Phương cũng là một người có kinh nghiệm, đối với đồ cổ, xác thực là phải dựa vào độ tinh khiết để phân biệt, nhưng điều kiện bảo quản khác nhau như lộ thiên hay chôn dưới đất sẽ có những ảnh hưởng khác nhau tới màu sắc.

Nghe Từ Nam Phương nói như vậy, ông ta liền hiểu được tới tám phần là chiếc vòng này do bọn đào mộ trộm của cải lấy được.

Từ Nam Phương ngọt ngào cười: “Thưa ngài, những chuyện khác ngài không cần lo, ngài chỉ cần nói cho tôi biết chiếc vòng này có thể bán với giá bao nhiêu?”.

Ông ta suy nghĩ một lát rồi gơ cả hai bàn tay ra: “Một trăm nghìn tệ”.

“Một trăm nghìn tệ? Chỉ vậy thôi sao?”, Từ Nam Phương khó tin nhìn ông ta. Vừa rồi mất nửa ngày để thuyết phục ông ta, còn hy vọng rằng chiếc vòng này bán đi có thể mua lại được khối sao sa kia. “Không phải ông nói đây là đồ quý sao?”

“Đúng vậy, nhưng thứ này của cô lai lịch bất chính, không thể bày công khai, chỉ có thể bán ở chợ đen, đương nhiên chỉ được cái giá này thôi.”

“Còn nếu có lai lịch đảng hoàng thì sao? Nếu nguồn gốc rõ ràng, đem đi bán đấu giá thì có thể được bao nhiêu?”

“Cùng lắm chỉ được hai trăm đến ba trăm nghìn tệ.” Ông ta không đắn đo mà trả lời ngay, thấy Từ Nam Phương vẫn không tin, ông ta “ô dào” một tiếng: “Cái này của cô giá trị không đáng là bao, Vạn Lịch tới giờ cũng chỉ có bốn trăm năm, đồ cổ thời ấy vẫn còn đây, mấy nhà bảo tàng địa phương cũng có tới hàng trăm món, hơn nữa cô vừa nói đây là di tác của Ngũ Nghi Vũ, nhưng cũng chẳng có gì chứng minh. Haizzz... Nói chung là không được nhiều tiền đâu”. Nói xong, ông ta trả lại vòng tay cho Từ Nam Phương, khoát tay với cô.

Ra khỏi cửa hàng, sự háo hức trong lòng cô đã giảm bớt. Hai trăm nghìn tệ, toàn bộ đồ trang sức trong người cô hiện giờ tính ra không tới hai chục món. Cho dù mỗi thứ có thể bán được một triệu tệ thì tổng cộng cũng chỉ được hai mươi triệu tệ, còn quá xa so với con số một trăm năm mươi triệu kia.

Một trăm năm mươi triệu, rốt cuộc là khái niệm gì? Từ Nam Phương ngồi trên xích lô, vuốt ve túi đồ trang sức của mình, nhất thời không biết phải làm sao.

“Bây giờ đi đâu? Tối sân bay nhé? Bây giờ tới đó thì vẫn còn kịp chuyến bay lúc bảy giờ tối.” Diệp Phi Vũ tốt bụng khuyên Từ Nam Phương, “Đồ gia truyền nhà cô vẫn nên giữ lại thì hơn, nếu cô thật sự cần dùng tới tiền thì có thể nói một câu với Quân Trùng, nếu gấp, tôi cũng có thể cho cô mượn”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Vay tiền người khác? Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, mượn tiền, mượn tiền rồi chuộc khỏi sao sa kia lại, xem ra đây là biện pháp duy nhất lúc này. Cô không quen thân ai nên không có khả năng thuê bọn xấu tới nơi bán đấu giá để cướp khỏi thiên thạch về được.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ sao chịu cho cô vay tiền một cách dễ dàng như vậy? Anh ta vốn dĩ rất cảnh giác với cô, không dễ lộ bất cứ điều gì về bản thân.

Khi trông thấy ý cười nơi đáy mắt của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương đột nhiên hạ quyết tâm, thay đổi sách lược.

Cô cười khổ: “Vay tiền? Vấn đề ở đây không phải tiền, vấn đề của tôi, chỉ sợ các anh không ai giúp được”.

“Chưa chắc!”, Diệp Phi Vũ an ủi cô.

Đây chính là câu nói mà Từ Nam Phương đang chờ, cô vờ bâng quơ hỏi Diệp Phi Vũ: “Thượng Quân Trùng nói với anh về tôi như thế nào? Bảo tôi là kẻ điên à?”.

Diệp Phi Vũ cười cười: “Cậu ấy chỉ nói có lẽ cô xem phim nhiều quá nên hồ đồ, tự coi mình là người vượt thời gian...”.

“Một người vượt thời gian bốn trăm năm, từ triều Đại Minh Vạn Lịch tới tương lai.” Từ Nam Phương tiếp lời Diệp Phi Vũ, “Nếu tôi nói với anh những lời như vậy, anh có tin không?”.

Cô quan sát thấy trong mắt Diệp Phi Vũ thoáng hiện lên vẻ kỳ quái, chắc chắn là anh ta không ngờ cô sẽ nói vậy.

Diệp Phi Vũ ngênh đón ánh mắt của Từ Nam Phương, gật đầu: “Tin”.

“Tin?”, dù chính tai mình nghe thấy nhưng Từ Nam Phương vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

“Ừ, tôi đã nói là tôi không cho rằng cô là người điên thì đương nhiên tôi sẽ tin những lời cô nói.” Diệp Phi Vũ nói ra từng từ từng

câu, “Tôi tin cô là một người tới từ quá khứ cách đây bốn trăm năm”.

Ánh mắt anh ta khiến Từ Nam Phương cảm nhận được, anh ta đang nói thật. Thế nhưng cô không vui. Tối qua, cô đã nhìn Thượng Quân Trùng với bao trông chờ, hy vọng anh ta tin mình, nhưng Thượng Quân Trùng lại coi câu chuyện của cô như truyện cười. Hiện giờ đã có người tin cô, vậy mà, cô lại không cảm thấy vui mừng. Tuy vậy, Từ Nam Phương không biểu hiện ra ngoài, cô chỉ tỏ thái độ ngạc nhiên, trong mắt là một nỗi chua xót khó tả, giọng nói như gào thét: “Anh tin? Vậy nếu tôi nói với anh rằng, để quay lại quá khứ, tôi bắt buộc phải có khối thiên thạch một triệu tề kia, anh tin không?”. Từ Nam Phương nhìn anh ta với vẻ trông ngóng, giọng nói có phần rời rạc.

Cô muốn dùng sự chân thành và tín nhiệm của bản thân đổi lấy sự tín nhiệm của Diệp Phi Vũ. “Tôi nhất định phải tới nơi bán đấu giá lấy lại khối thiên thạch kia.”

“Vì thế nên cô định bán đồ nữ trang của mình lấy tiền?” “Đúng vậy.” Từ Nam Phương thành thật nói, “Nhưng đem bán tất cả đi cũng không đủ con số lẻ”. Nỗi u buồn phảng phất trên gương mặt cô, cộng với làn da nhợt nhạt vì mệt mỏi và bất lực, tạo nên một vẻ đẹp mong manh yếu ớt. “Chắc hẳn anh sẽ không tin đâu.” Từ Nam Phương lùi một tiến hai, lẽ ra phải nói Diệp Phi Vũ chắc chắn sẽ tin mới đúng. Nếu anh ta đã cho rằng cô không phải người điên thì vừa rồi nghe cuộc đối thoại giữa cô và chủ tiệm cầm đồ kia, hẳn là càng tăng thêm sự tin tưởng đối với thân phận của cô.

“Tin.” Diệp Phi Vũ thoáng gượng gạo, “Nhưng không phải tôi không sẵn lòng giúp cô, chỉ có điều, một triệu tề không phải số tiền tôi có thể lấy ra”.

Trái tim Từ Nam Phương như rút xuống đáy sâu, một triệu tề rốt cuộc là con số thế nào? Dù vô cùng thất vọng nhưng cô không chịu bộc lộ ra mặt: “Không sao, tôi nghĩ nhiều tiền như vậy không phải ai cũng giúp được”. Cô nhìn Diệp Phi Vũ, cười: “Anh tin tôi là tốt rồi”.

“Tôi không thể giúp được cô, nhưng có người khác giúp được.” Thấy Từ Nam Phương khổ tâm như vậy, Diệp Phi Vũ liền giúp cô nghĩ cách.

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu anh ta đang nhắc tới Thượng Quân Trùng.

“Anh ấy có nhiều tiền vậy sao?”, cô nhú mày, tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lại, Thượng Quân Trùng còn hung hăng kiêu ngạo hơn nhiều so với Diệp Phi Vũ, ra cửa còn có người đi theo.

Tới đây được hai ngày, Từ Nam Phương cũng hiểu ra nhiều chuyện. Cô nghĩ tới lúc Thượng Quân Trùng mặc long bào, lại nhớ ra đám phóng viên truy hỏi anh ta ở bệnh viện, đột nhiên nói: “Thượng Quân Trùng rốt cuộc làm gì? Hát kịch ư?”.

Diệp Phi Vũ bật cười: “Cô nói vậy cũng không sai, Thượng Quân Trùng là ca sĩ, chính là làm nghề ca hát. Nhưng mà có rất nhiều người bỏ đỡ cậu ta”.

Từ Nam Phương gật đầu, xem ra Thượng Quân Trùng có vẻ rất được yêu thích, vừa rồi lúc ăn cơm, bản tin hình như cũng nhắc tới tên anh ta, nói anh ta hiện đang ở Sơn Tây đóng Đường Minh Hoàng gì gì đó.

“Quả nhiên là thời thế thay đổi, đào kép được người ta yêu thích thì tôi không lấy làm lạ, nhưng không ngờ thời buổi này đào kép lại kiếm được nhiều tiền như thế, chẳng khác nào đại gia.”

Diệp Phi Vũ mỉm cười: “Quân Trùng mà biết cô nói cậu ta như vậy chắc sẽ buồn bực đến chết mất. Nhưng thực ra cô nói vậy cũng không sai, với thân phận của Thượng Quân Trùng, một triệu tề không có gì khó khăn”.

“Nhưng mà thân phận của Thượng Quân Trùng không chỉ đơn giản như vậy”, Diệp Phi Vũ dừng một lúc, rồi nói tiếp, “Tôi nghĩ cô chắc không biết rõ về quan hệ giữa tôi và Quân Trùng. Mặc dù danh nghĩa là bạn bè nhưng thực ra tôi là... cấp dưới của cậu ta. Tôi là tổng giám đốc xí nghiệp dược Nhân Hàm ở Sơn Tây. Xí nghiệp này thuộc quyền sở hữu của Thượng Quân Trùng. Nói thế này cho dễ hiểu đi, Thượng Quân Trùng có một hiệu bán thuốc rất lớn, còn tôi là người giúp anh ta quản lý. Hiệu thuốc này mỗi năm nộp cho Nhà nước hai trăm triệu tề.” Diệp Phi Vũ biết Từ Nam Phương đến từ cổ đại nên cố gắng giải thích đơn giản.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu, hằng năm bọn họ nộp thuế những hai trăm triệu tề, vậy thì thu nhập chắc chắn không chỉ có vài trăm triệu.

Cô cười nhạt: “Nói vậy thì Thượng Quân Trùng còn là một công tử nhiều tiền”.

Nhận ra một chút khinh thường trong giọng điệu của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ lên tiếng biện minh giúp Thượng Quân Trùng: “Cũng không phải công tử gì cả, Thượng Quân Trùng tuy còn trẻ nhưng làm nên chuyện. Hai năm trước cậu ta bỏ tiền ra mua xí nghiệp thuốc lớn cũng không công bố ra bên ngoài, không muốn lợi dụng danh tiếng của mình, trong vòng hai năm đã biến nó thành xí nghiệp nhất nhì cả nước, vậy cũng xem như cậu ta có tài đi”.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ: “Có tài thật ra phải là anh Diệp đây mới đúng chứ? Anh vừa rồi nói công ty này là Nhân Hàm Sơn Tây phải không, vậy thì chắc hẳn là ở Thái Nguyên? Thượng Quân Trùng tới đây đóng phim cũng không thêm tới thăm công ty một chuyến, vậy mà cũng gọi là làm nên chuyện ư? Tôi thấy anh ta chẳng thêm quan tâm ấy”.

Diệp Phi Vũ trầm kinh ngạc, trên mặt không giấu được sự khâm phục đối với Từ Nam Phương. Vừa rồi anh còn sợ cô không hiểu, nhưng bây giờ mới phát hiện, không những cô hiểu mà còn có thể phân tích rõ ràng.

“Không quan tâm chẳng phải rất tốt ư?”, Diệp Phi Vũ nói vậy khiến đáy lòng Từ Nam Phương chột dậy sóng, “Cậu ta không quan tâm tới công ty mới có thể từ bỏ công ty để giúp cô”.

Đúng thế, một triệu tề đối với Thượng Quân Trùng mà nói cũng không phải là con số nhỏ, huống hồ đây chỉ là giá ước chừng của bên bán đấu giá.

“Cho dù thế thì Thượng Quân Trùng cũng sẽ không giúp tôi đâu.”

“Vậy còn phải xem trong lòng cậu ta, cô quan trọng hay công ty quan trọng.” Diệp Phi Vũ vừa nói xong câu này, xích lô đã dừng bánh, bác tài quay đầu lại, lau mồ hôi nói: “Tới nơi rồi”.

Từ Nam Phương còn đang kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ, cố gắng lí giải hàm ý trong câu nói vừa rồi của anh ta. Cô quay đầu đi nơi khác, mới bất giác phát hiện bọn họ đã quay về chỗ ô tô của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương xuống xe, nhìn những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, nghĩ tới câu nói của Diệp Phi Vũ, muốn có được khối thiên thạch kia, phải xem trong lòng Thượng Quân Trùng, cô quan trọng hay công ty quan trọng.

Diệp Phi Vũ trả tiền xích lô, lúc thợ đạp xích lô vừa đi, anh ta đưa cho Từ Nam Phương một lọ thuốc, một chai nước, tay kia xách theo túi quần áo hôm nay vừa mua cho cô: “Cô uống hai viên thuốc này đi. Thông thường thì, từ lúc ủy quyền đầu giá tới thời điểm đầu giá công khai là một

tháng, chính là ba mươi ngày này, nếu trong khoảng thời gian đó cô có thể thuyết phục được Thượng Quân Trùng cho cô số tiền kia, cô hoàn toàn lấy được khối thiên thạch”.

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn Diệp Phi Vũ, nói không khách khí: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, không hiểu sao tôi cảm thấy anh đang cố gắng gán ghép tôi và Thượng Quân Trùng thành đôi, nếu không thì vì sao anh luôn miệng nói tốt cho anh ta, luôn miệng nói chỉ có anh ta mới giúp được tôi?”. Ánh mắt cô nghiêm nghị chọc thẳng vào điểm yếu của Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ mở cửa cho Từ Nam Phương lên xe, vừa bỏ túi quần áo vào trong, vừa nói: “Cô đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng không giấu cô nữa. Tôi làm thế là vì đôi bên cùng có lợi. Cô có được khối thiên thạch cô cần, tôi cũng đạt được mục đích của tôi”.

Từ Nam Phương như bưng tỉnh: “Anh thích cô Ngô kia?”.

Diệp Phi Vũ không trả lời thẳng mà vòng vo: “Nói thật, Thượng Quân Trùng không hề thích Thi Hủy, hai người họ hoàn toàn không hợp nhau, nếu ở bên nhau nhất định sẽ là một sai lầm. Tôi chỉ vì muốn tốt cho Quân Trùng mà thôi”. Diệp Phi Vũ muốn giữ lại một lối quay đầu, liều chết không chịu thừa nhận.

Từ Nam Phương bỗng chốc như hiểu ra tất cả, chỉ cần cô và Thượng Quân Trùng thành đôi, Diệp Phi Vũ mới có cơ hội gần gũi với Thi Hủy. Cô cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại cảnh giác trong lời nói trước mặt mình, anh ta là cấp dưới của Thượng Quân Trùng, đương nhiên không thể dễ dàng thừa nhận ý đồ riêng của mình.

“Lên xe đi!”, Diệp Phi Vũ đã giữ cửa xe rất lâu. “Đi đâu bây giờ?”

“Đương nhiên là ra sân bay, về Bắc Kinh càng sớm, cô càng mau chóng được gặp Thượng Quân Trùng, đúng không?”, Diệp Phi Vũ lấy lại nụ cười nho nhã.

Từ Nam Phương không từ chối, ngược lại, trong lòng dường như đã ngầm đón nhận đề nghị của Diệp Phi Vũ. Thực ra anh ta nói rất đúng, dựa vào tình hình của cô bây giờ, chỉ có thể nhờ vào Thượng Quân Trùng mới có được khoản tiền kếch xù kia. Nhưng nếu chỉ trông chờ vào lòng thương hại thì còn quá xa vời, bắt buộc phải lợi dụng tình yêu của anh ta.

Từ Nam Phương mím môi, ngồi vào trong xe. Mặc dù cách làm này trái đạo đức nhưng cô cần phải trở về, cần lấy được khối sao sa kia, cô chỉ có một con đường duy nhất.

Chương 10

CUỘC HỘI NGỘ Ở SÂN BAY

Sau khi uống thuốc chống say xe, Từ Nam Phương mơ mơ hồ hồ thiếp đi trên xe. Vì muốn để cô dễ ngủ mà Diệp Phi Vũ đã mở nhạc, Từ Nam Phương dần dần chìm vào giấc mộng trong tiếng nhạc êm du như sự yêu thương, vỗ về của người thân. Trong mơ, cô trông thấy người cha già, những nếp nhăn trên trán cha rõ rệt đến mức có thể đếm được.

Cha cười với cô, nụ cười hiền từ, bao dung giống như đang khích lệ cô. Từ Nam Phương thấy mình khóc nức lên trong mơ, cảm giác mình quay lại lúc mười tuổi, ôm lấy chân cha mà khóc thút thít. Cha cầm lấy chiếc khăn tay lau nước mắt cho cô, tươi cười nhìn cô vô cớ ảm ức.

Nhưng lúc tỉnh dậy, Từ Nam Phương mới phát hiện người lau nước mắt cho mình không phải cha. Diệp Phi Vũ ngồi bên cạnh đang cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Thấy Từ Nam Phương tỉnh dậy, anh ta dùng tay, đưa mấy tờ khăn giấy khác cho cô, rồi ngồi thẳng người lên, nói: “Đến sân bay rồi”.

Từ Nam Phương nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải chiếc gương chiếu hậu, trông thấy mặt mình đầm nước mắt, cô vội lấy khăn giấy lau đi: “Để anh chê cười rồi”.

Diệp Phi Vũ không cười, giọng nói chột nặng nề: “Bản nhạc này có lẽ khiến cô nhớ tới người thân”. Từ Nam Phương ngẩng người nhìn anh ta, không hiểu sao cô có cảm giác Diệp Phi Vũ nói câu này không phải cho cô nghe.

“Anh thường nghe bản nhạc này à?”

Diệp Phi Vũ cười cười: “Ừ, bản nhạc này khiến tôi nhớ tới người thân của tôi, nhưng họ đều không còn trên đời này nữa rồi”. Về khổ tâm của anh ta khiến Từ Nam Phương chột thấy đồng cảm.

Cô khẽ thở dài, nếu Diệp Phi Vũ và người nhà anh ta sinh ly tử biệt, vậy cô và cha cô thì sao đây? Cách nhau bao nhiêu kiếp người?

Diệp Phi Vũ xuống xe, tiếp tục giúp Từ Nam Phương mở cửa xe, anh ta đang định tháo dây an toàn cho cô thì cô đã tự bước xuống. Tuy nhiên khi Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đang đi vào trong sảnh lớn, bỗng có hai chiếc xe việt dã chạy tới.

Từ Nam Phương dừng chân tại cửa vào, chăm chú nhìn hai chiếc xe kia, quả nhiên trông thấy mấy người Thượng Quân Trùng xuống xe. Mặc dù anh đeo kính râm nhưng Từ Nam Phương vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Cô kinh ngạc, bọn họ càng kinh ngạc hơn, nhất là Ngô Thi Hủy đang sánh đôi bên cạnh Thượng Quân Trùng, vừa trông thấy Từ Nam Phương, sắc mặt cô ta sa sầm lại. Ngô Thi Hủy trừng mắt lườm Jim, tỏ ý chất vấn, giống như nghi ngờ Jim và Thượng Quân Trùng thông đồng lừa mình.

Jim nào dám đối đầu với Ngô Thi Hủy, anh ta dạn dò một trợ lý khác đưa Thượng Quân Trùng vào trong, còn mình đi lo vé máy bay.

Diệp Phi Vũ đi lên phía trước, nhìn Thượng Quân Trùng: “Chẳng phải cậu đi từ sớm rồi sao?”.

Thượng Quân Trùng bộ dạng mệt mỏi, nhưng ở đây người qua người lại nhiều, anh không dám tháo kính râm xuống. Anh vừa đi vào bên trong vừa bắt đầu dĩ giải thích: “Bị tên đạo diễn độc ác kia kéo lại bổ sung thêm hai cảnh. Nguyên hai tiếng đồng hồ không xong, ngồi xe tám tiếng nữa, tớ sắp nôn mửa hết cả ra rồi đây”.

Diệp Phi Vũ lại quay sang cười chào hỏi Ngô Thi Hủy, ánh mắt anh ta phảng phất một sự ảm áp khách sáo: “Cô Ngô cũng tới Sơn Tây rồi à? Sao không bảo tôi đưa cô đi thăm thú quanh đây?”.

Ngô Thi Hủy đang ôm cơn thịnh nộ đầy một bụng, nghe Diệp Phi Vũ nói vậy lại càng tức giận: “Sơn Tây có cái gì mà thăm với chả thú! Cả cái Đại lục này chỗ nào cũng nghèo đói, rách nát, lại còn có những kẻ què mùa khiến người ta vừa nhìn đã muốn điên!”. Lời cô ta nói rõ ràng là ám chỉ Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương không chống đối mà cố tình tỏ ra sợ sệt, lui lại trốn đằng sau Diệp Phi Vũ, khiến Thượng Quân Trùng lườm Ngô Thi Hủy một cái.

Họ đi vào phòng bao riêng, Thượng Quân Trùng mới dám tháo kính râm xuống, đôi mắt sáng như sao linh hoạt chuyển động. Ngô Thi Hủy tiến đến gần, kéo cánh tay anh: “Quân Trùng, mai anh có thời gian đưa em thăm Trường Thành được không? Người ta nói tới Bắc Kinh mà không thăm Trường Thành thì tiếc lắm, em tới Bắc Kinh mấy lần rồi mà chưa đi lần nào”.

Thượng Quân Trùng lăm bầm: “Vừa rồi ai nói cả cái Đại Lục này đều nghèo đói rách nát, không có cái gì thăm quan?”.

Cơn giận của Ngô Thi Hủy tan hết, dường như lại quên mất lời mình nói, cô ta làm nũng: “Được không? Được không anh?”. Cô ta túm lấy tay Thượng Quân Trùng mà lắc qua lắc lại rất vô tư, nhưng Thượng Quân Trùng rất bực mình gạt tay Ngô Thi Hủy, nói:

“Thôi thôi thôi, cô đừng túm lấy tôi như thế nữa, tôi mệt cả ngày nay rồi”.

Ngô Thi Hủy mất hứng buông hai tay ra, nhưng sau đó liền thấy Thượng Quân Trùng ân cần hỏi han Từ Nam Phương: “Sắc mặt cô không được tốt lắm thì phải”.

Ngô Thi Hủy nhiều chuyện cướp lời: “Thiếu quần thiếu áo, đương nhiên sắc mặt không tốt chứ còn gì nữa”. Thượng Quân Trùng nghe vậy tuy rằng rất bức nhưng phải cố nhịn không tranh cãi với cô ta.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đã cầm chứng minh nhân dân của Từ Nam Phương đi làm thủ tục bay, chỉ còn lại mình cô đứng đây. Cô nói với vẻ khép nép: “Trong này bí bách quá, tôi ra ngoài kia đứng một lát!”.

Từ Nam Phương vừa quay đầu liền đụng vào tấm cửa kính lớn, nhưng cô vẫn cố xông lên, lần này cả người đập vào cửa kính, bị bật ngược trở lại. Cô xoa xoa đầu, nghe thấy Ngô Thi Hủy đứng phía sau cười nghiêng ngả, cô không dám tiếp tục xoa đầu nữa, giả vờ ngó nghiêng tìm lối ra.

Trong lúc Từ Nam Phương còn đang ngơ ngác, Thượng Quân Trùng đã mỉm cười đi tới bên cạnh, một tay kéo cô lại, nói: “Thôi được rồi, cô cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây, một lúc nữa cùng lên máy bay, đừng đi đi lại lại ở đây”.

Trong lúc Thượng Quân Trùng nói, Từ Nam Phương đã mau chóng rút tay ra, nhưng dù cô có dè chừng đến đâu cũng vẫn chọc giận Ngô Thi Hủy. Cô ta lạnh lùng nói với Thượng Quân Trùng: “Haizzz... Sao lúc này lại không mệt nữa thế? Chạy từ chỗ này tới chỗ kia nhanh như tên lửa?”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt nhìn mấy người trợ lý khác, nhưng họ đều giả bộ không nghe thấy, không liên quan tới mình, phận ai người ấy lo, thực ra thì đang đồng tai lên hóng chuyện của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng buộc phải nhường nhịn Ngô Thị Hủy theo lời khuyên bảo hết nhẽ của Jim, nhưng cô ta lại được voi đòi tiên. Thượng Quân Trùng lớn tiếng nói: “Thôi đi, cô đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa được không hả? Cô không thấy người ta cần chăm sóc hả? Cô tưởng ai cũng giống mình hả? Chỉ biết...”.

“Giống tôi ở đâu? Biết cái gì?”, Ngô Thi Hủy tính tình tiểu thư, nhất định không chịu nhún nhường để Thượng Quân Trùng được nước lấn tới. Cô ta đang nói, Jim cầm vé máy bay quay lại, trông thấy bộ dạng của Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy, anh ta đang định lên tiếng khuyên nhủ thì Ngô Thi Hủy đã phát hỏa: “Thượng Quân Trùng, anh rốt cuộc là có ý gì? Các người hùa nhau lừa tôi phải không? Rõ ràng các người nói không đi cùng cô ta về Bắc Kinh, bây giờ lại làm cái trò gì thế này?”. Ngô Thi Hủy giậm chân, tức giận đến mức đỏ mặt tía tai.

Thượng Quân Trùng cười lạnh: “Cô không có mắt à? Cô không thấy chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau à? Chúng tôi lừa cô ư? Có phải cô uống nhầm thuốc rồi không?”.

“Đừng... đừng nói nữa. Là tôi không tốt...”, Từ Nam Phương cuống quýt can ngăn.

Ngô Thi Hủy đã hoen đỏ đôi mắt: “Thượng Quân Trùng! Anh nghiêm nhiên cãi nhau với em vì một kẻ điên! Em...”.

“Điên cái gì mà điên? Nói chuyện đừng có khó nghe như thế!” Trông thấy vẻ đáng thương của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng trừng ngửa lên tiếng nói giúp.

Từ Nam Phương cắn môi, run rẩy nói: “Tôi không đi Bắc Kinh nữa, mọi người đừng như vậy... Đều là lỗi tại tôi...”.

“Sao mà không đi nữa? Cô đi Bắc Kinh là chuyện của cô, không cần để ý tới người khác!”

Từ Nam Phương nói chưa dứt lời, nhưng ý tứ của cô khiến Thượng Quân Trùng càng quyết tâm phải đưa cô cùng đi bằng được.

Jim đứng bên cạnh kéo túi xách của Ngô Thi Hủy, cười cười: “Cô Ngô, sắp tới giờ rồi, chúng ta vào làm thủ tục bay thôi”.

“Đúng vậy Quân Trùng, mọi người vào trước đi, tớ ngồi ở đây với cô ấy một lát.” Diệp Phi Vũ vừa mua vé quay lại liền nhận ra bầu không khí có phần căng thẳng.

Thượng Quân Trùng ngăn người: “Sao phải ngồi đây? Đi cùng bọn tớ luôn đi”. Vừa nói xong, anh đã nghe thấy Jim ho khan một tiếng. Diệp Phi Vũ kịp thời tế nhị đáp lại:

“À, tớ mua vé khoang thường, đợi lát nữa vào cũng được”.

Ngô Thi Hủy nghe vậy mới hạ hỏa được một chút, nhưng khóe mắt vẫn còn đỏ.

Thượng Quân Trùng nhìn Diệp Phi Vũ đang định nói gì thì Diệp Phi Vũ đã kéo Từ Nam Phương ra khỏi phòng bao riêng. Thượng Quân Trùng xưa nay vẫn ngồi khoang hạng nhất, có lối VIP lên máy bay, còn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ngồi khoang thường nên sẽ phải đợi.

Từ Nam Phương rút tay ra khỏi tay Diệp Phi Vũ, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu kia. Anh ta đang mỉm cười nhìn cô: “Tôi mới rời khỏi đây có mấy phút mà cô đã khiến cho hai người họ ầm ĩ, quả nhiên không đơn giản”.

Từ Nam Phương bình thản: “Tôi chẳng làm gì cả”. Cô nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Phi Vũ: “Nói thật đi, anh cũng hy vọng điều này còn gì? Nhưng mà tôi khiến bọn họ cãi nhau, anh vì sao không thừa cơ đi an ủi cô Ngô của anh? Đi theo tôi làm gì?”.

Diệp Phi Vũ cười giảo hoạt: “Làm việc phải tuân tự từng bước, nhắm cho kỹ rồi mới tóm, cái này gọi là ‘phát triển bền vững’”.

Tuy rằng những câu những từ này Từ Nam Phương chưa từng nghe qua bao giờ nhưng cô hoàn toàn hiểu ý Diệp Phi Vũ. Cô cười lạnh, không nói tiếp. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tuyệt đối không phải một người biết an phận.

Diệp Phi Vũ dẫn Từ Nam Phương vào khoang máy bay, vừa mới ngồi xuống liền trông thấy hai trợ lý của Thượng Quân Trùng đi tới, họ nói muốn đổi ghế cho hai người vào khoang VIP. Từ Nam Phương liếc nhìn Diệp Phi Vũ một cái, anh ta cũng không giữ ý nữa, lập tức kéo cô rời khỏi vị trí, đi vào khoang VIP.

Từ Nam Phương vừa đi vừa khẽ nói: “Hình như anh đã sớm đoán được anh ta sẽ làm như vậy”.

Diệp Phi Vũ ngoái đầu nhìn cô, đáp lại với vẻ thận trọng: “Cẩn tắc vô áy náy”.

Từ Nam Phương hiểu rõ ý tứ của Diệp Phi Vũ, để Thượng Quân Trùng chủ động ra tay cứu giúp cô, đó mới là thượng sách.

Cô nhìn bóng lưng Diệp Phi Vũ, chợt cảm thấy rung mình. Cô biết nếu chỉ dựa vào tài diễn kịch của bản thân thì không đủ, cô vẫn còn lạ lẫm với thế giới này, đây chính là điểm hạn chế. Nhưng nói về mưu kế, Diệp Phi Vũ chắc hẳn không thua kém gì cô, anh ta lại được thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu chống đối lại anh ta, chỉ e cô sẽ thất bại.

Từ Nam Phương tự an ủi bản thân, vẫn may là tạm thời anh ta là đồng minh của mình, mặc dù cô hoàn toàn không biết anh ta đang che giấu cái gì trong lòng.

So với khoang thường chật hẹp, đông đúc, khoang hạng nhất quả nhiên rộng rãi hơn rất nhiều. Cả khoang có hai hàng ghế, còn có thể kéo ra thành giường nằm.

Đoàn tùy tùng của Thượng Quân Trùng chiếm trọn hết cả khoang, lúc Từ Nam Phương đi vào, cô tiếp viên lịch sự hướng dẫn cô tới ghế ngồi, còn lễ độ cúi người chín mươi độ.

Từ Nam Phương trông thấy Ngô Thi Hủy ngồi bên cạnh Thượng Quân Trùng, liền vội vàng lùi xuống hàng ghế sau ngồi, nhưng Thượng Quân Trùng đã nghe được tiếng cô gái tiếp viên, anh quay đầu lại, hướng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Nụ cười mê người hiện lên trên gương mặt Thượng Quân Trùng: “Chỗ này rộng hơn, lát nữa nếu cô có bị say máy bay thì sẽ không quá khó chịu”. Anh vừa nói vừa hạ lưng ghế xuống thành cái giường nằm, ngả người về sau, “Tôi mệt rồi, ngủ một giấc đã”.

Từ Nam Phương mỉm cười: “Vậy anh ngủ đi”. Hai người thì thầm to nhỏ chẳng khác nào đôi tình nhân đang thủ thỉ tâm tình. Ngô Thi Hủy cực kỳ bức bối, đang muốn nổi cơn tam bành thì Thượng Quân Trùng đã nhắm mắt lại, không buồn quay đầu về phía cô ta.

Tiếp viên hàng không đưa cho Từ Nam Phương một cuốn tạp chí bắt mắt: “Xin hỏi chị muốn uống gì, có muốn dùng bữa tối không?”.

Diệp Phi Vũ vừa ngồi xuống bên cạnh Từ Nam Phương, lấy cuốn tạp chí trong tay cô, trao trả tiếp viên hàng không nói: “Mang cho cô ấy một ly nước chanh, và một đĩa xoài”. Diệp Phi Vũ lấy kẹo cao su mà tiếp viên vừa mang tới, đưa cho Từ Nam Phương, nhỏ giọng dặn dò: “Đợi lát nữa máy bay cất cánh, cô ngậm kẹo này trong miệng, nhai liên tục nhưng không được nuốt”.

Từ Nam Phương ngơ ngác hỏi: “Sao phải làm vậy?”. “Làm vậy thì cô mới bớt khó chịu lúc máy bay cất cánh, cũng để bảo vệ màng nhĩ của cô.” Diệp Phi Vũ kiên nhẫn giải thích, nhưng Ngô Thi Hủy lại đứng bật dậy, đi lấy một cuốn tạp chí, miệng nhả ra ba chữ: “Đồ nhà quê”.

Thế nhưng, người luôn nói với Từ Nam Phương ba chữ đó trước mặt mọi người là Thượng Quân Trùng thì lúc này lại không lên tiếng nữa. Nghe Diệp Phi Vũ nói chuyện với Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng không nhịn được quay đầu lại, nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh: “Cậu biết quan tâm người khác như thế từ khi nào thế hả? Sao trước đây tớ không biết nhỉ?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Tớ lúc nhỏ chưa từng ngồi máy bay, lần đầu tiên ngồi cũng không quen, rất chóng mặt, cảm giác rất khó chịu”. Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt quan tâm.

Thượng Quân Trùng cũng nhìn theo, thấy cô cười đến ửng hồng hai má, mấy sợi tóc dài đen nhánh buông hai bên mang tai, mặt đỏ ửng nhưng lại toát lên vẻ xinh đẹp khó tả.

Thượng Quân Trùng chợt thấy lòng mình khẽ động, không rõ vì sao lại hỏi: “Cô có phải là người miền Nam không?”.

Ánh mắt Từ Nam Phương bỗng ngưng đọng, nụ cười yêu kiều dường như bị cái gì đó chi phối, cô cúi đầu đáp: “Ừm, ở miền Nam”.

“Ồ, bảo sao cô lại có tên như vậy.” Hỏi xong, Thượng Quân Trùng mới phát hiện mình vô cớ quan tâm tới tên người khác. Xưa nay đối với phụ nữ, anh lúc nào cũng tỏ ra xa cách, khó gần, với Từ Nam Phương cũng vậy, hôm nay không hiểu sao tự dưng có hành động khác lạ.

Dù Thượng Quân Trùng chỉ thuận miệng hỏi nhưng lại khiến Từ Nam Phương xúc động, chỉ vì anh là người đầu tiên ở tương lai quan tâm tới nguồn gốc tên của cô, hỏi cô câu hỏi này.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Ngô Thi Hủy đã dùng dằng dặc nể giận choãi ghế ra đằng sau, suýt nữa đè lên cánh tay Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghiêng người, vừa sợ hãi, vừa rụt rè dịch ra phía sau, nhưng thực chất trong lòng đang cảm thấy vui mừng. Ngô Thi Hủy này chẳng qua là một cô gái không có não, chỉ biết dùng cách thức ngu ngốc là nổi giận để trút nỗi bức dọc của mình, muốn đá cô ta ra ngoài thực ra vô cùng đơn giản.

Tuy nhiên, nụ cười của Từ Nam Phương duy trì chưa được bao lâu thì trước mặt đã xuất hiện một nữ tiếp viên hàng không, cô ta tới thông báo với mọi người máy bay chuẩn bị cất cánh. Diệp Phi Vũ nhắc cô thắt dây an toàn lại, rồi giúp cô bóc kẹo cao su.

Từ Nam Phương bắt chước theo, một bầu không khí căng thẳng bao trùm lấy cô. Thượng Quân Trùng nở một nụ cười xấu xa,

nói với Diệp Phi Vũ: “Cậu cẩn thận chút”.

Cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều ngẫm hiểu, Thượng Quân Trùng đang nhắc đến chuyện Từ Nam Phương bị nôn vì say xe. Nhất định lát nữa cô cũng sẽ bị say máy bay.

Lúc máy bay bắt đầu tăng tốc, quả nhiên Từ Nam Phương có phản ứng khác lạ, ù tai. Diệp Phi Vũ ngồi bên cạnh hết lời động viên cô, khuyên cô cố gắng nhai kẹo cao su. Trên trán Từ Nam Phương đã ướt đẫm mồ hôi, bàn tay đang bám vào Diệp Phi Vũ không ngừng run rẩy kịch liệt.

Cô càng như vậy, Thượng Quân Trùng càng không kiểm chế được mà quay đầu lại nhìn. Ngô Thi Hủy cũng đã cảm thấy ù tai, cô ta nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe được tiếng rên rĩ của Từ Nam Phương. Cuối cùng không nén nổi tức giận, Ngô Thi Hủy quay sang trợn tròn mắt với Từ Nam Phương: “Không ngồi được máy bay thì đừng có ngồi! Đúng là đồ đầu óc có vấn đề”.

Thái độ của cô ta thẳng thừng chọc giận Thượng Quân Trùng, anh chỉ tay ra phía cửa khoang, gắt lên với Ngô Thi Hủy: “Cô còn có lương tâm không hả? Chỗ này không hoan nghênh cô”.

Lúc này máy bay đã cất cánh, Ngô Thi Hủy không thể đi đâu được nhưng vì giữ thể diện mà vẫn cố tình làm ra vẻ tháo dây an toàn. Thượng Quân Trùng một mực thờ ơ, không thèm care.

May mà Jim ngồi bên cạnh Ngô Thi Hủy đã vội vàng ngăn cô ta lại, còn hết lòng khuyên bảo: “Ngô tiểu thư, cô đừng giận Danny, cô còn không hiểu cậu ấy ư, hai người đấu khẩu lâu lắm rồi, làm sao có thể coi là thật được chứ? Máy bay đã cất cánh rồi, đừng gây chuyện nữa!”.

Ngô Thi Hủy cũng không dám đi thật, máy bay mới cất cánh vốn dĩ không thẳng bằng, thể diện đã giữ được rồi, giờ đành phải bấm bụng chịu đựng, coi như mình chưa nói mấy lời giận dữ vừa rồi, chỉ có thể nghĩ cách tới Bắc Kinh sẽ trị tội Thượng Quân Trùng thế nào.

Máy bay lại tăng tốc. Từ Nam Phương đã quen phần nào với tình cảnh này nên triệu chứng ban đầu đã thuyên giảm. Diệp Phi Vũ đưa cho cô cốc nước chanh nhưng tay cô dường như không còn sức lực để cầm vững.

Diệp Phi Vũ đánh mắt liếc về phía Thượng Quân Trùng. Mặc dù anh ngồi hàng ghế trước nhưng lại không ngừng ngoáy xuống dưới này, dường như vô cùng khó chịu khi không thể lập tức tới gần xem tình hình Từ Nam Phương lúc này.

Diệp Phi Vũ cầm cốc đưa lên miệng cho cô uống, uống xong, Từ Nam Phương mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô cảm thấy toàn thân như bị mất nước, một lúc sau mới lên tiếng, yếu ớt hỏi: “Vừa nãy làm sao vậy?”.

Diệp Phi Vũ buồn cười vì câu hỏi của Từ Nam Phương: “Bây giờ chúng ta đã ở trên bầu trời rồi, không tin cô nhìn ra ngoài cửa sổ mà xem”.

Từ Nam Phương sững người một lúc, thấy Diệp Phi Vũ ra hiệu ý bảo mình nhìn, cô mới định thần lại. Bên ngoài cửa sổ đều là mây trắng xóa, cô thấy mình đang bồng bênh giữa những tầng mây. Cảm giác lúc này đối với Từ Nam Phương mà nói, vô cùng kỳ diệu.

“Sao có thể? Điều này sao có thể làm được?” Từ Nam Phương không giấu được vẻ phần khích, giọng nói cũng lớn hơn bình thường.

Ở hàng ghế trước, Thượng Quân Trùng trông thấy nụ cười xán lạn trên gương mặt cô, chẳng hiểu sao lại có cảm giác gì đó thật lạ. Nhìn Diệp Phi Vũ cũng đang mỉm cười cùng Từ Nam Phương, cảm giác ấy lại càng mãnh liệt!

Diệp Phi Vũ tỏ ý bảo Từ Nam Phương có thể tháo dây an toàn để ngắm cảnh bên ngoài. Cô ghé sát người vào cửa sổ, ánh mắt say sưa nhìn xuống, bên dưới những đám mây bồng bênh ẩn hiện không biết bao nhiêu đồng ruộng, núi sông. Những dãy núi hùng vĩ cao ngất lúc này lại trở nên nhỏ bé kỳ lạ.

Từ Nam Phương ca thán: “Hóa ra thật sự có thể lên trời!”.

“Đâu chỉ có thể lên trời, còn có thể lên cả mặt trăng nữa.” Bực bội này giờ vì bị bỏ quên, vừa nghe thấy tiếng cảm thán của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng lập tức tiếp lời.

“Vậy chẳng phải thành Hằng Nga rồi sao?”, sắc mặt Từ Nam Phương vừa nãy còn tái nhợt, lúc này đã bắt đầu hồng hào trở lại, càng tôn lên vẻ ngây ngô. Thượng Quân Trùng ngáy người: “Ồ, đúng vậy. Hôm nào có dịp bảo Phi Vũ đưa cô lên cung trăng”.

“Lên cung trăng?”, Từ Nam Phương nghe vậy, không kìm được quay lại nhìn. Ánh mắt cô này giờ vẫn chưa chịu rời khỏi khung cửa sổ. Mây trắng bên ngoài khiến cô cảm nhận rõ ràng mình đang xuyên qua bầu trời, mặc dù cơ thể còn chưa dễ chịu hẳn nhưng chỉ cần tưởng tượng tới chuyện mình là một chú chim được tự do bay lượn giữa không trung, cô đã có thể quên hết mọi thứ xung quanh.

Thượng Quân Trùng bổ sung: “Tôi từ nhỏ đã thích ngắm sao, ngắm trăng, lúc đó còn cho rằng sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một nhà du hành vũ trụ. Tiếc là học toán dốt quá”.

“Toán học?”, nghe thấy Thượng Quân Trùng nhắc tới hai từ này, tâm trạng đang tốt đẹp của cô bỗng dưng bị rối bời, khi ngoảnh ra ngoài nhìn lần nữa, chỉ thấy mọi thứ tan tành như mây khói.

“Cô biết Toán học chứ?”. Giao tiếp giữa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương có rào cản, anh muốn giải thích cho cô hiểu thế nào là Toán học nhưng chợt phát hiện ra mình không thể nói rõ ràng: “Toán học chính là, chính là...”.

“Toán học là một trong sáu tài nghệ cổ đại¹, là nền tảng của mọi tri thức, là mẹ của các ngành khoa học. Sao tôi lại không biết?”,

Từ Nam Phương nói khiến cả đám người sững sờ kinh ngạc.

¹ Sáu tài nghệ thời cổ đại: lễ nghĩa, âm nhạc, bắn tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.

Mặc dù cô nói có phần cường điệu nhưng đó là lời giải thích không thể tốt hơn, Toán học chính là nền tảng của mọi tri thức! Tuy nhiên những biểu hiện chân thật thảnh thỏang xuất hiện của cô đều bị Thượng Quân Trùng coi là trò cười.

Anh xoa xoa thắt lưng, cười nói: “Chà! Cô lúc này khá hiểu biết đấy chứ!”.

Từ Nam Phương không quay lại nhìn anh, bởi vì khóe mắt cô đã đắm lệ. Cô sao có thể không biết tới Toán học? Cha cô cả đời tận tâm tận lực vì Thiên văn, vì Toán học, đã tinh thông đến mức không thể tinh thông hơn được nữa.

Chương 11

ĐẶT CHÂN TỚI BẮC KINH

Nếu nói về những chuyện khác, có thể Từ Nam Phương không hiểu, nhưng chỉ cần nhắc tới Toán học, Hình học là cô lại không khỏi nhớ đến cha mình.

Lúc quay đầu lại lần nữa, Từ Nam Phương đã ngừng khóc, trở lại bộ dạng ngây thơ, khờ khạo. Cô thẹn thùng cười: “Tôi đã mang lại quá nhiều phiền phức cho mọi người rồi. Cảm ơn anh”.

Lời cảm ơn yếu ớt này của Từ Nam Phương quả nhiên khiến Ngô Thi Hủy cực kỳ ác cảm. Nhưng trừ việc lăm bắm trong miệng về khinh bỉ, cô ta không dám tỏ thái độ chống đối ra mặt nữa, bởi vì cách này có vẻ như vô dụng.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua ly rượu vang đỏ trên bàn của Ngô Thi Hủy, chợt nảy ra ý hay, cô nói với nữ tiếp viên hàng không đứng phía xa: “Cho tôi hai ly rượu”.

Cô cầm lấy một ly, ly còn lại mang tới cho Thượng Quân Trùng, chân thành nói: “Khiến anh và cô Ngô hiểu lầm nhau, đều là do tôi không tốt. Tôi cảm ơn sự giúp đỡ của anh, đồng thời cũng thật lòng hy vọng anh và cô Ngô làm lành”. Cô cười thân thiện với Ngô Thi Hủy, “Cô Ngô, mặc dù cô không thích tôi, nhưng tôi vẫn phải giải thích, tôi và anh Thượng không có quan hệ gì hết, chẳng qua chỉ là anh Thượng thương hại tôi, vì anh ấy tốt bụng. Thế nên tôi hy vọng hai người mau chóng xóa bỏ mọi hiểu lầm”.

Thấy sắc mặt Ngô Thi Hủy vẫn không tốt lên, Từ Nam Phương đành nói thẳng: “Tôi không giỏi ăn nói, cũng không biết uống rượu, nhưng mong cô Ngô tin vào ý tốt của tôi, tôi thật sự hy vọng hai người đừng vì tôi mà hiểu lầm...”.

Từ Nam Phương nâng ly rượu lên nhưng Ngô Thi Hủy không thêm phản ứng lại. Cô đành cầm ly của cô ta đưa lên trước mặt: “Để tôi kính hai người một ly!”.

Bộ dạng lúc giải thích của Từ Nam Phương vừa căng thẳng vừa tội nghiệp, không hề tỏ ra nịnh nọt. Thấy cô yếu đuối như vậy mà còn cố muốn uống cả ly rượu đấy, Thượng Quân Trùng nghĩ nếu chỉ dựa vào thể chất của cô nhất định sẽ xảy ra chuyện: “Cô có uống được không đấy?”.

Dáng vẻ “thương hoa tiếc ngọc” của anh đã khiêu khích sự châm chọc của Ngô Thi Hủy: “Rượu vang đỏ này đáng gì chứ!”.

“Đúng vậy! Tôi không sao đâu. Có một ly thôi mà, chỉ cần hai người làm lành thì tôi uống bao nhiêu cũng được.” Từ Nam Phương vừa bung ly rượu lên thì đúng lúc máy bay bị dao động nhẹ, rượu trong ly sánh một ít ra quần áo của Ngô Thi Hủy.

Từ Nam Phương hoảng sợ, mặc dù chỉ có vài giọt nhưng sắc mặt Ngô Thi Hủy đã khó coi đến cực điểm. Từ Nam Phương hai tay hai ly rượu, muốn lau giúp Ngô Thi Hủy mà không biết làm sao, bộ dạng lóng ngóng của cô khiến Thượng Quân Trùng cảm thấy buồn cười.

“Mỗi tý rượu đỏ, có gì nghiêm trọng cơ chứ!”, câu nói của Thượng Quân Trùng chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, cơn thịnh nộ của Ngô Thi Hủy ào ạt dâng lên, cô ta hất ly rượu trong tay Từ Nam Phương, rượu vãi tung tóe trên sàn, ly cũng vỡ tan tành.

Cô tiếp viên đứng gần đấy nghe thấy tiếng động vội vàng chạy lại, trông thấy mấy người họ như đang cãi nhau, do dự một lát rồi quay người đi lấy chổi.

Ánh mắt Từ Nam Phương toát lên vẻ kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, cô vẫn cầm ly rượu còn lại, ấp úng muốn mở miệng giải thích lại không biết phải nói thế nào.

Thượng Quân Trùng lúc này đã không thể nào chịu đựng nổi tính tình tiểu thư của Ngô Thi Hủy nữa, anh đẩy cô ta một cái: “Cô làm cái gì thế hả? Người ta có ý tốt, sao cô lại vô vị như thế?”.

“Em vô vị?”, Ngô Thi Hủy căm phẫn nhìn Thượng Quân Trùng, người đàn ông này dám động tay động chân với mình, “Em vô vị như thế đấy! Sao nào!”.

“Đừng như vậy...”, giọng nói của Từ Nam Phương trở nên lí nhí giữa tiếng cãi nhau om sòm, tay cô vô tình đụng phải tay Ngô Thi Hủy. Ngô Thi Hủy đang trong cơn giận sôi máu, liền vung tay đẩy Từ Nam Phương sang một bên.

“Cút ra!”, Ngô Thi Hủy hét lớn khiến tất cả hành khách trên máy bay phải giật mình, “Thượng Quân Trùng! Là tôi vô vị hay là do mấy người coi tôi là kẻ ngu? Thượng Quân Trùng, anh nghĩ anh tốt đẹp lắm đấy hả? Tôi đây không thêm bắm lấy anh!”.

Ngô Thi Hủy vừa dứt lời, Diệp Phi Vũ đã kinh hoàng thốt lên: “Cô Từ!”. Câu giạt giọng của anh ta trong giây lát đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng.

Vừa nãy bị Ngô Thi Hủy đẩy, Từ Nam Phương không đứng vững, đã ngã sõng soài xuống sàn.

Diệp Phi Vũ đỡ cô dậy, thấy cô mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch, một tay khư khư tóm lấy tay áo còn lại.

Thượng Quân Trùng vội chạy qua đó, bởi vì dù Từ Nam Phương cố giấu giếm nhưng anh vẫn có thể nhìn ra vết máu đỏ chói mắt ở cổ tay cô.

Từ Nam Phương bị ngã vào chỗ chiếc ly rơi, những mảnh thủy tinh trong suốt vẫn còn dính lại vết máu đỏ tươi. Lúc bị đẩy ngã, cô chống tay xuống sàn, đúng vào vị trí những mảnh thủy tinh.

Diệp Phi Vũ kéo ống tay áo đang bị Từ Nam Phương giữ chặt lên, trông thấy một vết máu dài liên tục chảy từ cổ tay tới tận khuỷu tay. Anh ta kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, máu ồ ạt chảy ra từ miệng vết thương, có vẻ rất sâu. Một người điềm tĩnh như Diệp Phi Vũ mà lúc này cũng phải hoảng hốt.

Từ Nam Phương nén chịu đựng, nước mắt ứa ra vì đau nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Đều do tôi không cẩn thận, tôi vụng về... Không phải lỗi của người khác...”.

Cô tiếp viên hàng không chạy vội lại, họ đều đã được huấn luyện sơ cứu vết thương nên vừa trông thấy tình huống trên, cô ta liền mang hộp y tế tới, giúp Từ Nam Phương băng bó.

Xảy ra chuyện như vậy, Jim có phần khó xử. Ngô Thi Hủy cũng chưa gặp phải chuyện này bao giờ, mặc dù cô ta tính tình ngang ngược nhưng không phải không có tình người. Tuy nhiên, trông thấy sắc mặt Thượng Quân Trùng sa sầm lại, Ngô Thi Hủy không chịu được mà tiếp tục tranh cãi: “Em... vốn dĩ... không liên quan tới em, do cô ta không cẩn thận tự chuốc lấy...”.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng càng lúc càng khó coi, ngay cả Jim trước giờ luôn nói đỡ cho Ngô Thi Hủy thì lúc này cũng không lên tiếng. Ngô Thi Hủy không biết làm sao, đành đổ hết tội lên đầu cô tiếp viên: “Này, các cô làm cái gì mà đi cả ngày mới quay lại quét dọn thế hả?”.

“Cô trách gì người khác chứ?”, mặc dù Ngô Thi Hủy rũ bỏ trách nhiệm, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không nhịn được phải lên tiếng giáo huấn, “Rõ ràng là lỗi của mình mà cô còn đổ trách nhiệm cho người khác! Nếu không phải tại cô thì cô ấy có thành ra như vậy không? Cô có gì tài giỏi? Cô là người, người khác thì không phải à?”.

“Anh! Anh dựa vào cái gì mà quát nạt tôi?”, sắc mặt Ngô Thi Hủy khó coi đến cực điểm. “Nếu không phải do mấy người hòa nhau lừa gạt tôi, tôi cũng không...”, Ngô Thi Hủy lúc này đã đẩy một bụng ầm ục.

“Chúng tôi lừa cô cái gì? Cô là ai mà chúng tôi phải hòa nhau lừa cô?”

Bên kia, Từ Nam Phương rên lên khe khẽ vì vết thương đang được sát cồn, Thượng Quân Trùng nghe thấy, trong lòng càng thêm áy náy.

Ngô Thi Hủy mất hứng ngồi sụp xuống, lúc này dù cô ta có nói gì chẳng nữa cũng chỉ nhận lấy sự quở trách của Thượng Quân Trùng. Tất cả mọi người dường như đột ngột đứng về phía Từ Nam Phương.

***

Rời khỏi sân bay, Thượng Quân Trùng liền được xe của chi nhánh tại Bắc Kinh thuộc Công ty Giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết tới đón. Anh không thể đưa Từ Nam Phương đến bệnh viện, nhiệm vụ này tự nhiên được giao cho Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ dìu Từ Nam Phương lên taxi, hai người đều giữ im lặng. Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ qua gương chiếu hậu, chỉ cảm thấy ánh mắt anh ta dường như đã bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Diệp Phi Vũ đón lấy cái nhìn của cô từ trong gương. Sự kiên định trong ánh mắt Từ Nam Phương khiến anh ta có phần chạnh lòng: “Cô tự làm mình bị thương, tôi nói không sai chứ?”.

Từ Nam Phương khẽ nhếch môi, coi như ngầm thừa nhận.

“Tôi thật sự không ngờ cô lại dùng tới chiêu này.” Dù đã đoán được, nhưng trong mắt Diệp Phi Vũ vẫn thoáng hiện lên một chút không đành.

Từ Nam Phương cười lạnh: “Chiêu này làm sao? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi dùng không đúng ư?”.

Tài xế nghiêng đầu liếc nhìn về ghế sau, nghe cuộc đối thoại không đầu không cuối của họ, anh ta chợt cảm thấy bầu không khí ngột ngạt một cách đáng sợ, tựa như có một luồng gió lạnh vừa thổi qua sau lưng.

“Không phải không đúng, chỉ có điều, một cô gái yếu ớt như cô lại dám dùng khổ nhục kế, sự quyết tâm này của cô khiến tôi thấy thật đáng sợ.” Diệp Phi Vũ nhìn sang Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cánh tay cô ta đang nâng lên đã bị sưng lên bồng rộp.

“Cô gái yếu ớt?”, Từ Nam Phương cười, “Tôi mà cũng được tính là một cô gái yếu ớt sao? Lúc mười ba tuổi, tôi vẫn là một cô bé con không hiểu chuyện, chỉ biết bám theo cha làm nũng. Nhưng đã mười năm trôi qua rồi, tôi từ lâu đã không còn là một con nhóc nữa...”. Quá khứ rõ mồn một hiện lên trước mắt, có thể bình an sống trong cung mười năm, có thể từng bước leo lên vị trí cao hơn, nhận được ân sủng của Hoàng thượng mà không bị kẻ khác hãm hại, Từ Nam Phương không biết đã chứng kiến biết bao nhiêu oan khuất tanh mùi máu, đã chịu đựng bao nhiêu thứ, cũng không biết tay mình đã chảy bao nhiêu máu.

Chẳng qua chỉ là tự làm bị thương tay mình, chảy có chút máu mà thôi, hiện giờ, vết thương nhỏ này đối với cô mà nói chỉ như muối bỏ bể, nào có đáng kể. Từ Nam Phương lạnh lùng cười, trong hậu cung, chỉ cần đi nhầm một bước thì e rằng cả chín họ sẽ bị thiệt mạng, những đen tối, những vinh nhục trong đó, người thời nay không thể hiểu hết được.

Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng, lạnh lẽo nhìn Diệp Phi Vũ: “Nếu tôi không làm vậy, đến Bắc Kinh rồi tôi làm sao có thể thuận lợi tiếp cận anh ta thuận lợi, đúng không?”.

Cô mỉm cười với Diệp Phi Vũ, nụ cười chứa đựng nỗi chua xót xen lẫn quyết tâm.

Thượng Quân Trùng là một người mềm lòng, mặc dù trên máy bay có thể khiến anh ta và Ngô Thi Hủy gây gổ, nhưng ít nhiều gì anh ta cũng đã thỏa hiệp. Thực ra, Thượng Quân Trùng không hề thấy mắc nợ cô, chẳng qua anh chỉ đồng cảm với cô mà thôi, vậy nên, khi tới Bắc Kinh, Thượng Quân Trùng nhất định sẽ lại nghe theo lời Jim, không gặp mặt cô nữa. Nếu muốn giữ lại một cơ hội, cách tốt nhất chính là khiến Thượng Quân Trùng cảm thấy áy náy với mình.

Anh càng hồ thẹn, trong đầu sẽ càng nhớ tới chuyện của cô. Với sự tốt bụng của Thượng Quân Trùng, dù cho Jim khuyên can cũng không có tác dụng, ngược lại sẽ chọc giận anh, khiến anh càng thêm quyết tâm muốn bù đắp cho cô.

Khổ nhục kế của Từ Nam Phương có hiệu quả thế nào, Diệp Phi Vũ đương nhiên nhìn ra được. Từ sau lúc xuống máy bay, Thượng Quân Trùng không nói dù chỉ một tiếng với Ngô Thi Hủy, Ngô Thi Hủy cũng không ngồi cùng xe với anh. Thế nhưng, Diệp Phi Vũ vẫn cảm thấy run sợ trước cách làm của Từ Nam Phương: “Cô muốn có khối thiên thạch kia đến vậy sao?”

“Đúng! Tôi nhất định phải quay về!”, nếu như cả đời này không biết khối thiên thạch đó ở đâu, có lẽ cô sẽ phó mặc cho số phận, sống kiếp phù du trôi dạt giữa thế giới xa lạ này. Nhưng giờ cô đã biết tung tích của khối thiên thạch, tất cả những gì cô có thể làm chính là tìm mọi cách để lấy lại nó, bởi vì cô không thể để một mình cha ở cái nơi hang hùm miện sói kia được.

Làm bạn với vua như chơi với hổ, cô phải bảo vệ cha mình, đây là điều cô phải tận hiếu.

Cảm nhận được sự kiên định của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ cười nhạt: “Cô quyết tâm như vậy thì tốt”.

Hai người vừa ra khỏi bệnh viện đã trông thấy ngoài cửa có xe do Thượng Quân Trùng cử tới đón. Người lái xe giao chìa khóa cho Diệp Phi Vũ, anh ta gọi điện cho Thượng Quân Trùng nhưng điện thoại đã bị tắt máy.

“Chắc cậu ấy bận rồi.” Diệp Phi Vũ giải thích với Từ Nam Phương rồi mở cửa xe cho cô.

“Đi đâu bây giờ?”, Từ Nam Phương hỏi.

“Tới nhà Thượng Quân Trùng.” Diệp Phi Vũ nói, “Cô đã phải dùng tới cả khổ nhục kế, tôi sao nữ không giúp cô đây?”.

Từ Nam Phương cười lạnh, rốt cuộc là ai giúp ai, trong lòng anh ta rõ hơn cả.

Xe chạy, hai người đều lặng thinh. Diệp Phi Vũ thờ ơ nói: “Hình như bây giờ cô không say xe nữa thì phải, chắc là do ngồi xe và máy bay nguyên một ngày rồi nên giờ không còn cảm giác nữa”.

Từ Nam Phương ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Phía trước đen kịt bỗng dưng phát ra ánh sáng chói mắt, khiến cả Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đều vội nhắm mắt lại. Diệp Phi Vũ vội vàng dừng xe, lúc định thần lại đã thấy lối đi bị một chiếc xe màu đen có rèm che chắn ngang, đằng sau còn có một chiếc limo trắng. Chiếc limo tiến lên một chút rồi dừng lại, cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều cảm thấy kỳ lạ. Diệp Phi Vũ dặn Từ Nam Phương không được xuống, sau đó anh ta một mình ra khỏi xe, định một mình đi ra xem tình hình phía trước ra sao.

Cửa chính giữa chiếc limo bất ngờ mở ra, một vật thể màu trắng lao vọt ra khỏi cửa, Từ Nam Phương chăm chú nhìn theo, hóa ra là một con mèo Ba Tư với bộ lông dày trắng như tuyết; trong cặp mắt đó một chiếc xanh biếc như màu nước biển, chiếc còn lại giống như hổ phách hạng sang. Trong màn đêm tối, đôi mắt sáng như sao của nó thật mê hồn.

Từ Nam Phương biết loài mèo này, khi còn ở trong cung, cô thấy rất nhiều cung tần rảnh rỗi không có việc gì làm thường nuôi thú cưng, mèo Ba Tư có vẻ ngoài cao quý, rất được yêu thích trong cung.

Nhưng trong mắt Từ Nam Phương, đó chẳng qua chỉ là một con mèo trắng được xếp vào loại thượng đẳng trong các loại thượng đẳng. Loại mèo Ba Tư này thích nướng chiếu, vô cùng khó nuôi, hơn nữa chúng còn khó sinh sản, rất quý hiếm. Người ngồi trong chiếc xe kia có vẻ quyền quý, giàu sang.

Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ, thì một người từ trong chiếc limo bước xuống. Cô dựa vào ánh đèn xe để quan sát, trông thấy một thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi chạy vội hai bước đuổi theo con mèo, ôm vào lòng với vẻ yêu thương. Mái tóc dài của cậu ta bị gió thổi khẽ tung bay. Đèn xe bỗng dưng bật sáng, đúng lúc cậu ta quay đầu lại, bèn giơ tay lên che mắt. Khuôn mặt góc cạnh như hẻm núi hang sâu lộ ra trước ánh mắt Từ Nam Phương.

Dưới màn đêm ngập tràn ánh đèn neon khuôn mặt đó thật đối lập, sống mũi cao, lông mày rậm, bờ môi mỏng, nhưng có một vẻ cô đơn ngập tràn giữa hai hàng lông mày của anh, làn môi khẽ nhếch lên như tỏ thái độ chán ghét cuộc đời, thật sự hoàn toàn lạc lõng trong màn đêm rực rỡ của Bắc Kinh.

Đáng chú ý nhất chính là đôi mắt của cậu ta, rất giống với đôi mắt của con mèo mà cậu ta đang ôm, ánh mắt đầy thách thức và cao ngạo, nhưng có phần không giống với cái cao ngạo của Thượng Quân Trùng, mà nó mang theo một chút u buồn, một chút phần uất, là sự ngạo mạn, ngông cuồng của tuổi trẻ.

Cậu ta liếc nhìn qua chiếc xe thể thao mà Từ Nam Phương đang ngồi, trong mắt tựa hồ thấp thoáng một niềm vui sướng, thế nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ đi ra, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng. Cậu ta không thèm quay đầu lại, lập tức ôm con mèo lên xe.

Diệp Phi Vũ tới gần chiếc limo, nói gì đó với người ngồi bên trong, bộ dạng khúm núm kính cẩn. Từ Nam Phương nghĩ, trên xe chắc hẳn không chỉ có mình chàng thanh niên kia. Cô không nghe được Diệp Phi Vũ nói gì, chỉ thấy một lúc sau cửa sổ được kéo lên, chiếc xe chậm rãi lùi về phía sau. Một đoàn xe màu đen có rèm che lướt qua bên cạnh Từ Nam Phương, sau năm chiếc xe như thế mới đến lượt chiếc limo trắng, sau đó lại có năm chiếc xe đen hộ tống theo. Mãi đến khi đoàn xe nối đuôi nhau chạy khuất, Diệp Phi Vũ mới lên xe.

Từ Nam Phương chứng kiến cảnh tượng ấy liền đoán ra được thân thế của cậu thanh niên kia không tầm thường, cô dò hỏi: “Họ

là bạn anh à?”.

Diệp Phi Vũ cười cười, hơi hột “ùm” một tiếng cho qua. Thấy anh ta miễn cưỡng đáp cho có lệ, Từ Nam Phương không hỏi tiếp nữa. Vừa rồi có lẽ đoàn người trong xe trông thấy xe của Thượng Quân Trùng nên tưởng người lái xe là anh, xem về mặt huyệt hắc của người thanh niên kia cũng đoán được họ nhận nhầm. Từ Nam Phương biết Diệp Phi Vũ rõ ràng rất dè chừng mình nên không cố gắng hỏi. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt chợt bị che mờ bởi một tầng hơi nước.

Thấy Từ Nam Phương đột nhiên trở nên buồn bã không rõ nguyên do, Diệp Phi Vũ bấy giờ mới phát hiện hóa ra mình đã lái xe đưa cô tới trước quảng trường Thiên An Môn.

Dù lúc này đang là ban đêm nhưng nơi đây vẫn sáng trưng bởi ánh đèn, diện mạo Thiên An Môn hiện lên rõ rệt, Từ Nam Phương đảo mắt qua đã nhận ra được ngay.

Bởi vì chạy xe ban đêm, hơn nữa khung cảnh Bắc Kinh cũng thay đổi rất lớn, Từ Nam Phương lúc đầu còn cảm thấy vô cùng lạ lẫm với thành phố này, nhưng khi vừa tới Thiên An Môn, trái tim cô như bị bóp nghẹt. Đây chính là nơi cô ở gần mười năm, mười năm gió tanh mưa máu khiến cô nhớ như in diện mạo hoàng cung.

Đi ngang qua nơi này, Từ Nam Phương có cảm giác như mình đã cách xa nó đến mấy đời, à không, thật ra đúng là đã cách xa đến mấy đời rồi.

Diệp Phi Vũ nhận ra tâm tư của cô: “Nếu muốn vào thăm, mai tôi đưa cô đi”.

“Vào thăm? Chỗ này hiện giờ ai ở?”, giọng nói của Từ Nam Phương có phần kinh ngạc.

“Không ai ở, để cho người ta vào thăm, dạo chơi.” Diệp Phi Vũ quét ánh mắt qua cô, “Hóa ra cô ở đây à? Cô là công chúa? Hay phi tần?”.

Từ Nam Phương không trả lời. Một nơi từng là cấm địa thiêng liêng không thể xâm phạm, giờ đây đã trở thành chốn mua vui cho thiên hạ, phơi bày lộ liễu chẳng khác nào trò cười của thiên hạ. Thừa Thiên Môn năm xưa, hôm nay đã bị thay tên đổi họ, một mảnh vải đỏ treo trên nóc, trông thật sự buồn cười.

Diệp Phi Vũ tìm một nơi đỗ xe, vừa dừng xe lại, anh ta tỏ ra hiếu ý nhìn về phía Từ Nam Phương: “Tôi đưa cô ra ngoài xem nhé!”. Anh ta xuống xe, mở cửa giúp cô.

Nhưng Từ Nam Phương không có ý định xuống. “Không cần đâu, càng không cần vào xem.” Giọng nói của cô đẩy về xa xăm, “Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận, sau này rồi tính đi”.

Lần này, Diệp Phi Vũ cảm thấy khó hiểu: “Chẳng lẽ cô không muốn biết bốn trăm năm nay, hoàng cung đã thay đổi thế nào ư? Không muốn biết sau khi cô rời khỏi đó, đã xảy ra những chuyện gì ư?”.

Trong tâm tưởng của Diệp Phi Vũ, nếu như Từ Nam Phương đã biết mình xuyên qua thời gian thì ắt hẳn sẽ vô cùng lo lắng, sẽ nóng lòng muốn biết rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Từ Nam Phương không nghĩ như vậy, thậm chí còn có chút bài xích suy nghĩ của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương buồn bã cười: “Tôi muốn biết, nhưng lại không dám biết. Đôi khi biết quá nhiều, chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Diệp Phi Vũ gật đầu: “Tôi hiểu rồi, chỉ vì cô quyết tâm muốn quay về nên cô không muốn để lịch sử cắt đứt lòng quyết tâm ấy của mình, cô vẫn còn vấn vương nơi đó!”.

Từ Nam Phương đỡ đầu nhìn Diệp Phi Vũ, chỉ có những người mưu cao kế sâu giống mình mới hiểu được ý nghĩ của mình. Cô xuống xe, đột nhiên hứng thú nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi: “Anh biết thuật chiêm tinh không?”. Diệp Phi Vũ còn chưa trả lời, Từ Nam Phương đã nói luôn: “Sinh lão bệnh tử của con người, tươi tàn tàn lụi của cỏ cây, hưng vong thịnh suy của quốc gia, tất cả đều giống như bầu trời dày đặc sao này, đều có quy luật và vận mệnh riêng. Chỉ có điều, muốn dựa vào sức lực nhỏ bé của con người để thăm dò điều huyền bí trong đó, thực ra chẳng khác nào éch ngồi đáy giếng, vô cùng khó khăn”.

Diệp Phi Vũ lặng yên nghe hết lời cô nói, về mặt Từ Nam Phương bỗng dưng trở nên u buồn: “Đời người giống như những vì sao, thuật chiêm tinh chính là dựa vào quá trình chuyển động của vì sao để suy đoán vận mệnh quốc gia hoặc con người. Nhìn thấy ngôi sao kia không?”. Cô chỉ vào một ngôi sao đứng lẻ loi giữa khoảng trời phía Tây Nam, mập mờ lúc sáng lúc tối, “Bính Hỏa tử, Đỉnh Hỏa từng sinh, ngôi sao này chính là đại diện cho vận mệnh của tôi¹”. Cô chìa ngón tay cái và ngón trỏ làm thành một góc vuông, ngón trỏ chỉ về phía một ngôi sao mờ nhạt khác, nếu không tỉ mỉ quan sát thì sẽ không thể nhìn ra nó được. “Từ khi tôi biết xem sao tới giờ, tôi luôn theo dõi vì sao kia, hôm nay nó đã trở nên mờ mịt không sáng rõ, điều duy nhất tôi có thể làm là quay về bảo vệ vì sao đó”.

¹ *Bính Hỏa và Đỉnh Hỏa đều là các khái niệm trong Thiên Can Địa Chi, một bên là lửa Dương, một bên lại là lửa Âm.*

Từ Nam Phương không rõ vì sao mình lại nói với Diệp Phi Vũ nhiều như vậy, có lẽ vì anh ta là người duy nhất có thể hiểu được mình, cô cũng không biết mình nói cho Diệp Phi Vũ nghe hay cho chính mình nghe. Nhưng khi vừa dứt lời, cô lập tức chui vào xe, đầu cũng không ngoảnh lại.

Diệp Phi Vũ có thể cảm nhận được lòng quyết tâm của Từ Nam Phương, anh ta theo cô lên xe, hờ hững nói: “Nếu tôi và cô đã có mục đích riêng của mình, tôi nhất định sẽ tận lực giúp cô lấy lại khối thiên thạch”.

Chương 12

BẠN THÂN

Thượng Quân Trùng có nhiều nhà riêng ở Bắc Kinh, nhưng thông thường anh hay ở trong khu chung cư Dốc Viên Bô gần công ty, khu này nằm ngay trung tâm thành phố, đi đâu cũng tiện. Thượng Quân Trùng mỗi lần rời khỏi công ty là lại tới đây nghỉ ngơi.

Diệp Phi Vũ lái xe tới cổng chung cư thì bị bảo vệ chặn lại bên ngoài, đành phải ngồi trong xe đợi Thượng Quân Trùng.

Hai người chờ đến tận hai giờ đêm, Diệp Phi Vũ đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay sang nói với Từ Nam Phương: “Quân Trùng chắc sắp tới rồi, tôi đi trước, cô ngồi trong xe đợi cậu ấy”. Anh ta nói xong liền mở cửa xuống xe.

“Một mình tôi đợi anh ấy ư?” Giờ đã canh ba nửa đêm, Từ Nam Phương có chút sợ hãi, vừa thấy Diệp Phi Vũ mở cửa đã vội giữ lấy tay anh ta.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ không biết thương hoa tiếc ngọc như Thượng Quân Trùng, lạnh lùng nói: “Không phải cô muốn tiếp cận Thượng Quân Trùng sao? Bây giờ tôi tạo cơ hội cho cô và cậu ta được ở cùng một chỗ, nếu tôi còn ở đây thì chẳng phải cô nỗ lực vô ích rồi ư?”.

Nắm tay của Từ Nam Phương dần dần buông lỏng, Diệp Phi Vũ nói rất đúng, anh ta đưa cô tới đây, chính là vì muốn cô và Thượng Quân Trùng có thể ở cùng nhau. Thượng Quân Trùng cảm thấy áy náy nên sẽ không để cô một mình ngồi trong xe, nhất định sẽ đưa cô vào nhà. Nếu Diệp Phi Vũ còn ở đây thì e rằng Thượng Quân Trùng sẽ bảo anh ta đưa cô đi.

Từ Nam Phương nhìn theo Diệp Phi Vũ xuống xe. Anh ta giao cho cô chùm chìa khóa, hướng dẫn cô cách đóng cửa sổ và mở cửa, đến khi Thượng Quân Trùng xuất hiện còn biết cách xuống xe.

Diệp Phi Vũ đi thẳng không quay đầu lại, Từ Nam Phương chỉ còn cách cố gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, một mình ngồi đợi trong xe. Ngoài cửa sổ vang lên tiếng cộc cộc, cô giật nảy mình quay ra nhìn, thấy một cái đầu đang thập thò ngó vào trong. Ánh đèn đường phản chiếu vào khuôn mặt anh ta, là Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương vội đẩy cửa nhảy xuống xe, nước mắt thoát cái trào ra như suối, nhào vào ngực Thượng Quân Trùng: “Cuối cùng anh cũng chịu tới, tôi một mình chờ anh ở đây sợ muốn chết”. Cơ thể Thượng Quân Trùng thật ấm áp.

Thế nhưng cô hưởng thụ sự ấm áp trong lòng anh chưa được một giây đã bị đẩy ra. Thượng Quân Trùng hoảng hốt đánh mắt nhìn bốn phía, may mà không có ai trông thấy. Anh nghiêng đầu, trợn tròn mắt nhìn Từ Nam Phương với vẻ kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây? Tên Phi Vũ kia đâu rồi?”.

Từ Nam Phương lau nước mắt nói: “Anh ta đưa tôi tới đây, không thấy anh đâu liền bỏ đi rồi”.

Thượng Quân Trùng trợn mắt tức giận, muốn mắng mấy câu nhưng trông thấy Từ Nam Phương như vậy lại không nổi mắng, anh tức tốc vào trong xe, sau đó lấy di động ra gọi tới một dãy số. Điện thoại vừa được nối, Thượng Quân Trùng liền lớn tiếng mắng: “Này, cậu làm cái trò gì thế hả? Sao lại đưa cô ta tới nhà tớ?”.

Vừa nói, anh vừa liếc nhìn Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cô chỉ mím môi không lên tiếng.

Hai người ngồi rất gần nhau, màn đêm quá yên tĩnh, Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng Diệp Phi Vũ vọng ra từ trong điện thoại: “Cậu giao xe cho tớ, không phải là muốn tớ đưa cô ấy tới chỗ cậu sao? Này, tớ đã ở đây đợi cậu cả thế kỷ rồi đấy, bảo vệ chỗ cậu cũng thật là có trách nhiệm, lái xe của cậu thế mà còn không cho vào. Tớ đợi ở đây đến tận hai giờ mới đi đấy...”.

Thượng Quân Trùng dở khóc dở cười: “Tớ bảo cậu đưa cô ấy về đây lúc nào? Này Phi Vũ, trước giờ cậu làm việc đều rất cẩn thận thế nên tớ mới nhờ cậu giúp, cậu đưa cô ấy tới nhà tớ khác nào cố ý tạo scandal cho tớ?”.

“Thì chính vì tớ nghĩ rằng cậu mà đi khách sạn thuê phòng mới càng dễ bị phóng viên bắt gặp nên mới...” , Diệp Phi Vũ giả vờ ngốc nghếch, nói với giọng vô tội.

“Tớ thuê phòng với cô ấy làm gì?”, Thượng Quân Trùng cuống lên, giọng nói cũng cao hơn, nhưng sợ bị người khác nghe được, liền vội vàng đè nén thanh âm một lần nữa. Từ Nam Phương ngồi bên cạnh cúi đầu càng thấp.

“Không phải tớ đã nói với cậu rồi sao? Cô ấy chỉ là một người xem phim đến mục đích đầu óc... Haizzz, thôi bỏ đi.” Thượng Quân Trùng liếc nhìn Từ Nam Phương, lời nói đến đâu môi lại nuốt trở về, “Cậu mau tới đưa cô ấy đi đi”.

“Tớ đang ở sân bay rồi.” Diệp Phi Vũ quyết tâm để Từ Nam Phương ở lại thì đương nhiên sẽ không để Thượng Quân Trùng được như ý, “Mai lãnh đạo thành phố Thái Nguyên tới thị sát công ty của cậu, nếu cậu không muốn để công ty xảy ra chuyện thì đừng có lôi kéo tớ. Tớ nói cho cậu biết, Quân Trùng, Từ Nam Phương này rất tốt, cậu thật là có mắt nhìn người đó”.

“Cậu nói vớ vẩn cái cóc gì thế?”, Thượng Quân Trùng có oan mà không làm gì được, hiện giờ ai cũng nghĩ rằng anh và Từ Nam Phương có quan hệ không ràng buộc, “Ha ha!” Tiếng cười của Diệp Phi Vũ truyền tới, “Có gì đâu, cậu phong lưu nổi tiếng trong giới giải trí, trẻ con mẫu giáo cũng biết, còn giả vờ với cả tớ làm gì. Có gì ngại mà không dám nhận chứ, lại còn nói người”

ta bị bệnh tâm thần, tớ thấy người ta cực kỳ bình thường ấy. Chẳng qua giống tớ một điểm là quê mùa chưa thấy được nhiều thú trên đời này thôi, cậu mới không bình thường ấy, đối xử với người ta...”.

Không đợi Diệp Phi Vũ nói hết, Thượng Quân Trùng đã cúp máy. Có vẻ như trông chờ Diệp Phi Vũ đến đưa Từ Nam Phương là việc bất khả thi.

Thượng Quân Trùng bực bội ném di động đi, chiếc di động va vào cửa kính phát ra một tiếng động lớn. Từ Nam Phương co rúm người lại, dường như bị sự tức giận của Thượng Quân Trùng làm cho sợ hãi. Cô mở cửa xe, chợt nghe thấy Thượng Quân Trùng nói: “Cô làm cái gì thế?”.

Từ Nam Phương cúi đầu nói: “Tôi biết đã mang lại nhiều phiền phức cho anh, còn khiến cô Ngô hiểu lầm anh, tôi không nên ở lại đây nữa, tôi đi trước đây...”.

Mấy tiếng “cô Ngô” của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng không kìm được mà nhớ tới tổn thương Ngô Thi Hủy gây ra cho cô. Bộ dạng hùng hổ của anh với đi một nửa: “Cô có chỗ để đi à?”.

Từ Nam Phương im lặng không đáp.

Thượng Quân Trùng vừa nhìn đã biết cô căn bản không có nơi nào để đi. Anh tức giận nói: “Đóng cửa lại!”, rồi khởi động xe.

Anh không hề muốn đưa Từ Nam Phương về nhà nhưng giờ mà đưa cô tới khách sạn lại càng không thể, chẳng khác nào tự rước họa vào thân. Xe đi vào cổng chung cư, Thượng Quân Trùng hạ cửa kính xe xuống một chút để đưa thẻ từ ra vào cho bảo vệ kiểm tra. Vừa trông thấy mặt anh, bảo vệ đã nhanh nhẹn chạy tới giữ cửa và nhận thẻ, còn ngó vào trong xe.

Thượng Quân Trùng cực kỳ gượng gạo, mặc dù nhân viên bảo vệ rất hiểu quy tắc công việc nhưng anh vẫn cảm thấy mình như vừa làm điều gì xấu. Vừa được bảo vệ cho phép, anh liền tức tốc lái xe chạy vào bên trong.

Thượng Quân Trùng đi trước dẫn đường, Từ Nam Phương xách một túi đồ lớn theo sau. Một người rón ra rón rén sợ bị bắt gặp, một người lóng ngóng vụng về chẳng khác nào nàng dâu từ thôn quê mới lên.

Thế nhưng điều không mong muốn nhất vẫn xảy ra. Cửa thang máy vừa mở, hai người liền đụng mặt một đôi vợ chồng trung niên đi xuống. Cặp kính râm của Thượng Quân Trùng không cản được cái nhìn tò mò của họ.

Dù khu chung cư này đều là những người giàu có nhưng ngôi sao như Thượng Quân Trùng vẫn rất thu hút sự chú ý của người khác.

Người phụ nữ trung niên chủ động lên tiếng: “Chào buổi sáng”. Bà ta vừa nói vừa né sang một bên.

Thượng Quân Trùng nghĩ thầm trong đầu, mới có năm giờ sáng, sớm thế này không biết sao đã có người đi ra ngoài.

Anh cao ngạo gật đầu rồi đi vào thang máy. Từ Nam Phương vẫn đứng bên ngoài không nhúc nhích.

Thượng Quân Trùng vốn dĩ không muốn để người khác bắt gặp nhưng hiện giờ Từ Nam Phương đứng bất động ở đó, lại còn mang theo một túi đồ lớn như vậy, chẳng khác nào đã khai rõ, không khỏi khiến người khác dòm ngó.

Thượng Quân Trùng đứng trong thang máy liếc mắt với Từ Nam Phương, ý bảo cô mau chóng đi vào, nhưng Từ Nam Phương thấy căn phòng nhỏ tý bao kín bốn phía như vậy, thật sự không hiểu Thượng Quân Trùng vào đó làm gì.

Phụ nữ vốn có tính tò mò, người đàn bà kia cũng không ngoại lệ, bà ta cứ đứng bên cạnh Từ Nam Phương, liếc nhìn Thượng Quân Trùng trong thang máy.

Thượng Quân Trùng lại càng căng thẳng, mắt nháy liên tục, cố tình vờ như không quen biết Từ Nam Phương: “Cô có muốn lên tầng không? Không thì để tôi đóng cửa”. Nói xong, anh liền ấn nút đóng thang máy.

Thượng Quân Trùng làm vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mấy lời vừa rồi nói ra nào còn ai nghe ngoài Từ Nam Phương?

Người phụ nữ trung niên nhìn họ bằng ánh mắt chế nhạo, sau đó bị ông xã mình lôi đi.

Thấy cửa sắp bị đóng lại, Từ Nam Phương vội hô lên: “Chờ tôi với, Danny!”.

Lúc này Thượng Quân Trùng quả thực đã bị Từ Nam Phương chọc cho điên lên: “Tôi đã nói rồi, cô đừng gọi tôi là Danny nữa!”. Anh vừa dứt lời liền bị người phụ nữ trung niên kia quay đầu lại nhìn, anh bực mình lôi Từ Nam Phương vào trong.

Từ Nam Phương kêu “Oái” một tiếng, Thượng Quân Trùng vội buông tay, khuôn mặt cô đầy vẻ thống khổ. Bấy giờ anh mới nhận ra vì quá nóng vội nên mình đã túm phải cánh tay bị thương của cô. Cơn thịnh nộ đang bùng phát trong anh đành phải ngậm ngùi nuốt vào trong.

Anh ấn nút đóng cửa, thang máy chuyển động lên trên. Từ Nam Phương chợt cảm thấy thân thể mất thăng bằng, tuy rất muốn biết chuyện gì đang diễn ra nhưng thấy vẻ mặt khó coi của Thượng Quân Trùng lại không dám hỏi.

Căn hộ của Thượng Quân Trùng nằm ở tầng ba mươi sáu, cũng chính là tầng cao nhất của tòa nhà. Anh mở cửa để Từ Nam Phương vào trong, rồi đóng cửa lại, nói với cô: “Cô cứ ở đây một đêm đã, mai tôi thu xếp giúp cô”.

Từ Nam Phương gật đầu, trong lòng trộm cười Thượng Quân Trùng này quá ngây thơ, mời vào thì dễ nhưng đuổi đi thì khó, anh đã đưa cô tới đây, lại còn muốn đá cô ra ngoài, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Từ Nam Phương học theo Thượng Quân Trùng, tháo giày ra, giẫm chân đất xuống nền nhà.

Thượng Quân Trùng lấy một đôi dép đi trong nhà ném tới trước mặt cô, nhận lấy túi đồ trong tay cô rồi đi vào trong nhà.

Từ Nam Phương đứng ngoài cửa quan sát căn phòng của Thượng Quân Trùng, điều kiện còn hơn cả khách sạn Sơn Tây, đồ đạc xa hoa lộng lẫy, chỉ có điều hầu hết là màu đen hoặc đỏ sẫm, từng mảng màu như muốn làm nhức mắt người khác. Từ Nam Phương cảm thấy không được quen cho lắm.

“Này, qua đây!”, Thượng Quân Trùng gọi, Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong. Căn hộ của anh không quá rộng, nhìn đi nhìn lại, vừa vào cửa là phòng ăn và phòng khách, ngoài ra còn ba phòng nữa.

Thượng Quân Trùng đem hành lý của Từ Nam Phương vào một phòng ngủ cho khách, nói: “Cô ngủ ở đây”. Anh ngáp dài một cái, có lẽ từ lúc lên lầu đến lúc vào nhà đã cảm thấy buồn ngủ, đầu óc mệt mỏi, đôi mắt vốn tinh nhanh đã không còn lanh lợi, vẻ mặt đầy uể oải.

“Tôi đi ngủ trước đây, có chuyện gì mai rồi nói.” Nói xong, anh dụi mắt, đi sang căn phòng kế bên. Từ Nam Phương theo ra ngoài nhưng Thượng Quân Trùng đã đóng sầm cửa lại.

Từ Nam Phương hài lòng quay lại phòng mình. Lúc cởi quần áo nằm lên giường, ngoài cảm giác đau nhức ở cánh tay, cô còn có cảm giác bình yên, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh một người không mưu không kế như Thượng Quân Trùng, cô mới có thể an tâm.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh mình ngã nhào vào lòng Thượng Quân Trùng, mặt cô chợt nóng ran. Cô không biết vì sao mình lại chẳng do dự mà lao vào lòng anh, liệu có thật chỉ vì muốn giữ được trái tim anh hay không?

Đêm nay là một đêm ngủ ngon của Từ Nam Phương. Lúc cô tỉnh lại đã là buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm cửa chiếu thẳng vào trong phòng, ấm áp dễ chịu. Cô mặc quần áo, qua loa vuốt lại mái tóc rồi đi vào phòng vệ sinh.

Chỉ có điều, khi cô vừa bước vào cửa liền xảy ra một chuyện không nên xảy ra. Cô hét lên một tiếng, khiến Thượng Quân Trùng đang đứng quay mặt về phía bồn cầu bị dọa một trận mất mật. Anh quay đầu lại, đối diện với cô.

Từ Nam Phương ngây người nhìn Thượng Quân Trùng, ánh mắt chậm chạp không biết làm sao rời khỏi cơ thể anh. Thượng Quân Trùng cũng thất kinh, một tay kéo quần, một tay nắm lấy vật lồi từ trong quần ra, đối mặt với Từ Nam Phương.

“A! Cô là ai?”, Thượng Quân Trùng dường như đã hoảng hốt đến mức hồ đồ nên mới chào đầu bằng một câu nói như thế.

Anh cuống quýt mặc lại quần cẩn thận, cố tỏ ra trấn tĩnh đập nấp bồn cầu. Tiếng nước xả ào ào tạm thời che giấu vẻ chột dạ của anh.

Anh nhìn bộ mặt xám xịt của Từ Nam Phương, giận dữ nói: “Sao cô lại ở đây?”.

Cuối cùng Thượng Quân Trùng cũng nhận ra cô là ai, nhưng này giờ Từ Nam Phương vẫn chưa hoàn hồn lại. Đến khi anh huých nhẹ vào cánh tay bị thương của cô, cô mới giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng.

“Người bị hại là tôi, cô dẫn người ra đây làm cái gì?”, Thượng Quân Trùng quả thực đã bị chọc cho tức điên lên.

Từ Nam Phương vừa mới có phản ứng trở lại, nghe được câu nói của Thượng Quân Trùng, liền xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, nhả mặt đáp: “Sao anh không đóng cửa?”.

“Này này, đây là nhà tôi, trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi đi WC thì cần có gì phải đóng cửa?”, Thượng Quân Trùng giận dữ nói, “Ơ khoan đã, sao cô lại ở trong nhà tôi?”. Anh càng nói càng hồ đồ.

Từ Nam Phương trả lời: “Chính anh đưa tôi về đây chứ ai?”.

“Tôi đưa cô về?”, Thượng Quân Trùng kinh ngạc, nhưng sau một lúc nghĩ lại, nhớ ra đúng là có chuyện này.

Anh lẩm bẩm trong miệng: “Xem ra hôm qua tôi quá mệt mất rồi”.

Từ Nam Phương không tiếp lời, chính cô cũng bị “bẩn mắt” mà vẫn phải nén giận. Chuyện vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, mặc dù cô đã từng nghĩ tới hạ sách phải dùng sắc để đối phó với Thượng Quân Trùng, nếu nhất định phải xài tới thủ đoạn này, hai người “không một mảnh vải che thân” đối diện với nhau là chuyện khó tránh khỏi, thế nhưng tình thế xấu hổ như vừa rồi, quả thực cô không ngờ tới.

Từ Nam Phương xoay người, đi tới bồn rửa mặt đứng trước, cầm lấy cốc định súc miệng. Thượng Quân Trùng theo sau cô, lên tiếng: “Cô cầm cốc của tôi làm gì?”. Giọng điệu dọa người của anh khiến Từ Nam Phương vội vàng buông chiếc cốc xuống. Thượng Quân Trùng trợn mắt: “Đêm qua cô có dùng cốc của tôi không đấy?”, anh liếc nhìn chiếc cốc còn dính nước và chiếc khăn mặt ướt sũng của mình.

“Tôi, tôi không biết...”

Đối với bộ dạng này của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng trước giờ hoàn toàn chịu chết. Anh cầm lấy cái cốc và bàn chải đánh răng duy nhất, đặt vào tay cô: “Hôm nay ban ngày tôi không bận việc gì, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi”.

Thấy cô không trả lời, anh hỏi lại lần nữa.

Từ Nam Phương đành nói: “Tùy anh, đi đâu cũng được”.

Thượng Quân Trùng đã đi vào phòng của cô, nói vọng ra: “Cô thu dọn đồ đạc lại đi đã...”, đang nói dở, anh đột nhiên im bật. Từ Nam Phương đoán được Thượng Quân Trùng chắc hẳn đã trông thấy thuốc và băng gạc của mình.

Lúc đi ra, vẻ mặt Thượng Quân Trùng đã không còn hung hãn như ban nãy, anh tới trước mặt cô, dịu dàng hỏi: “Sao bệnh viện

kê nhiều thuốc cho cô như thế? Chẳng phải đã nói là không quá nghiêm trọng rồi sao? Thật ra rất nặng phải không?”. Trong mắt anh, Từ Nam Phương là kiểu người sẵn sàng ngậm đắng nuốt cay.

Cô lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ”.

Lúc này Thượng Quân Trùng mới có thể giải thích với Từ Nam Phương chuyện lúc trước: “Việc này đều do Ngô Thi Hủy không tốt. Có điều cô ta tiểu thư quen rồi nên mới trút giận lên đầu cô... Cô uống thuốc chưa?”. Giọng nói của anh nhỏ nhẹ như chú cừu nhỏ.

Từ Nam Phương lại lắc đầu: “Tôi không biết nước ở đâu?”.

Thượng Quân Trùng đi lấy nước, vừa đi vừa nói: “Không biết có thể hỏi tôi cơ mà, không uống thuốc vào là bị nhiễm trùng đấy”.

Anh cúi cốc nước vào tay cô, khiến cô có phần kinh ngạc.

“Lát nữa nhớ uống đấy!”

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn Thượng Quân Trùng: “Anh đối xử với tôi như vậy, tôi không quen”.

Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng cũng chỉ dịu dàng được một chốc một nhát: “Đã được quan tâm còn nhiều lời!”. Chợt cảm thấy câu nói của mình có phần gượng gạo, anh lấy lại trạng thái bình thường, hỏi: “Lát nữa cô đi đâu? Người nhà của cô ở đâu để tôi đưa cô tới tìm họ?”.

Từ Nam Phương liếc nhìn anh: “Tôi không có người thân ở đây”.

Thượng Quân Trùng chờ người: “Thế sao cô còn tới Bắc Kinh?”.

Từ Nam Phương sợ sệt lắc đầu: “Tôi không biết đi đâu, cũng không biết sao lại theo các anh tới Bắc Kinh”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt, hai hàm răng nghiến ken két: “Lại là chủ ý của cái tên Diệp Phi Vũ kia!”. Anh ta chẳng khác nào đã rước thêm phiền phức cho Quân Trùng.

“Thế gia đình cô ở đâu?”

Hai mắt Từ Nam Phương đã ngập nước: “Tôi không có nhà...”.

Tuy rằng bất đắc dĩ nhưng Thượng Quân Trùng cũng không nhắc tới chuyện này nữa, lúc này dạ dày anh đã lên tiếng biểu tình. Anh vừa rửa mặt vừa nói với Từ Nam Phương: “Đợi tẹo nữa rồi đi ăn cùng tôi”.

Từ Nam Phương đứng phía sau gập đầu, nhưng không biết phải chờ bao lâu. Cô quan sát Thượng Quân Trùng vừa đứng vuốt lại tóc, vừa dùng chất gì đó bôi đầy mặt, mất nguyên nửa tiếng đồng hồ, sau đó anh quay vào phòng ngủ thay quần áo, lại tốn gần một giờ.

Từ Nam Phương đứng chờ đến sốt ruột, nghĩ bụng, đào kép quả nhiên là đào kép, chỉ biết dựa vào bề ngoài. Thượng Quân Trùng này ưa nhìn, đáng tiếc đầu óc quá đơn giản.

Cô buồn chán đi loang quanh trong căn hộ, phát hiện ra một căn phòng chứa rất nhiều loại nhạc cụ. Cô không hiểu về nhạc cụ phương Tây nhưng nhạc cụ Trung Quốc thì có biết chút ít. Cô cầm lấy cái huyền¹, đặt bên môi, một khúc nhạc xa xăm đầy mê lương chậm rãi vang lên, lúc thì như một dòng suối nhỏ không biết từ đâu đang cuộn cuộn chảy xiết, lúc lại bỗng bẽnh như những vạt mây đang trôi lững lờ phía chân trời.

¹ Nhạc khí cổ làm bằng đất, hình quả trứng, có sáu lỗ.

Từ Nam Phương nhắm mắt lại lắng nghe tiếng nhạc, bỗng dưng cảm nhận được sau lưng có người, cô dừng thối, quay đầu lại đã thấy Thượng Quân Trùng đứng đấy từ lúc nào, vẻ mặt tươi tỉnh.

“Sao không thối nữa?”, Thượng Quân Trùng hoàn toàn không ngờ Từ Nam Phương còn biết chơi nhạc cụ, “Cô biết thổi huyền à?”.

Từ Nam Phương thẹn thùng cười: “Lúc nhỏ tôi lang thang bên ngoài với cha, rảnh rỗi thường thổi cái này”. Thực ra, phụ nữ khi vào trong cung, cầm kỳ thi họa, có cái nào không biết? Miễn là Hoàng thượng thích, họ đều phải học cho bằng giỏi mới thôi. Chỉ có tình thông mọi thứ như thế mới đáp ứng được nhu cầu của Hoàng thượng, mới không bị người khác đá bay.

“Cái huyền này cô thấy thế nào?”

Từ Nam Phương ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Chế tác tốt, âm rất chuẩn, nhưng mà huyền vốn là nhạc cụ cổ, càng cũ càng tốt. Cái huyền này mới làm, rất khó tạo được âm điệu xa xưa, nếu như đem chôn xuống đất chừng một năm rưỡi, hai năm, đảm bảo lúc lấy ra thổi sẽ đạt được hiệu quả rất tốt”.

Thượng Quân Trùng kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt hiện lên vẻ thích thú: “Không ngờ cô còn biết những điều này”.

Chương 13

DIỆN MẠO MỚI

Từ Nam Phương then thùng cúi đầu: “Cũng không thông thạo lắm, chỉ biết qua loa vậy thôi. Ví dụ như mấy thứ này tôi còn chưa thấy bao giờ”. Cô vừa nói vừa chỉ vào mấy thứ nhạc cụ phương Tây.

Thượng Quân Trùng cười ha ha mở hộp đàn violon ra, nói với Từ Nam Phương: “Đây là đàn violon, là thứ nhạc cụ tôi thích nhất, bởi vì âm thanh của nó như tiếng người, mềm mại, ấm áp, lại du dương và vang dội, có thể biểu đạt được muôn vẻ cảm xúc của con người...”.

Thượng Quân Trùng hào hứng giới thiệu với Từ Nam Phương từng loại nhạc cụ, miêu tả tỉ mỉ âm thanh của mỗi loại ra làm sao, lúc này anh dường như không còn cảm thấy khó chịu nữa, trái lại vô cùng nhiệt tình.

Từ Nam Phương rõ ràng đã đuối đến mềm nhũn cả chân nhưng vẫn phải giả vờ khiêm tốn học hỏi, chăm chú đứng phía sau xem Thượng Quân Trùng biểu diễn, sau đó còn đưa ra những lời bình luận của mình. Ý kiến của cô hoàn toàn không như những lời đánh giá của giới chuyên môn hay lời tán thưởng của người hâm mộ mà Thượng Quân Trùng từng được nghe. Những gì cô nói đều là cảm xúc mà cô nắm bắt được trong tiếng nhạc, mỗi câu mỗi từ đều “hợp tình hợp lý”.

Thực ra, khiến người khác vui vẻ xưa nay luôn là sở trường của Từ Nam Phương. Cô nhìn cả căn phòng chứa đầy nhạc cụ, tất cả đều được Thượng Quân Trùng giữ gìn rất cẩn thận, lại nghĩ tới thân phận đào kép của anh, đương nhiên đoán ra được anh thích nhất cái gì.

Thượng Quân Trùng say sưa nói, đến nỗi chuông điện thoại reo cũng không nghe ra, Từ Nam Phương nhắc nhở, anh mới định thần lại.

Thượng Quân Trùng đi ra ngoài một lúc rồi quay vào nói: “Jim tới rồi, đi ăn thôi, lát nữa về tôi giới thiệu với cô tiếp”.

Hai người đi xuống lầu, Jim vừa trông thấy đã giật mình: “Sao cô ta lại ở đây?”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt nhìn Từ Nam Phương, đi thẳng ra ngoài cửa, đáp nhanh một câu: “Chuyện dài lắm, một lời khó nói hết”.

Nhưng Jim không chịu cho qua: “Này, Danny, cậu điên rồi à? Cậu có biết công ty đã tổn kém mất bao nhiêu mới im được chuyện xảy ra ở Sơn Tây không hả? Bây giờ cậu lại đi ăn cùng cô ta, cậu sợ còn chưa đủ rắc rối hay sao?”.

Thượng Quân Trùng đứng trước ô tô Jim lái tới, thờ ơ liếc nhìn anh ta: “Chính vì sợ rắc rối nên tôi mới gọi anh đi cùng, nếu không tôi cần trợ lý để làm gì chứ?”.

Xe của Jim là một chiếc Benz màu đen, ở Bắc Kinh có rất nhiều xe như vậy, nên đi ra ngoài cũng sẽ không gây chú ý như chiếc xe thể thao hai ghế của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng đứng trước cửa xe, gất lên: “Này mở cửa đi, anh muốn để cho người ta nhìn đã mắt mới thôi à?”.

Jim nghe vậy, dù không muốn cũng buộc phải làm theo, điều duy nhất anh ta có thể làm chính là để Từ Nam Phương ngồi ghế trước, Thượng Quân Trùng một mình ngồi ở hàng ghế sau.

Jim không muốn để Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương cùng lúc lộ diện nên vừa lái xe vừa nghĩ cách: “Giờ đã là ba giờ rồi, ăn trưa thì muộn mà ăn tối thì sớm, hay là mua tạm cái gì mang lên xe ngồi ăn, tối rồi đi ăn nữa?”.

Đề nghị này được Thượng Quân Trùng hoàn toàn tán thành, xe vừa chạy ra ngoài, anh liền bảo Jim đi mua hamburger KFC và cô-ca. Từ Nam Phương nhìn chiếc hamburger, không cảm thấy muốn ăn chút nào, lại thêm chút rau xà lách kẹp bên trong, càng không hiểu vì sao Thượng Quân Trùng có thể nuốt trôi.

Thấy cô tách từng miếng ăn, vẻ mặt nhăn nhó như uống thuốc Đông Y, Thượng Quân Trùng lắc đầu.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái phóng về phía mình, Từ Nam Phương lên tiếng: “Sao... sao thế?”.

Thượng Quân Trùng nói: “Tên Phi Vũ này mắt mũi có vấn đề thật rồi, sao lại mua cho cô bộ quần áo kia chứ?”, anh vô duyên vô cớ câu bản, quay đầu nói với Jim, “Chúng ta về công ty đã, cậu đưa cô ấy đi mua bộ đồ khác để thay, nếu không tối đi ăn cùng nhau mất mặt lắm, tôi đi luyện thanh”. Nhân lúc xe mới chạy chưa xa, Thượng Quân Trùng nói với Jim.

Jim thật sự không dám tin vào lỗ tai mình, Thượng Quân Trùng lại dám đưa mối họa này tới công ty? Liệu có phải Thượng Quân Trùng bị tẩy não rồi hay không? Nhưng nghe cách nói chuyện của Thượng Quân Trùng không giống như đang nói giỡn chút nào, hơn nữa còn hào hứng thúc giục Jim.

Mặt Jim biến sắc, anh ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương. Thấy hai má cô đỏ ửng, Jim đột nhiên nghĩ tới chuyện hai người họ hôm nay cùng từ trong nhà Thượng Quân Trùng đi ra, liệu có phải họ đã...

Không suy nghĩ nữa, Jim lái xe vào bãi đỗ xe rồi buồn bực dẫn Từ Nam Phương lên lầu.

Thang máy chỉ có hai người họ, Từ Nam Phương đứng sau lưng Jim, nhìn cánh cửa thang máy sáng choang chiếu vào khuôn mặt u ám của anh ta. Thấy Jim dường như vừa hạ quyết tâm, rút điện thoại ra, Từ Nam Phương vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy trước mặt những người kia”. Cô biết ý đồ của Jim, lúc này Thượng Quân Trùng không có ở bên cạnh, vì muốn tốt cho anh, có thể Jim sẽ tìm người đưa cô đi nơi khác, khiến cô về sau sẽ không gặp được anh nữa. Để phòng ngừa chuyện này, Từ Nam Phương chỉ có thể giả vờ đáng thương: “Cần tôi đi nói rõ với bọn họ không?”.

Jim hừ lạnh: “Bây giờ cô nói xin lỗi thì được cái cóc khô gì? Cô định nói rõ thế nào chứ? Rốt cuộc cô là ai? Tôi nghĩ cô không phải người của Mika, đúng không? Cô cứ quần lấy Danny như vậy để làm gì? Vì tiền ư? Hay vì muốn nổi tiếng?”.

Từ Nam Phương dùng ánh mắt vô tội nhìn Jim: “Không phải tôi muốn tiền, tôi... chỉ là không có nơi nào để đi mà thôi”.

Đương nhiên Jim không tin: “Danny là người suy nghĩ giản đơn, cô đừng coi tôi là thằng ngốc. Cô nói đi, bao nhiêu tiền? Cô muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi Danny? Hai trăm nghìn tệ? Năm trăm nghìn tệ?”.

Từ Nam Phương một mực lắc đầu.

Thang máy mở ra, Jim lại ấn nút đóng cửa vào: “Này, một kẻ quê mùa như cô lòng tham cũng lớn quá rồi đấy!

Giá chốt, hai triệu tệ! Nếu cô còn không chịu từ bỏ ý đồ thì tôi sẽ tìm người xử cô”. Sắc mặt nghiêm nghị của Jim xẹt qua người cô, Từ Nam Phương đương nhiên hiểu hàm ý của anh ta.

Jim và Thượng Quân Trùng quả nhiên khác nhau một trời một vực, Từ Nam Phương cười nhạt. Mặc dù Jim không quá thông minh nhưng cũng không hề ngây thơ như Thượng Quân Trùng. Thượng Quân Trùng không hiểu sự hiểm ác lòng người và coi cô là một kẻ tâm thần đáng thương. Nhưng ngược lại, qua câu chuyện ở bệnh viện lần trước, gã Jim này đã khẳng khái cho rằng cô có mưu đồ. Hôm nay lại bắt gặp cô đi ra từ căn hộ của Thượng Quân Trùng, anh ta càng thêm hiểu rõ rắp tâm của cô.

Jim chưa từng dành cho Từ Nam Phương một chút thiện cảm nào, cũng chưa bao giờ thương hại cô, thế nên tâm trí anh ta sẽ không bị rối loạn, quan sát mọi thứ sẽ rõ ràng hơn Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương biết mình không thể che mắt Jim như che mắt Thượng Quân Trùng, nhưng cô vẫn khốc lóc nói: “Tôi không đi, thế nào tôi cũng không đi! Hôm qua tôi và Quân Trùng đã... Tôi nhất định sẽ không rời khỏi anh ấy...”. Cô cố tình nói lấp lửng, nhưng vẫn khiến Jim hoảng sợ.

Bởi vì đây là công ty, người qua người lại rất nhiều. Cửa thang máy mở ra, lần này Jim không dám lén lại nữa. Anh ta kéo Từ Nam Phương vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, rồi quăng cả túi xách lẫn di động lên mặt bàn, khiến chồng tài liệu cao ngất bị đổ, rơi lộn xộn trên đất.

“Cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không? Cô cho rằng lên giường với Danny là có thể uy hiếp được cậu ấy sao?”, Jim cười lạnh, “Cô tưởng chúng tôi không dám động vào cô à? Cho cô tiền đã là nể nang cô lắm rồi”.

Từ Nam Phương hai mắt đã đầm lệ: “Vì sao cứ nhất định phải chĩa vào tôi như vậy? Nếu là vì tôi làm ảnh hưởng tới Quân Trùng, tôi có thể ra mặt giải thích, vì sao cứ phải ép tôi đi? Tôi không đi!”. Nói xong, Từ Nam Phương chạy lại phía cửa sổ, hai tay bám chặt vào bệ cửa sổ không chịu rời.

Jim đi về phía cô nhưng Từ Nam Phương đã nhanh chóng đổi hướng, cô cầm lấy chiếc điện thoại bị Jim ném trên bàn. Mục tiêu của cô vốn dĩ là chiếc điện thoại này. Vì Jim đứng gần bàn nên trước hết cô phải dụ anh ta ra chỗ khác sau đó nhanh chóng chạy tới.

Từ Nam Phương cầm điện thoại trong tay, nói với Jim: “Nếu anh muốn đuổi tôi đi, tôi sẽ nói với Thượng Quân Trùng, bảo anh ấy đuổi anh đi trước!”.

Thực ra cô chỉ trông thấy Thượng Quân Trùng và Jim dùng vật nhỏ như cái hộp này để nói chuyện với người khác, còn làm thế nào để gọi được cho Thượng Quân Trùng, cô căn bản không biết.

Nhưng Jim quả thực đã bị cô dọa cho hoảng hốt. Anh ta chẳng qua chỉ là trợ lý của Thượng Quân Trùng, nếu như có tự ý hành động cũng đều là tiền trạm hậu tấu nhưng Thượng Quân Trùng mà nổi giận thì nhất định sẽ không chịu tiếp nhận ý tốt của anh ta. Làm những chuyện tốt mà không được báo đáp kiểu này, không phải Jim chưa từng làm.

Từ Nam Phương cũng nhìn ra Jim là một chân quân gia quyền nên mới dám dùng tới chiêu này. Jim vốn dĩ cho rằng cô giả vờ tỏ ra đáng thương, đương nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện cô không biết dùng điện thoại.

Anh ta giậm chân: “Cô...”.

Từ Nam Phương biến sự uy hiếp thành trấn an: “Tôi thật lòng thích Quân Trùng, chỉ muốn ở lại bên cạnh anh ấy, nếu anh ấy muốn tôi đi, tôi nhất định sẽ đi! Tất cả những gì anh làm thực ra là vì muốn tốt cho anh ấy thế nên tôi sẽ không nói gì với anh ấy cả. Chúng ta hòa thuận sống chung với nhau, không được sao?”. Nói xong cô chìa điện thoại ra trước mặt Jim.

Jim hừ lạnh, anh ta vốn không tin Từ Nam Phương thật lòng thích Thượng Quân Trùng. Nhưng hiện tại, Từ Nam Phương có thể gọi điện thoại tố cáo anh ta với Thượng Quân Trùng, mà cô hành động như thế rõ ràng là chủ động thể hiện rõ rồi.

Jim nhận lấy điện thoại, có thể là do sợ Từ Nam Phương, hoặc cảm thấy cô là người khó đoán biết, anh ta tạm thời không nhắc tới chuyện đuổi cô đi nữa mà làm theo những gì Thượng Quân Trùng đã căn dặn, đưa cô tới phòng hóa trang.

Lại lần nữa Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng với một diện mạo mới, từ đầu tới chân đều thay đổi. Mái tóc dài phủ trên vai, một chiếc kẹp tóc màu ánh vàng bên phải, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tóc mái để chéo, khiến cho đôi lông

mày lá liễu thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện. Lớp trang điểm nhẹ khéo léo che bớt vẻ mệt mỏi và càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của khuôn mặt cô, màu son óng ánh khiến cho cặp môi kia trở nên căng mọng, cuốn hút hơn.

Lúc Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng, anh đang ở trong phòng thu âm thử giọng, những ca từ nhẹ nhàng truyền ra bên ngoài. Giọng hát không hề pha trộn một chút bi thương nào, nó như ánh nắng rực rỡ khiến cõi lòng u ám của cô cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng kia.

Thượng Quân Trùng nhắm mắt đắm chìm trong thế giới âm nhạc của riêng mình, mãi tới khi vô tình đảo ánh mắt ra bên ngoài qua khung cửa sổ lớn của phòng thu, tiếng hát của anh đột ngột dừng lại.

Anh kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương. Mặc dù cách một lớp cửa kính nhưng anh vẫn thấy rõ sự thay đổi của cô. Thấy Thượng Quân Trùng bất chợt dừng lại mất hai giây, đến cả tay nhạc sĩ đang chỉnh nhạc cho anh cũng phải tò mò mà quay đầu lại xem.

Thượng Quân Trùng ra khỏi phòng thu âm. Từ Nam Phương đi giày cao gót nên cảm thấy không thoải mái, cô dò hỏi anh: “Như thế này có được không? Tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên...”.

Nhân viên trang điểm đưa cho cô mặc một chiếc váy ngắn trễ cổ nhưng cô nhất quyết không chịu mặc, khăng khăng đòi mặc quần áo dài. Song lựa chọn của cô cũng không đến nỗi, dù sao cô cũng là một cung phi, hoàn cảnh sống không giống người hiện đại, nội tâm còn mang một thứ hơi hướm cổ đại không thể xóa đi được, cố tỏ ra chút bảo thủ, rụt rè lại càng khiến cho người ta gia tăng thêm đồng cảm.

Thế nên khi trông thấy cô trong bộ trang phục đen trắng đan xen, mặc dù cảm thấy có phần lạnh lẽo, cô độc nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không thể dời ánh mắt đi được.

Jim ho khan một tiếng, Thượng Quân Trùng làm vậy thật sự là mất mặt. Từ Nam Phương đúng là rất đẹp nhưng vừa nghĩ tới lòng cô ta như rắn rết, cổ đẹp hơn nữa thì Jim cũng chẳng buồn ngắm. Thượng Quân Trùng đã từng gặp vô số người đẹp trong giới giải trí, không hiểu sao còn rơi vào tay người phụ nữ này.

Thượng Quân Trùng nghe thấy tiếng ho khan của Jim, bấy giờ mới định thần lại, ý thức được mình quá thất thố, vội vàng chữa: “Cũng bình thường, được cái so với lúc trước dễ nhìn hơn một chút”.

“Ừm”, Từ Nam Phương thừa hiểu biểu hiện của Thượng Quân Trùng lúc này, trong lòng vừa ý, chẳng qua không tỏ rõ ra mặt mà thôi.

Nhạc sĩ kia trông thấy Từ Nam Phương, lại xen vào góp vui, dò hỏi Thượng Quân Trùng: “Này Danny, ai đây? Cô gái xinh đẹp thế này mà không giới thiệu đi”. Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt vô cùng thân thiện.

“Người thân mới từ Ý tới.” “Fan.”

Câu nói của Thượng Quân Trùng và Jim mâu thuẫn, xong cả hai ngơ ngác nhìn nhau.

“Ha ha... Có trò vui! Có uẩn khúc!”, vị nhạc sĩ kia cười giảo hoạt, giống như vừa tóm được điểm yếu của Thượng Quân Trùng, anh ta bá vai Thượng Quân Trùng: “Danny à Danny, bình thường nhìn không ra nhé, hóa ra cậu giả vờ chính nhân quân tử...”.

Thượng Quân Trùng đang định giải thích thì Từ Nam Phương đã gật đầu với người nọ, mỉm cười: “Tôi là họ hàng xa với Danny, cũng là fan của anh ấy”. Cô nói bằng tiếng Ý, sau đó thuật lại một lần bằng tiếng Trung.

Anh chàng nhạc sĩ kia vốn đang có hứng thú với Từ Nam Phương, thấy cô chủ động nói chuyện, liền hào hứng tiếp lời: “Người đẹp có giọng nói thật êm tai, không ngại làm bạn với anh chứ?”, nói xong anh ta còn tiến lại gần định ôm cô.

Từ Nam Phương sợ hết vía, vội lùi lại nấp sau lưng Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng đẩy anh ta một cái, sắc mặt sa sầm: “Anh làm cái gì thế?”.

Anh chàng nhạc sĩ kia vô liêm sỉ giải thích: “Ôm một cái gọi là chào hỏi thì đã sao?”. Nhưng trông thấy Thượng Quân Trùng giận tím mặt, anh ta không dám đùa nữa: “Ha ha đùa tí thôi mà, mọi người tiếp tục đi nhé”.

Dù sao Thượng Quân Trùng cũng là ngôi sao, chơi đùa xong rồi sẽ chán. Nhạc sĩ ngồi lại vào chỗ của mình, tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng lén lút phóng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng đi ra ngoài trước, anh lúc nào cũng đi đi về về một mình, thậm chí không thèm chào hỏi người khác.

Jim lái xe đưa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương tới một nhà hàng cơm Tây vắng vẻ. Chủ quán là một đôi vợ chồng khá nổi tiếng trong giới giải trí ở Đại Lục thế nên họ cân nhắc rất chu toàn, có những lối đi riêng và gian phòng riêng dành cho ngôi sao. Tối đây ăn cơm có thể tránh được khả năng bị cánh phóng viên bắt được.

Jim đã đặt chỗ ở nhà hàng, ba người kẻ trước người sau lần lượt vào phòng bao. Gian phòng được trang trí đậm phong cách hoang sơ của sa mạc. Trên tường treo bức tranh bãi cát vàng mênh mông vô tận, xa xa có một cô gái Duy Ngô Nhĩ¹ cười lạc đà chậm rãi đi tới, sống động như thật, khiến người ta vừa vào phòng liền cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của những hạt cát trên sa mạc, tựa như từng luồng cát đang điên cuồng bay về phía mình.

¹Một dân tộc thiểu số ở vùng Tân Cương, Trung Quốc.

Từ Nam Phương bước vào phòng liền quan sát chung quanh, chưa đến mấy giây đã nhận ra ở góc tường có một khối đá màu nâu, hoa văn bên ngoài giống như hình xà lân. Từ Nam Phương vui vẻ nói với Thượng Quân Trùng: “Khối đá kia chỉ có ở sa mạc, hơn nữa còn rất hiếm”.

“Người đẹp đúng là tinh mắt! Chúng tôi mất một trăm năm mươi nghìn tệ mới mua được về đây.”

Từ Nam Phương vừa dứt lời thì một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, anh ta là chủ nhà hàng này, trước đây cũng là một ngôi sao, song giờ đã rút khỏi làng giải trí.

Thượng Quân Trùng từng gặp người đàn ông này, Jim lại có vẻ khá thân thiết với anh ta, chủ động tiến lên trêu chọc: “Đúng là kiệt tác! Bức phong tình Tây Vực² này giống thật quá đi! Vừa mới nhìn em đã thấy nóng bừng cả người, miệng cũng khát khô luôn rồi”.

² “Tây Vực” là một danh từ chung dùng để chỉ khu vực bao gồm phần lãnh thổ phía Tây của Trung Quốc và một phần Trung Á.

Thượng Quân Trùng cười hòa theo.

“Khát là đúng rồi!”, người đàn ông lời ít ý nhiều, “Người đang đi trên sa mạc cũng giống như quan hệ nam nữ, đói, khát, nóng nực. Đấy cũng là lý do vì sao tôi trang trí nơi này thành sa mạc”. Anh ta vừa nói vừa giảo hoạt nhìn về phía Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương, ánh mắt toát ra vẻ thấu hiểu.

Thượng Quân Trùng lúc này căn bản là không buồn giải thích, nhưng anh vẫn cố tình trừng mắt nhìn Từ Nam Phương một cái giống như trách cô rước thêm phiền phức cho mình.

Oán giận thì oán giận, nhưng hiện giờ Thượng Quân Trùng còn chẳng buồn mở miệng. Jim sợ người đàn ông kia nói cái gì không nên nói, vội cười lên tiếng trước: “Sếp à, tội em giờ vừa đói vừa khát đây, anh còn không mau mang thực đơn ra cho em xem”.

Người đàn ông kia rất nhiệt tình: “Còn thực đơn làm gì nữa, để tôi mang đến cho cô cậu món ăn ngon nhất nhà hàng”, anh ta ra dáng ông chủ mà nói, “Hôm nay là lần đầu tiên mọi người lần đầu tới đây, nên tôi mời! Sau này nhớ dẫn nhiều người đến nhé”.

Cả Jim và Thượng Quân Trùng đều không từ chối, người đàn ông kia tiếp tục: “Món ăn nổi tiếng nhất chỗ chúng tôi là nước lửa triển miên. Mọi người muốn gọi mấy suất?”.

“Đương nhiên là ba suất rồi”, Jim trả lời.

Từ Nam Phương nghe cái tên này bất giác nhướn mày lên. Cô giương mắt nhìn Thượng Quân Trùng cũng đang tỏ ra khó hiểu, ngay cả Jim là người lên tiếng cũng cảm nhận được lời nói của người đàn ông kia có phần mờ ám.

Quả nhiên, điệu cười của anh ta không hề có ý tốt, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại liếc nhìn Jim, giống như đang nghĩ anh ta không nên có mặt ở đây.

Lúc ra ngoài, anh ta vừa chỉ vào cái chuông nhỏ bên cạnh vừa nói: “Bồi bàn bưng đồ ăn lên xong sẽ không vào nữa, mọi người cần gì thì bấm chuông nhé”.

Người đàn ông ngó thêm lần nữa, sắp đi ra cửa còn cố ngoái đầu lại: “Tôi nhiều lời thêm một chút, chỗ này là bên ngoài vẫn có người qua người lại, nhưng mà trong kia còn một gian phòng nữa”. Anh ta chỉ về phía sau phòng bao, ba người nhìn theo, quả nhiên trông thấy một cái cửa nhỏ đi vào gian phòng bí mật. “Trong đó cái gì cũng có đủ, cửa hai lớp cách âm cực tốt. Mọi người muốn chơi gì cũng được.”

Cuối cùng đã nói hết những điều cần nói, người đàn ông không thêm để ý tới vẻ mặt của Thượng Quân Trùng và Jim đã bỏ đi. Với anh ta, thái độ của người khác thế nào không quan trọng, anh ta chỉ quan tâm tới việc làm sao để những người nổi tiếng tới đây có thể được yên tâm mà thỏa thích vui đùa.

Người đàn ông kia vừa đi khuất, Thượng Quân Trùng lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: “Loại người gì thế? Anh thấy anh ta nói cái quái gì không? Jim, chúng ta đi nơi khác”.

Chương 14

PHIỀN PHỨC ĐÃ TỚI

Jim vội vàng kéo Thượng Quân Trùng lại, lên tiếng giải thích: “Anh ta nói là việc của anh ta, chúng ta ăn là việc của chúng ta. Đâu phải cậu không biết chứ, một vài người có những nhu cầu đặc biệt. Nếu nơi này không có phục vụ đặc biệt thì sao anh ta phải tốn nhiều tiền vào hệ thống an ninh như thế? Chúng ta cũng có thể yên tâm ăn cơm, không lo bị đám paparazzi kia theo dõi”.

Từ Nam Phương dù không hiểu rõ phục vụ đặc thù cái gì nhưng nhìn ánh mắt của anh ta, chỉ dựa vào cảm giác cũng đoán ra được chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Đã thế lại còn “nước lửa triền miên”, rồi nhắc tới cả chuyện nam nữ, cô đã đoán ra được tám chín phần.

Từ Nam Phương khinh bỉ nhìn về phía cánh cửa, nghĩ bụng, đàn ông thời nay hóa ra không hoàn toàn tốt như mình nghĩ. Cô vừa ngược mắt lên đã thấy Thượng Quân Trùng giận dữ: “Tôi ăn không vào nữa rồi, đám người này không ngờ lại bần thủ như thế...”.

Jim khuyên can: “Anh ta chẳng qua nói là nói như vậy thôi, đùa tí cho vui thôi mà. Cậu coi là thật làm gì chứ? Mà bây giờ đã bảy tám giờ rồi, đang là giờ ăn tối, cậu bảo đi đâu tìm chỗ ăn bây giờ? Nếu cậu không sợ xảy ra scandal thì chúng ta tới Vương Phủ Tỉnh¹ đi dạo một vòng!”.

¹ Nơi mua sắm sầm uất, trung tâm thương mại nổi tiếng tại Bắc Kinh.

Nghe Jim nói vậy, Thượng Quân Trùng cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hờn dỗi.

“Thôi nào thôi nào, cậu đâu phải không biết giới giải trí có những người thích ‘thịt tươi’, chúng ta giữ mình trong sạch là được rồi.”

“Tôi đây không sợ người khác nói xằng nói bậy.” Thượng Quân Trùng liếc Từ Nam Phương đang đứng bên cạnh, giận cá chém thớt nói: “Ngồi xuống đi, không cần quan tâm người ta nói, chỗ nào cũng có con sâu làm rầu nổi canh cả”. Dù nói với giọng bức tức, nhưng lại có vẻ như anh đang an ủi cô.

Từ Nam Phương sững người, câu nói của Thượng Quân Trùng dường như ám chỉ, vì có cô ở đây nên anh mới tức giận, chẳng lẽ trong mắt anh, cô đơn thuần đến thế, anh không muốn cô hiểu lầm cuộc sống của mình bần thủ và xấu xa?

Từ Nam Phương dở khóc dở cười. Cô cười khinh bỉ sự đê tiện của đàn ông thời nay, có lẽ Thượng Quân Trùng là một ngoại lệ, nhưng lại là một ngoại lệ sống trong mộng. Anh tự lừa mình dối người mà cho rằng thế gian này chỉ có một vài con sâu làm rầu nổi canh, hoàn toàn không biết rằng, tất cả những gì anh thấy được đều chỉ là vẻ bề ngoài.

Giống như lúc này, Từ Nam Phương cố tình tỏ ra rụt rè và phòng bị, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quân Trùng, nhưng trong mắt anh, cô là một người phụ nữ mềm yếu, ngây thơ.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ vào, bày trước mặt mỗi người một bộ dao đĩa, sau đó dọn món canh khai vị lên. Thượng Quân Trùng mở vung, uống một ngụm, cảm nhận được mùi vị hải sản tươi ngon.

Nhưng Từ Nam Phương rõ ràng không quen ăn mấy thứ này. Thượng Quân Trùng nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Không thích à?”.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Mùi vị kỳ lạ quá”.

Anh bật cười: “Xem ra cô chưa ăn hải sản bao giờ, biết dùng dao đĩa không?”.

Thấy bộ dạng thích thú của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương không nỡ gạt đi sự nhiệt tình muốn hướng dẫn của anh. Cô ngượng ngập lắc đầu, mặc dù thực tế là cô đã từng học cách dùng dao đĩa từ cha Matteo Ricci.

Thượng Quân Trùng cầm lấy dao đĩa bắt đầu chỉ dẫn cô: “Tay trái cầm cái đĩa này, tay phải cầm dao. Lát nữa món chính được mang lên, cô dùng dao cắt thịt và cá, dùng đĩa để xiên vào miếng đã xắt nhỏ đưa lên miệng”.

Từ Nam Phương ngoan ngoãn học theo. Trông thấy động tác của cô không đúng, Thượng Quân Trùng buông dao đĩa trong tay xuống, bắt lấy tay cô để hướng dẫn.

Bị anh nắm lấy tay, Từ Nam Phương ngược mắt lên, xấu hổ nhìn vào đôi mắt sáng như sao kia. Sự nghiêm túc của anh khiến cô cảm thấy buồn cười.

Jim ngồi bên cạnh rướn cổ lên mà nhìn, cảm thấy vô cùng khó tin, không ngờ Thượng Quân Trùng lại bị người phụ nữ như Từ Nam Phương tóm chặt.

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, không phải nhân viên phục vụ mà là chủ nhà hàng. Anh ta bắt giác nhìn vào đôi tay của Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương, cười mờ ám mà ho khan hai tiếng. Thượng Quân Trùng ngẩng đầu lên, vừa trông thấy anh ta, tâm trạng đang tốt lập tức tan như bong bóng xà phòng. Anh buông tay Từ Nam Phương ra, lạnh lùng hỏi: “Có việc

gì?”.

Người đàn ông kia nhìn vẻ mặt sa sầm của Thượng Quân Trùng, cho rằng mình đã phá hỏng chuyện vui của anh, liền tỏ ra ăn năn, cười nói: “Là thế này, thật trùng hợp tổng giám đốc Lư của tập đoàn Thiệm Hương cũng tới đây ăn, đang ngồi phòng kế bên. Biết mọi người đang ở đây, ông ta nói muốn thanh toán hóa đơn cho mọi người, còn bảo sẽ giới thiệu hai người bạn cho Quân Trùng. Jim, các cậu từ từ làm quen nhé”.

Thượng Quân Trùng liếc nhìn anh ta: “Tập đoàn Thiệm Hương nào? Tôi không quen”.

Anh không quen, nhưng Jim quen. Jim nói nhỏ với Thượng Quân Trùng: “Thiệm Hương là doanh nghiệp lớn nhất nhì cái đất Đại Lục này, gần đây mới có ý định đầu tư mảng văn hóa, vừa rồi có bàn bạc với công ty chúng ta, hình như ông ta dự định dành cho chúng ta nhiều dự án đầu tư ở Bắc Kinh”. Jim nói rất rõ ràng, Thượng Quân Trùng không thể không nghe theo.

Jim cười nói với người đàn ông kia: “Ông anh giúp tụi em gửi lời cảm ơn tới giám đốc Lư, lát nữa tụi em sẽ qua bên đó mời rượu ông ấy”.

“Chỉ là đi ăn bữa cơm, có cái gì mà phải mời rượu, đâu phải yến tiệc mừng công gì chứ.” Thượng Quân Trùng khó chịu nói. Ông giám đốc Lư nào đó kia vì sao biết anh đang ở đây chứ? Chắc chắn là do cái tên chủ quán lẩm nhẩm này.

Gã chủ quán cười ha ha, đưa hai cô gái ăn mặc hở hang vào trong, đây chính là “hai người bạn” mà ông Lư kia nói.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra giám đốc Lư mà bọn họ đang nhắc tới có ý định tặng người đẹp cho Thượng Quân Trùng xài. Hóa ra, giữa đàn ông với nhau luôn dùng phụ nữ để gây dựng quan hệ, từ xưa tới nay chưa hề thay đổi.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng tái mét, thấy hai cô gái đầy đặn quyến rũ kia tới gần, suýt nữa đã chửi ầm lên. May mà Jim nhanh chóng đá chân anh ra hiệu, anh ta mỉm cười từ chối khéo: “Ý tốt của giám đốc Lư tụi em xin nhận, nhưng mà lát ăn xong tụi em còn phải về công ty, không có thời gian tiếp bạn của giám đốc Lư. Xin nhờ cả vào anh đấy, lát nữa em tới nhận lỗi với ông Lư”. Jim vừa nói vừa chấp tay lạy người đàn ông kia một cái.

Anh ta có vẻ khó xử, đảo mắt qua Từ Nam Phương. Cái nhìn của anh ta khiến cô cảm thấy rùng mình.

Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng cười lớn bên ngoài truyền tới, sau đó là một người đàn ông “bụng bia” đi vào. Ông ta chừng bốn mươi tuổi, thân hình vừa béo vừa lùn. Theo sau ông ta còn có hai người đàn ông lực lưỡng trong bộ comple đen, có vẻ là bảo vệ riêng của ông ta.

Người đàn ông hỏi đầu kia vừa vào đã buông lời tục tĩu: “Sao thế? Chê hai người bạn này của tôi không đủ đẹp sao?”. Nói là nói với Thượng Quân Trùng, nhưng ánh mắt ông ta lại bắn về phía Từ Nam Phương.

Jim vội đứng dậy, cười xòa với tên giám đốc họ Lư: “Không phải không phải. Chẳng qua là vì chúng tôi còn phải quay về công ty nữa”.

Ông ta không thèm đếm xỉa tới lời giải thích của Jim, không cần ai mời, tự ý ngồi xuống cạnh Từ Nam Phương, ánh mắt vô lễ quét qua người cô, nhìn từ trên xuống dưới, dù nói chuyện với người khác nhưng nhìn cô không rời mắt “Tôi thấy rõ ràng là hai cậu chê bạn tôi?”, ông Lư nhìn về phía Jim, “Không giới thiệu sao?”.

Từ Nam Phương chợt thấy một hơi rượu nồng nặc phả vào mặt mình. Cô nhướn mày, nghiêng người né sang một bên. Một tiếng đóng cửa “sầm” vang lên, hóa ra chủ nhà hàng đã ra ngoài.

Từ Nam Phương nhìn về phía Thượng Quân Trùng, ánh mắt đầy sợ hãi và mong chờ sự bảo vệ.

Thượng Quân Trùng cũng chẳng hề có cảm tình gì đối với tên họ Lư vừa lùn vừa béo này. Anh đi tới bên cạnh Từ Nam Phương, chìa tay: “Qua bên này ngồi, đừng chen vào chỗ của giám đốc Lư”.

“Đợi lát nữa!”, trước khi Từ Nam Phương kịp hành động thì ông ta đã giữ cô lại, “Tôi không sợ chật chội, cô gái này là người mới của công ty các cậu đấy à? Vừa nãy tôi từ công ty các cậu đi ra có nhìn thấy cô ấy. Hey, thật chẳng thua gì tiên nữ! Tôi thấy nhất định có triển vọng. Sang năm tôi sẽ đầu tư một bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng suốt mười năm trước, lúc ấy sẽ đến mời cô nhận vai”.

Ông ta mở to mắt say đắm nhìn Từ Nam Phương, gơ tay muốn nắm lấy tay cô.

Từ Nam Phương nắm chặt tay, ngược mắt cầu cứu Thượng Quân Trùng.

Hóa ra sự việc này là họa do cô gây ra. Gặp phải chuyện này, cô cũng không ngờ tới, đành ngậm miệng giữ im lặng.

Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng thì bị Jim đá chân, Jim cười nói với ông Lư: “Không phải, cô gái này không phải người mới của công ty chúng tôi. Cô ấy là em gái của Quân Trùng, mới từ Ý tới”. Jim đương nhiên không muốn Thượng Quân Trùng đắc tội với ông Lư, nên đành phải đứng ra giải thích.

Tuy nhiên lời giải thích của Jim cũng không khiến ông Lư từ bỏ ý định. Sự lạnh lùng và dè dặt của Từ Nam Phương lại càng khiến ông ta thêm hào hứng: “Chẳng trách lại xinh đẹp thế này. Anh đẹp, em xinh! Nếu em muốn vào giới diễn viên, anh đảm bảo em còn nổi hơn cả cái cô Phụng Thiên kia”. Nói xong, ông ta vẫy tay với hai cô gái mình đưa đến: “Hai em tới phục vụ Thượng Quân Trùng đi, cậu ấy là ngôi sao lớn đấy”.

Hai ả tươi cười đến bên cạnh vây quanh Thượng Quân Trùng. Anh đẩy một cái, thoát khỏi vòng tay của họ. “Quân Trùng à, chú em đừng có chê hai người đẹp này của tôi. Họ đều là thạc sĩ của trường đại học có tiếng đấy, hơn nữa còn là xử nữ”! Ông Lư vẫn cười ha hả, hùng hồn nói không hề giữ kẽ. Thấy Thượng Quân Trùng nhăn nhó mặt mày, ông ta cười nhạo: “Trước mặt tôi không cần phải dùng bộ mặt để đối phó với đám phóng viên kia đâu”.

Chúng ta cứ vô tư đi”.

Nói xong, ông ta dang tay ôm lấy Từ Nam Phương. Từ Nam Phương hét lên một tiếng, sờ soạng con dao đặt trên bàn, ánh mắt ngập nước nhìn Thượng Quân Trùng. Tuy rằng điểm tỉnh nhưng cô vẫn không biết phải làm thế nào.

Thượng Quân Trùng mặc kệ sự cảnh cáo của Jim, đứng bật dậy, kéo Từ Nam Phương ra sau mình, gật đầu coi như lễ phép với tên họ Lư kia: “Thật ngại quá giám đốc Lư, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước”. Giọng nói của anh tràn đầy bất bình và phẫn nộ.

Thấy Thượng Quân Trùng liêu lĩnh đắc tội với ông Lư, Jim vội vàng xoa dịu: “Đúng thế, chúng tôi còn bận việc, giám đốc Lư cứ tiếp tục ăn, em gái Danny hiếm hoi lắm mới tới Đại Lục, chúng tôi còn nhiều việc...”.

Thượng Quân Trùng kéo tay Từ Nam Phương đang định đi ra cửa thì lại bị hai tên vệ sĩ của ông Lư chặn lại. Ông ta ưỡn cái bụng đầy mỡ đứng dậy: “Em gái? Lừa ai chứ? Các người khinh thường dân Đại Lục phải không?”.

Ông ta nhe răng cười: “Tôi nói một câu khó nghe, mấy ngôi sao như các cậu chẳng qua chỉ là cái dạng bán sắc. Hừ, cho đám ngoại quốc kia chơi được, chẳng lẽ phục vụ chúng tôi thì không?”. Đám thịt trên mặt ông ta run lên, “Tôi khách sáo với cậu như thế là còn nể nang cậu, đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Ở cái đất Đại Lục này không có ai là lão Lư đây không xử được đâu!”.

Trong mắt ông ta thoáng hiện lên vẻ hằn học hung ác. Mặt ông ta đầy mỡ lộ ra hai khúc thịt rời rạc: “Được thôi, các người muốn đi cũng được nhưng phải để lại cô ta”.

Từ Nam Phương rung mình, cô biết ông ta nói đến mình. Tròng mắt cô hoen đỏ, sợ hãi nhìn Thượng Quân Trùng.

Quả nhiên, cô càng tỏ ra đáng thương, ông Lư càng tỏ ra hung ác thì Thượng Quân Trùng càng đối đầu với ông ta. Anh nắm chặt tay cô, không thềm đếm xỉa tới những lời của tên họ Lư kia, mà quay ra nói với hai tên vệ sĩ: “Cút ngay! Nếu không đừng trách tôi không khách khí”.

Từ Nam Phương vã mồ hôi, siết chặt lấy bàn tay ấm áp đang nắm lấy mình, chỉ có điều bàn tay còn lại của cô đã hơi ỉm ướt.

Từ Nam Phương cầm trong tay con dao cắt đồ ăn không quá sắc, thấy Thượng Quân Trùng quay lại nhìn mình: “Yên tâm tôi đưa cô tới đây thì sẽ đưa cô ra ngoài an toàn”. Anh nói rất nghiêm túc, ánh mắt toát lên một sự kiên định thật đẹp.

Nhìn đôi mắt ấy, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác ấm áp. Cô tặng cho Thượng Quân Trùng một nụ cười tin tưởng, nụ cười xuất phát từ trái tim cô.

Giám đốc Lư cười lạnh: “Vây còn phải xem mày có đủ bản lĩnh hay không?”.

Jim thấy Thượng Quân Trùng đã quyết sống mái một phen, bèn vọt tới trước mặt anh ngăn cản, rồi cười nói với ông Lư: “Giám đốc Lư, anh không biết đâu, Quân Trùng nhà chúng tôi không giống những ngôi sao ca nhạc khác”.

“Không giống? Có gì mà không giống.” Bộ mặt thật của ông ta lộ rõ, “Địa vị, sự nổi tiếng của chúng mày là từ đâu mà có? Chẳng phải là do có những người như bọn tao tăng bốc, bợ đỡ sao? Ai không biết hát chứ? Ra đường vợ một nắm được cả tá người hát hay hơn lũ ngôi sao chúng mày. Ở cái đất Đại Lục này, chỉ cần tao muốn nâng đỡ ai thì người đó cho dù hát không ra cái gì cũng sẽ được bốc lên tận trời xanh”.

Thượng Quân Trùng khinh bỉ nhìn ông ta: “Chính là vì những người như ông mà giới giải trí bị đảo lộn hết cả! Đừng có ở đây sỉ nhục nghệ thuật”.

“Nghệ thuật? Ha ha! Buồn cười chết mất thôi.” Ông Lư ôm bụng cười. Sự kiên định với nghệ thuật của Thượng Quân Trùng khiến kẻ khác cảm thấy nực cười.

Từ Nam Phương nhìn nụ cười méo mó của ông ta, có thể cảm nhận được sự kích động xen lẫn phẫn nộ của Thượng Quân Trùng. Cô chợt như nhìn thấu chân tướng cái giới giải trí này, quyền lực và tiền tài ở bất cứ đâu cũng đều có tiếng nói.

So với việc Thượng Quân Trùng dành trọn tình cảm cho nghệ thuật, Từ Nam Phương lựa chọn tin những điều ông Lư kia nói, miễn là có tiền, chẳng có con đường nào mà không thể nói thông. Chỉ duy nhất mình Thượng Quân Trùng còn sống trong mộng. Thế giới của anh đơn thuần đến đáng sợ, trong đó chỉ có âm nhạc và giấc mơ, không cần thỏa hiệp với bất cứ ai.

Từ Nam Phương cười thầm. Một người đơn thuần đến vậy sao có thể tồn tại được trong xã hội phức tạp này? Làm sao có thể toàn tâm toàn ý làm nghệ thuật? Vụ rắc rối với tên họ Lư ngày hôm nay chỉ là một điều ngoài ý muốn, nhưng với tính khí không chịu khuất phục của Thượng Quân Trùng, không biết bình thường đã đắc tội với bao nhiêu người, chẳng lẽ một mình anh có thể giải quyết ổn thỏa? Dù anh có tài hoa thế nào đi chăng nữa thì vẫn chỉ là một ca sĩ, mấy người có quyền có thế kia muốn chèn ép anh là chuyện quá đơn giản.

Từ Nam Phương nghiêng đầu nhìn tên họ Lư hung tợn và vẻ mặt sốt ruột của Jim, trong lòng chợt nảy ra suy nghĩ khác: Biết đâu thân thế của Thượng Quân Trùng còn hơn cả tên họ Lư kia cũng nên? Chẳng qua ông ta không biết người đứng sau Thượng Quân Trùng, nếu biết, nhất định sẽ cân nhắc kỹ càng.

Từ Nam Phương chợt nhớ tới cậu thanh niên tối qua mà Diệp Phi Vũ bắt gặp. Mười chiếc xe hộ tống, cậu ta và những người trong chiếc Limo có lẽ thân phận rất đặc biệt.

Bọn họ chỉ quen biết Thượng Quân Trùng, hay chính là kẻ nâng đỡ phía sau của anh?

Jim lúc này chạy tới bên cạnh ông Lư, nói nhỏ với ông ta: “Giám đốc Lư, vừa rồi tôi nói Danny không giống như những ca sĩ bình thường khác là vì Danny nhà chúng tôi không phải ai cũng có thể dễ dàng đụng tới...”.

Anh ta còn chưa dứt lời đã bị tên họ Lư đẩy ra: “Mẹ kiếp! ông đây muốn chơi ai, không đứa nào cản được”. Nói xong, ông ta tiến lên kéo Từ Nam Phương lại. Từ Nam Phương còn chưa kịp nghe Jim nói chân tướng đã bị tên họ Lư kia tóm lấy cánh tay bị thương, nhất thời đau đến ứa nước mắt.

Thấy cô khóc, Thượng Quân Trùng nào có dễ dàng để ông Lư mang người đi, anh không khách khí nhắc chân đạp vào ông ta.

Húng một cú đá, tên họ Lư dù không bị ngã, cũng không trúng chỗ hiểm, nhưng bắp đùi đã đau muốn chết, bàn tay đang tóm Từ Nam Phương buông lỏng.

Từ Nam Phương nức nở lao vào lòng Thượng Quân Trùng, dấp dấp như chú chim nhỏ đang hoảng hốt, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào Jim đang bấm điện thoại.

Đột nhiên có người dựa vào mình, Thượng Quân Trùng cảm thấy như tăng thêm một phần trách nhiệm, anh ôm chặt Từ Nam Phương vào lòng.

Tên họ Lư kia ăn một vố, cứ như bị đổ máu rồi, tức tối gằn giọng với hai vệ sĩ: “Chúng mày còn đứng ngây ra đấy làm gì? Đánh!”. Ông ta vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ lực lưỡng liền xông tới Thượng Quân Trùng. Anh cố sức tránh né rồi vội vàng xoay người đẩy Từ Nam Phương ra ngoài, một mình chống chọi với hai tên kia.

Từ Nam Phương đứng một bên nhìn anh sống mái với bọn chúng, lòng thấp thỏm bất an, cô liếc mắt sang Jim, lúc này điện thoại đã nổi thông: “A lô, mau tới nhà hàng...”. Anh ta còn chưa nói xong, tên họ Lư kia đã cướp lấy điện thoại, ném vào tường, điện thoại vỡ làm đôi.

Ông ta nổi trận lôi đình: “Muốn tìm người tới giúp à? Khốn kiếp! Ở cái đất Bắc Kinh này ông đây có đánh chết người cũng không có ai dám ho he”. Nói xong, ông ta lại khua chân múa tay ra lệnh: “Đánh! Đánh mạnh nữa vào cho tao. Đánh chết nó cho tao”.

Jim chỉ biết đứng bên cạnh mà nhìn, muốn khuyên can, muốn cầu xin nhưng ông Lư căn bản không thèm nghe anh ta nói. Từ Nam Phương hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện lại đi đến nước này, cô nhìn về phía Thượng Quân Trùng. Cô muốn nương tựa vào anh, nhưng lúc này chợt phát hiện ra, một mình anh căn bản không thể chống đỡ được hai tên vệ sĩ cường tráng kia, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là khua chân múa tay, nắm đấm của anh rơi trên người hai tên kia chẳng khác nào gãi ngứa. Trong khi đó, bọn họ vừa ra tay đã khiến anh suýt nữa không đứng dậy được.

Jim thấy Thượng Quân Trùng bị đánh thì vô cùng sợ hãi, lúc này có muốn đợi cứu trợ cũng đã không kịp. Anh ta lao tới trước mặt tên họ Lư kia để nói vì sao không thể động vào Thượng Quân Trùng nhưng ông ta căn bản không thèm để ý tới Jim, thẳng tay đẩy Jim ra rồi chạy tới phía Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương lùi về sau, kinh hãi hét tên Thượng Quân Trùng.

Nghe được tiếng hét của cô, Thượng Quân Trùng giống như nổi lên máu anh hùng, chống tay nâng người dậy, đấm một quyền vào tên vệ sĩ bên cạnh.

Nhưng anh không phải là đối thủ của họ. Anh không đánh còn tốt, đằng này, anh vừa ra tay, bọn họ liền tóm được kẻ hở của anh, trái phải thi nhau đá, khiến anh khuỵu ngã.

Chương 15

MỸ NHÂN CỨU ANH HÙNG

Thấy Thượng Quân Trùng bị đánh ngã, Jim mặt mày trắng bệch, vội vàng chạy lại muốn kéo Thượng Quân Trùng ra khỏi đám đánh lộn kia: “Danny, đi thôi, chúng ta chịu nhún nhường một chút đi, đừng quan tâm đến cô ta nữa”.

Tên họ Lư nhe răng cười: “Đúng thế, đừng nói là bạn gái của mày, ngay cả vợ mày, một khi tao đã muốn thì mày chỉ có thể ngoan ngoãn cút”. Có vẻ chân vẫn còn đau, ông ta xoay người lại, khuôn mặt dữ tợn nhìn Từ Nam Phương.

“Không! Tôi đưa cô ấy đến thì... phải đưa cô ấy đi! Đồ cặn bã! Bẩn thỉu!”, dù đã bị đánh đến mức đứng dậy không nổi, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn kiên quyết không nhún nhường.

Từ Nam Phương nghe anh nói vậy, lại thấy anh quỳ rạp trên mặt đất nhìn chăm chăm vào mình, không biết là do diễn kịch hay thật sự cảm động mà cô bất giác rơi lệ. “Được lắm! Vậy tiếp tục đánh, đánh đến khi nó không thể nói được nữa mới thôi.” Tên họ Lư vốn dĩ không muốn động chân động tay vì dấu sao Thượng Quân Trùng cũng là ngôi sao. Nhưng Thượng Quân Trùng lại không chịu khuất phục mà chửi ầm lên khiến ông ta không nuốt được cục giận.

Trong mắt ông ta xẹt qua một tia mỉa mai, xắn tay áo đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương: “Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào mới gọi là đại gia”. Lời là nói cho Thượng Quân Trùng nghe, nhưng ông ta lại đi tới chỗ Từ Nam Phương đang co ro ở góc tường.

Từ Nam Phương kinh hãi nhìn Thượng Quân Trùng, khuôn mặt đầy máu của anh quay về phía cô, giọng nói khàn khàn như đã phải dùng hết sức lực mới thốt ra được: “Từ Nam Phương! Chạy đi!”.

Cô nghe thấy anh nói, cũng thấy những nắm đấm và những cú đá rơi xuống người anh như mưa. Vậy mà anh vẫn đang liều mạng ôm lấy chân hai kẻ kia, giữ chúng lại để cô chạy trốn. Đương nhiên anh làm vậy chỉ phí công mà thôi, hai bàn tay anh chỉ chốc lát đã bị hai tên kia giẫm nát dưới chân.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng như vậy, vội vàng chạy tới trước mặt anh, cơ thể mềm nhũn ngổ ngàng sụp xuống.

“Cô... sao... chưa... đi?”, nói có mấy chữ mà gân xanh trên trán Thượng Quân Trùng đã nổi cả lên.

Từ Nam Phương lắc đầu. Thực ra không phải cô không đi, nhưng dù cô chạy ra đến cửa rồi sẽ ra sao? Cô nhìn Thượng Quân Trùng đang mê man: “Sao anh lại ngốc thế hả?”.

Còn chưa nghe thấy anh trả lời, cả người cô đã bị nhấc lên.

Tên họ Lư kia tóm lấy vai cô lôi dậy: “Đẹp! Đẹp lắm...”. Ông ta cười lớn. Có lẽ có một vài trò chơi phải tranh cướp, giành giật, thêm chút máu tanh mới càng kích thích, càng thú vị.

Thượng Quân Trùng ăn đấm liên tục, ngay cả Jim cũng không tránh được, bị một tên hành hung dữ dội.

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn Thượng Quân Trùng, gương mặt anh đã bê bết máu, chỗ sưng chỗ thâm, nhưng vẫn không che giấu được ánh mắt sáng ngời. Cô nghĩ tới lúc này anh gọi tên mình, nghĩ tới những điều anh nói, rằng anh đã đưa cô tới đây thì nhất định sẽ đưa cô đi...

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng lại bất chấp mạng sống như thế, nhưng khi thấy một người dám bất chấp mạng sống vì mình, không hiểu sao trong lòng cô chợt nổi lên thứ cảm giác khó diễn tả. Giữa người với người chẳng phải luôn là sự lạnh lùng, thờ ơ, luôn là lợi dụng lẫn nhau hay sao?

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, nhưng không còn lấy một giọt nước mắt nào. Bị tên họ Lư kia ôm vào ngực nhưng cô không hề giãy giụa, không hề phản kháng, mà chỉ lạnh lùng nhìn bộ dạng đắc ý của ông ta, sau đó, đột ngột huých chân vào đùi quần ông ta.

Tên họ Lư kêu lên thất thanh, hai tay đang túm chặt Từ Nam Phương rời ra, ôm lấy đùi quần mình. Từ Nam Phương nhanh chóng giữ lấy gáy ông ta, kẻ con dao nằm trong tay này giờ vào cổ ông ta.

“Dừng lại! Dừng lại hết cho tôi!”, cô vừa dứt lời, cả đám người đang đánh lộn kia đều khó hiểu quay lại nhìn. Không một ai ngờ được, cô gái vừa này chỉ biết khóc lóc cầu cứu lúc này lại nắm thế chủ động, khiến cho ông Lư thê thảm thành cái dạng kia.

Từ Nam Phương khua con dao trước mặt ông ta, cười lạnh: “Bảo người của ông tránh sang một bên”.

Ông Lư bị Thượng Quân Trùng đá trúng nên từ này chỉ chú ý đến anh mà không để phòng Từ Nam Phương, bởi vì trông cô mềm yếu đến mức có thể bị gió thổi ngã. Lúc này trước mặt thuộc hạ, ông ta lại bị Từ Nam Phương khống chế bằng một con dao thái đồ ăn, thật sự là quá mất mặt.

Ông Lư liếc nhìn con dao trước cổ họng mình, hai tay lúc này vẫn còn ôm phía dưới quần, đợi cơn đau dịu bớt mới có thể chế ngự được Từ Nam Phương.

Nhưng Từ Nam Phương đã đọc ra suy nghĩ của ông ta, cô thì hàng răng cưa trên con dao vào lớp thịt phì nhiều trên mặt ông ta, mỉm cười nói: “Nếu ông nghĩ con dao này không đủ sắc thì chúng ta có thể thử một chút, không cắt được vết hầu ông, nhưng chắc có thể chọc thủng mắt chứ nhỉ?”.

“Mày dám?”

“Sao tôi không dám chứ?”, Từ Nam Phương đương nhiên không bận tâm tới sự đe dọa của ông ta, “Ông có bản lĩnh gì tôi không cần biết, chẳng qua tôi chỉ bảo vệ bản thân mình mà thôi. Người khác không động tới tôi, tôi sẽ không động tới họ, nhưng nếu đã động tới tôi thì tôi nhất định phải chống lại! Chỉ đơn giản như vậy thôi”. Nói xong, cô dồn thêm lực ở cách tay, gã họ Lư kia dù da mặt có dày tới đâu cũng cảm nhận được sự quyết tâm của Từ Nam Phương đằng sau lưỡi dao.

Thế nhưng tên giám đốc Lư này vốn dĩ không phải kẻ vừa, có được địa vị ngày hôm nay, có sóng gió gì mà ông ta chưa trải qua? Nếu nhát chết như vậy thì đã không tồn tại được đến ngày hôm nay. “Cô có ý gì thế? Muốn tôi thả các người đi sao? Được thôi, thả thì thả! Nhưng không thể thả không được!”. Nói xong, ông ta huých tay đẩy Từ Nam Phương ra phía sau.

Từ Nam Phương bất ngờ bị đẩy, con dao trong tay xẹt qua mặt tên họ Lư kia, một vết máu dài chảy ra.

Cô vốn dĩ không có bản lĩnh gì cao siêu, có thể chế ngự được tên béo này chẳng qua chỉ là mèo mù vớ phải cá rán trong lúc ông ta không phòng ngự mà thôi. Hiện giờ ông ta đã chẳng thèm để ý tới yêu cầu của cô, ngược lại còn chuyển bại thành thắng chỉ trong nháy mắt.

Ông ta sờ lên mặt, cảm thấy đau buốt, vừa bỏ tay xuống đã thấy máu chảy tay. Ông ta nghiêng rằng nghiêng lợi, không quan tâm tới vết thương còn con này, trong mắt ngập sự tàn ác: “Muốn đi? Được, hoặc là để lại cánh tay thẳng kia, hoặc là để lại cánh tay của cô!”. Tên họ Lư đã thực sự nổi cơn điên. Ông ta nhìn Thượng Quân Trùng đang thở hổn hển trên mặt đất, rồi lại bước tới gần Từ Nam Phương: “Được đấy! Lão Lư tôi đã coi thường cô em rồi nhỉ! Tính tình ương ngạnh ra trò! Lão Lư đây cũng ương ngạnh, chúng ta so tài xem sao!”.

“Đứng lại!” Từ Nam Phương giơ con dao trong tay ra trước mặt. Thượng Quân Trùng thấy cô đấu tranh không biết sợ, muốn đứng dậy, nhưng lại bị hai tên vệ sĩ giẫm lên chân.

Thấy gã béo họ Lư nhe răng cười ác độc, Từ Nam Phương bỗng nhiên ném con dao đi, cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay quần đầy băng gạc. Hành động của cô khiến cho lão béo cực kỳ khó hiểu, không biết cô định làm gì.

Từ Nam Phương cười lạnh: “Tôi làm việc xưa nay ghét nhất là rẻ rà, nếu ông đã có yêu cầu thì tôi xin nghe theo! Để lại một cánh tay phải không? Vậy thì lấy của tôi đi”. Nói xong, Từ Nam Phương xông thẳng tới khối đá hiểm đặt trong góc phòng, hít sâu một hơi, rồi vùng cánh tay đập vào giữa khối đá, cổ dốc hết sức lực mà quăng cánh tay, không hề do dự mà đập vào khối đá. Một cái, hai cái,... Tất cả những người có mặt đều nghe thấy tiếng động đều đặn vang lên, đều trông thấy lớp băng gạc dần dần nhuộm màu đỏ tươi. Từ Nam Phương vẫn cứ kiên cường chịu đựng, liều chết mà đập.

Jim và Thượng Quân Trùng bất lực tròn mắt nhìn Từ Nam Phương tự hủy hoại mình, máu bao phủ cánh tay cô, nhưng cô không chớp mắt lấy một cái. Cô một mực mỉm môi, đôi mắt nhìn chằm chằm không rời tên béo kia.

Mặc dù đã trông thấy nhiều cảnh máu me rùng rợn nhưng ông Lư tuyệt đối không ngờ một cô gái nhỏ bé yếu đuối như Từ Nam Phương lại có bản lĩnh hành hạ mình đến như vậy. Thượng Quân Trùng liên tục hét lên nhưng không có tác dụng.

Từ Nam Phương nhìn tên họ Lư: “Đủ chưa? Chưa đủ phải không?”. Nói xong, cô lại tự đập đầu mình vào khối đá hai phát, rồi ngồi sụp xuống đất. Cô quay lại, trên trán đầm máu.

“Có thể thả người được chưa?”, Từ Nam Phương yếu ớt nói, ánh mắt đờ đẫn, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra, tên béo kia đã bị cô làm cho khiếp sợ.

Ngay cả hai tên vệ sĩ đang giẫm lên tay Thượng Quân Trùng cũng không kiềm chế được mà lên tiếng: “Sếp!”.

Ông Lư phát tay với họ, sau đó giơ ngón cái với Từ Nam Phương: “Đáng khâm phục! Lão Lư đây rất nhiều năm qua chưa từng khâm phục ai như vậy! Được, các người đi đi”.

Từ Nam Phương uể oải ngã người về sau, thở phào một hơi. Cô nào có gan đập đầu vào khối đá kia, nếu như để người khác phát hiện ra sự thật thì màn diễn xuất của cô vừa rồi sẽ mất công toi.

Khối đá lấy từ sa mạc về này, mặc dù bề ngoài không khác gì đá bình thường nhưng lớp vỏ rắn chắc bên ngoài rất mỏng, bên trong hoàn toàn là chất xốp nhẹ, chỉ cần dùng sức đè lên hoặc va chạm mạnh vào nó là nó sẽ chảy ra chất lỏng đỏ như máu.

Từ Nam Phương không phải kẻ nhát gan, sợ chết, nếu bắt buộc phải bỏ lại cánh tay, cô cũng dám làm, có điều, hiện giờ có một đạo cụ tốt như vậy, cô chỉ cần tận dụng là được rồi.

Cô một nhọc dựa vào tường, trông thấy tên họ Lư vơ một tờ giấy ăn trên bàn, lau vết máu trên mặt rồi dẫn hai tên vệ sĩ đi ra. Cô nhìn tới Thượng Quân Trùng còn nằm trên mặt đất, hai mắt anh lúc này đã hoen đỏ, ngay cả Jim cũng đang trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt không rõ là nể phục hay cảm kích.

Từ Nam Phương cười thầm, nhưng vẫn phải tiếp tục giả vờ, hai mí mắt rủ xuống, tựa như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Cô đợi đám người của tên béo kia ra ngoài, nhưng họ còn chưa ra thì cửa đã bị mở.

Không, là cửa bị phá.

Từ Nam Phương đành hí mắt lại, theo dõi biến cố bất ngờ xảy ra. Ngoài cửa xông vào mười người mặc áo khoác đen, đeo kính đen.

Lúc này đang là mùa thu, thời tiết không nóng không lạnh, nhưng kẻ dẫn đầu đám người kia lại mặc áo gió, cổ cao dựng đứng, kéo khóa che đi nửa khuôn mặt, lại đeo kính râm, thế nên khuôn mặt chẳng để lộ ra được bao nhiêu. Anh ta đeo găng tay trắng, lê đôi giày đen được lau sạch bóng đi một vòng trong phòng. Anh ta đảo mắt qua Từ Nam Phương, dừng lại mấy giây quan sát cô. Tuy cách một lớp kính râm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta.

Anh ta thu lại ánh mắt, kéo chiếc ghế từ phía sau lên rồi ung dung ngồi xuống.

Anh ta tháo kính râm, Từ Nam Phương hé mắt nhìn, dù không rõ nhưng có thể đoán ra anh ta chừng hai mươi, ba mươi tuổi, ánh mắt sáng ngời nhìn tên họ Lư giống như nhìn một cọng cỏ. Đúng vậy, tất cả mọi thứ trên đời này trong mắt anh ta dường như chỉ là rơm rác. Cái lạnh lùng của anh ta là cái lạnh toát ra từ nội tâm.

Đám người kia đứng chặn ngoài cửa. Từ Nam Phương nghe thấy bên ngoài truyền tới những tiếng ồn ào, hình như toàn bộ người của nhà hàng đều bị điều ra hết. Bọn họ la hét: “Đánh nhau rồi! Đánh nhau rồi!”. Thanh âm càng lúc càng xa, mang theo sự hoảng hốt và hoang mang.

Xem ra, đám người mặc đồ đen này xuất hiện đã khiến cho những vị khách khác trong nhà hàng sợ hãi bỏ chạy.

Jim nhìn kẻ cầm đầu, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ: “Các cậu... cuối cùng các cậu cũng đến rồi!”. Từ Nam Phương bấy giờ mới hiểu ra, đám người này là cứu binh của Thượng Quân Trùng. Nhìn tình huống hiện tại, có lẽ tên béo họ Lư chẳng là cái đinh gì trong mắt người áo đen kia.

Anh ta thối bụi trên kính, liếc mắt nhìn tên béo. Đám người anh ta đưa đến đã đỡ Thượng Quân Trùng và Jim dậy. Thượng Quân Trùng vừa xuống người dậy đã chân nọ đá chân kia đi tới phía Từ Nam Phương. Nhưng mới đi được hai bước đã vấp vào ghế ngã nhào xuống, được người mặc áo đen dìu lên, chỉ có thể ngồi thở dốc.

“Các người là ai?”, tên béo họ Lư bị chặn ở lối ra, mười người đối đầu với ba người, ông ta biết thừa mình sẽ thua đậm. Nhưng nhìn mấy người này không giống như một đám ô hợp: “Các người là thuộc hạ của ai? Lý Tử hay anh An?”.

Hai người mà tên họ Lư nhắc tới là hai kẻ cầm đầu băng nhóm xã hội đen nổi tiếng ở Hà Bắc.

Ông ta nói xong, người áo đen kia cũng không thêm lên tiếng, vẫn giữ sắc mặt lạnh băng. Những kẻ khác lại bật cười ha ha, một người trong số họ bổ sung: “Lý Tử, anh An? Không xứng xách dép cho đại ca bọn tao. Đại ca bọn tao chỉ cần ho một tiếng thì hai người họ ở đâu cũng phải vội vàng chạy tới châm thuốc cho ông ấy”.

Người cầm đầu rốt cuộc cũng chịu lên tiếng, giọng nói âm u, lạnh băng dường như đã trải qua nhiều tang thương: “Nói ít thôi! Làm việc đi!”. Chỉ sáu chữ ngắn gọn đã khiến cho đám thuộc hạ kia ngậm miệng, lập tức lùi ra thiết côn và mã tấu từ sau lưng, chĩa về phía hai vệ sĩ của gã béo.

Tay không đấu với dao sắc, chỉ chốc lát hai người họ đã nằm trong vũng máu.

Gã béo hoàn toàn không ngờ đám người này đến còn mang theo gươm đao, hai vệ sĩ lực lưỡng của ông ta còn chưa kịp trở tay thì toàn thân đã đầy máu.

Từ Nam Phương ngồi một bên bỗng dựng rùng mình, không phải cô chưa từng trông thấy cảnh giết người, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy có người sai thuộc hạ chém chết người ta mà không thêm chớp mắt lấy một cái, giống như mùi máu tanh nồng nặc trong phòng không hề liên quan tới mình.

Gã béo lúc này đã hoảng loạn đến cực điểm, không dám tỏ ra hung hăng như trước nữa, nhưng cái ác độc của ông ta không thể chỉ dùng chữ “hung hăng” mà lột tả hết được. Ông ta sợ sệt nói: “Các người, các người rốt cuộc là người của ai? Là... ai?”.

Jim đã đứng dậy được, anh ta liếc nhìn hai vệ sĩ nằm trên vũng máu kia. Nghĩ tới vừa nãy bị bọn họ đánh cho sợ chết khiếp, cảm thấy quá mất mặt, nhưng lúc này, nhìn bọn họ đang hấp hối cũng không tránh khỏi rùng mình. Dù sao thì cứu viện đã tới rồi, nhất định phải báo thù rửa hận, Jim nhìn người đàn ông áo đen đang ngồi ở ghế: “Tên cận bã này dám đòi tay của Quân Trùng!”.

Nói câu này, Jim còn liếc nhìn về phía gã họ Lư, khiến ông ta đổ mồ hôi lạnh: “Tôi... Các người ai dám động vào tôi? Tôi là chủ tịch tập đoàn XX, tôi quen biết...”. Ông ta còn chưa nói xong đã bị một người mặc áo đen tóm lấy tay, hất ta giơ cao con dao vẫn còn dính máu lên, cười nói: “Ông quen Tổng thư ký Liên hợp quốc cũng vô dụng cả thôi! Sao không xem xem mình đã đắc tội với ai hả?”.

Hắn ta vừa nói xong, Jim đã kiễng chân, ngẩng cao đầu đầy ngạo nghễ. Gã béo họ Lư liếc nhìn Thượng Quân Trùng, rồi lại nhìn người đàn ông mặc áo gió đen đang ngồi cắt sửa móng tay, bấy giờ mới tỉnh ngộ: “Hóa ra là anh ta là người của anh? Hôm nay coi như tôi không có mặt, nên mới đắc tội với các người! Anh nói một con số đi, chỉ cần lão Lư đây có đủ, nhất định sẽ dâng đủ! Mọi người hôm nay không đánh không quen nhau, coi như là kết giao bạn bè...”. Ông ta cho rằng Thượng Quân Trùng quen biết với bọn xã hội đen, cho rằng người chống lưng cho Thượng Quân Trùng chính là kẻ này. Xã hội đen dù có hoành hành ngang dọc đến đâu cũng không bao giờ chê tiền. Đến nước này, giám đốc Lư chỉ có thể vung tiền trừ họa, không dám tự coi mình là bề trên nữa.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của ông ta chỉ đổi được tiếng cười nhạt của người đàn ông mặc áo gió đen kia: “Chuyện này tôi không quyết định được, họ nói thế nào thì làm như vậy!”. Kẻ ngốc cũng nhìn ra được hàm ý anh ta là sẽ không phục tùng ông Lư.

Lần nọ qua lần kia, tới lượt Jim. Anh ta nén đau, mỉm cười: “Chẳng phải nói cần một cánh tay sao? Theo lời ông mà làm thôi, muốn ra khỏi đây thì phải để lại tay!”. Jim đặc ý nhìn về mặt kính hoàng của ông Lư, “Tôi nói rồi, Quân Trùng của chúng tôi không phải chỉ là một ca sĩ bình thường”.

Ở bên cạnh, Thượng Quân Trùng đang thở dốc, sắc mặt nhợt nhạt, những vết thâm tím trên mặt càng khiến anh trở nên đáng

sợ.

Ông Lư bấy giờ mới thật sự tin Thượng Quân Trùng là người không dễ đắc tội được, ông ta chấp tay cầu xin: “Tôi sai rồi, tôi quá hồ đồ! Thế này đi, ngày mai tôi sẽ tới công ty của anh, tôi ứng tiền, yêu cầu họ lập ra một tổ chuyên môn cho anh Thượng, mỗi năm phải ra ba đĩa nhạc giúp anh, phải xếp hạng đứng đầu quốc tế. Chúng ta sẽ tìm đạo diễn giỏi nhất để quay các MV của anh, tìm nhà thiết kế nổi tiếng nhất thiết kế trang phục cho anh...”.

Quả nhiên là thương nhân, chết đến nơi vẫn không quên buôn bán, giao dịch.

Thế nhưng, người quyết định là Thượng Quân Trùng lúc này đã chán nản lùi về phía sau, dường như mọi thứ đều bị sụp đổ. Từ Nam Phương nhìn anh chán chường và tuyệt vọng như vậy, trong lòng chợt có cảm giác lạ khó diễn tả.

Jim cười lạnh: “Danny của chúng tôi hot như vậy, không cần thứ cặn bã như ông nâng đỡ! Lại càng không cần chút tiền cõn con của ông, cái ngữ mới có vài đồng bạc như ông mà cũng đòi làm âm nhạc? Ông hiểu cái gì là âm nhạc, cái gì là biểu diễn chứ?”.

Nói là nói như vậy nhưng Thượng Quân Trùng dẫu sao cũng là một nghệ sĩ trong giới giải trí, giết chết ông Lư thì dễ nhưng không giống như giết hai tên vệ sĩ kia, nếu giết hoặc làm bị thương ông ta, ít nhiều cũng khó tránh khỏi phiền phức.

Thế nên, khi thấy ông Lư đã sợ đến hồn bay phách lạc, Jim đi tới bên cạnh người đàn ông áo đen, nói nhỏ điều gì đấy. Người đàn ông đứng dậy, đi đến chỗ lão béo đang bị dao kề cổ kia, vừa phủi bụi ngoài áo khoác vừa nói: “Sau này nhớ cho kỹ, nếu để tôi phát hiện ra ông còn tới tìm họ gây chuyện thì ông sẽ không được yên thân như hôm nay đâu!”.

Lão béo cảm nhận được hơi lạnh phả vào gáy mình, nghe được câu nói ấy, giống như vớ được cứu tinh, muốn gật đầu nhưng lại sợ chạm vào lưỡi dao. Ông ta lau mồ hôi trên trán, rồi rít nói cảm ơn, đợi bọn họ đá mình cuốn xéo. Nhưng người đàn ông mặc áo gió đen lại nói tiếp: “Có điều, ông đã đánh họ bị thương...”.

Anh ta chỉ nói lưng chừng, lão béo lập tức bổ sung: “Có yêu cầu gì anh cứ việc nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng”.

Người đàn ông lạnh lùng cười, nói với thuộc hạ của mình: “Sau này các cậu cần gì cứ tới tìm giám đốc Lư!”.

“Đúng thế, đúng thế, tôi nhất định làm được, nhất định.”

Lão béo cúi người, nhiệt tình đáp ứng, không rõ là ông ta chỉ tạm thời ứng phó hay thật sự cảm nhận được sự khủng khiếp của gã đàn ông này.

Người đàn ông xốc lại áo khoác, đeo găng tay trắng lại, không buồn nhìn lão béo, chỉ thản nhiên nói: “Các cậu đưa giám đốc Lư ra ngoài đi dạo, thử xe, nhưng mà đây là Bắc Kinh, đừng chơi quá đà”.

Chương 16

KHÔNG PHẢI KỂ TÂM THƯỜNG

G iám đốc Lư nhìn người đàn ông, cố gắng nghiền ngẫm mấy chữ “đi dạo” xem có ý gì, nhưng còn chưa nghĩ ra đã bị hai tên kéo ra ngoài. Người đàn ông lại nhìn xung quanh phòng một lượt, ánh mắt dừng trên người Từ Nam Phương, sau đó, anh ta đeo kính râm lên, nói với Jim: “Tôi để lại hai người ở đây...”.

Anh ta chưa nói dứt lời đã thấy Jim xua tay, Thượng Quân Trùng lúc này mới định thần lại, giấy giụa ra khỏi hai người đang diu mình. Anh trợn mắt quát người đàn ông kia: “Cút! Tôi không muốn nhìn thấy mấy người!”.

Anh nhìn Từ Nam Phương, ánh mắt như lửa khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông kia nhìn Thượng Quân Trùng, khóe môi nhếch lên thấp thoáng sự giễu cợt: “VẬY thì thiếu gia hãy dưỡng thương cho tốt”. Nói xong, anh ta dẫn đám người kia bỏ đi.

Thượng thiếu gia? Từ Nam Phương hiểu được sức nặng của cách xưng hô này, nhưng vẫn chưa định thần lại được. Còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên toàn thân cô được nhắc nhở lên. Hóa ra Thượng Quân Trùng đang bế cô.

Từ Nam Phương kinh ngạc, giấy giụa một chút. Thượng Quân Trùng vốn dĩ đã sức cùng lực kiệt, gắng gượng chạy tới bên cạnh Từ Nam Phương đã không dễ dàng gì, lúc này cô lại giãy người một cái, anh giữ thăng bằng không nổi, ngã nhào xuống người cô. Anh không hề nổi giận mà gượng đứng dậy, dù toàn thân đầy thương tích nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Thở dốc một hồi, Thượng Quân Trùng đã lấy lại được chút sức lực, anh lại bế cô lên, đi ra ngoài.

Ở gần anh thế này, Từ Nam Phương mới nhìn ra khóe mắt anh đã bầm tím, máu ở khóe môi khô cứng lại: “Anh làm gì thế? Bỏ tôi xuống!”.

Giọng nói của Thượng Quân Trùng đã khàn đặc: “Đừng nói nữa!”. Anh nhìn trán cô, trong mắt hiện lên vẻ xót thương, “Cô đúng là đồ ngốc, không muốn sống nữa à...”.

Hơi thở yếu ớt ngắt quãng của anh khiến Từ Nam Phương cảm thấy bất cứ lúc nào anh cũng có thể ngã xuống.

Cô nói: “Tôi không sao, tôi thực sự không sao...”.

Nhưng Thượng Quân Trùng không thêm để ý tới lời cô, cứ thế bế cô ra khỏi cửa. Chủ nhà hàng rớt cuộc cũng chịu xuất đầu lộ diện, anh ta chạy đến định nói gì đó nhưng bị Thượng Quân Trùng phớt lờ. Jim muốn chặn xung quanh cũng bị anh gạt đi. Anh bế Từ Nam Phương ra đến ngưỡng cửa đã trông thấy bên ngoài bị rất nhiều người vây lại.

Jim vội chạy lên nói: “Đi cửa sau đi, cảnh sát tới rồi!”. Thượng Quân Trùng đành phải đi theo lối cửa sau, nhưng vẫn không quên an ủi Từ Nam Phương: “Cố gắng chịu đựng một chút!”.

Trông thấy khuôn mặt đầy thương tích của anh, Từ Nam Phương cảm thấy anh lúc này còn yếu hơn cả mình.

Jim chạy ra ngoài định lái xe lại nhưng Thượng Quân Trùng đã nhanh tay vẫy được một chiếc taxi, anh để mặc Jim đứng bên ngoài, nói với tài xế: “Đến bệnh viện gần nhất”.

Tài xế liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Từ Nam Phương, giữa màn đêm trông lại càng kỳ quái. Thượng Quân Trùng gất lên với tài xế: “Lái xe đi! Nhanh lên”.

Anh khăng khăng ôm lấy hai vai cô, ánh mắt nhìn cô lúc này dường như chỉ toàn là áy náy và thương cảm: “Cô sẽ không sao đâu, đừng lo, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho cô”.

Thấy Thượng Quân Trùng căng thẳng quá mức, Từ Nam Phương muốn cười mà cười không nổi. Thế này coi như là cô đã tiến thêm được một bước vào trái tim anh ư?

Dùng máu của mình để đổi lấy sự hồ thẹn và sốt sắng của anh, nhưng cô lại không hề cảm thấy có một chút vui vẻ nào của kẻ thắng lợi.

Thượng Quân Trùng siết chặt tay cô, lòng bàn tay anh đỏ đẫm mồ hôi.

“Tôi không sao!”, Từ Nam Phương nhìn anh như vậy, cảm thấy thật sự không đành lòng, “Anh đừng như vậy!”.

“Được rồi, đừng nói nữa... Cô đúng là đồ ngốc.” Giọng nói của anh rất êm tai, lúc anh gọi cô là “đồ ngốc”, cô chợt thấy khoảng cách giữa họ xích gần lại.

Nhưng khi trông thấy đôi mắt anh đã nhòa đi, cô vẫn quyết giấy giụa ra khỏi lòng anh, nhìn anh và nói: “Tôi thật sự không sao”. Cô giơ tay lên lau vết đỏ trên trán.

Thượng Quân Trùng trông thấy vậy, đang định ngăn cô, nhưng tay anh đột ngột khựng lại. Vị trí mà Từ Nam Phương vừa lau

vết màu đỏ đi, hoàn toàn không có vết thương nào.

“Cô...” Sự quan tâm trong mắt anh biến mất, nhường chỗ cho nỗi kinh ngạc. Anh nâng cánh tay cô lên, bằng gạc một màu đỏ sẫm nhưng không hề có mùi máu.

Từ Nam Phương không muốn tiếp tục gạt Thượng Quân Trùng nữa: “Máu là giả, chất đỏ này là nước ở trong tảng đá chảy ra. Tôi giả vờ thôi”.

Thượng Quân Trùng ngậy người nhìn cô, ánh mắt từ lo lắng chuyển sang kinh ngạc, khó tin. Mãi tới khi anh rút lại cái nhìn đó, Từ Nam Phương chợt mơ hồ cảm nhận được điều bất thường.

Xe dừng lại, tài xế có lẽ không nhận ra Thượng Quân Trùng, ông ta chỉ nhắc nhở: “Tới bệnh viện rồi”. Nhưng Thượng Quân Trùng không có ý định xuống xe, anh nói với tài xế: “Đến khu Dốc Viên Bô”.

“Đi đâu? Anh không vào khám vết thương của anh sao?”, Từ Nam Phương dò hỏi, cô không làm sao, nhưng thương tích của anh không phải là nhẹ.

Thượng Quân Trùng quay đầu lại mỉm cười với cô, nụ cười rất đẹp nhưng khiến cô cảm thấy có phần khiên cưỡng.

“Về nhà, tôi không sao!”

Nói tới đây, hàng lông mi khẽ giật, anh liền quay đầu đi chỗ khác.

***

Thượng Quân Trùng đưa cô về căn hộ ở biệt thự Dốc Viên Bô. Lúc xuống xe, anh ôm lấy vai cô đi lên nhà, trọng lượng nửa người anh đều dồn lên người cô. Từ Nam Phương muốn thoát ra nhưng lại sợ anh quá yếu không đi nổi nên không dám buông tay.

“Hay là cứ đến bệnh viện đi.”

Thượng Quân Trùng nheo mắt, hàng mi dài che khuất đôi mắt sáng mê hồn; ngay cả khi anh đang ở trong bộ dạng tiểu tụy thì đôi mắt đó vẫn rất hút hồn: “Không cần, chúng ta về nhà”.

Bàn tay đang đặt trên vai cô của anh khẽ nhéo cô một cái. Từ Nam Phương run lên, liếc nhìn cánh tay chẳng chít những vết thương, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hai người đi vào thang máy, Thượng Quân Trùng ấn nút đợi cửa đóng lại.

“Cô biết dùng thang máy không?”

Từ Nam Phương sững sốt một chút, mất hồi lâu mới hiểu ra “thang máy” mà anh nói chính là căn phòng nhỏ mà hai người đang đứng này. Cô “ừm” một tiếng: “Hôm qua quan sát anh dùng, nhớ rồi”.

“Ờ”, Thượng Quân Trùng cười, có chút kỳ lạ.

Hai người vào nhà, sau đó Thượng Quân Trùng một mình đi vào phòng tắm, tiếng nước ào ào phát ra ngoài. Từ Nam Phương ngồi đợi bên ngoài, gỡ băng gạc trên tay. Cho dù khối đá sa mạc kia đặc biệt, nhưng vết thương trên tay cô vẫn không tránh khỏi bị rỉ máu.

Từ Nam Phương vào phòng mình chuẩn bị thuốc bôi, cô nhúng que tăm bông vào thuốc nước, lăn qua vết thương. Bỗng dưng cô phát hiện trong phòng nhiều thêm một đôi chân.

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên đã thấy Thượng Quân Trùng đi ra. Anh mặc áo choàng tắm màu trắng, dây ngang lưng buộc lỏng, ngực nửa kín nửa trần, mái tóc vẫn còn ướt, nước nhỏ xuống từng giọt, dính trên hàng lông mi, dưới ánh đèn phòng càng trở nên long lanh.

Nhìn Thượng Quân Trùng vừa mới tắm gội xong, trái tim Từ Nam Phương đột ngột nhảy lên một nhịp, một lúc sau, ánh mắt mới rời khỏi khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Thượng Quân Trùng có vẻ như đã đoán được Từ Nam Phương sẽ ngưng ngưng, anh cười cười, ngồi xuống cạnh cô, không nói gì đã giăng lấy tấm bông giúp cô lau vết thương.

Từ Nam Phương cảm thấy mặt mình nóng ran, ngoái đầu nhìn Thượng Quân Trùng. Máu trên mặt anh đã được rửa sạch nhưng khóe mắt và khóe miệng vẫn còn bầm tím. Cô rút tay ra: “Để tôi xem vết thương giúp anh? Trên người có bị bọn họ đá bị thương không?”.

Thượng Quân Trùng đột nhiên tóm lấy tay cô, vừa cởi nút buộc dây lưng ra, vừa đặt tay cô vào trong lớp áo choàng. Từ Nam Phương lập tức rút tay lại, kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trùng, ánh mắt có phần hoảng sợ: “Anh làm cái gì thế?”.

Thượng Quân Trùng chỉ cười, nụ cười khiến Từ Nam Phương dựng tóc gáy. Anh bỗng dưng dịu dàng nói: “Thế này đi, em đi tắm đi, rồi ra xem vết thương cho anh, anh cũng xem vết thương cho em”.

Những lời này của Thượng Quân Trùng lọt vào tai Từ Nam Phương, nghe thế nào cũng thấy không hợp lý: “Anh... Anh rốt cuộc muốn làm gì?”. Cô ôm lấy cánh tay mình, cơ thể nghiêng về phía sau.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng lại càng ghé sát vào người cô, mùi sữa tắm trên người anh phảng phất như thuốc độc. Anh nâng cằm cô: “Ngoan, đi tắm đi. Anh ở trên giường đợi em”.

Từ Nam Phương đứng bật dậy, lùi lại hai bước, rối cuộc đã hiểu rõ ý tứ của Thượng Quân Trùng, cô lạnh lùng nói: “Anh đi ra ngoài!”.

Nhưng Thượng Quân Trùng không có ý định đi ra: “Sao thế? Mắc cỡ à? Mắc cỡ thật, hay là giả vờ?”. Ánh mắt anh lóe ra tia lạnh băng, khiến toàn thân cô run lên, hoá ra cặp mắt sáng như sao này còn lạnh lẽo hơn cả băng lạnh.

Từ Nam Phương chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trùng, không đáp.

Thượng Quân Trùng hờ hững cười: “Thôi nào, giờ em không cần diễn kịch nữa, chúng ta trực tiếp vào nội dung chính được không? Em đi tắm trước đi, tắm xong chúng ta lên giường, em muốn vui về thế nào? Muốn làm mấy lần?”. Anh dựa vào người Từ Nam Phương, miệng kề sát vào đôi môi đỏ thắm của cô. Từ Nam Phương lập tức tát Thượng Quân Trùng một cái: “Trơ trên Bỉ ối!”.

Cái tát này không hề nhẹ, vết thương chưa lành trên mặt Thượng Quân Trùng lại rỉ máu. Con giận nổi lên trong đôi mắt anh: “Trơ trên bỉ ối? Hay lắm! Tôi trơ trên bỉ ối đấy, sao nào! Dù sao trong cái giới giải trí này cũng chẳng có người tốt. Tôi trơ trên bỉ ối mới xứng đôi với một kẻ lừa đảo như cô, không phải ư? Cô một mực bám theo tôi chẳng phải chỉ vì ngày hôm nay sao? Nào, để tôi thỏa mãn cô!”.

Từ Nam Phương đã tức giận đến toàn thân run rẩy, môi bặm chặt, nhấc chân đá Thượng Quân Trùng một cước khi anh đang định tiến lên trước mặt cô, khiến anh lảo đảo ngã xuống đất.

“Đúng! Tôi có chuyện giấu giếm anh, nhưng anh không cần phải dùng tới cách này để nhục mạ tôi.”

“Nhục mạ?”, Thượng Quân Trùng đứng dậy, áo choàng đã bị tuột ra để lộ nửa thân trên, “Sao đến lúc này rồi còn giả vờ làm liệt nữ? Mau dẹp hết mấy màn kịch giả dối của cô đi, tôi vừa nghĩ tới đã thấy buồn nôn”. Thượng Quân Trùng lững thững quay lại, ngã người lên giường, “Lẽ ra tôi nên đoán ra từ lúc ở Sơn Tây mới đúng! Mất công tôi tốt bụng muốn tìm cho cô một bệnh viện tâm thần. Cô rất bình thường, bình thường hơn bất kỳ ai trên thế giới này! Hơn nữa diễn kịch còn tài hơn cả tôi...”.

Từ Nam Phương không giải thích, cô nên sớm nghĩ tới, Thượng Quân Trùng là một người suy nghĩ đơn giản, nhưng không phải kẻ ngốc. Trước mặt tên béo họ Lu kia, hành động của cô đã chứng tỏ cô vốn dĩ không hề yếu đuối, lại thêm màn kịch tự đập đầu vào tảng đá, càng khiến Thượng Quân Trùng nhìn ra ý đồ của cô.

Thượng Quân Trùng chán nản nằm trên giường, giọng nói của anh tràn ngập sự bi thương: “Các người đều coi tôi là kẻ điên, lừa dối tôi, các người vốn dĩ đều bắn thủ như vậy! Tất cả đều con tôi là đứa trẻ con”.

Từ Nam Phương hiểu những gì anh muốn nói, anh đi con đường riêng của mình, thích âm nhạc của mình, cũng ngỡ rằng âm nhạc của mình có thể cảm hóa được người khác nên mới thuận buồm xuôi gió trong sự nghiệp như vậy. Thế nhưng sự thật là, không có ai yêu thích anh cả, người ta chỉ kiêng nể gia thế của anh, sự thành công ngày hôm nay chẳng qua chỉ vì gia đình anh dùng tiền để dọn sẵn đường cho anh mà thôi.

Anh một mực cho rằng xung quanh mình rất thuần khiết, hóa ra anh đã quá ngây thơ, những người ở gần anh vẫn luôn giấu giếm anh. Hôm nay, ngay cả Từ Nam Phương cũng nhìn ra, làm sao anh còn không nhận thức được sự thật?

Từ Nam Phương chợt thấy đồng cảm với Thượng Quân Trùng, đứng ở vị trí của anh mà nói, chẳng khác nào thế giới của mình đã bị đảo lộn, và sự lừa gạt của cô chính là đổ thêm dầu vào lửa.

“Xin lỗi! Nhưng không ai coi anh là trẻ con cả. Họ chỉ muốn tốt cho anh...”

Cô còn chưa nói hết câu, Thượng Quân Trùng đã đứng phắt dậy, vành mắt đỏ rực như hai đốm lửa: “Muốn tốt cho tôi? Vậy còn cô, vì sao cô làm thế? Ở Thái Nguyên cô giả vờ ngu ngốc, còn tính kế khiến tay mình bị thương, ở nhà hàng, cô đứng cảm động ra chịu chết, là vì mục đích gì? Muốn có được sự đồng cảm của tôi, muốn tôi thương hại cô, yêu cô?”.

Từ Nam Phương bị nói trúng tim đen, ngậm ngùi thừa nhận: “Đúng, tôi vốn định làm thế”.

“Vốn định?”, Thượng Quân Trùng cười nhạt, “Vậy thì về sau cô lại thay đổi kế hoạch thế nào?”.

“Tôi biết anh là người tốt, tôi không muốn lợi dụng anh. Tôi đã từng muốn nói sự thật với anh nhưng tôi sợ anh không tin.” Từ Nam Phương biết dùng sắc để dụ dỗ là vô dụng, nhưng đáy lòng cô dường như bỗng chốc trở nên trống rỗng. Nếu như mọi khi, cô nhất định sẽ nghĩ kế khác, nhưng lần này, đột nhiên cô không buồn nghĩ gì nữa.

“Tôi thừa nhận, tôi có mục đích. Tôi cần tiền, nhưng tôi không quen biết người giàu có nào khác ngoài anh.” Đây là những lời thật lòng của cô, nhưng lọt vào tai Thượng Quân Trùng lại trở thành một lời dối trá.

“Ồ, vì vậy nên cô nghĩ ra trăm phương nghìn kế để tiếp cận tôi, ngay từ lúc xuất hiện ở trường quay cho tới khi nói dối trước mặt phóng viên! Được, cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn bán mấy đêm của mình?”

Từ Nam Phương mấp má môi, cô muốn bỏ đi, nhưng chợt nghĩ tới khối thiên thạch, đi được hai bước liền dừng lại: “Một trăm năm mươi triệu”.

“Một trăm năm mươi triệu?”, ngay cả cười, Thượng Quân Trùng cũng không còn sức lực nữa, “Cô mà cũng đáng giá ấy sao? Đúng là đã tự đề cao mình quá rồi! Cô tưởng mình là ai chứ? Nữ hoàng Anh hay Thiên hậu Nhật Bản?”.

Từ Nam Phương xoay người lại, lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trùng: “Tôi đáng giá bao nhiêu, trong lòng tôi biết rõ. Hôm nay tôi đã nói hết sự thật với anh, cũng không dự định tiếp tục lừa gạt anh nữa. Anh sỉ nhục tôi như vậy đủ lắm rồi, tôi cũng chưa khiến anh chịu thiệt thòi cái gì”.

Những lời này của cô đương nhiên không lọt lỗ tai Thượng Quân Trùng. Anh đang căm tức đến nỗi không nói nên lời, có lẽ sự

lừa dối của cô đối với anh còn ghê tởm hơn của Jim vạn lần.

Anh sĩ nhục cô, lăng mạ cô, nhưng dường như vẫn không đủ để anh cởi bỏ sự phẫn nộ trong lòng. Anh nhấc cái túi du lịch lên, nhét vào tay Từ Nam Phương: “Cút! Cút khỏi đây cho tôi”.

Đôi mắt Thượng Quân Trùng ngập sự giận dữ. Từ Nam Phương nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đáy lòng thở dài một hơi. Cô cầm túi, không nói gì nữa, đi thẳng ra khỏi cửa.

Khi cô vừa đi qua căn phòng chứa nhạc cụ của Thượng Quân Trùng, một tiếng “rầm” đột ngột vang lên. Cánh cửa căn phòng cô vừa đi ra đã bị đóng lại. Âm thanh khiến cửa lớn của căn hộ cũng bị cộng hưởng.

Từ Nam Phương không nhìn nữa, xách túi rời khỏi nhà Thượng Quân Trùng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc một mình xuống dưới tòa nhà đi qua cửa lớn của chung cư, cô bị bảo vệ trực đêm nhìn chăm chăm như vật thể lạ.

Bộ dạng cô lúc này quả thực có phần nhếch nhác, vết đỏ trên trán vẫn còn, áo cũng dính máu, lại còn xách theo một cái túi lớn, nửa đêm ra khỏi nhà, dáng vẻ khổ sở, tiêu tuỵ không gì tả nổi.

Cứ như vậy đi ra ngoài, trong người không một xu, cô bỗng thấy mình hoàn toàn mất phương hướng, không biết phải đi về đâu.

Bất chợt, một chiếc xe có rèm che dừng lại trước mặt cô. Người lái xe ra ngoài, mua cho cô một bát sủi cảo nóng hổi. Tâm trạng vốn bế bộn của cô dần hồi phục lại.

Người lái xe không ai khác chính là Diệp Phi Vũ. Đêm thu có chút lạnh, Từ Nam Phương ăn một cái sủi cảo, uống một ngụm canh, cảm thấy dạ dày ấm dần lên.

Diệp Phi Vũ nói: “Sợ cô không ăn quen mấy thứ khác, sủi cảo là món ăn truyền thống, tôi nghĩ cô sẽ không từ chối”.

Từ Nam Phương hờ hững cười: “Tôi rất thích sủi cảo”.

Công bằng mà nói thì Diệp Phi Vũ rất tâm lý, chẳng chặc, cô chỉ có thể bộc lộ nỗi khổ xuyên qua bốn trăm năm của mình cho anh ta nghe, cũng chỉ có anh ta mới hiểu những gì cô nói, hiểu nỗi lòng của cô. Nhưng vì anh ta dụng tâm quá lớn, mỗi lần ở cạnh anh ta, Từ Nam Phương đều cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi ở một mình.

“Thích là được rồi”, Diệp Phi Vũ nói.

“Anh chưa về Sơn Tây à?”, Từ Nam Phương băng quơ hỏi, lẽ ra cô nên đoán được, hôm qua Diệp Phi Vũ nói vậy với Thượng Quân Trùng chẳng qua chỉ là viện cớ.

“Không phải, tôi về thu xếp chút việc ở công ty, buổi tối lại đến đây.”

Từ Nam Phương dựa người về sau, toàn thân như rã rời: “Tôi nghĩ, anh không cần phải sắp xếp gì đâu, tôi bị Thượng Quân Trùng vạch mặt rồi, kế hoạch kia sợ rằng không thể tiến hành được nữa. Tôi cũng không giúp nổi anh cái gì”.

Diệp Phi Vũ cười, trông thấy Từ Nam Phương xách túi ra khỏi nhà Thượng Quân Trùng vào lúc này là anh ta đã đoán được kết cục rồi. Nhưng anh ta vẫn chậm rãi chạy xe, để Từ Nam Phương có thể ăn sủi cảo. Anh ta lên tiếng: “Tôi đưa cô tới một nhà nghỉ ở tạm một thời gian đã. Những chuyện khác, đợi sau này nói tiếp”.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ: “Vì sao anh còn giúp tôi? Thượng Quân Trùng biết tôi lừa anh ấy rồi, tôi nói gì cũng không lấy lại được lòng tin của anh ấy nữa. Anh còn giúp tôi làm gì?”.

“Tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy lại khối thiên thạch đó.” Diệp Phi Vũ đều giọng nói, chắc như đinh đóng cột. Không phải Từ Nam Phương không tin lòng tốt của anh ta, nhưng trực giác mách bảo cô, người đàn ông này tuyệt đối có mục đích riêng.

Ví như, anh ta làm sao lại vừa vận xuất hiện ở gần khu nhà Thượng Quân Trùng, vì sao anh ta lại không hề tỏ ra thất vọng hay bất ngờ trước việc cô bị Thượng Quân Trùng đuổi khỏi nhà?

Trước kia, Diệp Phi Vũ nói sẽ giúp cô, hợp tác với cô, thứ anh ta muốn là Ngô Thi Hủy, nhưng hiện tại chiêu dùng sắc dụ dễ của cô đã thất bại, đối với Diệp Phi Vũ mà nói đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Vậy thì vì sao anh ta vẫn nhiệt tình với cô như thế?

Từ Nam Phương không đoán ra, dẫu sao, cô cũng không hiểu rõ thế giới của anh ta.

Chương 17

NHÀ HỌ HẠ Ở THÀNH PHỐ T

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới khách sạn thuê phòng. Khách sạn này nằm khá xa chung cư của Thượng Quân Trùng, có lẽ anh ta không muốn để cô và Thượng Quân Trùng chạm mặt.

Từ Nam Phương bắt đầu dĩ nghĩ, cho dù có chạm mặt thì sao chứ? Hai người cũng sẽ vờ như xa lạ đi lướt qua nhau mà thôi. Diệp Phi Vũ mua cho cô rất nhiều thuốc và băng gạc, chẳng khác nào bác sĩ kê đơn. Có lẽ anh ta đã chú ý tới lúc cô ra khỏi nhà Thượng Quân Trùng không hề mang theo thuốc.

Từ Nam Phương thật sự khâm phục tính cẩn thận và sự chu đáo của anh ta. Cô ở trong khách sạn năm ngày, cơm ba bữa đều có người phục vụ tận nơi, tất cả các món ăn đều là món truyền thống. Đây đều do Diệp Phi Vũ sắp xếp.

Năm ngày nay Từ Nam Phương đều không ra khỏi cửa, những lúc buồn chán, cô một mình đứng ngoài ban công lộng gió, ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp. Thời gian còn lại, cô dành toàn bộ vào việc xem ti-vi.

Tất cả những gì xem được trong năm ngày qua, có thể cô không nhớ hết, nhưng có hai tin cô nhớ kỹ.

Tin thứ nhất là vụ ẩu đả diễn ra ở một nhà hàng ăn, Từ Nam Phương trông thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh của nhà hàng hôm đó Thượng Quân Trùng đưa cô tới ăn cơm. Bản tin nói có hai tên côn đồ vác dao vào chém chết hai vị khách đang dùng cơm trong đó. Cảnh sát đã đưa ra kết luận đây là vụ mưu sát báo thù, đồng thời nói sẽ quan tâm tới vụ việc này, nhanh chóng tìm ra hai kẻ côn đồ kia. Trong bản tin, một chữ Thượng Quân Trùng cũng không hề được nhắc tới, kể cả vị giám đốc Lư kia nữa. E rằng ngay cả những vị khách có mặt tại nhà hàng tối hôm đó cũng không biết được thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Một tin khác có liên quan tới Thượng Quân Trùng. Trong buổi nhạc hội lớn diễn ra tại một cung thể thao nào đó vào đêm hôm trước không thấy có sự xuất hiện của anh. Những người được gọi là phóng viên kia nói rằng họ đã liên hệ với trợ lý của Thượng Quân Trùng và được biết sau khi từ Sơn Tây trở về, anh bị ốm, hiện tại vẫn đang ở bệnh viện điều trị.

Nằm viện điều trị có lẽ đúng, bởi vì Thượng Quân Trùng thật sự đang bị ngoại thương khá nặng. Tuy nhiên, Từ Nam Phương không biết, Thượng Quân Trùng nhiều ngày nay không xuất đầu lộ diện, thậm chí hủy bỏ cả buổi biểu diễn của mình, là vì những vết thương bên ngoài hay bởi vết thương trong lòng. Cô thậm chí còn nghĩ, Thượng Quân Trùng liệu có vì chuyện này mà từ bỏ dòng nhạc mình theo đuổi.

Mấy ngày này, Từ Nam Phương cảm thấy ngột ngạt, ban đêm ngủ không ngon giấc. Trước đây, mỗi khi mất ngủ, cô thường ra ngoài ngắm sao, bởi vì khoảng không vô tận kia luôn cho cô biết những huyền cơ mà cô vĩnh viễn không đoán ra. Thế nhưng gần đây, những ngôi sao trên cao kia lại khiến cô có cảm giác bồn chồn, bất an, dường như luôn có một đôi mắt đang hằm học nhìn cô.

Thế nên khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trước mặt cô, câu đầu tiên anh nói là: “Cô gây đi nhiều quá”.

Từ Nam Phương chỉ biết cười gượng, sao mà không gây cho được? Cô chỉ biết ở đây lo lắng, đếm từng tháng dần trôi qua, nhưng một trăm năm mươi triệu kia vẫn chìm trong vô vọng. Không có tiền, không thể lấy được khối thiên thạch không thể về được quá khứ, Từ Nam Phương làm sao không lo lắng cho được!

Trên thế gian này người giàu rất nhiều, nhưng cô phải làm sao để quen biết với họ, làm sao để khiến họ chi một khoản tiền lớn ra cho mình được. Đối với Từ Nam Phương mà nói, đây chẳng khác nào chuyện không tưởng. Tia hy vọng duy nhất của cô đã tiêu tan rồi.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ hôm nay lại mang đến một tin hết sức kinh ngạc. Anh ta nói, hãng đấu giá Thụy Âm dự định bán khối thiên thạch kia sớm trước thời hạn.

“Bán sớm? Lúc nào? Vì sao?”, vì Từ Nam Phương còn kịp chuẩn bị, đây càng trở thành cú sốc với cô.

Diệp Phi Vũ nói rành mạch: “Ngày kia. Vì sao lại đem bán trước thì tôi cũng không rõ, có lẽ vì đã rất nhiều người có ý định mua nó rồi, hãng bán đấu giá thấy tình thế thuận lợi nên mới quyết định đem bán trước thời hạn”.

“Có ý định mua?”, ánh mắt Từ Nam Phương thoáng trở nên u buồn, “Ý anh là rất nhiều người muốn có khối thiên thạch đó, thậm chí sẵn sàng trả giá cao để mua nó sớm? Hãng bán đấu giá nhận thấy tình hình đã rất tốt nên muốn bán luôn?”.

Diệp Phi Vũ gật đầu: “Chắc là như vậy”.

Từ Nam Phương càng thêm chán nản: “Nếu đúng là như vậy, một trăm năm mươi triệu cũng chẳng thể giải quyết được gì”.

Diệp Phi Vũ không đáp, coi như đã khẳng định suy nghĩ của cô. Từ Nam Phương xoay người đi ra ban công, cô đứng dưới ánh mặt trời, nhìn về phía những tòa cao ốc. Đột nhiên cô quay đầu lại, nói với Diệp Phi Vũ: “Anh có thể đưa tôi tới đó xem không? Lúc bán đấu giá”.

Diệp Phi Vũ sững người mất một giây, lập tức gật đầu: “Lúc ấy đấu giá công khai, chúng ta đến xem chắc là không thành vấn

để”. Anh ta liếc nhìn cô, vẻ đau khổ trên mặt cô đã vơi đi ít nhiều.

“Nghĩ ra cách rồi sao?”

Từ Nam Phương lắc đầu, nhưng mỉm cười xinh đẹp: “Anh đã nói, đi được bước nào hay bước ấy, tôi muốn tới đó xem khối thiên thạch đó cuối cùng rơi vào tay ai, sau đó nghĩ đối sách sau”.

Nếu đã phải nương nhờ vào người giàu có để lấy được khối thiên thạch đó từ trong tay hãng đấu giá, vậy thì chi bằng cứ chờ xem kẻ nào mua được nó, rồi nghĩ cách tiếp cận họ, như vậy dễ dàng hơn.

Một trăm năm mươi triệu tệ, mặc dù là kẻ giàu có cỡ nào cũng sẽ không sẵn sàng cho cô, nhưng nếu đổi lại là khối thiên thạch đó, cô chỉ cần nghĩ cách khiến cho người đó lấy ra xem vài lần rồi mới có cơ hội lấy trộm.

Diệp Phi Vũ gật đầu đồng ý với suy nghĩ của cô, nhưng nói thêm: “Tôi nghe nói, hãng Thụy Âm còn mời Thượng Quân Trùng tới làm khách quý”. Vừa nói, anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương thăm dò.

“Khách quý?”, sắc mặt cô đột nhiên trở nên khó coi, “Ý anh là Thượng Quân Trùng cũng sẽ tới?”. Trong đầu cô chợt hiện lên dáng vẻ chán nản của anh ngày hôm ấy.

“Nếu như không có gì thay đổi thì chắc cậu ấy sẽ đi.” Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, hy vọng nhận ra được điều gì từ trong mắt cô.

Nhưng Từ Nam Phương rất nhanh đã lấy lại tinh thần, chỉ bình thản nói: “Anh ấy đến hay không cũng không liên quan tới tôi. Một mình tôi đi cũng được, anh không cần đưa tôi đi đâu”. Cô không phải người tốt bụng gì cho cam, nhưng thấy Diệp Phi Vũ trả lời không nhiệt tình cho lắm, cô cũng có thể đoán ra anh ta không muốn đưa mình đi. Nếu anh ta cùng cô xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng, chẳng khác nào ngầm thừa nhận hai người cùng hội cùng thuyền, phơi bày hết dã tâm của anh ta.

“Không sao. Thượng Quân Trùng sẽ không vì chuyện này mà thay đổi cái nhìn với tôi.” Diệp Phi Vũ hiểu suy nghĩ của Từ Nam Phương, nhưng giọng nói vẫn thấp thoáng một nỗi lo lắng. Có lẽ anh ta cho rằng bản thân đã giúp đỡ Thượng Quân Trùng rất nhiều chuyện, nên chỉ việc con con này cũng sẽ không khiến Thượng Quân Trùng nghi ngờ mình.

“Hơn nữa, tôi cũng muốn xem khối thiên thạch đó rốt cuộc có gì đặc biệt.” Câu nói này của Diệp Phi Vũ có vẻ thật lòng. Từ Nam Phương cười, ngay cả Diệp Phi Vũ cũng phải tò mò, nếu như để những người khác biết khối thiên thạch đó có thể khiến người ta xuyên qua thời gian, không gian, hẳn là nó sẽ gây ra cuộc tranh giành rất lớn. Vậy thì, chỉ sợ mấy trăm triệu cũng không mua nổi.

***

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới nơi tổ chức bán đấu giá của hãng Thụy Âm thì chỉ còn lại một ghế trống duy nhất ở hàng cuối cùng. Thật khó mà tưởng tượng được, chỉ mới vài ngày mà khối thiên thạch kỳ bí và đắt đỏ kia đã thu hút được nhiều người muốn mua đến vậy. Có thể ngồi ở đây đều là những đại gia các nơi, cả đại sảnh lớn chứa được hai trăm người này đều đã chật kín.

Những người đến trả giá có nam, có nữ, không chỉ có người Trung Quốc da vàng, tóc đen, mắt đen, mà còn có nhiều người với những màu da khác nhau. Đám phóng viên cầm máy quay đều đứng cả phía sau hàng ghế cuối cùng. Từ Nam Phương ngồi gần bọn họ, nghe thấy những tiếng tanh tách liên tục vang lên, ánh đèn chớp nháy liên tục, khiến bầu không khí trong hội trường càng thêm bí bách.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ yên vị ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trên sân khấu có vài người đang trao đổi gì đó với nhau, gần ngay trước mặt họ là một cái bục cao đến nửa thân người, trên đó không bày thứ gì. Từ Nam Phương thấp thỏm đợi đến giờ khai mạc.

Đám phóng viên đứng phía sau đang bàn luận rôm rả.

“Khối thiên thạch này sao phải phô trương thế? Này, anh trông thấy chưa kia! Ingvar Kamprad¹, người giàu thứ tư trên thế giới do tạp chí Forbes bình chọn cũng phải người đến kia.”

¹ Ingvar Kamprad (1926):

“Ingvar Kamprad thì sao chứ? Hôm nay những người tới đây đều là doanh nhân lớn có tài sản lên đến hơn mười tỷ. Cô không thấy phóng viên BBC cũng có mặt à? Buổi đấu giá này phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới đấy! Ai không biết còn tưởng đang ở thể vận hội Olympic.”

“Không phải chứ, khối thiên thạch đó...”

“Tôi cảm thấy khối thiên thạch này chẳng có gì đặc biệt cả, bỏ ra một trăm năm mươi triệu tệ mua về một hòn đá, lại chẳng phải đồ cổ gì. Nói là có năng lực thần bí chẳng qua chỉ là thổi phồng lên để lừa người. Mấu chốt chính là nằm ở cái giá đắt của nó! Mấy người giàu có kia đến đây để chứng tỏ sự giàu có của mình. Tôi nói cho mọi người biết, hôm nay, cao tay nhất không phải là người nhà Ingvar Kamprad...”

“Anh đừng có nói với tôi kẻ cao tay nhất là Thượng Quân Trùng nhé! Nghe nói hôm nay Thượng Quân Trùng sẽ mang khối thiên thạch ra đây.”

Doanh nhân Thụy Điển, người sáng lập IKEA - tập đoàn đồ gỗ gia dụng.

Nghe đến tên Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương chợt run rẩy toàn thân, không ngờ đám phóng viên lại bật cười: “Thượng Quân Trùng dù có nổi tiếng đến đâu cũng chỉ là một ngôi sao giải trí. Cao tay nhất phải kể đến là họ Hạ”.

“Nhà họ Hạ? Hạ nào?”

“Còn Hạ nào nữa? Đương nhiên là nhà họ Hạ ở thành phố T đó.”

“Không thể nào, trời ạ! Nhà họ Hạ sẽ tới ư? Sao có thể! Anh đừng đùa! Chẳng phải gần đây họ rất im hơi lặng tiếng sao, đến phỏng vấn của báo đài còn không tiếp nữa là, sao lần này lại tới được? Tôi không tin.”

“Tôi lừa cô làm gì, nhà họ Hạ trước giờ luôn rất kín đáo, bí ẩn, BBC muốn phỏng vấn họ còn phải sẵn trước đón sau bao nhiêu mới được. Nói ra cũng kỳ lạ, nhà họ Hạ càng im hơi, càng thần bí, thì lại càng nổi tiếng. Mãn Thanh đều đã diệt vong một hai trăm năm nay rồi mà con cháu hoàng tộc vẫn được hoan nghênh đến vậy, quả là kỳ tích!”

“Tôi thấy nhà họ Hạ dù không nhờ vào sức mạnh truyền thông thì vẫn có thể lực hùng mạnh, có thể được xếp vào top bốn mươi của Forbes mới là kỳ tích.”

“Thực ra theo như tôi thấy, gia tài của nhà họ Hạ không phải Forbes có thể so sánh được, thật sự là quá khổng lồ, không biết chiếm độc quyền bao nhiêu ngành nghề. À đúng rồi, tôi nghe nói nhà họ Hạ còn giữ lại toàn bộ tài sản trong bảo khố của vua Sùng Trinh, một nửa tài sản của Hòa Thân¹, chỉ riêng khoản châu báu đã không biết trị giá đến bao nhiêu rồi chứ đừng nói đến mấy sản nghiệp dưới tên nhà họ, haizzz, phải ngang ngửa với Rockefeller² của Mỹ ấy chứ, không phải, hơn cả ông ta nữa.”

¹ *Vị quan thời vua Càn Long.*

² *John Davison Rockefeller (1839-1937): Nhà công nghiệp Mỹ.*

Từ Nam Phương vô thức nghe hai phóng viên đứng sau mình bàn tán, cho dù cô không quá hiểu rõ thế giới này nhưng vẫn không tránh được có chút tò mò về nhà họ Hạ kia.

“Nhưng mà họ Hạ sẽ cử người đến thật sao?”, cô phóng viên kia vẫn chưa thật sự tin, “Sao không nghe tin tức gì thế? Có phải chính tông họ Hạ không thế?”

“Chắc là phải mà.” Anh phóng viên tung tin kia dường như cũng không chắc chắn lắm. “Này, đến rồi kìa, nhìn xem, ngoài cửa đây! Mau chụp ảnh đi!”, anh ta đột nhiên hét lên khiến Từ Nam Phương giật mình sợ chết khiếp.

Cô không kiềm chế được, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, trông thấy mấy người kế tiếp nhau bước vào hội trường, họ mặc trường bào³ màu tro, đi giày vải, nhìn hết sức lỗi thời, hoàn toàn không giống phong cách ăn mặc của người hiện đại. Từ Nam Phương chỉ cần liếc mắt qua đã biết trường bào kia là gấm hoa loại thượng đẳng, ánh đèn chiếu vào còn có thể nhìn thấy những hoa văn giống như thủy ấn⁴ trên vải, đường thêu trên vải sa tanh cực kỳ sang trọng, hoạ tiết trang nghiêm, màu sắc sáng đẹp, hơn nữa phần lớn còn sử dụng đường chỉ vàng, khiến người ta nhìn vào có cảm giác nguy nga lộng lẫy. Đã vậy, tất cả đều là dệt thủ công, mỗi đường kim mũi chỉ đều phải chính xác tuyệt đối, chỉ cần lệch một đường sẽ phải làm lại toàn bộ, thế nên người thợ dệt cũng là một người tài giỏi trăm người có một.

³ *Loại áo dài dành cho nam giới ở Trung Quốc.*

⁴ *Hoa văn, họa tiết in trên giấy, vải, có thể nhìn thấy khi soi vào ánh sáng.*

Qua cách ăn mặc đồng phục của họ, người bình thường nhìn qua cũng biết họ là người hầu, ngay cả phận tôi tớ mà còn mặc đồ tốt như thế, chắc chắn chủ nhân không phải thuộc hạng tầm thường.

Từ Nam Phương còn đang trong trạng thái ngạc nhiên thì ánh đèn flash đã chớp nhoáng liên tục.

Hai phóng viên ban nãy sốt sắng: “Có phải không? Rốt cuộc có phải không?”.

“Nhất định là đúng rồi.” Người trả lời vô cùng hưng phấn, “Không thấy họ mặc quần áo gì kia à? Phong cách cung đình đấy”.

“Cái gì mà cung đình chứ! Chẳng qua là ăn mặc theo phong cách đó thôi.”

“Được rồi, đừng nói nữa, mau chụp ảnh đi, chụp nhiều vào!”

Từ Nam Phương có thể cảm nhận được bầu không khí sôi động ở đây, sau khi đám người hầu kia bước vào hội trường, lại đến mấy cô gái ăn mặc giống nhau vây quanh một người phụ nữ đi vào. Những cô nô tì đều mặc áo gấm, ống tay áo nhỏ, đuôi tóc bện vắt sang một bên vai, sau đầu lại búi lên. Bọn họ hộ tống người phụ nữ ở giữa đi đến phía hàng ghế trên đầu. Hóa ra vị trí trên đầu đó là dành riêng cho bà ta. Từ Nam Phương chưa kịp chiêm ngưỡng dung nhan của người phụ nữ đó, chỉ có thể nhìn phía sau lưng, bước chân thong thả, nhã nhặn. Trong lúc Từ Nam Phương đang đoán tính cách bà ta thì một vệt màu trắng lướt qua thu hút ánh mắt cô.

Một con mèo Ba Tư lông trắng muốt.

Từ Nam Phương nhận ra ngay, đó chính là con mèo nhảy ra trong chiếc Limo mà mấy ngày trước Diệp Phi Vũ đụng mặt họ.

Từ Nam Phương liếc nhìn theo, người ôm lấy con mèo là một cô nô tì, không phải chàng trai trẻ tối hôm đó. Cô đang nghĩ lẽ ra cậu ta phải xuất hiện ở đây thì đám phóng viên nữ sau lưng lại chột thét lên: “Vẫn còn một anh chàng đẹp trai nữa kìa! Bất ngờ quá đi mất!”.

Từ Nam Phương ngẩn đầu, quả nhiên trông thấy chàng trai để tóc dài đó. Cậu ta không mặc trường bào như mấy người kia, mà mặc quần dài áo dài màu trắng tuyết, chất vải cũng ở một đẳng cấp khác với đám người hầu, ngay như mấy chiếc cúc áo trên cổ cũng được làm bằng đá mắt mèo bọc bạc. Xem sự xa hoa của nhà họ Hạ, Từ Nam Phương nghĩ, có lẽ họ còn giàu có hơn cả hoàng cung của cô.

“Cậu ta là đời thứ mấy nhà họ Hạ? Người thừa kế mới à? Đẹp trai quá đi mất.” Đám phóng viên nữ vừa chụp ảnh, vừa chảy nước miếng bình phẩm.

“Đúng là rất đẹp trai, tôi thích ánh mắt cậu ta! Lớn lên nhất định sẽ có sức mê hoặc chết người...”

Từ Nam Phương nhìn theo chàng thanh niên kia đi tới hàng ghế đầu tiên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ. Xem ra, cái cậu thiếu niên này là một nhân vật tương đối quan trọng trong nhà họ Hạ.

Sau khi nhà họ Hạ tới đầy đủ, người dẫn chương trình mới lên sân khấu, tuyên bố chính thức bắt đầu cuộc đấu giá. Ông ta lau mồ hôi trên trán, dường như bị những ánh đèn loang loáng làm cho chói mắt. Theo quy định, phóng viên không được lên phía trên chụp ảnh, nếu không thì không biết sẽ chật chội đến mức nào.

Buổi đấu giá hôm nay ngoài khối thiên thạch ra vẫn còn một vài món đồ cổ khác, khối thiên thạch sẽ được ém đến cuối để hút khách, nhưng không biết theo ý của ai mà hãng đấu giá đã lập tức chiếu ảnh của khối thiên thạch đó lên màn hình lớn.

Tấm ảnh này rất rõ nét, khối thiên thạch được đặt trên một mảnh vải màu xanh lam, phát ra những quang sáng mờ mờ. Trong lúc bức ảnh được chiếu trên màn hình, người dẫn chương trình giải thích về lai lịch và giá trị ẩn giấu bên trong của nó.

Từ Nam Phương chăm chú nhìn vào màn hình, khối thiên thạch trông như thủy tinh, phát ra tia sáng đủ màu sắc, giống một cái đèn lồng treo giữa màn đêm. Hình dáng đặc biệt, lai lịch đặc biệt, màu sắc đặc biệt, khối thiên thạch đã khiến cho toàn bộ phóng viên và những người đến đấu giá không kiềm chế được mà ồ ồ cả lên.

Người dẫn chương trình gọi khối thiên thạch bằng một cái tên rất đẹp: “Ngôi sao lấp lánh”.

“Ngôi sao lấp lánh”. Từ Nam Phương nhìn khối thiên thạch giữa tấm ảnh, tim bỗng nhiên nhảy lên, lai lịch của khối thiên thạch này, tác dụng đặc biệt của nó đều khiến cô không thể không sốt sắng muốn được trông thấy nó trực diện.

Cuối cùng sau màn nói đông nói dài của người dẫn chương trình và mấy vị chuyên gia lên phát biểu đánh giá, mọi người có vẻ như đã không thể kiên nhẫn hơn được nữa, thấp thỏm ngồi không yên, cuối cùng thì người MC cũng chịu tuyên bố: “Vậy thì sau đây xin mời vị khách quý đặc biệt của chúng ta tối nay, ngôi sao lớn - Thiên hoàng châu Á Thượng Quân Trùng, mang ‘ngôi sao lấp lánh’ thần bí kia ra để mọi người cùng được tận mắt quan sát!”.

Âm nhạc sôi động vang lên, hai cánh cửa phía sau màn hình lớn chậm rãi mở ra, luồng sáng từ hai bên chiếu vào chính giữa. Mấy người đàn ông cường tráng mặc comple đen từ bên trong đi ra, xếp hàng chỉnh tề trước bàn của ban tổ chức, hai tay chấp sau lưng. Có lẽ là hãng đấu giá để phòng xảy ra bất trắc nên đã phái người tới bảo vệ.

Từ Nam Phương nhìn về phía cửa lớn của hội trường, cửa đã bị đóng lại, trong ngoài đều có rất nhiều bảo vệ canh gác.

Mọi người đều rướn cổ lên quan sát, Từ Nam Phương chỉ cảm giác được sau lưng mình đám phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh, ánh đèn chớp nhoáng không ngừng khiến mắt cô dường như thấy ảo ảnh.

Trong sự chờ mong của mọi người, rốt cuộc Thượng Quân Trùng cũng đã đi ra cùng với “ngôi sao lấp lánh” kia. Anh vừa xuất hiện, cả hội trường lập tức huyền ảo, may mà những người tới đây đấu giá đều là những vị khách lớn, sau khi ghé đầu rĩ tai nhau thảo luận gì đó thì chỉ ngồi im nhìn chăm chăm vào cái khay được che vải đỏ mà Thượng Quân Trùng đang bưng.

Chương 18

KHỐI THIÊN THẠCH CÓ GIÁ TRÊN TRỜI

Thượng Quân Trùng hôm nay mặc một bộ đồ đen, đeo kính đen phản quang khiến người khác nhìn vào không thấy rõ biểu cảm của anh, không trông thấy đôi mắt mê hoặc lòng người đó. Thượng Quân Trùng không hề cười, Từ Nam Phương cảm thấy khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được tháo gỡ.

Hai phóng viên đứng phía sau cô dường như vẫn cho rằng khối thiên thạch kia không có gì đặc biệt, chẳng qua hăng bán đấu giá đã quá khuếch trương và PR, thế nên bọn họ tỏ ra hứng thú với Thượng Quân Trùng hơn nhiều.

“Này, trông người thật còn đẹp gấp mấy lần trên ti-vi.” “Anh ấy có ánh mắt là đẹp nhất, tiếc là đeo kính râm che mắt rồi. Nghe nói mấy hôm trước anh ấy đóng phim quá mệt, cô xem, hình như anh ấy gầy rộc cả người đi rồi kìa.”

“Nhưng mà dáng của anh ta vẫn rất cuốn hút...”

Hai người càng nói, đề tài càng đi xa, Từ Nam Phương vẫn lắng nghe, không kiềm chế được hướng tầm nhìn lên phía trên của cái khay chùng hai mươi phân. Khuôn mặt anh quả nhiên đã hóp vào một chút, đi kèm với cặp kính đen lại càng thêm phần uể oải. Từ Nam Phương bất giác cúi đầu, cô cảm thấy có phần hổ thẹn, mặc dù anh không trông thấy cô trong đám đông, mặc dù cô biết anh trở nên mệt mỏi như vậy không hoàn toàn là vì cô lừa dối anh, dẫu sao, đối với anh, cô chẳng qua chỉ là một người xa lạ sống chung trong nhà anh hai ba ngày, sự lừa dối của Jim mới là điều khó chấp nhận nhất với anh.

Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng, tự nhủ có lẽ anh đã nghĩ thông rồi, chỉ ít thì hôm nay anh đã chịu xuất đầu lộ diện.

Trong tiếng vỗ tay râm ran, Thượng Quân Trùng lật tấm vải che lên, để lộ ra một cái lồng bằng thủy tinh, bên trong đặt một cái giá đỡ ngọc đen, nâng “ngôi sao lấp lánh” đẹp tuyệt diệu.

Mấy ngọn đèn bên cạnh đồng loạt bật sáng, “ngôi sao lấp lánh” tức thời khúc xạ lại ánh sáng bảy màu, nhìn ở mọi góc độ khác nhau, khối thiên thạch như thủy tinh này đều phát ra một sự lôi cuốn riêng, sự lôi cuốn đầy sức mê hoặc khiến con người ta rơi vào một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Từ Nam Phương ngắm nhìn khối thiên thạch, tim đập loạn trong lồng ngực, sự căng thẳng và hưng phấn của cô dường như không chỉ đơn giản có vậy. Đối với cô, khối thiên thạch này có mối liên hệ đặc biệt không dễ gì giải thích, cô của bốn trăm năm trước đã nghiên cứu rất kỹ khối thiên thạch này mà không hiểu rõ, luôn cảm thấy nó chứa một điều thần bí không thể nói ra, hơn nữa, lại thêm chuyện vượt thời gian, càng khiến cô tăng thêm cảm giác khác thường về khối thiên thạch này.

Người dẫn chương trình đã tuyên bố bắt đầu cuộc đấu giá, Từ Nam Phương nhìn không rời mắt khỏi khối thiên thạch, tựa hồ cảm nhận được điều gì, cô nhìn vào những luồng sáng loang loáng, thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, nhịp tim từ từ giảm tốc độ, cơ thể mất tự chủ đứng lên, ánh mắt mê hoặc như bị thứ gì đó hấp dẫn. Cô cứ thế ngơ ngác nhìn “ngôi sao lấp lánh” trong chiếc lồng thủy tinh kia.

Hành động của Từ Nam Phương đã thu hút sự chú ý của Diệp Phi Vũ đang ngồi bên cạnh. Anh ta kéo tay Từ Nam Phương nhưng cô không hề có cảm giác, cô vốn dĩ không để ý đến sự nhắc nhở của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương cảm thấy đầu mình ong ong, tựa như bắt chợt có rất nhiều thứ bay vào não bộ, những hình ảnh từ quá khứ hiện về, đầu óc quay cuồng trong khoảng khắc cô vượt thời gian, cảm giác như người bị mộng du.

Cô đứng im nhìn vào khối thiên thạch, trong lồng ngực, tim đập loạn nhịp.

Sự đứng lên bất ngờ của cô đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng, cuối cùng thì anh cũng ngược nhìn về phía cô. Tuy nhiên, cô không trông thấy rõ biểu hiện của anh, hơn nữa giờ phút này cô cũng không có tâm trạng để ý tới điều đó.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng biến đổi, anh đặt cái khay xuống bàn trưng bày trước mặt rồi một mình đi xuống khỏi sân khấu, hoàn toàn lơ đi sự ngăn cản của người bên cạnh. Nhưng lúc này không ai bận tâm xem anh định làm gì, vì ánh mắt mọi người đều đang bị hấp dẫn bởi “ngôi sao lấp lánh”.

Lúc Thượng Quân Trùng đặt cái khay xuống bàn, trống ngực Từ Nam Phương đập càng nhanh, “ngôi sao lấp lánh” đột nhiên phát ra thứ ánh sáng đỏ chói mắt mà không một ngọn đèn nào có thể thắp sáng được như thế. Mọi người đều cảm nhận được luồng sáng của khối thiên thạch, tia sáng chói chang như ánh mặt trời phát ra từ sâu bên trong.

Hội trường xôn xao, kể cả những chuyên gia do hãng đấu giá mời tới cũng bất ngờ tới độ, họ đều không thể lý giải được. Phóng viên càng thêm sôi sục, hiện tượng thần bí này diễn ra trước mặt bao nhiêu người chính là tin tức hấp dẫn mọi người nhất. Những người tới tham gia đấu giá lúc này ngoài việc cảm nhận sức mạnh khiếp sợ kia ra thì dường như không hề có phản ứng với bất kỳ thứ gì khác.

Từ Nam Phương vô cùng lo lắng, cô biết rõ thứ ánh sáng màu đỏ kia tượng trưng cho điều gì, cô đã từng trông thấy nó một lần, vền vẹn chỉ một lần, ngay trước lúc vượt thời gian cô đã bị dải ánh sáng đó bao phủ quanh cơ thể.

Lúc này, cô lại được trông thấy nó, Từ Nam Phương liêu mạng xông vào luồng sáng đỏ kia, khiến ngay cả Diệp Phi Vũ đang tóm lấy cô cũng bị kéo đứng dậy theo, cơ thể rời khỏi chỗ ngồi, đi theo cô.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp đi lên phía trước thì nhân viên ở đó đã chặn cô lại. Thượng Quân Trùng cũng đã đi xuống tới nơi, Từ Nam Phương chỉ liếc qua anh, ánh mắt tiếp tục dừng trên khối thiên thạch. “Ngôi sao lấp lánh” vẫn phát ra luồng sáng đỏ rực nhưng đã không còn lóa mắt như lúc đầu mà dần dần trở nên dịu xuống. Trái tim đang đập thình thịch của Từ Nam Phương cũng dần trở lại bình thường. Cô bình tĩnh lại, rất muốn cầm khối thiên thạch ấy trong tay, nhưng không có cách nào đi lên sân khấu.

Thượng Quân Trùng lướt qua Từ Nam Phương, cứ như chưa hề quen biết, anh đi thẳng tới bên cạnh Diệp Phi Vũ, vỗ vai anh ta ý bảo ra ngoài nói chuyện.

Diệp Phi Vũ đành để Từ Nam Phương ở lại một mình, đi theo Thượng Quân Trùng ra ngoài cửa.

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trùng muốn hỏi Diệp Phi Vũ điều gì, đơn giản chỉ là anh muốn biết vì sao cô và Diệp Phi Vũ lại cùng nhau xuất hiện ở đây. Dù có tò mò đến mấy thì anh cũng nhất định không hỏi cô.

Sau khi hai người họ đi ra, luồng sáng mà “ngôi sao lấp lánh” phát ra cũng chậm rãi tiêu tán. Mọi người dần lấy lại trạng thái bình thường. Từ Nam Phương đành quay lại chỗ ngồi theo yêu cầu của nhân viên.

Chỉ có điều, nếu như lúc trước cô còn bán tin bán nghi về việc khối thiên thạch có thể giúp cô quay về quá khứ thì lúc này, sau khi được trông thấy luồng sáng đỏ ấy, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi kỳ lạ mà nó mang lại cho linh hồn cô, khiến cô có cảm giác mình lại được vượt thời gian, cô đã có thể khẳng định tới hai trăm phần trăm rằng, chỉ cần cầm được khối thiên thạch trong tay thì nhất định cô có thể trở về.

Từ Nam Phương còn chưa kịp nghĩ thông vì sao khối thiên thạch lại đột ngột xuất hiện điều dị thường, chưa kịp dự tính phương hướng và giờ thì cả hội trường đã lại “đậy sóng”. Người ta ào ào trả giá mua “ngôi sao lấp lánh”, sau khi tận mắt chứng kiến ma lực của khối thiên thạch, mọi người đều không hề tiếc rẻ mà dốc vốn ra mua.

“Hai trăm triệu!”

“Hai trăm hai mươi triệu!”

“Hai trăm năm mươi triệu!”

Các đại gia thì nhau giơ bảng lên. Từ Nam Phương nghe những cái giá họ trả, những con số cách xa tầm với của cô cực hạn, cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Bốn trăm triệu.”

Ai đó vừa tung đòn sát thủ. Khi Diệp Phi Vũ quay vào hội trường thì “ngôi sao lấp lánh” đã từ một trăm năm mươi triệu được đẩy lên bốn trăm triệu.

Từ Nam Phương kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, ánh mắt nhẹ lướt qua Thượng Quân Trùng vẫn đang đứng ngoài cửa, một nhân viên của anh đi vào hội trường, đến bên cạnh nhân viên của hãng đấu giá rí tai mấy câu.

Từ Nam Phương không kiềm chế được lên tiếng hỏi: “Anh ấy đi rồi à? Anh nói gì với anh ấy?”.

Diệp Phi Vũ mất một lúc mới hiểu ra Từ Nam Phương đang hỏi về Thượng Quân Trùng. Anh ta cười cười: “Yên tâm, không liên quan tới cô đâu. Dù sao thì ở đây cũng không có ai muốn nghe cậu ấy hát”. Từ Nam Phương cười gượng, dù Thượng Quân Trùng rời khỏi đây vì nguyên nhân gì đi nữa thì cũng là vô trách nhiệm và trẻ con.

“Bảy trăm triệu!”, khi con số kia lọt vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô chợt rung mình. Bảy trăm triệu? Cả hội trường cũng phải ồ lên.

Khối thiên thạch này dù có kỳ diệu đến đâu cũng chỉ là một hòn đá, bảy trăm triệu có thể làm được bao nhiêu việc, có thể mang lại cho nhà tư bản bao nhiêu lợi nhuận, những thương nhân có mặt ở đây hôm nay trong lòng đều có thể tính toán được.

“Điên rồi! Điên thật rồi! Một hòn đá mà mua những bảy trăm triệu?”, đám phóng viên lập tức xôn xao. Ngay cả người chủ trì và nhân viên hãng Thụy Âm cũng vã mồ hôi. May mà khối thiên thạch không được ai đó cầm trên tay, nếu không thì sợ rằng nghe thấy cái giá kia, người ta đã run tay làm rơi xuống đất rồi.

Từ Nam Phương nhìn về phía trước, nghe thấy người chủ trì hô lên bằng giọng run run: “Số một trả bảy trăm triệu, bảy trăm triệu lần thứ nhất, bảy trăm triệu lần thứ hai...”.

Tấm bảng giơ cao ở hàng ghế đầu ra giá bảy trăm triệu kia chính là người nhà họ Hạ mà phóng viên nhắc tới. Giá thầu mà họ đưa ra khiến cả hội trường bên dưới phải rì rầm bàn tán, có lẽ đám thương nhân đều cho rằng khối thiên thạch kia không đáng giá bảy trăm triệu, nhưng nhà họ Hạ lắm tiền mạnh miệng, không hổ danh hình ảnh thế lực tài phiệt lớn nhất Trung Quốc mà tất cả mọi người ở đây đều biết.

Trong khi tất cả mọi người đều coi khối thiên thạch đó sắp trở thành món đồ mà người phụ nữ kia có thể dễ dàng lấy đi được thì một nhân viên đột nhiên từ phía sau đi lên sân khấu, đưa cho MC một mảnh giấy rồi thì thầm điều gì đó.

Người MC mặt biến sắc, nâng ống tay áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Ông ta liếc nhìn mấy người nhà họ Hạ ngồi hàng ghế đầu. Từ Nam Phương nhướn mày, không hiểu xảy ra chuyện gì. Còn vị MC kia có vẻ đang cố gắng hết sức để duy trì nụ cười trên mặt, ông ta lắp bắp: “Thật xin lỗi, các vị, vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại của lão vương gia nhà họ Hạ, lão vương gia nói trả giá một tỷ tệ! Có giá nào cao hơn một tỷ không?”.

Thông báo này một lần nữa khiến cả hội trường nổ tung. “Trời ơi! Thật sự là họ Hạ? Lại còn là lão vương gia nhà họ Hạ? Thật không thể tin được!”

“Không phải chứ? Như vậy cũng được sao? Đấu giá qua điện thoại? Mấy người ngồi trên kia chẳng phải người nhà họ Hạ sao? Bọn họ trả bảy trăm triệu đã có thể mua được rồi, sao còn phải phí phạm thêm ba trăm triệu nữa? Có phải giàu đến mức phải đốt tiền rồi không?...” , mấy phóng viên phía sau lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Lão vương gia nhà họ Hạ thì khác người thôi rồi, cô xem mỗi năm thủ tướng đều phải đến tận nhà họ Hạ thăm hỏi ông ta, haizzz, người ta có nhiều tiền để đốt, vốn dĩ mua khối đá kia đã là đốt tiền rồi, hiện giờ cô xem, chỉ những một tỷ, toàn thế giới đều bị chấn động ấy chứ, vụ PR này xem ra đem lại hiệu quả và lợi ích không hề ít.”

Đã không còn ai trả giá cao hơn một tỷ. Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn những người ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Bọn họ cũng không có bất cứ hành động gì. Thật sự là một chiêu trò PR tên tuổi hay quan hệ gia đình họ có bất hòa, Từ Nam Phương không đoán ra được.

Cô chỉ biết, sau khi MC gõ cái búa xuống, tuyên bố “ngôi sao lấp lánh” đã thuộc về lão vương gia nhà họ Hạ, cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải vào nhà họ Hạ cho bằng được, nhất định phải lấy được khối thiên thạch đó từ trong tay họ.

***

Không đợi những món đồ khác được rao bán, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đã đi ra ngoài. Lúc ngồi lên xe, Từ Nam Phương không do dự mà nói: “Anh có thể giúp tôi một việc được không?”.

Cô vừa nói xong, Diệp Phi Vũ đã giơ tay lên, ý bảo cô không cần phải nói tiếp: “Nếu cô muốn tôi giúp cô vào được nhà họ Hạ thì sợ rằng tôi không giúp nổi cô rồi”.

“Vì sao?”, Từ Nam Phương không ngờ Diệp Phi Vũ lại lật lọng, rõ ràng lúc trước anh ta đã đồng ý giúp cô lấy lại khối thiên thạch, mặc dù đó không phải nghĩa vụ của anh ta. “Anh hối hận rồi ư?”, cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, muốn biết điều gì đã khiến anh ta thay đổi ý định.

Về mặt Diệp Phi Vũ trở nên xa xăm, thờ ơ nói: “Cho dù tôi có giúp được, cô cũng không thể làm gì được đâu. Nhà họ Hạ không phải ai cũng dễ dàng bước chân vào được, thậm chí nhà họ Hạ có những ai, diện mạo ra sao vẫn còn là một câu hỏi. Những người bình thường chỉ biết, gia tộc họ Hạ rất lớn, lớn đến mức trên thế giới này không một ai chống lại họ được”.

“Vậy còn hai người ngồi trên hàng ghế đầu vừa nãy? Chắc cũng là người nhà họ Hạ phải không? Nếu tôi nhớ không nhầm, đó chính là hai người anh đã bắt gặp buổi tối hôm ấy, anh nói họ là bạn của anh. À, không biết là bạn anh hay bạn Thượng Quân Trùng?” Từ Nam Phương nói trúng mục tiêu, “Tôi biết anh không phải một người đơn giản, mặc kệ họ là bạn anh hay bạn Thượng Quân Trùng, anh nhất định có cách giúp tôi quen biết với họ, đúng rồi, gia đình họ lớn như vậy, chắc là phải cần tới người hầu chứ?”.

Diệp Phi Vũ lạnh lùng nhìn cô: “Cô muốn vào nhà họ Hạ làm người hầu? Người phụ nữ ban nãy là con dâu của lão vương gia, là tam phu nhân. Cô suy nghĩ cho kỹ, liệu có phải chỉ cần vào được nhà họ Hạ là được hay không? Tôi có thể nghĩ cách giúp cô vào, nhưng sau này cô đừng hối hận”.

Từ Nam Phương biết câu nói của Diệp Phi Vũ có hàm ý khác, thậm chí có thể nghe ra được nó báo hiệu một điều không tốt. Nhưng cô không có tâm trạng để suy đoán lời nói của Diệp Phi Vũ hay suy đoán rốt cuộc người phụ nữ kia có quan hệ như thế nào với Thượng Quân Trùng. Chỉ cần cô do dự một giây cũng sẽ để lỡ mất cơ hội bước chân vào nhà họ Hạ.

“Được, tôi sẽ không hối hận. Cảm tạ anh đã cho tôi cơ hội này”, Từ Nam Phương từng câu từng từ nói rõ ràng.

Diệp Phi Vũ thờ ơ cười: “Không hối hận thì tốt”.

***

Gia tộc họ Hạ ở thành phố T trước đây vốn dĩ đi theo cuộc khởi nghĩa nông dân của Lý Tự Thành tiến vào Bắc Kinh tiêu diệt nhà Minh, về sau Ngô Tam Quế lại dẫn quân Thanh nhập biên ải, nhà họ Hạ lựa thời lựa thế, rồi bỏ đội quân nông dân, đầu hàng và đi theo nhà Thanh, trở thành đội quân tiên phong của nhà Thanh khi mới vào làm chủ vùng Trung Nguyên.

Thuận Trị lần thứ hai đăng cơ ở Bắc Kinh, liền phong Hạ gia làm Vương, chức vị truyền từ đời này sang đời khác, đất đai cũng được phong một vùng rộng ở thành phố T. Hiện giờ triều Thanh đã diệt vong, tước vị Vương gia cũng đã tan thành mây khói, nhưng thế lực của nhà họ Hạ vẫn còn tồn tại, có lẽ còn lớn mạnh hơn cả trước kia, thế nên mặc dù họ không còn là vương công quý tộc gì, nhưng một vài kẻ “học đòi văn vẻ” vẫn quen gọi cụ lớn nhà họ Hạ là lão vương gia.

Người phụ nữ mà Từ Nam Phương muốn gặp chính là tam phu nhân của nhà họ Hạ, chàng thanh niên tóc dài là con trai duy nhất của tam thiếu phu nhân, tên là Hạ Giáng Tư. Đó là tất cả những gì mà Diệp Phi Vũ biết được, anh ta cũng đã thuyết phục được tam phu nhân giữ lại Từ Nam Phương bên cạnh làm người hầu.

Diệp Phi Vũ vừa đưa Từ Nam Phương tới cửa nách của một khu nhà rộng đã thấy một người hầu mặc trường bào màu xám đi ra. Bộ trường bào ông ta mặc cũng giống với những người hôm qua xuất hiện tại buổi đấu giá, chỉ có điều tuy kiểu dáng như nhau nhưng chất vải lại có sự khác biệt rất lớn. Trang phục của những người hầu hôm qua được may từ gấm hoa loại thượng hạng, còn người này hôm nay chỉ mặc đồ tơ lụa hạng trung. Hóa ra nhà họ Hạ chẳng qua là tô son trát phấn cho người ngoài xem.

Từ Nam Phương tủm tỉm cười, nghĩ tới việc tam phu nhân nhà họ Hạ xuất hiện trong bộ dạng như vậy. E rằng những phóng viên kia nói không sai, họ Hạ chẳng qua chỉ đang ra oai cho thiên hạ nhìn, khiến cho lần đầu tiên người nhà họ Hạ xuất đầu lộ diện phải thật gây xôn xao.

***

Từ Nam Phương xuống xe, Diệp Phi Vũ cười đầy bí hiểm: “Cô tự lo liệu cho bản thân, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ”.

Nói xong, anh ta nghênh ngang bỏ đi.

Từ Nam Phương để lại toàn bộ đồ đạc của mình cho Diệp Phi Vũ trông giữ, đi theo người hầu kia vào trong cửa, vừa đi vừa quan sát cũng nhận ra được một vài điều. Phủ này mang phong cách kết hợp nam bắc điển hình, lấy nét cân xứng hài hòa của kiến trúc phương Bắc, còn có một khu sơn thủy quanh co đặc trưng của vùng Giang Nam, đi được mấy bước sẽ trông thấy một cây cầu nhỏ, một cái chòi nghỉ chân chơi đàn, không làm mất đi vẻ uy nghi, lại phẳng phất vài nét mềm mại, xinh đẹp.

Người đàn ông kia đưa Từ Nam Phương đi đến một khu vườn trưng bày rất nhiều hòn non bộ đủ kiểu dáng, đủ kích cỡ, lúc thì đặt ở cạnh bờ ao, lúc lại nằm giữa cây cối um tùm. Những con tò he hình người gánh đòn gánh đang đi xuống núi trên những bậc đá ngoằn ngoèo với vẻ mặt đầy ưu tư, còn có một con hạc trắng đang sải cánh bay từ khe núi ra.

Căn phòng chính giữa khuôn viên treo một bức hoành phi khắc bốn chữ “vô dĩ du thử”. Từ Nam Phương mỉm cười, non bộ ở đây chắc chắn đã thu thập tất cả những hòn non bộ trên trời dưới đất. Chỉ có điều non bộ chẳng qua là để trang trí, khiến cho khuôn viên thêm tình thơ ý họa, hiện giờ, chủ nhà dựa vào thân phận mà làm cao, lấy cảnh đẹp này để khoe khoang quả là nực cười.

Người đàn ông áo tro ra hiệu Từ Nam Phương đứng đợi bên ngoài rồi kéo tấm màn hình màn hình ra, khom lưng đi vào trong. Một lúc sau, ông ta đi ra, vẫy tay với Từ Nam Phương, bảo cô đi vào.

Trong phòng mát mẻ, cách bày trí cũng trùng khớp với tưởng tượng của Từ Nam Phương, theo phong cách cổ xưa, mặc dù có phần làm điệu làm bộ, nhưng cô vẫn thấy khá thích mắt, có cảm giác thân thuộc.

Người hầu đưa cô vào gian nhà hướng đông, trong phòng có một người phụ nữ đang nghiêng người dựa vào cái kệ trên chiếc giường đơn, tay cầm cuốn sách. Bên cạnh có một cô gái trẻ xoa bóp chân cho bà ta.

Lúc Từ Nam Phương đi vào, người đàn ông mặc áo tro liền khom người, cung kính nói với người phụ nữ kia:

“Phu nhân, người đến rồi”.

Chương 19

CẬU ẤM NGỒ NGƯỢC

Người phụ nữ này chắc hẳn là tam phu nhân, nghe thấy người hầu thông báo, bà ta mới chậm rãi bỏ quyển sách trong tay xuống, nhìn về phía Từ Nam Phương. Từ Nam Phương này giờ vẫn đang cúi gằm đầu, dáng vẻ rụt rè khiêm tốn. Thông thường, chủ nhân lúc nào cũng muốn người hầu của mình cẩn trọng dè dặt, hiểu phép tắc. Thái độ biết thân biết phận của Từ Nam Phương có lẽ sẽ tạo được ấn tượng ban đầu cho tam phu nhân.

Tam phu nhân lên tiếng: “Ngẩng đầu lên cho ta xem”. Giọng nói êm tai nhưng đầy uy phong, Từ Nam Phương chậm chạp ngẩng đầu, nhìn lướt qua bà ta bằng ánh mắt cung kính nhưng không mất đi sự linh hoạt, rụt rè nhưng không mất đi sự chín chắn, vẻ mặt bình tĩnh đánh giá người phụ nữ đối diện.

Tam phu nhân mặc bộ đồ gấm màu xanh lục, kiểu cách Đông Tây kết hợp, phần giữa ống tay áo rộng thùng thình, cổ tay lại được thắt nhỏ lại, chung quanh khảm nhụy hoa màu xanh lam, cổ áo khá trễ, để lộ làn da trắng nõn nà. Mái tóc của bà ta cũng không được búi lên gọn gàng, thậm chí so với hôm đầu giá, hôm nay bà ta ăn vận có phần tùy ý.

Gương mặt tam phu nhân khá gọn, có lẽ thời trẻ là một thiếu nữ xinh đẹp, tuy nhiên dù có giữ gìn và chăm sóc thế nào thì năm tháng vẫn để lại dấu vết trên khuôn mặt thanh tú ấy.

Ánh mắt đăm chiêu của tam phu nhân dừng trên người Từ Nam Phương, nở một nụ cười nhạt: “Ngoại hình rất khá”, bà ta ngồi thẳng người, “Tên gì?”.

Từ Nam Phương cung kính đáp: “Thưa phu nhân, họ Từ, tên Nam Phương”.

Có lẽ cách trả lời của cô khiến tam phu nhân khá hài lòng, bà ta mỉm cười: “Có vẻ khôn khéo, mặc dù tên không hay cho lắm nhưng lại dễ nhớ, từ giờ ta cứ gọi cô là Nam Phương đi”. Từ Nam Phương tỏ ý nghe theo, trong lòng nghĩ rằng chắc có thể dễ dàng được giữ lại nhẹ nhàng như thế.

Tam phu nhân lại hỏi cô biết làm việc gì, Từ Nam Phương đáp chỉ cần được ở lại, cực nhọc đến mấy cũng không sợ. Tam phu nhân cười: “Cô nói năng được lòng người như vậy, cho làm công việc cực nhọc chẳng phải lãng phí rồi sao?”. Nụ cười của bà ta trở nên thâm sâu khó hiểu.

Bà ta vẫy tay với Từ Nam Phương, ra hiệu bảo cô tới gần, sau đó cầm lấy tay cô, tỉ mỉ quan sát, không biết trong lòng bà ta đang nghĩ gì. Một lúc sau, bà ta quay sang bên cạnh nói với người đàn ông mặc áo màu tro: “Mang hợp đồng ra đây”.

Ông ta dâng lên hai tờ giấy, tam phu nhân đưa cho Từ Nam Phương rồi nói: “Cô đọc cho kỹ, nếu đã bước chân vào nhà họ Hạ làm người hầu, trong bất cứ trường hợp nào cũng phải tuân thủ đúng quy củ phép tắc”.

“Không cần xem đâu, Nam Phương có thể đi theo phu nhân đã là có phúc lớn rồi.” Từ Nam Phương đưa lại hai tờ giấy cho bà ta.

Tam phu nhân cười: “Cô vẫn nên đọc kỹ đi, người hầu có phép tắc của người hầu, làm việc ba ngày thì được nghỉ một ngày, có thể gộp lại, tuy nhiên một khi cô đã ký hợp đồng thì trong vòng năm năm cô sẽ là người nhà họ Hạ, nói cách khác, là người của Hạ Liễu Thi Vân tôi. Nói khó nghe một chút, cô sống là người của tôi, chết cũng là ma của tôi! Cô suy nghĩ cho kỹ đi”.

Từ Nam Phương không do dự lập tức ký tên rồi điểm chỉ. Tam phu nhân cười mỉa: “Nghe nói cô rất cần tiền”, rồi bà ta quay sang nói với một người hầu chừng năm mươi tuổi đứng bên cạnh: “Nhân Hỷ, lát nữa đưa trước cho Nam Phương ba trăm nghìn, nếu không đủ thì nói lại với tôi”.

Từ Nam Phương ngây người, chẳng lẽ Diệp Phi Vũ đưa ra lý do như vậy? Cô lập tức tỏ ra cảm kích, rồi rít nói: “Đủ rồi ạ, đủ rồi ạ, cảm ơn phu nhân, cảm ơn phu nhân...”.

Nhà họ Hạ quả nhiên là đại gia, mặc dù Từ Nam Phương không biết tiền công của người ở thời buổi này là bao nhiêu nhưng khi cô theo người đàn ông tên Nhân Hỷ đi tới khu nhà dành cho người ở để lấy tiền, trông thấy khu nhà rộng rãi sáng sủa, mỗi người một phòng có nhà vệ sinh riêng, điều hòa, bình nóng lạnh đều có, trong lòng cô thầm nghĩ, đời sống người hầu thời buổi này so với trước kia được cải thiện hơn rất nhiều.

Tam phu nhân dường như vẫn chưa nghĩ ra để Từ Nam Phương đảm nhận công việc gì, đến khi Từ Nam Phương đã thay quần áo xong, đi theo Nhân Hỷ thăm quan toàn phủ một lượt cho quen đường đi lối lại. Nhân Hỷ vừa giới thiệu từng khu vực cho Từ Nam Phương, vừa nói rõ quy củ phép tắc của người làm ở đây. Từ Nam Phương ghi nhớ kỹ trong đầu.

Người hầu ở đây được phân cao thấp, Nhân Hỷ xem như chức vị cao nhất, được phân biệt bởi trang phục màu xanh da trời, thực ra có bốn người như vậy, thứ nhì là trang phục màu tro, có công việc cụ thể; cuối cùng là những người hầu mặc áo dài màu vàng đất, làm những việc vụn vặt, hầu như có thể bắt gặp ở bất cứ đâu trong sân. Phụ nữ cũng được phân cao thấp như vậy.

Trong phòng của tam phu nhân có bốn người hầu chức cao nhất, hai nam hai nữ.

Hai cô gái đều là người ở bên cạnh hầu hạ tam phu nhân, một cô tên là Liên Hương, một cô tên Liên Trân. Nhân Hỷ đưa Từ Nam

Phương đi dạo một vòng xong, lại đưa cô tới trước mặt tam phu nhân.

Bà ta lúc này đã thay một bộ quần áo thoải mái, dễ vận động, ngồi trên tấm nệm đặt giữa một bãi cỏ trống rộng rãi, thoáng mát, mắt nhắm nghiền, hai tay chậm rãi mở ra, vươn dài, một chân từ từ duỗi về sau. Từ Nam Phương lặng yên quan sát tam phu nhân vận động thân thể, một lúc sau bà ta lại đổi tư thế khác, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tất cả người hầu nữ đều đứng khá xa, thậm chí cả chim cũng không dám đậu xuống bãi cỏ mà tản ra xung quanh kiếm ăn. Từ Nam Phương không biết tam phu nhân đang làm gì, nhưng cũng không hỏi, chỉ một mực đứng đợi đến khi bà ta mở mắt và đứng dậy. Liên Hương cầm một chiếc khăn mặt tơi, giúp tam phu nhân lau mồ hôi, tam phu nhân bất ngờ giật chiếc khăn, tức giận nói: “Ai bảo cô dùng khăn này? Cô không trông thấy trên khăn có hình con hổ à? Cô quên điều cấm kỵ nhà họ Hạ rồi hả?”.

Mặt tam phu nhân biến sắc khiến Liên Hương khiếp sợ, cô ấy cúi đầu, lắp bắp giải thích: “Liên Hương nghĩ đâu sao cũng đang ở trong vườn, không ai trông thấy...”.

“Không ai?”, tam phu nhân cực kỳ bức bối với cách giải thích của Liên Hương, “Cô không trông thấy trong này vẫn còn một căn phòng sao? Lập tức quay về thành phố T cho tôi! Tôi đã nói với các người rồi, từng lời nói, từng hành động đều phải cẩn thận không để lại kẽ hở!”. Liên Hương đã sợ hãi đến mức không nói được lời nào nữa, tam phu nhân mới quay người.

Bà ta không hề thị uy với Từ Nam Phương mà ngược lại, vui vẻ hòa nhã nhìn cô, thuận miệng hỏi: “Nam Phương, cô từng tập yoga bao giờ chưa?”.

Bấy giờ Từ Nam Phương mới chợt hiểu ra, vừa rồi tam phu nhân ngồi đó một lúc lâu hóa ra là tập yoga. Cô cũng biết môn yoga này, nó có tác dụng tương đương với tập dưỡng sinh truyền thống, nhưng vừa này cô không nhận ra tam phu nhân đang tập yoga. Dù sao đã bốn trăm năm rồi, cơ mà ngay cả một môn có lịch sử mấy ngàn năm cũng bị biến đổi.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa, không được biết những thứ này”.

Tam phu nhân cười nói: “Tôi thấy không phải, so với những người khác cô còn giỏi hơn nhiều”. Ánh mắt sắc bén của bà ta phóng về phía Từ Nam Phương, cô chỉ có thể im lặng không nói, còn chưa hiểu rõ con người bà ta nên cô vẫn phải giấu tài.

Tam phu nhân nhận lấy ấm trà trong tay Liên Trân, uống một ngụm, không biết đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại quay đầu nói với Liên Trân: “Sau này không tập yoga nữa, lão gia không thích trò này”.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra, tất cả mọi thứ ở cái nhà này đều phải xoay quanh lão vương gia. Chỉ vì sở thích của một mình ông ta mà nhà họ Hạ trên dưới đều phải nhất nhất làm theo, duy trì cách sống truyền thống.

Từ Nam Phương vừa nghĩ vừa đi theo tam phu nhân vào khu vườn đá. Đi đến cửa, tam phu nhân bỗng nhiên dừng chân: “Nhân Hỷ, thiếu gia về chưa?”.

“Vừa về ạ”, Nhân Hỷ cung kính đáp.

Tam phu nhân tiếp tục cất bước, không quên dặn dò thêm: “Gọi thiếu gia tới gặp tôi”.

***

Lúc Hạ Giáng Tư tới nơi thì tam phu nhân đã lại thay một bộ đồ khác cực kỳ đúng phép tắc, từ đầu đến chân, từ khuy cổ đến vạt áo, đến đồ trang sức, mỗi phụ kiện đều được dùng cẩn thận, nếp vải phẳng phiu.

Từ Nam Phương lơ mơ đoán ra được sở thích thật sự của tam phu nhân. Bà ta vốn không kiêng kị gì văn hóa phương Tây, nhưng vì trong phủ này, kiến trúc, màu sắc, lẫn trang trí đều nồng đậm mùi vị truyền thống, nên cứ mỗi lần gặp gỡ trang trọng, bà ta đều sẽ ăn mặc đúng phong tục Trung Quốc.

Chỉ như vậy cũng đủ chứng tỏ nhà họ Hạ là một gia tộc bảo thủ nhưng chưa hề suy tàn. Vừa rồi nghe giới thiệu quy củ phép tắc trong nhà này mà Từ Nam Phương đã cảm thấy choáng váng. Tam phu nhân sinh ra là để làm con dâu nhà họ Hạ, đương nhiên phải tuân thủ chặt chẽ những lễ nghi rườm rà của nhà họ Hạ, ngay cả gặp con trai mình cũng phải nghiêm chỉnh, không dám mặc quần áo lúc này.

Lần này, Từ Nam Phương rốt cuộc đã nhìn cận cảnh Hạ Giáng Tư, khuôn mặt dễ nhìn như thiên sứ rút xuống trần gian khiến người khác vừa nhìn đã thấy đáng yêu. Thế nhưng trên mặt cậu ta còn toát lên một vẻ lạnh lẽo, ánh mắt sáng nổi gân đỏ, giống như đã thức trắng một đêm, dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, bất cần đời, chính cái dáng vẻ ấy đã làm giảm vẻ đẹp của đôi mắt đi một nửa.

Giống như Từ Nam Phương tưởng tượng, trong tay cậu ta đang bế con mèo Ba Tư lông trắng. Con mèo ngoan ngoãn cuộn mình trong vòng tay cậu ta, mắt lim dim như còn ngái ngủ.

Tam phu nhân trông thấy con trai, sắc mặt nhất thời sa sầm lại, chờ sau khi Hạ Giáng Tư cúi chào kèm theo câu chào “Mẹ!” giữa cái ngáp uể oải, bà ta liền nổi cơn thịnh nộ: “Trong mắt mày còn người mẹ này hả?”.

Hạ Giáng Tư không đáp lại, vẻ mặt vẫn ủ rũ buồn ngủ, không mấy may để tâm tới sự giận dữ của tam phu nhân, có lẽ đã quen như cơm bữa rồi.

Từ Nam Phương bình thần quan sát hai mẹ con họ, vẻ mặt tam phu nhân càng thêm nặng nề: “Tối qua mày đi đâu?”.

Hạ Giáng Tư lại ngáp một cái: “Ngủ trong phòng”.

“Ngủ?”, tam phu nhân đập bàn, khiến con mèo trong tay Hạ Giáng Tư giật thót mình tỉnh dậy, tròn xoe mắt nhìn với vẻ cảnh giác.

“Ngủ là cái gối phải không?”, tam phu nhân hừ lạnh, “Lúc mẹ nói chuyện với mày, mày bỏ ngay con súc sinh kia xuống!”.

Hạ Giáng Tư nhú mào, càng ôm chặt con mèo trong tay. Thái độ bất kính, ngỗ ngược của cậu ta lập tức khiến tam phu nhân thêm phần nộ, bà ta chỉ tay vào Hạ Giáng Tư, nhưng lại nói với Từ Nam Phương: “Nam Phương, mang con mèo kia lại đây! Mau!”.

Giọng nói nghiêm nghị của bà ta khiến Từ Nam Phương không dám chậm trễ dù chỉ nửa giây, cô bước lên phía trước, Hạ Giáng Tư vội vàng khom người, dang tay ra muốn ôm con mèo lại.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn Từ Nam Phương, đột nhiên cười: “Ồ, người mới hả? Chưa gặp bao giờ! Cô thật xinh đẹp!”.

Cậu ta không nói gì còn tốt, đằng này lại dám buông lời chọc ghẹo trước mặt mẹ mình, không coi bà ta ra gì, tam phu nhân tức giận đến mức không màng hình tượng, cầm tách trà hất thẳng vào chân con trai, cái tách rơi xuống đất vỡ tan, trà bắn tung tóe: “Hỗn xược! Mày thực sự muốn làm mẹ mày tức chết hả? Biết đường lập tức cút về thành phố T cho mẹ!”.

Nghe tới thành phố T, Từ Nam Phương đột nhiên trở nên căng thẳng, cô vội cúi đầu, tay vẫn ôm con mèo, nói: “Thiếu gia giao con mèo cho tôi đi”.

Mặc kệ lời cảnh cáo của tam phu nhân, Hạ Giáng Tư chớp mắt, mỉm cười lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, gí sát mũi vào người cô: “Cô thơm quá! Dùng nước hoa gì thế? À, muốn bế Tiểu Bạch thì cứ bế đi!”. Hạ Giáng Tư đột nhiên trở nên rộng rãi.

Từ Nam Phương thẫn thờ dài một hơi, chỉ coi mấy lời trêu đùa của cậu ta như gió thoảng bên tai nhưng tam phu nhân thì đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói với Nhân Hỷ: “Từ bây giờ trở đi phải người đi theo thiếu gia, không có sự cho phép của tôi thì không được để thiếu gia rời khỏi phòng nửa bước!”.

Nhân Hỷ trộm nhìn Hạ Giáng Tư, muốn nháy mắt ra hiệu cho cậu ta nhưng Hạ Giáng Tư vẫn tiếp tục ngỗ ngược: “Mẹ có tư cách gì mà giam lỏng con? Tháng trước con đã tròn mười tám tuổi rồi! Theo luật pháp Trung Quốc, con đã có đủ năng lực hành vi dân sự, mẹ không có quyền cản trở tự do của con”.

Từ Nam Phương đứng bên cạnh cậu ta, ngoài mặt thản nhiên không biểu cảm nhưng trong lòng lại cười thầm, tên Hạ Giáng Tư này còn muốn nói chuyện đạo lý với cả mẹ mình nữa sao!

Quả nhiên, tam phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ với cái lý lẽ của con trai mình, bà ta lại lệnh cho Nhân Hỷ: “Thiếu gia thích thế nào thì làm thế đi! Ông đi điều tra cho tôi tới qua thiếu gia tụ tập với đám lêu lổng nào? Sai người đánh bọn chúng tới mạng cho tôi, xem bọn chúng còn dám xúi bẩy thiếu gia hay không?”.

Nhân Hỷ có vẻ như muốn nói đỡ cho Hạ Giáng Tư, khó xử mở miệng: “Phu nhân, thiếu gia một mình ra ngoài, Nhân Hỷ không biết thiếu gia đi với ai...”.

Ông ta còn chưa nói hết câu, ánh mắt sắc nhọn như mũi tên của tam phu nhân đã bắn thẳng vào ông ta: “Không biết? Không biết thì đánh toàn bộ những kẻ đã chơi cùng một chỗ với thiếu gia! Làm thế nào ông còn để tôi phải dạy sao? Nếu ông không làm thì có người khác làm!”.

Nhân Hỷ không dám nói nữa, đành vâng vâng dạ dạ nhận lệnh.

Lúc này Hạ Giáng Tư mới tái mặt, chằm chằm nhìn mẹ mình: “Mẹ dựa vào cái gì mà đòi đánh bạn con?”.

“Ai bảo chúng nó không dạy điều tốt cho mày?”, tam phu nhân đắc ý, “Con trưởng thành rồi, muốn làm gì cũng được, mẹ chỉ có thể quản người khác thôi! Sau này con ra ngoài chơi bởi với ai, mẹ liền đánh gãy chân kẻ đó!”.

Thấy Hạ Giáng Tư run rẩy, tam phu nhân đứng dậy, đi tới gần con trai, nửa khuyên răn, nửa uy hiếp: “Nếu con không muốn người khác bị liên lụy thì hãy ngoan ngoãn ở trong nhà học Quản lý cho tốt, nếu con dám dở trò trước mặt ông con, con tự biết hậu quả”.

Hạ Giáng Tư nghe những lời này của mẹ mình, đôi môi mông thoáng cái tái nhợt, cười lạnh lùng: “Mẹ ghét con vì con không có chí tiến thủ thì đừng có sinh con ra! Sinh ra rồi lại không hài lòng, sao không ra ngoài mà tìm thằng khác về làm con trai!”. Hạ Giáng Tư không chống lại được mẹ mình, chỉ có thể đầu vò mồm như thế. Cậu ta giành lại con mèo từ trong tay Từ Nam Phương, thuận tay đẩy cô một cái.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Hạ Giáng Tư lại giận cá chém thớt, trút giận lên người mình, cô không kịp phản ứng, lảo đảo ngã trên đất. Tam phu nhân lại càng tức giận: “Đỡ người ta dậy! Mày đúng là một đứa không có tiền đồ! Hỗn xược, vô dụng!”.

“Sao con phải đỡ?”, Hạ Giáng Tư cười khinh, “Con đâu có bất kính với mẹ, con làm gì sai sao?”.

Từ Nam Phương rùng mình, một đứa con trai ngỗ ngược, một bà mẹ coi con trai mình là công cụ, chỉ có điều những lúc chiến tranh, dường như người thua luôn là đứa con.

Từ Nam Phương chống cánh tay còn đau nhức nhắc người dậy: “Thiếu gia có bức tức gì cứ trút lên người Nam Phương, phu nhân cũng chỉ vì muốn tốt cho thiếu gia, sau này trưởng thành rồi thiếu gia sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phu nhân. Trên đời này làm gì có người làm mẹ nào lại không yêu thương con mình...”. Quan sát thấy thời cơ thích hợp, Từ Nam Phương liền tranh thủ lấy lòng tam phu nhân.

Quả nhiên, cô nói đỡ cho bà ta lại càng khiến cho Hạ Giáng Tư thêm bất mãn, nhưng đổi lại khiến tam phu nhân nhìn cô bằng một ánh mắt khác, thậm chí sự phẫn nộ cũng vơi đi phần nào.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng với Từ Nam Phương, lăm bằm gì đó trong miệng thì bị tam phu nhân liếc tới, quở trách: “Nam

Phương chỉ là một cô gái nông thôn nhưng còn hiểu chuyện hơn cả mày! Mày đúng là đã làm phí bao nhiêu năm đèn sách!”.

Hạ Giáng Tư bị mẹ dạy dỗ nửa ngày, mắt hết kiên nhẫn, hai hàng lông mày nhíu lại, cậu ta tới gần Từ Nam Phương, nụ cười giả tạo. Từ Nam Phương tóm chặt lấy vạt áo, cô biết rõ, mình nói đỡ cho tam phu nhân, Hạ Giáng Tư không dám xấc xược với bà ta thì sẽ trút giận lên đầu mình. Cô trông thấy nụ cười ác ý trên mặt cậu ta, vội vàng cúi gằm mặt, quý gối nói với vẻ đáng thương: “Thiếu gia, tất cả sai trái gì đều là lỗi của Nam Phương, nhưng tam phu nhân lúc nào cũng yêu thương, lo lắng cho thiếu gia, thiếu gia không nên đối đầu với phu nhân làm gì, đây là điều làm tổn thương những người làm cha mẹ nhất”. Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi.

Mọi người đều không ngờ Từ Nam Phương sẽ quỳ xuống, mặc dù gia đình này rất truyền thống nhưng hành lễ bằng quỳ gối như vậy cũng không nhiều. Hạ Giáng Tư kinh ngạc đến mức khựng chân lại, đứng ngây người.

Tam phu nhân đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương, nghiêng nhiên giơ tay tới trước mặt cô: “Nam Phương, đứng lên đi, cô sao phải làm vậy?”.

Từ Nam Phương lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn tam phu nhân. Bà ta nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, rồi lại nhìn con trai mình, tức giận nói: “Đồ vô dụng, chỉ biết bắt nạt người khác! Dọa người ta đến mức sợ phát khóc rồi đây này”.

Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ mẹ mình lại bảo vệ một người hầu như vậy. Ngay cả Từ Nam Phương cũng hết sức ngạc nhiên vì hiệu quả của việc mình giả vờ đáng thương, cô lắc đầu, dè dặt nói: “Không phải, không liên quan tới thiếu gia, chỉ vì Nam Phương từ nhỏ đã không có mẹ, được chứng kiến sự quan tâm, lo lắng của phu nhân dành cho thiếu gia nên nhất thời xúc động”. Sau đó, cô tiếp tục bất chấp hậu quả, khuyên can Hạ Giáng Tư: “Xin thiếu gia thứ lỗi cho Nam Phương cả gan nói mấy câu, thiếu gia thật sự có phúc mà không biết hưởng. Phu nhân trách móc thiếu gia nặng nề cũng chỉ vì mong muốn thiếu gia thành tài, nếu không thì sao phu nhân phải làm vậy?”.

Lời lẽ của cô lập tức khơi dậy sự đồng cảm của tam phu nhân, bà ta nắm tay Từ Nam Phương đến khi cảm thấy lòng bàn tay ấm lên mới buông ra, nhìn cô chan chứa sự dịu dàng. Rồi bà ta mỉm cười, trong ánh mắt toát lên vẻ bất đắc dĩ: “Nam Phương, tôi có thể tìm được một người như cô hầu hạ bên cạnh cũng coi như được an ủi phần nào”.

Chương 20

NGƯỜI HẦU TRI KỶ

Tam phu nhân lơ đãng lướt ánh mắt qua Hạ Giáng Tư và những người hầu khác, giống như muốn nói với họ rằng cô hầu mới Từ Nam Phương chính là tri kỷ của mình.

Từ Nam Phương cũng nhìn thoáng qua họ, nhận ra vẻ đố kỵ và khinh thường hiện rõ trên mặt hai người hầu thân cận nhất của tam phu nhân là Liên Trân và Liên Hương. Cô chợt nghĩ có phải bản thân đã quá lộ liễu hay không? Chỉ vì khi nghe tới thành phố T, trong lòng cô rất lo lắng, nên nhất thời tóm chặt lấy cơ hội, muốn tranh thủ chiếm được lòng tin của tam phu nhân, không ngờ lúc này lại bị người khác ghen ghét. Có điều, những lời cô vừa nói đã đem đến cho tam phu nhân sự an ủi và đồng cảm, dường như đã đâm trúng vào tâm tư sâu kín nhất của bà ta.

Từ Nam Phương mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp nghĩ thông đã thấy Hạ Giáng Tư tiếp tục tới gần mình, nụ cười ẩn ý của cậu ta khiến cô căng thẳng hẳn lên.

“Giáng Tư! Mày đừng có nghĩ tới chuyện làm khó Nam Phương!”, Tam phu nhân đã ra mặt giúp cô giải vây, đây chính là điều mà Từ Nam Phương muốn. Cô sợ hãi nhìn Hạ Giáng Tư, nhưng hàng lông mày nhăn nhú của cậu ta đã giãn ra, nụ cười xấu xa chợt biến thành dịu dàng, giọng nói không còn ngổ ngược nữa: “Nam Phương là người mẹ thích nhất, con sao dám làm khó?”.

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư, không đoán ra cậu ta ngầm ngầm ý đồ gì.

Không ngờ Hạ Giáng Tư lại trở nên ôn hòa với mình, cậu ta ôm con mèo Ba Tư đang lười biếng liếm móng vuốt, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng có thể nhận ra cậu ta đang giả vờ.

“Hơn nữa, những gì chị Nam Phương nói vừa rồi hình như cũng khiến tôi hiểu ra nhiều điều.” Hạ Giáng Tư cười với mẹ mình: “Mẹ, con cũng biết là mẹ muốn tốt cho con. Thật đấy, con biết con không nên đối đầu với mẹ khiến mẹ tức giận, sau này con sẽ không ra ngoài lêu lổng cùng bọn họ nữa”.

Tam phu nhân nghe Hạ Giáng Tư nói vậy thì lấy làm lạ, về hiểu chuyện và nghe lời của cậu ta khiến bà ta bán tín bán nghi dò hỏi: “Mày thật sự biết mẹ có nỗi khổ tâm?”

Không phải mày lại lừa mẹ đấy chứ?”.

Hạ Giáng Tư gật đầu, nhìn Từ Nam Phương, nói với vẻ vô cùng thành khẩn: “Đúng vậy, Nam Phương nói rất đúng, là con đang sống trong phúc mà không biết hưởng phúc, nếu phải đợi đến khi mất đi mẹ con mới biết quý trọng thì có phải đã quá muộn rồi không?”.

Tuy rằng câu nói của cậu ta không được dễ nghe cho lắm nhưng cũng khiến cho vẻ mặt tam phu nhân trở nên tươi tắn. Từ Nam Phương nhìn bà ta, thầm nghĩ, đúng là chỉ có người làm mẹ mới như vậy, con người ta không phải vì một hai câu nói mà đã nhanh chóng hối cải, tam phu nhân yêu thương con trai mình nên mới dễ dàng tin tưởng lời dối trá của cậu ta.

Cứ như thế cơ hội để Hạ Giáng Tư tiếp cận Từ Nam Phương càng thêm dễ dàng hơn. Cậu ta đặt con mèo Ba Tư vào lòng cô, Từ Nam Phương khó hiểu không dám nhận lấy. Con mèo kia ghénh đầu lên như muốn thu mình trong vòng tay của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư tỏ ra hồn nhiên: “Chị Nam Phương, Tiểu Bạch thích chị!”. Ý của cậu ta là muốn cô ôm lấy Tiểu Bạch.

Từ Nam Phương hết sức ngạc nhiên, ngây người đưa tay ra đón lấy Tiểu Bạch, trong lòng bất an, Hạ Giáng Tư chẳng qua đang diễn trò, cô không hiểu cậu ta muốn làm gì?!

Hạ Giáng Tư nói với tam phu nhân: “Mẹ xem Tiểu Bạch và chị Nam Phương có phải cũng rất có duyên không? Hay là mẹ để chị Nam Phương sang làm người hầu của con, à không, để chị Nam Phương quản lý con?”.

Từ Nam Phương suýt nữa đứng không vững, rốt cuộc đã hiểu Hạ Giáng Tư giở trò gì với mình. Hiện giờ cô đang có tam phu nhân làm lá chắn, nhưng nếu tới bên cạnh Hạ Giáng Tư làm người hầu cho cậu ta thì rõ ràng tam phu nhân trở thành nước xa không cứu được lửa gần, về cơ bản bà ta sẽ không thể kiểm soát được tình hình.

Từ Nam Phương nhìn tam phu nhân, bà ta cũng có vẻ không vừa ý: “Nam Phương rất hiểu lòng mẹ, mẹ không nỡ để cô ấy đi”.

Từ Nam Phương vội nói: “Đúng vậy thiếu gia, Nam Phương mới đến, nhiều phép tắc còn chưa hiểu hết, chỉ sợ sẽ hầu hạ thiếu gia không chu đáo”.

Hạ Giáng Tư vẫn không chịu buông tha: “Mẹ, mấy người hầu chỗ con đều không được việc gì cả, đâu có hiểu chuyện như chị Nam Phương? Mẹ, con cảm thấy chị Nam Phương và Tiểu Bạch rất hợp nhau, con sẽ sẵn sàng nghe lời chị ấy...”.

Từ Nam Phương nghiêng chặt răng, thủ đoạn của tên Hạ Giáng Tư này quả nhiên là vô lại, cô vừa nhìn đã biết hắn ta đóng kịch nhưng lại không thể vạch trần được, bằng không sẽ uống công lấy lòng tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư “tốt bụng” nhắc tới chuyện này, tam phu nhân miễn cưỡng gật đầu: “Kể ra thì cũng cần phải có một người đáng tin ở chỗ con! Nam Phương, cô nghĩ thế nào?”.

Từ Nam Phương khó xử nhưng vẫn kiên trì: “Có thể làm việc cho phu nhân đã là vinh hạnh của Nam Phương, Nam Phương chỉ lo mình vừa mới tới đây, không hiểu chuyện lại làm sai việc gì...”.

Cô còn chưa nói hết, cô gái tên Liên Hương đã tiến đến bên cạnh tam phu nhân, nói: “Phu nhân, nếu người ta đã không muốn đi, Liên Hương xin nguyên san sẽ với phu nhân. Liên Hương sẽ không bao giờ khước từ điều gì phu nhân sai bảo”.

Từ Nam Phương nghe ra giọng điệu châm chọc, gây sự của Liên Hương nhưng cũng không lên tiếng cãi lại. Tên Hạ Giáng Tư kia tuổi nhỏ mà tâm địa không hề tốt chút nào, cô đương nhiên không muốn ở bên cạnh cậu ta. Dù sao cậu ta cũng là con trai của phu nhân, một khi bị cậu ta hăm hại, cho dù cô hoá giải được thì Hạ Giáng Tư sẽ không bao giờ bị phạt nghiêm, còn nếu như bị “trúng chiêu” thì bị đuổi ra khỏi nhà là một kết cục tất yếu.

Nhưng việc Liên Hương tự tiến cử bản thân cũng không nhận được sự khen ngợi của tam phu nhân. Bà ta lườm Liên Hương, ánh mắt như cảm thấy Liên Hương có ý đồ riêng.

Tam phu nhân lại nhìn Từ Nam Phương, tươi cười nói: “Nam Phương, tôi rất yên tâm về cô, mặc dù mới tới nhà họ Hạ nhưng lại hiểu lễ nghi phép tắc hơn những người khác. Cô thay tôi trông coi Giáng Tư là tôi yên tâm rồi”.

Nụ cười của tam phu nhân khiến Từ Nam Phương không thể lẫn trốn.

“Nam Phương, cô chỉ việc thay tôi quản lý nó, nếu như nó làm sai việc gì cô cứ việc mắng nó, không cần nỗ lực. Biết chưa?”

Hạ Giáng Tư nghe thấy mẹ nói vậy, nổi tức giận trên mặt biến mất, thay bằng nụ cười tươi tắn nhìn Từ Nam Phương.

“Nam Phương? Thế nào? Có bằng lòng không? Nếu không thì tôi sẽ...”, tam phu nhân nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm.

Từ Nam Phương ra sức lắc đầu, sợ hãi nói: “Phu nhân, Nam Phương bằng lòng. Chỉ cần phu nhân giao phó, Nam Phương đều sẵn sàng làm!”. Cô ngẩng đầu, mỉm cười lại với Hạ Giáng Tư, sau đó nhìn tam phu nhân tỏ vẻ biết ơn.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra, vị tam phu nhân này đã quyết tâm muốn cô đi theo của Hạ Giáng Tư. Dù ngoài miệng bà ta nói là tín nhiệm cô nhưng cô cũng chỉ là một người mới đến, ngay cả tính cách cô thế nào bà ta còn chưa rõ, nếu như muốn tìm người trông coi con trai mình thì lẽ ra bà ta nên để một người ở bên mình lâu năm và hiểu rõ mình như Liên Hương đi mới yên tâm, không phải sao? Nghĩ thế nào cũng thấy vị tam phu nhân này đang “tát nước theo mưa”, muốn đuổi cô tới chỗ của Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương không biết tam phu nhân đang diễn trò gì nhưng trong lòng cô đã hạ quyết tâm, một khi mẹ con họ đã muốn diễn kịch với mình thì mình vốn lại một chút cũng có sao đâu.

Lúc ôm con mèo Ba Tư đi theo Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương vẫn giữ vẻ mặt tươi cười. Cô tranh thủ liếc nhìn đám người còn lại, có người hả hê trước tình cảnh khốn đốn của cô, có kẻ thì lại tỏ vẻ hân học.

Có lẽ đối với một số người thì hầu hạ vị công tử này là một công việc béo bở, nhưng với một số khác thì đó lại không phải chuyện hay ho gì.

Từ Nam Phương vừa đi vừa nghĩ ngợi, liệu có phải đã biểu hiện có phần hơi quá trước mặt tam phu nhân rồi không? Thế nên mới khiến bà ta nghi ngờ, dù biết rõ con trai mình không thật tâm hối cải nhưng vẫn đồng ý để cô đi cùng cậu ta, nói là làm người quản lý nhưng thực chất là muốn ăn miếng trả miếng, mượn tay Hạ Giáng Tư chinh đồn cô, sau đó bà ta sẽ tìm cơ đuổi cô ra khỏi nhà?

Mãi mê suy nghĩ, cô chợt nhận ra mình đã sang khuôn viên mà Hạ Giáng Tư ở từ lúc nào không biết.

Trong khuôn viên trồng đầy trúc, giữa vườn trúc rậm rạp thấp thoáng một gian nhà, còn có một con kênh nhỏ uốn khúc quanh co, hai bờ được nối bằng một cây cầu nhỏ, nước chảy cuộn cuộn. Toàn bộ khuôn viên được sắp xếp theo một bố cục kỳ lạ, dường như để phô trương sự cách biệt của chủ nhân nơi này với những người thế tục bình thường.

Từ Nam Phương đi theo Hạ Giáng Tư qua cây cầu, trông thấy trong cái ao nhỏ bên cạnh con kênh có mấy bông hoa súng, không kìm được lên tiếng: “Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu”¹.

¹ Một câu trích trong đoạn văn Ái liên thuyết của tác giả Chu Đôn Di. Ngụ ý, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Hạ Giáng Tư ngoái đầu lại liếc cô một cái, Từ Nam Phương cười hiền lành: “Trông thấy hoa sen, đột nhiên trong lòng có chút cảm khái nên tùy tiện thốt ra, mong thiếu gia đừng quở trách”.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Thấy cậu ta không mắng mình, Từ Nam Phương lại nói tiếp: “Không biết vì sao đi tới đây tôi lại cảm thấy nơi này đặc biệt hơn những nơi khác. Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa nhưng vẫn có thể nhận ra phong cảnh ở đây không giả tạo mà rất tự nhiên, như chốn bồng lai tiên cảnh”. Cô vỗ tỏ ra ngờ nghệch, chân thành khen cảnh vật nơi này.

Hạ Giáng Tư bấy giờ mới dừng chân rồi nhìn về phía hai người canh cổng mặc áo màu nâu đất: “Đóng cửa!”, sau đó lại quay đầu lại nói với Từ Nam Phương: “Cô đang nịnh bợ tôi đấy à? Ha ha, những kẻ chuyên gia nịnh nọt mẹ tôi quả nhiên rất biết nói những lời dễ nghe. Tuy nhiên, cô nịnh nọt bây giờ đã muộn rồi”.

Từ Nam Phương chợt rùng mình, mặc dù tên Hạ Giáng Tư này trông có vẻ không mấy thông minh nhưng lại có thể nhìn ra cô là bề dưới trung thành của tam phu nhân, đã vậy thì cô có nói gì cũng vô ích, chưa biết chừng còn lằm lằm họa.

Từ Nam Phương im lặng đi theo Hạ Giáng Tư vào nhà. Cậu ta xông thẳng vào phòng riêng của mình. Từ Nam Phương có phần bất an, không rõ anh chàng miệng còn hơi sữa, có phần ngỗ ngược này sẽ dùng chiêu bài đau đầu nào để đối phó với mình.

Ngồi đầu, Hạ Giáng Tư căn bản chẳng buồn để ý tới Từ Nam Phương. Cậu ta vào phòng riêng của mình, bỏ lại một mình cô đứng ngoài cửa.

Từ Nam Phương đang ngơ ngác đứng như trời trồng bên ngoài thì một cô bé người hầu chừng mười tám, mười chín tuổi đi vào. Cô bé nhìn Từ Nam Phương, rồi kéo ống tay áo cô, thì thầm hỏi: “Chị là ai?”

Từ Nam Phương vừa định lên tiếng thì cô bé kia “suyt” một cái, ý bảo cô nhỏ giọng: “Thiếu gia mệt rồi, đang ngủ trong phòng”.

Từ Nam Phương gật đầu, nghĩ bụng hóa ra vị thiếu gia kia còn chưa ngủ đủ, chắc đợi ngủ dậy rồi mới nghĩ ra được biện pháp đối phó với cô. Từ Nam Phương vô tư nhắc tới tam phu nhân: “Tôi là người mới tới hôm nay, phu nhân sai tới đốc thúc thiếu gia học tập, mỗi ngày đều phải báo cáo lại với phu nhân”.

Sau khi nghe nhắc tới tam phu nhân, quả nhiên cô bé kia phải thay đổi cái nhìn dành cho Từ Nam Phương, cô lại tranh thủ nói tiếp: “Nhưng mà tôi mới đến, không hiểu rõ lắm quy tắc trong phủ, xin hỏi chị tên gì? Tôi tên là Nam Phương, sau này mong chị giúp đỡ”.

“Khụ! Chị cái gì chứ! Em tên là Liên Bồng, hiện tại đang hầu hạ thiếu gia, chị Nam Phương gọi là Nam Phương luôn hả?”, cô bé Liên Bồng này hỏi chuyện vô cùng khách khí.

Từ Nam Phương gật đầu, quả nhiên ánh mắt Liên Bồng lại càng thêm phần ngưỡng mộ.

Từ Nam Phương lúc này đã hiểu, trong phủ này người hầu đều được đặt lại tên, lấy chữ Liên làm đệm, chỉ có duy nhất mình cô được giữ lại tên thật của mình. Đây là điều ngoại lệ, chính ngoại lệ này khiến Liên Bồng tin rằng cô không phải người hầu bình thường. Từ Nam Phương muốn “cắm rễ” ở đây, lại thấy cô bé Liên Bồng này thật thà, chất phác, liến chủ động làm quen, chốc lát hai người đã trở thành chị em thân thiết.

Liên Bồng chợt lên tiếng: “À đúng rồi, để em đi giúp chị chuẩn bị nước nóng tắm rửa”.

Từ Nam Phương lấy làm lạ: “Không cần đâu, chỗ chị được sắp xếp ở cách chỗ này không xa lắm, làm việc xong, buổi tối chị quay về bên kia tắm giặt cũng được”.

Liên Bồng phì cười: “Đúng là chị còn chưa biết nhiều chuyện, các người hầu khác đều được thu xếp chỗ ở nhưng thiếu gia chúng ta rất đặc biệt, tất cả người hầu của thiếu gia đều được ngủ lại nơi này”.

“Đều ngủ ở đây?”, Từ Nam Phương còn đang ngơ ngác không hiểu thì đã bị Liên Bồng kéo vào trong gian nhà kế bên, mọi đồ đạc thiết bị trong nhà đều được bày biện theo phong cách cổ xưa, nhưng riêng phòng tắm lại cực kỳ xa hoa và hiện đại, tất cả đều trắng muốt trang nhã, sàn nhà lát gạch màu xanh lục, chính giữa là một cái bồn tắm lớn.

Liên Bồng tiến đến cúi vào tay Từ Nam Phương một cái lọ, nói: “Thiếu gia thích nhất mùi hương này. Chị dùng cái này tắm gội qua đi nhé, sau đó lại xoa nước hoa này lên, nếu không thiếu gia lại căn nhắc”.

Mặt Từ Nam Phương biến sắc: “Sao chị phải xoa nước hoa thiếu gia thích? Rốt cuộc là có chuyện gì?”, Liên Bồng tươi cười: “Chị không biết thật hay giả vờ thế? Trước khi thiếu gia đưa chị về đây có phải đã khen chị xinh đẹp, người chị rất thơm không?”.

Từ Nam Phương sững sờ, chợt như hiểu ra điều gì: “Thiếu gia đều nói với mọi người câu này hả?”.

“Nói với tất cả các cô gái ở đây! Theo em biết, mấy chị em khác trong phủ đều được nghe cậu chủ khen như vậy rồi, kể cả Liên Hương, nhưng mà Liên Hương là người theo hầu phu nhân nên không thể tới đây, em nghe nói chị ấy vì chuyện này mà cực kỳ buồn bực.” Liên Bồng bổ sung, “Ai bảo thiếu gia của chúng ta trẻ tuổi, phong lưu chút, vẻ ngoài đẹp trai, lại đang thời kỳ trưởng thành, tràn đầy tinh lực. Mặc dù thiếu gia thích đi trên hoa ghẹo bướm nhưng mọi người ai cũng tình nguyện được thiếu gia trên hoa ghẹo”. Liên Bồng nói đến đây, trên mặt còn ửng hồng, “Chị đừng tin lời thiếu gia khen người khác thơm, thực ra thiếu gia thích nhất vẫn là mùi hương này...”.

Cô bé nói với vẻ đầy phần khích, xen lẫn một chút mơ mộng của thiếu nữ. Từ Nam Phương chỉ cảm thấy mất tự nhiên, lạnh lùng nói: “Ý em là sao? Em bảo chị tắm rửa, dùng nước hoa, là để tới phục vụ thiếu gia sao?”.

“Người hầu trong vườn Thanh Tông sau khi tới đều như vậy, hằng ngày tắm rửa, hằng ngày...”. Liên Bồng đang nói, chợt dừng lại ngược nhìn Từ Nam Phương. Nhận thấy sắc mặt đã sa sầm của người đối diện, Liên Bồng mới phát hiện mình lỡ lời, vội chữa: “Không phải, chị hẳn là ngoại lệ, chị là do phu nhân sai tới...”.

Từ Nam Phương cũng không có ý định so đo với Liên Bồng, cô chỉ thờ ơ thăm dò: “Theo những gì em nói, tất cả các cô gái làm người hầu trong vườn Thanh Tông đều đã từng lên giường với thiếu gia?”.

Liên Bồng nhìn Từ Nam Phương, không dám trả lời. Từ Nam Phương lập tức tỏ ra nhã nhặn, kéo tay áo Liên Bồng: “Em gái, mau nói với chị đi, chị vừa mới tới, chưa từng nghe cái chuyện dọa người kiểu này. Chị thấy ở đây cũng phải có tới bảy tám hay mười cô hầu phải không?”.

Thấy sắc mặt Từ Nam Phương đã trở lại bình thường, Liên Bồng mới yên tâm một chút: “Đầu chỉ có trong vườn Thanh Tông, thiếu gia không biết đã thân mật với bao nhiêu người rồi”, cô bé lè lưỡi, “Nhưng mà vì thiếu gia ở đây nên nếu nói người hầu trong này chưa từng làm chuyện đó với thiếu gia thì có đánh chết cũng không ai tin”.

“Thế phu nhân biết không?”, Từ Nam Phương thuận miệng hỏi, “Chị thấy phu nhân rất nghiêm khắc với thiếu gia, chẳng lẽ lại cho phép thiếu gia làm càn như vậy sao?”.

Liên Bồng mỉm cười: “Chuyện gì có thể giấu được phu nhân chứ? Phu nhân cũng không phải mặc kệ thiếu gia, nhưng có muốn quản cũng không được! Thiếu gia từ nhỏ đã luôn đối đầu với phu nhân, phu nhân càng tức giận thì thiếu gia càng thích thú. Thế nên người hầu bên cạnh phu nhân, thiếu gia lại càng phải nghĩ cách để đưa về”.

“Nghĩ cách đưa về?”, Từ Nam Phương mờ mịt nửa hiểu nửa không.

“Đúng thế!”, Liên Bông gí sát vào tai Từ Nam Phương mà thì thầm, “Trong vườn Thanh Tông này vốn dĩ có hai người là theo hầu phu nhân, ăn nói không dễ nghe chút nào, sau khi bị thiếu gia lừa lên giường, bọn họ liền tự coi mình là người của thiếu gia. Vậy nên phu nhân mới không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp cận thiếu gia, nhưng mà thực ra thiếu gia cũng chẳng ưa gì hai người họ”. Liên Bông cười hả hê.

Có lẽ sợ bị Từ Nam Phương hiểu lầm, Liên Bông vội vàng bổ sung: “Nhưng chị khác họ, chị là do phu nhân sai đến, thiếu gia hẳn là sẽ không, à mà, nhất định sẽ không dám làm vậy”.

“Khác?”, Từ Nam Phương lạnh lùng cười, tam phu nhân thật sự bị con trai lừa đến mù mắt đầu óc, muốn sai cô tới quản thúc Hạ Giáng Tư, hay là bà ta đang thuận nước đẩy thuyền để mượn dao giết người? Có lẽ bà ta đã biết con trai mình phóng túng vô độ, biết rõ cậu ta và người hầu trong nhà đều không thể giữ quan hệ trong sáng nên mới cố tình đẩy cô vào cái hố lửa này, bất kể Hạ Giáng Tư có động thủ với cô hay không, cô cũng không thể nào chứng minh rõ ràng được.

Quả nhiên là một chiêu kín đáo! Từ Nam Phương cười nhạt, tam phu nhân biết rõ Hạ Giáng Tư thích xuống tay với những người trung thành của bà nên cố ý tỏ ra tin tưởng Từ Nam Phương trước mặt Hạ Giáng Tư. Lúc Hạ Giáng Tư nổi giận bất mãn, bà ta còn ra mặt bảo vệ cô, kích động thêm ý chí phản kháng của Hạ Giáng Tư. Sau đó, khi Hạ Giáng Tư đã vờ ngoan ngoãn nghe lời, tam phu nhân tỏ rõ sự vui mừng của mình, bức Hạ Giáng Tư phải chủ động đề nghị đưa Từ Nam Phương đi.

Đến lúc này, tam phu nhân vẫn còn làm bộ làm tịch, không mất chút sức lực nào mà vẫn thành công đẩy Từ Nam Phương vào vườn Thanh Tông, còn có thể khiến cho con trai mình dấn sự oán giận lên người Từ Nam Phương.

Tuy nhiên tam phu nhân vì sao phải làm vậy, Từ Nam Phương hoàn toàn không hiểu. Nếu bà ta nhìn thấu sự nguy trang của cô, nhìn thấu mưu đồ đang che giấu của cô thì chỉ cần trực tiếp đuổi cô ra khỏi nhà là được, không phải sao? Đằng này, bà ta lại đẩy cô tới chỗ con trai bà ta, rốt cuộc là muốn diễn vở tuồng nào?

Từ Nam Phương còn đang chìm trong suy nghĩ thì Liên Bông đã chuẩn bị nước tắm xong xuôi, bày đồ tắm ra đầy đủ, cô bé thân thiết nói với Từ Nam Phương: “Chị tắm trước đi, phòng bên cạnh chính là phòng khám. Hằng ngày có thể tới kiểm tra sức khỏe bất cứ lúc nào”.

“Kiểm tra sức khỏe?”, Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu, “Vì sao ngày nào cũng phải kiểm tra?”.

Lần này đến lượt Liên Bông kinh ngạc: “Chẳng lẽ chị không biết những cô gái tới nhà họ Hạ làm người ở đều phải có vóc dáng đạt chuẩn, sức khỏe bình thường? Thế nên mỗi tuần còn phải đo huyết áp một lần, mỗi tháng thử máu một lần”.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Lắm chuyện thế! Thử máu nữa ư?”. Cô khá miễn cảm với cụm từ này, có cảm giác chuyện bé xé ra to.

Liên Bông lại càng ngạc nhiên: “Lúc tới đây chị không phải kiểm tra sức khỏe à?”. Trông bộ dạng ngờ ngác của Từ Nam Phương, Liên Bông không nhịn được đưa tay lên che miệng, “Chị còn nghiễm nhiên được bớt cả một cửa kiểm tra sức khỏe sao? Ô dù của chị cũng thật là quá to...”.

Chương 21

THIẾU GIA QUÂN TRỪNG

Từ Nam Phương rốt cuộc đã hoàn toàn hiểu ra, hễ là tôi tớ nhà họ Hạ thì trước khi vào phủ đều phải trải qua đủ loại kiểm tra, giống như cung nữ trước khi nhập cung buộc phải thông qua sàng lọc kỹ càng. Nhưng Từ Nam Phương chưa hề trải qua bất cứ một cuộc tuyển chọn nào mà đã được tam phu nhân trực tiếp nhận làm người hầu kề cận. Bảo sao Liên Bông lại lấy làm ngạc nhiên đến mức ấy.

Từ Nam Phương run sợ trong lòng, Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc đã nói gì với tam phu nhân? Chắc hẳn anh ta không chỉ nói một cách đơn giản rằng cô đang rất cần tiền nên cam tâm tình nguyện làm người hầu kẻ hạ. Theo những gì Liên Bông nói, muốn bước chân vào nhà họ Hạ thì người quen cũng không đủ, nhất định phải có ô dù lớn.

Diệp Phi Vũ kia có thể trực tiếp đưa cô vào làm ở trong nhà họ Hạ, đến cả kiểm tra để vào cũng miễn; vậy thì do “cái dù” Diệp Phi Vũ kia quá to hay là anh ta đã sắp xếp cho tam phu nhân một điều kiện gì đó có lợi, thế nên bà ta mới giữ mình ở lại.

Từ Nam Phương nôn nóng muốn biết những chuyện của nhà họ Hạ, muốn biết quan hệ giữa họ và Diệp Phi Vũ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, mà trước mắt cô hiện giờ đã có một lựa chọn không tồi.

Từ Nam Phương kéo tay Liên Bông, tươi cười nói: “Em gái à! Chị làm gì có ô dù gì đâu. Sau này chúng ta sẽ là chị em thân thiết nhé, một lòng một dạ với nhau. Chị có miếng ăn ngon cũng sẽ không quên em đâu”.

Liên Bông mở to mắt đầy mừng rỡ. Trong mắt cô bé, Từ Nam Phương có người nâng đỡ sau lưng, vì thế được cô chủ động kết thân, Liên Bông cảm thấy cực kỳ vinh hạnh: “Vâng, chị em mình sau này sẽ đồng lòng với nhau”.

Từ Nam Phương nói mấy lời quan tâm lấy lòng Liên Bông. Hai người vui vẻ trò chuyện, tắm rửa xong, nhân lúc Hạ Giáng Tư còn đang ngủ say, Từ Nam Phương tranh thủ thăm dò kỹ càng tình hình gia đình họ Hạ.

Nhà họ Hạ rất lớn, việc họ phát tài thế nào không phải là điều mà Từ Nam Phương quan tâm. Cô chỉ muốn biết gia đình thần bí này rốt cuộc có quan hệ phức tạp đến mức nào, và những người ở đây ôm những toan tính gì.

Người đứng đầu nhà họ Hạ được gọi là lão vương gia kia chính là con cháu thế tập của vị vương tước cuối cùng triều Thanh, đã gần một trăm tuổi, có hai người vợ còn sống và đều là vợ lẽ, hiện nay một trong hai người xem như là bà cả.

Lão vương gia có bốn người con trai, con cả đã mất, chỉ còn bà vợ góa và một đứa con trai, cũng chính là cháu trưởng. Người con trai thứ hai của lão vương gia còn khỏe mạnh, sinh được một nam một nữ; con thứ ba sau khi kết hôn với tam phu nhân và sinh được Hạ Giáng Tư thì xuất gia làm hòa thượng; con trai út của lão vương gia có một đứa con gái. Trong số bốn người, chỉ có ông hai và ông tư ở trong phủ họ Hạ, mỗi người quản lý một bộ phận của sản nghiệp. Tuy nhiên, lão vương gia vốn dĩ là một người bảo thủ, khăng khăng giữ lễ thói cũ; cho dù chế độ vua chúa đã tiêu vong nhưng lão vương gia vẫn muốn chọn một người cháu trai có đủ bản lĩnh kế thừa sự nghiệp gia truyền. Có lẽ là vì ông đã nhận ra sự tranh giành đấu đá giữa các con mình, lo sợ sau khi mình ngoài trăm tuổi, nhà họ Hạ sẽ sụp đổ, ông không đành lòng nhìn gia tộc tan rã như thế nên muốn chấn hưng dòng họ sau đó nhất định phải tìm được một người thừa kế thích hợp để lãnh đạo.

Về phần bốn người con của lão vương gia, con trưởng vốn dĩ là do vợ cả sinh ra, nhưng bà đã qua đời, hiện tại chi trưởng cũng chỉ còn cô nhi quả phụ, thế lực yếu kém; hiện tại, con trai của bà vợ hai được xem là con trưởng, ông ta vẫn còn sống khỏe mạnh, nắm quyền lực trong tay. Người mà lão vương gia nhắm trúng vào vị trí thừa kế cũng không phải cháu trai trưởng mà chính là đứa cháu trai thứ hai, hơn nữa còn dốc sức bồi dưỡng anh ta. Vị thiếu gia của chi trưởng mặc dù bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Tuy nhiên, không biết là trời oán hay người hận, đứa cháu trai thứ hai vốn thông minh, nhạy bén, làm việc rất hiệu quả và được lòng lão vương gia ấy lại luôn ốm yếu bệnh tật, nửa năm trước anh ta đột nhiên ngã bệnh, chỉ nằm một chỗ, đã mời vô số danh y tới chữa trị cũng không khỏi, có người còn nói anh ta đã không còn đường cứu chữa. Về sau lão vương gia cũng đành từ bỏ ý định, tất cả mọi người đều xác định tinh thần rằng nhị thiếu gia có thể về Tây Thiên bất cứ lúc nào.

“Nói như vậy thì lão vương gia sẽ chỉ có thể chọn một trong hai người, thiếu gia của chúng ta và đại thiếu gia?”, Từ Nam Phương thuận miệng hỏi.

Liên Bông gật đầu, rồi lập tức lắc đầu: “Còn một người nữa”.

“Vẫn còn nữa ư?”, Từ Nam Phương rốt cuộc đã hiểu vì sao tam phu nhân nhất định bắt Hạ Giáng Tư phải học quản lý.

“Đúng thế, nhị lão gia vốn dĩ có hai người con trai, chỉ có điều sau khi nhị lão gia ly hôn với vợ, à, vợ cũ, thì một người con trai được bà ấy đưa ra nước ngoài. Bây giờ nhị thiếu gia đã lâm bệnh rồi, nhị lão gia nhất định sẽ tìm vị thiếu gia kia về thay thế.”

“Một vị thiếu gia khác? Không biết người đó tên là gì? Nhị phu nhân sau khi ly hôn đã đi đâu?”, Từ Nam Phương sốt sắng, trong đầu chợt nổi lên hình ảnh người đàn ông áo đen kia từng cung kính gọi “Thượng thiếu gia”, cô cảm thấy đáp án mình muốn biết chắc chắn sẽ rất hay ho.

“À, nhị phu nhân đó không ngờ chính là con gái của gia tộc Hoa kiều lớn nhất ở Ý. Sau khi ly hôn với nhị lão gia, bà ấy đương nhiên chỉ có thể quay về Ý.” Liên Bồng tỏ ra tiếc rẻ rồi nói tiếp, “Có lẽ vì bà ấy là người lai nên không chiếm được cảm tình của những người ở Đại An. Hơn nữa, bà ấy tính tình cao ngạo, bao năm trời không thêm qua lại với nhà họ Hạ nữa, tội em đều không biết vị thiếu gia kia tên là gì”.

“Ý?”, Từ Nam Phương im lặng nhớ lại mấy chữ trong đầu, cô cảm thấy trực giác của mình không hề sai chút nào rồi lại nhớ đến những điều mà Jim nói với lão béo, Thượng Quân Trùng không phải người bình thường, cũng không dễ động vào anh. Người đàn ông mặc áo choàng đen gọi Thượng Quân Trùng là “Thượng thiếu gia” chắc hẳn là người của nhị lão gia? Một người đến từ Ý, gia thế hiển hách lạ thường, còn có thể là ai nếu không phải con trai của nhị lão gia đây?

Chỉ có điều, người nhà họ Hạ từ lâu đã không còn bắt cứ quan hệ gì với mẹ con Thượng Quân Trùng, nên phần lớn mọi người mới không biết bộ dạng của anh ra sao. Hơn nữa, Thượng Quân Trùng tận lực giấu giếm thân phận để bước vào làng giải trí, thậm chí còn thay họ nên những người kia mới càng không thể biết rõ thân phận của anh. Việc Thượng Quân Trùng là con cháu nhà họ Hạ, e rằng chỉ có nhị lão gia, tam phu nhân và Hạ Giáng Tư biết.

Đúng vậy! Tam phu nhân có thể chặn đầu xe Thượng Quân Trùng, như vậy khẳng định là bà ta biết thân phận thật của anh, thậm chí còn thường xuyên lui tới thăm. Vậy còn Diệp Phi Vũ thì sao? Có thật người đàn ông đầy dã tâm này không biết thân phận của Thượng Quân Trùng?

Từ Nam Phương lạnh sống lưng, sợ rằng Diệp Phi Vũ hợp tác với cô không phải chỉ đơn giản là vì cô Ngô kia. Anh ta đang ôm mưu đồ quỷ kế gì, Từ Nam Phương hoàn toàn không biết, nhưng lúc này cô chợt nhớ tới câu nói của anh ta lúc đưa mình tới đây: “Hợp tác vui vẻ”.

Cô và Diệp Phi Vũ còn có sự hợp tác gì nữa đây? Cô chỉ muốn có được khối thiên thạch, ngoài ra còn sự hợp tác gì nữa? Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trùng, tam phu nhân, và cả chính bản thân Từ Nam Phương nữa...

Diệp Phi Vũ từng cảnh cáo cô không được hối hận, ẩn ý câu nói đó sâu xa. Rốt cuộc thì anh ta đã nói những gì với tam phu nhân về thân phận của Từ Nam Phương, để rồi có thể khiến tam phu nhân không hề do dự nhận cô và đưa cô tới nơi “hang hùm miệng sói” này của con trai bà ta? Lẽ nào, cô đã trở thành một quân cờ trong ván cờ tranh quyền đoạt vị giữa bọn họ?

Từ Nam Phương rung mình. Trực giác mách bảo cô, vấn đề mấu chốt ở đây chính là quan hệ giữa cô và Thượng Quân Trùng. Tam phu nhân nhất định không mong muốn Thượng Quân Trùng sống yên ổn, việc bà ta giữ cô lại bên cạnh chắc chắn có liên quan tới Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương đang mãi suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã sai người gọi cô vào trong phòng.

Cậu ta đã tỉnh.

Từ Nam Phương không ngờ Hạ Giáng Tư lại tỉnh dậy nhanh như thế, cô còn chưa kịp hỏi kỹ hơn tất cả mọi thứ liên quan đến nhà họ Hạ, vẫn chưa phân tích rõ ràng các mối quan hệ trong nhà họ Hạ thì đã phải theo Liên Bồng vào phòng riêng của Hạ Giáng Tư.

Cậu ta đang nằm trên chiếc giường Simmons, gặm từng miếng dưa hấu, biết Từ Nam Phương đi vào cũng không thèm ngước mắt mà chỉ xua tay ra hiệu cho đám người hầu ra ngoài hết.

Bọn họ biết điều lặng lẽ ra khỏi phòng, còn không quên đóng cửa lại.

Hạ Giáng Tư giương mắt nhìn Từ Nam Phương, một tay gơ miếng dưa hấu về phía cô, một tay chống cằm quan sát. Nụ cười của cậu ta rạng rỡ, thân thiện, nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự lạnh lùng.

“Chị Nam Phương, ăn dưa đi.”

Diễn kịch trước mặt cô ư? Tên Hạ Giáng Tư này vẫn còn non lắm! Từ Nam Phương liếc mắt đã nhận ra trò bịp bợm của cậu bé mười tám tuổi này. Cậu ta đang cố ý giả vờ tốt với mình; đã thế lại còn vừa mỉm cười với mình vừa nằm chênh ềnh trên giường, chẳng lẽ thời buổi này còn thịnh hành cả “mỹ nam kế” nữa sao?

Từ Nam Phương hồ hững cười, nếu Hạ Giáng Tư đã cho rằng cô là người thân tín của tam phu nhân thì cứ để cậu ta nghĩ vậy đi.

“Không dám, giữa thiếu gia và Nam Phương có tôn ti trật tự rõ ràng, Nam Phương chỉ đang làm theo sự sai bảo của phu nhân, tới đây đồn thúc thiếu gia học tập.”

Hạ Giáng Tư cười hi hi, tay cầm miếng dưa hấu vẫn hướng về phía cô: “Chị gái tốt của em, chị cứ ăn dưa đi đã, em cầm này giờ mới hết cả tay rồi”. Ánh mắt của cậu ta trong sáng không gì sánh được, nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu nể mặt cậu ta: “Hay là Nam Phương đợi thiếu gia ăn xong rồi quay lại nhé, thiếu gia còn chuyện gì nữa không?”.

Hạ Giáng Tư không ngờ chiêu bài chủ động kết thân của mình lại không có hiệu quả với Từ Nam Phương, cậu ta bỏ miếng dưa hấu vào miệng, chống tay xuống đệm mà ngồi dậy, sau đó nhắc con mèo trắng đang nằm bên cạnh lên. Cậu ta ôm con mèo đi tới gần Từ Nam Phương,

ngửi ngửi mùi hương trên người cô: “Chị cũng thích mùi hương này hả?”.

Vừa nói, cậu ta vừa giơ mũi mình tới sát gáy Từ Nam Phương, một luồng khí mát luồn vào cổ áo đi thẳng xuống lưng cô.

Thân thể cô run lên, ánh mắt hiện rõ vẻ tức giận, vô cùng bất mãn với thái độ cợt nhả của Hạ Giáng Tư. Cô nghiêm nghị nói: “Thiếu gia hãy bỏ cái chiêu này đối với những kẻ dưới đi! Nam Phương là do phu nhân chỉ định tới đốc thúc thiếu gia học hành, nếu như thiếu gia vô lễ với Nam Phương thì đừng trách Nam Phương báo cáo sự thật với phu nhân”.

Sự kiên quyết của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư kinh ngạc một phen. Là cậu ấm của nhà họ Hạ, dù có bị mẹ mình xem thường và mắng mỏ nhưng trong mắt người dưới, Hạ Giáng Tư vẫn là rỗng là phượng, vị trí cao đến nỗi với tay không đến, ai cũng muốn nịnh bợ, lấy lòng cậu ta chứ đừng nói đến Hạ Giáng Tư chủ động thân cận.

Thế nên sau khi mua chuộc Từ Nam Phương không thành, Hạ Giáng Tư có phần tức giận, không biết cô từ đâu tới mà dám mạnh miệng khua môi múa mép như vậy.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh: “Chị tới đây mấy ngày rồi?”. Từ Nam Phương thần nhiên: “Mới tới hôm nay!”. “Hôm nay mới tới?”, Hạ Giáng Tư nghe vậy càng thêm khó chịu. Cậu ta cực kỳ căm giận mẹ mình, nhưng lại không có bất cứ sức lực phản kháng nào, đành bất đắc dĩ gơ tay chịu trời, cậu ta chỉ có thể dùng cách thu nhận người hầu bên cạnh mẹ mình về để giận cá chém thớt, giải tỏa sự bất mãn trong lòng. Nhưng người phụ nữ trước mặt cậu ta lúc này chỉ mới chân ướt chân ráo vào nhà họ Hạ có một ngày mà đã dựa hơi mẹ cậu ta, không thèm coi cậu ta ra gì.

Hạ Giáng Tư phần nộ phần là vì mẹ mình thà tin tưởng một người hầu mới đến chứ không chịu hòa nhã thân thiện với mình, phần là vì cậu ta hết sức tức giận với thái độ lạnh lùng, “chó cày chủ” của Từ Nam Phương. Thế nên cậu ta quyết tâm nhất định phải cho Từ Nam Phương biết thế nào là trời cao đất dày.

Hạ Giáng Tư chăm chú nhìn người hầu lạnh lùng đứng trước mặt mình, bỗng nhiên bật cười giảo hoạt. Từ Nam Phương có thể nhìn thấy rõ ràng ý đồ xấu xa ẩn giấu trong nụ cười ấy.

Trông vẻ mặt tươi cười này của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết ngay rằng cậu ta lại sắp giở trò. Thực ra, cô vẫn đang trông chờ cậu ta động thủ, thế nên vẫn tỏ ra ương ngạnh, thậm chí cố tình khiêu khích cậu ta: “Thiếu gia nếu không còn việc gì nữa thì hãy học bài đi, phu nhân đã dặn dò rồi”.

Hạ Giáng Tư không trả lời mà kẻ môi bên tai Từ Nam Phương, dịu dàng nói: “Chị nên biết dù tôi không được lòng mẹ tôi thì tôi vẫn là thiếu gia! Còn chị, dù có được chống lưng cũng chỉ là người ngoài”. Nghe tới đây, Từ Nam Phương ngược đôi mắt long lanh như ngập nước lên nhìn Hạ Giáng Tư, không hiểu cậu ta có ý gì. Cậu ta lạnh lùng cười lớn, đôi mắt thấp thoáng ẩn hiện sau những sợi tóc mái dài giống như con báo núp sau lùm cây rình mồi.

Hạ Giáng Tư nhẹ nhàng gạt tóc mái, nhếch miệng cười với Từ Nam Phương một cái, rồi tháo chiếc đồng hồ quả quýt màu ánh kim trên cổ xuống.

Trước mặt Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư mở nắp chiếc đồng hồ ra, mặt đồng hồ chia làm mười hai vạch ứng với mười hai giờ, mỗi vạch đều được khảm một viên đá quý to bằng hạt gạo, hình dáng không giống nhau. Chiếc đồng hồ chỉ có một kim, không có lớp thủy tinh bảo vệ như những chiếc đồng hồ thời nay mà trần trụi như đồng hồ thời cổ. Nhìn qua cũng biết chiếc đồng hồ kiểu phương Tây này có niên đại lâu đời, có cảm giác chỉ cần va chạm nhẹ đã không thể hoạt động được nữa.

“Đây là đồng hồ quả quýt của hoàng đế Khang Hy ba trăm năm trước. Người ta đồn, cha xứ Johann Adam đã mang theo nó khi vượt đại dương tới Đại Lục. Khang Hy luôn mang theo chiếc đồng hồ này bên người, sau đó đã tặng lại cho nhà họ Hạ chúng tôi.” Hạ Giáng Tư giới thiệu, “Chiếc đồng hồ này tính ra cũng phải trị giá đến bốn triệu tệ, tuy nhiên đối với nhà họ Hạ chúng tôi, ý nghĩa của nó không chỉ dừng ở mức bốn triệu”.

Từ Nam Phương đứng đứng nhìn Hạ Giáng Tư, chờ đợi màn trình diễn tiếp theo sau khi cậu ta thao thao bất tuyệt một hồi. Hạ Giáng Tư cẩn thận ôm chiếc đồng hồ trước ngực: “Đây là món đồ ông nội để lại cho bố tôi, rồi bố tôi giao lại cho tôi, dặn tôi phải giữ gìn cẩn thận. Vì thế chị nên biết, một khi chiếc đồng hồ này hỏng, đối với cả tôi và mẹ tôi đều là chuyện tày đình”.

Cậu ta nói xong, đột ngột ra sức bóp chiếc đồng hồ trong tay, một tiếng động khê vang lên. Hạ Giáng Tư nở một nụ cười mờ ám rồi hét lên “Trời ơi!” khiến Từ Nam Phương giật mình. Đợi đến lúc cô định thần trở lại thì đã trông thấy Hạ Giáng Tư ngã sòng soài dưới đất, người lăn vào chân ghế tựa.

Chiếc ghế đổ ụp vang lên tiếng động lớn, kết hợp với tiếng hét của vị thiếu gia này, đã lập tức khiến tất cả người hầu đứng bên ngoài xông vào phòng. Cảnh tượng đập vào mắt họ là Từ Nam Phương đứng im như khúc gỗ, còn Hạ Giáng Tư thì lại chập vật lộn lộn dưới đất.

“Thiếu gia...”, mấy cô hầu gái cuống quýt chạy tới muốn đỡ Hạ Giáng Tư dậy nhưng cậu ta đã quay mặt đi, trợn mắt quát nạt Từ Nam Phương: “Mẹ tôi bảo chị tới quản thúc tôi chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch, chị thật sự dám động thủ với tôi hả?”.

Nghe Hạ Giáng Tư nói vậy, mọi người đều nhìn về phía Từ Nam Phương. Liên Bồng trắng bệch mặt, không rõ là đang lo lắng cho Từ Nam Phương hay cảm thấy tủi thân thay cô.

Đang trong lúc mọi người không biết nói gì, làm gì thì Hạ Giáng Tư bỗng hét lên đầy kinh hãi, suýt nữa khiến mọi người hồn bay phách lạc. Cậu ta nâng chiếc đồng hồ trước ngực lên, nhưng cái vỏ bên ngoài của đồng hồ thì đã rơi xuống. Hạ Giáng Tư thở dài: “Xong rồi, xong rồi! Hỏng mất rồi”.

Chương 22

THIỆU GIA THƯỢNG QUÂN TRỪNG

Ngoài Từ Nam Phương, dường như tất cả mọi người đều biết rõ chiếc đồng hồ kia quan trọng ra sao, thế nên sắc mặt họ trong phút chốc đã xám xịt lại. Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư diễn màn kịch “vu oan giá họa”.

Nếu đúng như những gì Hạ Giáng Tư nói thì chiếc đồng hồ này quả là bảo bối không hề bình thường chút nào. Chỉ vì muốn đổ tội cho Từ Nam Phương mà cậu ta dám hy sinh cả chiếc đồng hồ, vậy cũng coi như đã lỗ một khoản vốn lớn. Diễn kịch cần phải chân thực, hy sinh những thứ càng quý giá đối với cậu ta thì khả năng Từ Nam Phương bị vạ lây càng lớn.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười, Hạ Giáng Tư trong cơn hoảng hốt vẫn không quên tặng cô một nụ cười hả hê. Nhìn chàng trai trẻ vẫn còn chút bồng bột và quá ngổ ngược này, Từ Nam Phương có phần bất lực, tuy nhiên cái cách làm bĩ ỉ của cậu ta vẫn khiến cô không khỏi khâm phục.

Đây chính là “thí tốt mới bắt được xe”, Hạ Giáng Tư dám đập vỡ bảo vật gia tộc mà không chớp mắt, chứng tỏ cậu ta đã dồn cả tâm trí để thực hiện, và sự quyết đoán của cậu ta không phải là chuyện đùa.

Từ Nam Phương đang đắm mình trong mạch suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã một tay nắm chiếc đồng hồ, một tay kéo Liên Bồng: “Đi tìm mẹ tôi tới đây! Người hầu mà mẹ tôi thuê về mới ngày đầu tiên làm việc đã làm hỏng đồng hồ của tôi! Chiếc đồng hồ gia truyền của gia tộc nhà tôi đã hỏng rồi!”. Dáng vẻ mách lẻo của cậu ta lúc này thật là giống một cậu con trai to xác nhưng vẫn chưa biết điều.

Liên Bồng đứng tại chỗ do dự, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Từ Nam Phương thân nhiên nói với Liên Bồng: “Thiếu gia tự ngã, em đi gọi phu nhân tới đây thì chị cũng sẽ nói như vậy. Chị từ đầu tới cuối chưa hề chạm vào thiếu gia”. Từ Nam Phương nói với giọng cương quyết, khiến Liên Bồng hết sức kinh ngạc. Vì vừa mới kết thân chị em với Từ Nam Phương, Liên Bồng nháy mắt ra hiệu, ý bảo cô không nên đối đầu với thiếu gia. Nhưng Từ Nam Phương vốn dĩ không để ý tới lòng tốt của Liên Bồng, lời nói của cô rõ ràng là đã tố cáo với mọi người rằng thiếu gia cố tình hãm hại mình. Lúc này những người có mặt ở đây ai nấy cũng đều nghĩ Từ Nam Phương chết chắc rồi.

Hạ Giáng Tư lại cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Từ Nam Phương, bởi vì cô càng chống đối thì cậu ta càng được thể lấn tới: “Chị, chị đẩy ngã tôi còn chối! Chị nói thế có khác nào bảo tôi tự làm hỏng đồng hồ? Chị có biết, nếu tôi không giữ gìn chiếc đồng hồ này cẩn thận thì sẽ phải chịu phạt nặng thế nào không hả? Tôi không nhàn rồi đến mức cố tình làm hỏng nó để tìm chỗ chết!”. Hạ Giáng Tư một mực tố ra oan ức.

Thấy Liên Bồng còn chưa đi, cậu ta trợn mắt, đẩy Liên Bồng sang một bên rồi quát: “Còn không mau đi báo với mẹ tôi đi! Đồng hồ gia bảo bị người phụ nữ kia làm hỏng rồi!”.

Mọi người chưa thấy Hạ Giáng Tư giận dữ với người ở như vậy bao giờ, trong chốc lát ai cũng luống cuống không biết xử trí ra sao. Khuôn mặt anh tú của Hạ Giáng Tư lúc này đã sa sầm lại: “Đi nhanh! Nếu không gọi được mẹ tôi tới đây thì các người cắt hết cho tôi”.

Hạ Giáng Tư nổi điên, đám người hầu chạy ủa ra ngoài như ong vỡ tổ. Bọn họ đều cho rằng, chiếc đồng hồ bị hỏng là nguyên nhân khiến Hạ Giáng Tư nổi trận lôi đình, thế nên không ai dám nán lại thêm một giây trước mặt cậu ta, sợ rước họa vào thân.

Trông thấy mọi người đã ra ngoài hết, Hạ Giáng Tư bấy giờ mới đứng dậy phủi phủi quần áo, hướng về phía Từ Nam Phương với một khuôn mặt khó coi. Cậu ta nằm xuống ghế dài, đắc chí nói: “Chị đang nghĩ dù mẹ tôi có tới đây, chỉ cần chị giải thích rõ ràng là sẽ ổn đấy à?”. Về mặt cậu ta lúc này so với cái vẻ cuồng quýt như muốn khóc ban nãy thật sự như hai người khác biệt.

Từ Nam Phương không hề hoang mang: “Thủ đoạn vu oan giá họa này thiếu gia đã dùng nhiều lần lắm rồi phải không? Nói thật nhé, cái trò này nhìn qua đã thấy giả tạo, thiếu gia diễn có phần thái quá! Phu nhân thừa biết thiếu gia cao lớn hơn Nam Phương, cho dù thiếu gia có yếu đến mấy cũng không dễ dàng bị Nam Phương đẩy ngã”.

Hạ Giáng Tư nghe giọng nói hờ hững đều đều của Từ Nam Phương, đầu như bốc hỏa. Người phụ nữ này không hề có lấy một chút lo lắng cho kết cục bản thân! Hạ Giáng Tư cười ha ha: “Chị đã quên những gì tôi nói với chị rồi à? Cho dù mẹ tôi tin nhiệm chị đến mức nào thì chị vẫn chỉ là người ngoài. Đồng hồ hỏng rồi phải có người gánh tội, thế nên người mà mẹ tôi hy sinh nhất định là chị! Ha ha... Chị thu dọn đồ đạc chuẩn bị biến đi là vừa”.

Nói ra những lời này, Hạ Giáng Tư cuối cùng cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Cậu ta trông thấy một chút biến đổi thất thường trong đôi mắt của người phụ nữ to gan lớn mật này, những tưởng cô không ngờ tới những điều mình nói, trong lòng càng thêm khoái chí: “Sao nào? Không ngờ phải không? Tôi nói cho chị biết, nhà họ Hạ không đơn giản như chị nghĩ đâu”.

Từ Nam Phương lấy lại bình tĩnh, nói với Hạ Giáng Tư: “Hy vọng thiếu gia đoán đúng!”.

Nhưng sự thật là Hạ Giáng Tư đã đoán sai, tam phu nhân không đến mà chỉ sai Liên Hương tới chuyển lời.

Hạ Giáng Tư sốt sắng nhìn Liên Hương: “Mẹ tôi nói gì?”. Tam phu nhân không xuất hiện nhưng Hạ Giáng Tư chẳng hề thất

vọng, dẫu sao cậu ta cũng không thích chạm mặt với mẹ mình, chẳng qua chỉ háo hức muốn thấy cảnh Từ Nam Phương thất thế bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ mà thôi.

Thế nhưng Liên Hương lại không cho Hạ Giáng Tư một đáp án như mong muốn, trái lại, cô ta ngượng ngập nói với Hạ Giáng Tư: “Phu nhân nói, ngày mai sẽ gọi thợ tới nhà sửa đồng hồ cho thiếu gia. Phu nhân còn dặn dò, thiếu gia không được làm loạn như vậy nữa”.

“Mẹ tôi nói như thế sao?”, Hạ Giáng Tư không thể tin được vào tai mình, “Bọn họ nói không rõ ràng với mẹ tôi ư? Chính người phụ nữ kia làm hỏng đồng hồ!”.

Liên Hương thấy bộ dạng bán tin bán nghi của Hạ Giáng Tư, cũng chỉ bất đắc dĩ nói: “Vâng, phu nhân nói rằng, cứ cho là Nam Phương không cẩn thận làm hỏng đồng hồ, nhưng vẫn xuất phát từ ý tốt”. Nói tới đây, Liên Hương liếc nhìn Từ Nam Phương, rồi cố ý nhấn mạnh: “Nhưng mà phu nhân dặn dò, đồng hồ này là bảo vật của lão vương gia giao cho, bây giờ đồng hồ đã hỏng rồi, Nam Phương khó rủ bỏ được trách nhiệm, thiếu gia không giữ gìn đồng hồ cẩn thận cũng phải chịu phạt cùng Nam Phương”. Nói xong, Liên Hương còn tỏ ra thiện ý khuyên nhủ Hạ Giáng Tư: “Vì thế, thiếu gia nên bớt lời đi, chuyện này truyền ra ngoài cũng không tốt cho thiếu gia”.

Từ Nam Phương hoàn toàn bình tĩnh đón nhận sự việc này, nhưng Hạ Giáng Tư lại hết sức kinh ngạc, vẻ mặt đặc ý ban đầu đã biến sắc: “Mẹ tôi bắt tôi chịu phạt cùng chị ta sao?”.

Hạ Giáng Tư suýt nữa bị chính câu nói của mình làm cho nghẹn, lúc này trước mặt Từ Nam Phương, cậu ta dường như không còn mặt mũi nào nữa!

“Vâng. Phu nhân phạt thiếu gia chép gia quy một trăm lần, phạt Nam Phương cũng phải một trăm lần.” Liên Hương thông báo mà sắc mặt cũng phải biến đổi, cô ta hướng về phía Hạ Giáng Tư làm một tư thế mời: “Phu nhân bảo thiếu gia và Nam Phương đến phòng niệm kinh để chép phạt. Chưa xong thì không được phép ra ngoài”.

Thấy Hạ Giáng Tư có ý định chống đối, Liên Hương vội nói thêm: “Phu nhân đã phái người tới chờ bên ngoài, thiếu gia hoàn thành nhiệm vụ rồi họ mới để thiếu gia đi”.

Liên Hương ái ngại nhìn Hạ Giáng Tư.

Lúc này sắc mặt Hạ Giáng Tư đã tái mét, có nằm mơ cậu ta cũng không ngờ mẹ lại làm vậy với mình. Cậu ta ngoái đầu lại nhìn về mặt thờ ở của Từ Nam Phương, mơ hồ có cảm giác cô đang khẽ mỉm môi cười, lúm đồng tiền ẩn giấu một sự mỉa mai. Hạ Giáng Tư lại càng bức bối, cho rằng trong mắt Từ Nam Phương, tất cả những gì mình làm chẳng khác nào “trộm gà không xong còn mất nắm gạo”.

Thế nhưng thực ra Từ Nam Phương không hề cười nhạo Hạ Giáng Tư. Cô biết rõ Hạ Giáng Tư sẽ nổi giận với mình, biết cậu ta sẽ nghĩ cách gán tội cho mình để tam phu nhân đuổi mình đi. Cô cũng tò mò muốn biết tam phu nhân sẽ hành động thế nào với cô?

Thế nên khi Hạ Giáng Tư tự làm hỏng đồng hồ, trong lòng Từ Nam Phương không khỏi trầm trồ khen ngợi cậu ta, cô ngạc nhiên vì Hạ Giáng Tư hồ đồ, nông nổi này không đến nỗi ngu xuẩn như mình tưởng.

Hạ Giáng Tư nói không sai, chiếc đồng hồ quả quýt này là món đồ gia truyền, phận con cháu như cậu ta lại không giữ gìn bảo vật dòng tộc cẩn thận thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng xấu với lão vương gia. Thế nên phương pháp tốt nhất chỉ có thể là chuyện lớn hóa nhỏ. Chỉ là nếu coi chuyện này như chưa bao giờ xảy ra thì lại không được, thế nên đành phải dồn đẩy trách nhiệm sang cho người hầu. Từ Nam Phương biết thân biết phận chấp nhận gánh vác cái tội danh phá hỏng vật báu, không bị đưa đi kiện cáo đã là may mắn lắm rồi, bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ là kết cục tất yếu.

Nhưng tam phu nhân lại không hành động như vậy, bà ta có gán tội cho cô nhưng lại xử phạt cô bằng một hình thức nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa - chép gia quy, bảo sao ngay cả Liên Hương cũng phải thay đổi ánh mắt nhìn cô. Nếu cô chỉ là một người hầu bình thường, sợ rằng đã phải cuốn gói khỏi đây rồi, cho dù tam phu nhân có thích cô đến đâu cũng không thể để một người hầu gây ra lùm rắc rối ở lại trong nhà.

Từ Nam Phương tuyệt nhiên không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cô đang chờ phản ứng của tam phu nhân để khẳng định suy đoán của bản thân. Tam phu nhân quả nhiên muốn giữ cô lại bên người, đối với bà ta, cô có một giá trị lợi dụng lớn hơn nữa.

***

Phòng niệm kinh ở sau vườn là một căn phòng có hai cửa vào, diện tích không lớn lắm, gian ngoài là diện thờ, dưới đất đặt một tấm nệm để ngồi tụng kinh, bên cạnh còn có một kệ sách chồng chất những cuốn kinh Phật dày.

Hạ Giáng Tư tới phòng niệm kinh dưới sự giám sát của mấy người theo hầu, nhưng vào trong rồi cậu ta căn bản không có ý định chép phạt. Từ Nam Phương một mình đi đến cạnh kệ sách, lấy nghiên mực.

Từ Nam Phương chép được hai lần, Hạ Giáng Tư mới ngán ngẩm không chịu được đành bước ra gian ngoài, miệng lẩm bẩm có vẻ ám ức cái gì đó, lúc tới đây không mang theo con mèo cưng nên cậu ta càng không có việc gì để làm.

Trông thấy Từ Nam Phương đang chăm chú viết từng nét, Hạ Giáng Tư không khỏi cười nhạo: “Chị thích chép thế cơ à? Hay là chép luôn phần của tôi đi”.

Từ Nam Phương không ngừng tay, cũng chẳng ngắt đầu: “Tôi cũng không muốn bị phạt tiếp”.

Hạ Giáng Tư khoanh tay trước ngực đi đến sau lưng Từ Nam Phương, trông thấy nét chữ thanh tú của cô, cậu ta không kìm được hỏi: “Chị từ đâu tới, sao mẹ tôi lại coi trọng chị như thế!”. Hạ Giáng Tư dùng những lời lẽ ngông cuồng hòng lấy lại sĩ diện

vừa đánh mắt.

“Tôi cũng rất muốn biết”, Từ Nam Phương lơ đãng nói ra suy nghĩ của mình.

Trước mặt Hạ Giáng Tư, cô lúc nào cũng tỏ ra bất cần và lạnh lùng như thế, hơn nữa Hạ Giáng Tư vừa mới bị một vết mắt mặt nên lúc này cậu ta càng thêm tức giận, nhìn Từ Nam Phương càng không thuận mắt. Cậu ta chớp mắt một cái, trong đầu chợt nảy ra ý xấu nào đó rồi cố tình đụng vào kệ sách, chiếc kệ vốn ngã nghiêng lảo đảo một chút, nghiêng mục đổ úp xuống đất, mục đen bắt tung tóe, toàn bộ bản chép của Từ Nam Phương bị ngập trong màu đen.

Từ Nam Phương trừng mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta nhún vai, vẻ mặt vô tội: “Chưa tỉnh ngủ hẳn, không cẩn thận va vào thôi, xin lỗi chị nhé! Chị chép lại là được mà”. Cậu ta cười ha ha, nụ cười như muốn nói với Từ Nam Phương, cho dù cô có chép lại lần nữa thì chuyện như vừa rồi vẫn tiếp tục xảy ra.

Từ Nam Phương quảng chiếc bút lông trong tay đi, đang định nói gì đó thì chồng sách kinh phật trên kệ sách đổ ập xuống. Từ Nam Phương không kịp tránh, bị cả chồng sách đổ vào người.

Cô nghiêng sang một bên theo phản xạ, nhưng chân vừa bước thì đã bị vấp vào thứ gì, cơ thể lảo đảo như cây đại thụ đổ nhào xuống.

Trong cơn hoảng loạn, Từ Nam Phương bị chồng sách phủ lên người, mãi không gượng dậy được.

Cảnh tượng lúc này phần nào giúp Hạ Giáng Tư hả giận, cậu ta đứng một bên vỗ tay tán thưởng, giống như đang xem kịch vui ngày Tết.

Từ Nam Phương ngã xuống nền đá cẩm thạch vừa cứng vừa lạnh, cả người đau nhức. Cô cắn răng ngồi thẳng dậy, cố gắng không để bộ dạng mình quá thê thảm, lúc này cô rút cuộc nghĩ thông vừa rồi vì sao mình ngã, chắc chắn là do tên Hạ Giáng Tư kia cản chân cô. Đụng phải một người chưa trưởng thành, thậm chí còn hồ đồ hiếu thắng hơn cả đám trẻ con, quả nhiên là đau đầu nhức óc, còn mệt mỏi hơn cả Thượng Quân Trùng suy nghĩ giản đơn kia.

Từ Nam Phương vừa xoa bóp chân vừa châm chọc Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia cảm thấy vui lắm sao? Lớn như vậy rồi cũng chỉ biết chơi cái trò của con nít ba tuổi này để báo thù à?”.

Sự khiêu khích của Từ Nam Phương tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư bất mãn. Cậu ta cúi người, tiến tới gần Từ Nam Phương. Từ Nam Phương còn đang cảm thấy khó hiểu thì cơ thể đã lại bị đổ xuống sàn nhà, gáy bị ép sát xuống nền gạch, khí lạnh bốc lên.

Tuy nhiên luồng khí lạnh ấy không phải bốc lên từ mặt đất mà là từ trên phả xuống. Cơ thể Hạ Giáng Tư không rõ từ lúc nào đã bao trùm lên người Từ Nam Phương.

“Cậu... cậu định làm gì?”, Từ Nam Phương sợ hãi, vừa giãy giụa vừa hét.

Biểu hiện lúc này của cô rút cuộc cũng khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy hả hê. Cậu ta nhẹ nhàng lướt tay xẹt qua khuôn mặt Từ Nam Phương: “Đa chị thật đẹp! Nay, nhìn kỹ trông chị rất quyến rũ nha!”.

Hơi thở của Hạ Giáng Tư phả vào mặt Từ Nam Phương khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng lời nói của cô lúc này rõ ràng là dư thừa, cô càng kêu gào, càng kháng cự, Hạ Giáng Tư lại càng ngồng cuồng.

Hạ Giáng Tư cảm thấy người phụ nữ ương ngạnh này tựa hồ có những phản ứng thái quá với người khác giới. Bình thường, cậu ta và đám người hầu ở đây vẫn có những tiếp xúc thân thể, mặc dù nhà họ Hạ là một gia tộc khá bảo thủ nhưng phu nhân và tiểu thư trong nhà này cũng không đến nỗi giữ kẽ như Từ Nam Phương.

Cánh tay của Hạ Giáng Tư còn đặt trên eo cô: “Chị Nam Phương, ở đây không có người ngoài, chị không cần giả vờ rụt rè, e thẹn trước mặt tôi nữa đâu”. Câu nói của cậu ta mang theo ý châm chọc. Từ Nam Phương bị Hạ Giáng Tư ôm lấy, trông đôi mắt tràn đầy sự chiếm hữu, khiêu khích và sự phẫn nộ ngấm ngấm của cậu ta, chẳng hiểu sao Từ Nam Phương chợt có cảm giác quen thuộc.

Đúng rồi! Ánh mắt ấy có vài nét hao hao với Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương rung mình, không biết vì sao bản thân đột nhiên nghĩ tới anh. Dáng vẻ của Hạ Giáng Tư lúc này thật sự rất giống với bộ dạng Thượng Quân Trùng lúc gào thét lãng nhục cô ở nhà riêng của anh.

Trong thoáng chốc thất thần rồi lấy lại bình tĩnh, bờ môi Từ Nam Phương đã được bao phủ bởi một cảm giác ướt ươn. Hạ Giáng Tư thỏa mãn nhìn cô, nụ cười lướt qua đôi mắt: “Môi chị ngọt quá...”.

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn chàng trai trẻ đang cố tình diễn vai một công tử đào hoa, phong lưu vô sỉ này, cậu ta làm vậy chẳng qua là để trút nỗi giận trong lòng mà thôi. Cô bỗng dưng thông tỏ mọi chuyện, giống như vừa tìm được cánh cửa mở ra lối thoát cho mình, cũng tìm được chỗ đứng của mình trong nhà họ Hạ.

Hạ Giáng Tư quan sát Từ Nam Phương dưới thân mình, thấy sắc mặt cô biến đổi từ u ám sang tươi tỉnh, cậu ta không rõ cô lại đang muốn giở trò gì, đành xuống nước: “Tôi bế chị vào gian phòng bên trong nằm nghỉ nhé! Tôi nhất định sẽ giúp chị thoải mái”. Lời nói của Hạ Giáng Tư ngập mùi mờ ám. Nụ cười ngọt hơn cả mật của cậu ta khiến Từ Nam Phương cảm thấy mình đập đầu vào tường còn hơn.

Hạ Giáng Tư tưởng rằng, sau khi nghe những lời này, Từ Nam Phương sẽ giãy giụa phản kháng, chính cậu ta cũng đã dồn lực vào cánh tay, chuẩn bị giữ chặt cô nếu cô có giãy giụa. Nhưng Từ Nam Phương căn bản không thêm chống đối, thậm chí cô còn để mặc cho Hạ Giáng Tư bế mình lên, sau đó nghiêng đầu nở nụ cười quyến rũ.

Lúc Từ Nam Phương cười, lúm đồng tiền trên má lộ rõ, đôi mắt khẽ híp lại cong cong như vành trăng, long lanh trong trẻo như nước suối. Hạ Giáng Tư bị chính nụ cười ấy hấp hồn, hai cánh tay thoáng chốc như bị bắt lực, cậu ta sợ đến run rẩy cả người,

đầu óc mơ hồ không rõ Từ Nam Phương muốn làm gì.

“Nếu thiếu gia không sợ bị phu nhân lợi dụng, không sợ làm thỏa mãn nguyện vọng của phu nhân, vậy thì thiếu gia cứ tùy ý làm theo ý mình đi.” Từ Nam Phương vẫn giữ nụ cười đó. Về hoảng hốt và tức giận ban nãy trên gương mặt cô mất đi, thay vào đó là khuôn mặt rạng rỡ khiến Hạ Giáng Tư có phần luống cuống.

Cậu ta không đi về phía trước nhưng cũng không có ý định buông tay đang bế Từ Nam Phương ra: “Chị có ý gì?”. Tâm trí của Hạ Giáng Tư dường như đã hoàn toàn rối bời.

Từ Nam Phương nói rành mạch: “Thiếu gia tính tình phong lưu, thích đùa giỡn trêu ghẹo người hầu trong nhà, đúng không?”. Thấy Hạ Giáng Tư không đáp, cô tiếp tục nói: “Từ trước tới giờ, thiếu gia không thích bị phu nhân quản lý, nhưng lại không biết nên chống đối phu nhân thế nào, đúng không?”.

Có lẽ đã mỏi tay, Hạ Giáng Tư bấy giờ mới chịu buông Từ Nam Phương xuống: “Rốt cuộc chị muốn nói gì? Đừng có vòng vo!”.

Từ Nam Phương cười: “Nam Phương nói, thiếu gia không biết chống đối phu nhân thế nào nên mới ỷ vào thói phong lưu của mình để cướp tất cả người hầu bên cạnh phu nhân về chỗ mình, khiến đám người theo hầu phu nhân dốc lòng hướng về phía thiếu gia. Thiếu gia coi đó là đòn trả đũa mẹ mình, Nam Phương nói vậy đúng không?”.

Hạ Giáng Tư biến sắc, kinh hãi nhìn Từ Nam Phương, hoàn toàn không ngờ cô lại thẳng thắn nói trúng tim đen của mình. Thực ra, rất nhiều người nhìn ra ý đồ này của Hạ Giáng Tư nhưng không ai dám bóc mẽ trước mặt cậu ta như thế. Hôm nay, Từ Nam Phương lại dám vạch trần sự thật, khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy mất mặt, khó mà nén giận.

Cậu ta oán hận nhìn Từ Nam Phương: “Chị nói bậy bạ cái gì thế? Chị cho rằng nói những lời này, tôi sẽ không động vào chị nữa sao?”.

Cái bộ dạng trừng mắt tỏ ý khiêu khích của Hạ Giáng Tư chỉ khiến cho Từ Nam Phương cảm thấy nực cười.

Chương 23

VẠCH TRẦN

Thiếu gia bớt giận!", lật tẩy Hạ Giáng Tư vốn là chủ ý đã định sẵn của Từ Nam Phương, "Một người ngoài như Nam Phương còn có thể nhìn ra ý đồ của thiếu gia, chắc chắn phu nhân cũng đã nhìn ra, không phải ư? Bằng không, vì sao phu nhân lại không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp xúc với thiếu gia chứ?".

Từ Nam Phương tươi cười nhìn Hạ Giáng Tư. Mục đích của Hạ Giáng Tư chính là chọc giận tam phu nhân, cậu ta cũng đoán được mẹ mình biết mình cố ý ly gián cánh tay trái và cánh tay phải bên cạnh bà ta, chẳng qua tính tình cậu ta vốn phong lưu, thế nên tam phu nhân mới lờ mọi chuyện đi. Hạ Giáng Tư lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, cảm giác trong mắt cô thoáng qua một luồng tà khí: "Vậy thì sao?".

Bây giờ Hạ Giáng Tư đã thu lại vẻ cười cợt trên mặt, không tiếp tục gây gổ nữa.

"Thiếu gia không để ý thấy sao? Phu nhân không cho Liên Trân và Liên Hương giao du với thiếu gia, nhưng lại cố ý để thiếu gia và Nam Phương có cơ hội ở cùng nhau!" Từ Nam Phương liếc nhìn Hạ Giáng Tư, tinh tế quan sát ánh mắt cậu ta, sau đó nhắc khéo: "Phu nhân sớm đã đoán được thiếu gia sẽ nghĩ cách xuống tay với người hầu bên cạnh phu nhân, thế nên lúc thiếu gia nói những lời nịnh nọt trước mặt phu nhân, phu nhân đã lập tức hiểu được suy nghĩ của thiếu gia, tát nước theo mưa để Nam Phương đến hầu hạ thiếu gia. Thiếu gia nghĩ kỹ mà xem, phu nhân phạt chúng ta cái gì? Bắt Nam Phương và thiếu gia ở trong một gian phòng chếp gia quy, tổ huấn ư? Chẳng qua phu nhân hiểu rõ tính phong lưu của thiếu gia, hiểu rõ thiếu gia không bao giờ chịu phục tùng phu nhân, đừng nói là chếp một trăm lần, sợ rằng một lần thiếu gia cũng không chịu ấy chứ. Hơn nữa, trong phòng chỉ có hai người chúng ta, thiếu gia chẳng lẽ không cảm thấy ý phu nhân muốn là điều mà thiếu gia làm với Nam Phương?".

Những điều Từ Nam Phương nói khiến Hạ Giáng Tư rung mình, ánh mắt thoáng hiện sự giác ngộ. Từ Nam Phương cười nhạt bổ sung: "Vì thế, nếu thiếu gia cho rằng phu nhân coi trọng Nam Phương, thậm chí có ý thiên vị Nam Phương thì thiếu gia đã sai mười mươi rồi. Thực ra, điều phu nhân muốn chính là giữa thiếu gia và Nam Phương nảy sinh tình cảm! Thiếu gia à, suýt nữa cậu đã mắc bẫy của phu nhân rồi đấy".

Hạ Giáng Tư đưa tay lên sờ cằm, nhúu mày nhìn Từ Nam Phương. Cậu ta đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi những điều Từ Nam Phương nói, tỉ mỉ ngẫm kỹ một lúc, Hạ Giáng Tư cảm thấy mẹ quả nhiên là cố tình đẩy Từ Nam Phương đến bên cạnh mình.

"Nhưng vì sao mẹ tôi phải làm vậy?", vấn đề này tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư hoang mang.

Chuyện này trong mắt cậu ta thì phức tạp nhưng Từ Nam Phương lại hiểu rất rõ. Tam phu nhân quyết tâm muốn giữ Từ Nam Phương ở lại nhà họ Hạ, thậm chí hao tâm tổn sức bày mưu cho Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương nảy sinh tình cảm, nguyên nhân chỉ có một.

Đó là Thượng Quân Trùng!

Nếu lúc đầu Từ Nam Phương còn không hiểu rõ ngọn ngành thì bây giờ cô đã đoán được Diệp Phi Vũ nói với tam phu nhân những gì mà bà ta lại không hề do dự giữ cô lại, thậm chí ngay cả khi cô làm hỏng đồng hồ gia truyền, bà ta cũng không trách mắng, mà biến nó thành thời cơ để cô và Hạ Giáng Tư ở cùng nhau. Nếu không phải nhận ra nét giống nhau trong đôi mắt của Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương đã không thể nhanh chóng nhớ tới lần đầu tiên trông thấy Hạ Giáng Tư, cậu ta tươi cười rạng rỡ khi nhìn thấy xe của Thượng Quân Trùng, nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ xuống xe, cậu ta lại trở lại vẻ mặt lạnh lùng.

"Vấn đề mấu chốt chỉ có một, phu nhân muốn thiếu gia và Thượng Quân Trùng đoạn tuyệt quan hệ", Từ Nam Phương liếc mắt thăm dò Hạ Giáng Tư. Quả nhiên, sắc mặt cậu ta biến đổi.

"Chị nói là Thượng Quân Trùng? Anh Trùng sao?" Nhắc tới Thượng Quân Trùng, trên mặt Hạ Giáng Tư mới xuất hiện một vẻ thân thiết. Thượng Quân Trùng đúng là con trai của nhị lão gia, mặc dù không qua lại với nhà họ Hạ nhiều nhưng lại rất thân với Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương xác định được suy đoán của mình là chính xác, quan hệ giữa hai người họ rất tốt.

"Đúng thế, thiếu gia nghĩ mà xem, có phải việc thiếu gia thân thiết với Thượng Quân Trùng khiến phu nhân rất không vừa mắt hay không?"

Từ Nam Phương lại tiếp tục đoán đúng, Hạ Giáng Tư đắm chiêu nhìn cô: "Đúng, mẹ tôi đương nhiên không muốn tôi và anh Trùng qua lại với nhau, nhưng chuyện này có liên quan gì tới chị?". Tới tận lúc này, Hạ Giáng Tư vẫn bị Từ Nam Phương dắt mũi, cậu ta không khỏi cảnh giác: "Chẳng lẽ tôi lên giường với chị sẽ phá hỏng quan hệ giữa tôi và anh Trùng? Vì sao chị lại tới bụng nói cho tôi biết những điều này?".

"Không phải", Từ Nam Phương bắt đầu nói, "Chỉ là tam phu nhân tưởng rằng như vậy. Tôi nghĩ, phu nhân đã hiểu lầm giữa tôi và anh Thượng có quan hệ không bình thường, cho rằng tôi là bạn gái của anh ấy, thế nên mới để tôi và thiếu gia ở cùng nhau, muốn thiếu gia và anh Thượng vì tôi mà cắt đứt tình anh em." Nói tới đây, Từ Nam Phương lại lén lút nhìn Hạ Giáng Tư,

trong mắt thoáng hiện lên vẻ u buồn, “Tôi làm sao có thể là bạn gái của anh Thượng được chứ? Anh ấy hận tôi còn không hết”.

“Theo như chị nói thì cũng có thể lắm!” Hạ Giáng Tư có vẻ tán thành, “Nhưng mà, vì sao anh Trùng lại hận chị?”.

Từ Nam Phương nhất thời không biết đáp sao, một lúc sau mới ấp úng nói: “Nói ra thì lằng nhằng lắm, tóm lại là Thượng Quân Trùng có lẽ không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa. Nhưng cả đời này tôi sẽ nhớ mãi lòng tốt của anh ấy với mình”. Câu trả lời mập mờ của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư nghe xong lại cho rằng giữa cô và Thượng Quân Trùng từng có đoạn tình cảm rồi rã. Từ Nam Phương cố ý nói nước đôi như vậy, thứ nhất là để tránh cho Hạ Giáng Tư quấy rầy mình, giữa cô và Thượng Quân Trùng đã lằng nhằng như vậy mà Hạ Giáng Tư cũng đã biết âm mưu của mẹ mình, cậu ta nhất định sẽ không vô lễ với mình nữa. Thứ hai, cũng chính bởi Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng rất thân thiết, nên cô mới phải đề phòng trường hợp cậu ta dò hỏi Thượng Quân Trùng về mình, như vậy cô cũng không mang tiếng nói dối.

“Thực ra chỉ vì gia đình mắc nợ, cần tiền gấp nên tôi mới phải vào nhà họ Hạ.” Từ Nam Phương ầm úc nói, “Vây mà không ngờ tam phu nhân lại muốn lợi dụng tôi. Chắc chắn trong lòng phu nhân cho rằng, dù giữa Nam Phương và thiếu gia không có chuyện gì, nhưng với thói phong lưu của thiếu gia, dẫu có nói Nam Phương và thiếu gia ở bên nhau mà không xảy ra chuyện gì thì sợ rằng cũng chẳng có ai tin. Chít ít, lời đồn một khi đã truyền ra ngoài thì thật giả cũng khó mà phân biệt. Có điều, phu nhân cũng nghe ngóng tin tức sai rồi, Nam Phương đương nhiên không thể là bạn gái của anh Thượng được. Lại càng không có chuyện anh Thượng sẽ vì Nam Phương mà bất hòa với thiếu gia. Thế nhưng, Nam Phương nói nhiều như vậy cũng chỉ mong quan hệ giữa thiếu gia và anh ta không xuất hiện rạn nứt, bằng không, tội lỗi của Nam Phương lại càng thêm lớn”.

Nghe Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư nói cảm thấy nửa tin nửa ngờ, vừa rồi thấy cô còn lạnh lùng, vậy mà chớp mắt đã biến thành một người đầy tâm sự. Đã thế, cô ngoài miệng một mực khẳng định giữa mình và Thượng Quân Trùng không có chuyện gì nhưng cách nói dường như đang che giấu bí mật gì đó giữa hai người. Tuy nhiên, nghe những lời “tâm huyết” của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cũng không khỏi tin tưởng phần nào.

Trông vẻ mặt của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết mình đã giải quyết xong cậu ta, liền được nước tiến tới: “Nam Phương là người ngoài, không biết vì sao phu nhân lại muốn thiếu gia và Thượng Quân Trùng bất hòa, thiếu gia nếu không ngại có thể nói với Nam Phương được không? Chưa biết chừng Nam Phương có thể giúp được”. Từ Nam Phương cố tình cười một cách đầy ẩn ý. Muốn vào nhà họ Hạ cũng đã vào được rồi, nhưng cô nhất định phải tìm được chỗ đứng vững chắc ở đây, nhất định phải có đồng minh, tên Hạ Giáng Tư này, biết đâu sẽ là một người có thể lợi dụng.

Hạ Giáng Tư liếc mắt nhìn Từ Nam Phương: “Giúp tôi? Chị có thể giúp được cái gì chứ?”.

“Tục ngữ nói: ‘ba ông thợ giày cũng bằng một Gia Cát Lượng’. Tuy Nam Phương là nữ, lại không quyền không thế, nhưng chia sẻ và nghĩ cách giúp thiếu gia là chuyện có thể làm được.” Thấy Hạ Giáng Tư nghi hoặc nhìn mình, cô bật cười, “Nam Phương chỉ vừa mới tới nhà họ Hạ mà đã nhận ra sự bất hòa giữa phu nhân và thiếu gia. Phu nhân để Nam Phương tới đốc thúc thiếu gia học hành, dù là mượn cớ nhưng Nam Phương hoàn toàn có thể cùng thiếu gia diễn kịch, giả hóa thật để che mắt người khác”.

Hạ Giáng Tư chau mày, lời nói của Từ Nam Phương khiến cậu ta kinh ngạc, cậu ta đành nhìn người phụ nữ chỉ lớn hơn mình vài tuổi này với con mắt khác. Từ Nam Phương hoàn toàn khác với những người hầu mà Hạ Giáng Tư từng tiếp xúc. Vẻ lạnh lùng, bình tĩnh, sự thấu hiểu lẽ đời của cô khiến Hạ Giáng Tư vô cùng kinh ngạc, thế nhưng cô còn khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi khó diễn tả thành lời. Hạ Giáng Tư nhìn thẳng vào cặp mắt xinh đẹp của Từ Nam Phương, bỗng nhiên cọt nhả: “Vì sao chị giúp tôi? Chỉ vì muốn tôi và anh Trùng không trở mặt với nhau ư?”.

Từ Nam Phương sững người, lập tức im lặng, đáp án có lẽ không cần phải nói ra, Hạ Giáng Tư một khi đã hỏi câu này thì chắc chắn đã đồng ý bắt tay với cô.

Thế nhưng trong mắt Hạ Giáng Tư, sự im lặng của Từ Nam Phương lúc này như một lời thừa nhận ngầm. Nụ cười của cậu ta mang theo một chút châm chọc: “Tôi còn tưởng anh Trùng chỉ biết đến âm nhạc”.

Dứt lời, Hạ Giáng Tư tìm lấy một cái ghế, ngồi xuống rồi bắt đầu nói với Từ Nam Phương những mâu thuẫn có liên quan tới mình. Hạ Giáng Tư không phải một cậu thanh niên thích tâm sự chuyện riêng một cách tùy tiện thế nên chỉ qua loa nói một vài điểm chính cho Từ Nam Phương, thậm chí phần lớn thời gian là do cô tự suy luận từ một chuyện mà ra nhiều vấn đề, xâu chuỗi lại những mâu thuẫn giữa tam phu nhân và Hạ Giáng Tư. Chỉ cần Hạ Giáng Tư tiết lộ một vài chi tiết, Từ Nam Phương đã có thể hiểu được toàn bộ sự việc.

Làm tam phu nhân của nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Nhà họ Liễu vốn dĩ là một gia đình giàu có nhất nhì ở Hồng Kông, Liễu Thi Vân là con gái cả, được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay. Cô gái được yêu chiều nhất nhì thiên hạ đó vào làm dâu nhà họ Hạ, tuy rằng môn đăng hộ đối nhưng bà ta không ngờ chồng mình, chính là tam lão gia không biết nghĩ cái gì rồi cuối cùng lại quyết định xuất gia làm hòa thượng.

Ngay từ đầu vào làm dâu nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân đã phải chịu ít nhiều ảm ức, bị gia đình con cả và con thứ hai của lão vương gia đè đầu cưỡi cổ, đã vậy chồng bà lại buông xuôi mọi vương bụi hồng trần để xuất gia đi tu, thể diện của bà dường như mất hết, ở đâu cũng có cảm giác trở thành trò cười cho thiên hạ.

Từ Nam Phương đương nhiên thấu hiểu nỗi lòng này của tam phu nhân. Có thể bà ta chẳng mấy để tâm tới cuộc hôn nhân của mình, nhưng việc tam lão gia xuất gia lại là một sự phủ nhận đối với tam phu nhân.

Chồng xuất gia, may mà còn để lại cho bà một người con trai để sống nương tựa vào nhau. Thể diện của mình đã bị chồng hủy hoại, bà ta chỉ còn biết trông cậy vào đứa con trai duy nhất để vớt vát lại, thế nên sự kỳ vọng của bà ta đối với Hạ Giáng Tư so với bất cứ người làm mẹ nào cũng lớn hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng, không rõ tam phu nhân quá nóng vội hay yêu cầu quá nghiêm khắc mà càng trông mong Hạ Giáng Tư trưởng thành bao nhiêu lại càng khơi dậy tâm lý phản kháng của cậu ta bấy nhiêu.

Hễ tam phu nhân bảo cậu ta đi hướng đông thì cậu ta sẽ đi hướng tây, tam phu nhân bảo cậu ta học hành thì cậu ta sẽ chơi bời, thậm chí còn cố tình sống buông thả, gây ra vô số chuyện rắc rối để khiến tam phu nhân phải khó xử. Vì thế, quan hệ mẹ con ngày một xấu đi.

Lão thái gia vốn có ý định để cháu trai của chi hai kế thừa tổ nghiệp. Người này về tuổi tác cũng không chênh lệch với Hạ Giáng Tư là bao, điều này khiến tam phu nhân càng nghĩ càng phần uất, nghiễm nhiên nảy sinh lòng ghen ghét đối với gia đình con trai thứ hai của lão vương gia. Cũng may mà “ông trời có mắt” khiến cho con trai của nhị lão gia mắc bệnh nan y, như vậy Hạ Giáng Tư mới có cơ hội thể chỗ. Tam phu nhân vừa thắt chặt quy củ quản giáo con trai mình, vừa tiến hành tìm tung tích người con trai còn lại đang lưu lạc bên ngoài của nhị lão gia, đó chính là Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương không thể không nghĩ tới khả năng, Thượng Quân Trùng có thể thuận buồm xuôi gió trên con đường ca hát, diễn xuất này, nhất định là có sự can thiệp của tam phu nhân. Anh một lòng chuyên tâm vào âm nhạc, viết bài hát, hát những ca khúc tự mình sáng tác, như vậy đương nhiên sẽ không có đầu óc đâu mà nghĩ tới chuyện về nhà họ Hạ tranh giành địa vị với Hạ Giáng Tư. Nhất là khi mà thành tích trong sự nghiệp âm nhạc của anh, lại càng nhận được sự ưu ái của công chúng, anh lại càng không muốn từ bỏ niềm đam mê.

Con người Thượng Quân Trùng không thuộc về nhà họ Hạ, mẹ anh cũng là một người có tư tưởng thoáng hơn những người nhà họ Hạ, lại rất ủng hộ việc ca hát của con trai. Thế nhưng cha anh lại không muốn như vậy, may mà còn một đứa con trai khác để kế thừa gia nghiệp nên dù có phản đối Thượng Quân Trùng theo nghề ca hát, nhị lão gia cũng không thể ngăn cản được anh.

Tuy nhiên lúc này thời thế đã thay đổi, vị thiếu gia kia lâm bệnh nặng không thể cứu chữa, nhị lão gia đương nhiên muốn lôi kéo Thượng Quân Trùng về bên mình để kế thừa vị trí.

Tam phu nhân và nhị lão gia không khác nào đang đấu trí so gán với nhau, chỉ có mình Thượng Quân Trùng là mù mịt chưa biết gì. Việc tam phu nhân âm thầm giúp đỡ và thường xuyên hỏi han chuyện ca hát của Thượng Quân Trùng cũng là nguyên nhân khiến cho Hạ Giáng Tư dần trở nên thân thiết với Thượng Quân Trùng. Cậu ta thậm chí còn muốn học theo Thượng Quân Trùng, thích khác biệt, một mình một kiểu, muốn làm những chuyện mình thích giống như Quân Trùng, hoàn toàn không có hứng thú với gia sản họ Hạ. Tam phu nhân thì rõ ràng đang nâng đỡ Thượng Quân Trùng còn con bà thì lại ở bên cạnh hùa theo anh ta, khiến bụng bà nóng như lửa đốt. Tam phu nhân thấy Hạ Giáng Tư mỗi lúc một đi lệch quỹ đạo, mới nhận ra đã tự bê đá đập chân mình, cuối cùng bà ta quy kết chính Thượng Quân Trùng đã làm hư con trai mình, nên lúc này mới nghĩ trăm phương ngàn kế để tách hai người họ ra xa nhau.

Hôm nay, tam phu nhân không thể tiếp tục hành động công khai được nữa, vì thế mới sử dụng chiêu ngầm. Bà ta cho rằng Từ Nam Phương là bạn gái của Thượng Quân Trùng, liền muốn “tắt nước theo mưa” để tạo mối bất hòa giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư. Thứ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng quan tâm chính là thể diện. Cho dù Thượng Quân Trùng không thích Từ Nam Phương, nhưng nếu biết người phụ nữ của mình thông đồng với người em trai thân thiết của mình, nhất định sẽ không chịu đựng nổi. Đây chính là mưu tính của tam phu nhân, bà ta hy vọng Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư đoạn tuyệt quan hệ, ít nhiều cũng sẽ khiến Hạ Giáng Tư không học theo Thượng Quân Trùng nữa hoặc giác ngộ phần nào, giảm đi một đối thủ cạnh tranh, với tài trí của Hạ Giáng Tư, trở thành người thừa kế là chuyện dễ dàng...

Những điều này toàn bộ là nỗi lòng của Hạ Giáng Tư, nhưng đã được Từ Nam Phương suy đoán ra rõ ràng. Trực giác mách bảo cô, tam phu nhân không phải một người tầm thường, bà ta giữ cô ở lại không đơn giản chỉ vì muốn phá hỏng quan hệ tốt đẹp giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư. Cô cảm thấy, tam phu nhân một khi đã vì hạnh phúc của con trai mình thì nhất định bà ta sẽ khiến cho Thượng Quân Trùng bị tiêu diệt triệt để.

Bằng không, với thực lực của chi thứ hai, ngộ nhỡ Thượng Quân Trùng bị nhị lão gia kéo trở về tranh đoạt, thì nhất định họ sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Nghĩ đến Thượng Quân Trùng còn đang đứng tên một công ty, nói không chừng đây chính là một công cụ dùng để tranh đoạt của chi thứ hai, tam phu nhân làm sao dám lơ là, không phòng ngừa chu đáo cho được?

Từ Nam Phương mỉm cười thân thiện, khiến Hạ Giáng Tư mụ mị: “Chị cười cái gì?”.

Đôi mắt trong veo của cô nhìn Hạ Giáng Tư, lắc đầu: “Không có gì, Nam Phương chỉ không rõ thiếu gia đang phiền muộn điều gì mà thôi. Thiếu gia thật sự muốn theo đuổi niềm đam mê của mình, nhưng buồn bực vì bị tam phu nhân coi như con rối? Hay là, vì không hoàn thành được nguyện vọng của phu nhân, lại còn năm lần bảy lượt đối đầu với phu nhân nên thiếu gia đang cảm thấy ăn năn hối hận?”.

Sắc mặt Hạ Giáng Tư biến đổi, bỗng đứng ngang ngược quay đầu đi chỗ khác: “Chị đang nói bậy bạ cái gì thế?”.

Từ Nam Phương không hề nói đùa, mỗi câu mỗi từ của cô đều nói trúng nỗi lòng của Hạ Giáng Tư. Nếu cô chọn Hạ Giáng Tư làm đồng bọn, vậy thì bắt buộc phải chiếm được sự tín nhiệm của cậu ta, giúp cậu ta giải quyết nhiều vấn đề, để cậu ta nhìn nhận được vai trò của cô, đến lúc cần mới có thể khiến cậu ta ra tay giúp đỡ mình.

“Giống như Tiểu Bạch của thiếu gia vậy, nó mong muốn có được sự yêu thương và chăm sóc của chủ nhân. Thiếu gia chỉ có một người mẹ là tam phu nhân, đương nhiên sẽ hy vọng phu nhân quan tâm và ủng hộ mình. Thế nhưng phu nhân luôn luôn quở trách những hành động của thiếu gia, chưa một lần nhìn nhận tài năng của thiếu gia, đây chính là nguyên nhân khiến thiếu gia lúc nào cũng đối đầu với phu nhân”, Từ Nam Phương mạnh dạn nói.

Gương mặt Hạ Giáng Tư biến sắc, tựa như bị nói trúng tim đen.

“Thiếu gia vốn dĩ không phải một người sống buông thả, thiếu gia là người tốt, chỉ cần nhìn cách thiếu gia đối xử với Tiểu Bạch là biết ngay, nhưng thiếu gia lại cứ đầu luôn tỏ ra mình ham mê sắc đẹp. Rõ ràng rất sợ trông thấy vẻ thất vọng của phu nhân, vậy mà thiếu gia vẫn cứ khăng khăng đối đầu với phu nhân. Dường như bằng cách này, thiếu gia mới cảm thấy nỗi đau trong lòng dịu bớt. Nhưng sự thật là, thiếu gia chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ thực sự... Còn nữa, khi thấy phu nhân yêu quý Thượng Quân Trùng, thiếu gia liền cố gắng làm thân với anh ấy để học hỏi, nhưng không ngờ phu nhân lại quay ngoắt thái độ, không

muốn thiếu gia giao du với anh Thượng. Trong lòng thiếu gia nhất định rất oán giận...”.

“Đủ rồi! Đừng đem mấy lời hoa mỹ này để nói chuyện với tôi! Tôi ghét nhất bị dạy đời như thế!” Bị nhìn thấu tâm can, Hạ Giáng Tư có phần thẹn quá hóa giận, lập tức ngắt lời Từ Nam Phương, “Chị cho rằng chị là ai mà dám ở đây nói nhăng nói cuội? Chị tưởng chị hiểu tôi lắm sao!”.

Hạ Giáng Tư đã tức giận tới đỏ mặt tía tai. Rốt cuộc thì cậu ta vẫn chỉ là một chàng thanh niên sốc nổi, ngang bướng, khi bị người khác vạch trần thì cảm thấy mất mặt, cuối cùng gắt ầm lên không cho Từ Nam Phương tiếp tục nói.

Chương 24

CÔ NAM QUẢ NỮ

Từ Nam Phương mỉm cười: “Vâng, thiếu gia, Nam Phương chỉ thuận miệng nói đùa! Nhưng mà, thiếu gia có gì cần, Nam Phương luôn sẵn lòng nghĩ cách giúp thiếu gia”. Vốn đã đạt được mục đích, Từ Nam Phương liền dừng lại, không nói tiếp.

“Hừ!”, không đợi Từ Nam Phương nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã đi ra phía cửa, vừa mới đẩy cánh cửa ra đã trông thấy hai người hầu mặc áo màu tro đứng khoanh tay chặn trước lối đi. Họ thản nhiên nhìn Hạ Giáng Tư, rồi giữ chặt cánh cửa.

“Để tôi ra ngoài!”, Hạ Giáng Tư bực bội ra lệnh, cậu ta muốn xông ra nhưng hai người hầu đứng vững như núi Thái Sơn.

“Phu nhân đã dặn, khi nào thiếu gia chép xong một trăm lần tổ huấn mới được ra.”

Hạ Giáng Tư biết mình cứng đầu không được, liền giậm chân nói: “Tôi đói, tôi phải đi ăn”. Cậu ta vừa dứt lời, một cô người hầu xách theo hai cặp lồng thức ăn đứng ngoài cửa nói: “Thiếu gia muốn ăn gì? Xem mấy thứ này xem, nếu không thích, ở nhà bếp...”.

Không đợi cô ta nói hết, Hạ Giáng Tư đã đóng sầm cửa lại. Vừa quay vào trong cậu ta đã trông thấy Từ Nam Phương nhặt những cuốn Kinh Phật lên xếp ngay ngắn lại trên giá sách từ lúc nào.

“Này, chị định chép một trăm lần thật đấy à? Chị coi mình là học sinh tiểu học chắc? Hay là đang học viết thư pháp?”, Hạ Giáng Tư nhìn bộ dạng Từ Nam Phương giống như đang chuẩn bị mài nghiên mực mới. Trong mắt Hạ Giáng Tư, cái việc chép phạt này thực sự là một việc ấu trĩ.

Từ Nam Phương không quay đầu lại, vừa thu dọn các thứ vừa nói: “Tôi đã nói rồi, nếu như không chép đủ một trăm lần, phu nhân nhất định sẽ không cho phép tôi và thiếu gia được ra ngoài. Thiếu gia bị nhốt ở đây càng lâu, phu nhân càng thích, không đúng sao?”.

Hạ Giáng Tư biết những điều Từ Nam Phương nói hoàn toàn có lý, nhưng mà vẫn ngang bướng cãi: “Bắt buộc phải chép hả? Không có cách nào khác ư?”.

Từ Nam Phương khựng người lại một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư: “Cũng chưa chắc đâu!”. “Cách gì?”, Hạ Giáng Tư sáng rực hai mắt, bất giác trở nên rất muốn biết cao kiến của Từ Nam Phương.

“Nếu như anh em, bạn bè của thiếu gia có việc gấp muốn gặp thiếu gia, phu nhân hẳn là sẽ để thiếu gia đi.” Từ Nam Phương điềm tĩnh giải thích.

Hạ Giáng Tư bĩu môi: “Cứ tưởng cách gì hay. Chị không nghe thấy mẹ tôi nói à, hễ tôi gặp ai thì bà ấy sẽ đánh gãy chân kẻ đó, làm sao có thể...”. Hạ Giáng Tư đột ngột dừng lại, như nghĩ đến cái gì, cậu ta tròn xoe mắt nhìn Từ Nam Phương đang tủm tỉm cười với mình, rốt cuộc cũng hiểu ra “anh em, bạn bè” mà Từ Nam Phương ám chỉ là ai.

“Chị đang nói đến anh Trùng hả?”, trên mặt Hạ Giáng Tư bỗng nở một nụ cười ảm áp, “Đúng rồi! Mẹ tôi muốn anh Trùng và tôi quay mặt thành thù, nhất định sẽ để anh Trùng thấy tôi và chị ở bên nhau để chọc giận anh ấy!”.

Hạ Giáng Tư rút điện thoại ra, vừa bấm số vừa nói: “Để tôi gọi điện cho anh Trùng, bảo anh ấy tới cứu tôi, nhân tiện báo trước anh ấy một tiếng để anh ấy không bị mắc lừa mẹ tôi”.

“Đừng...”, Từ Nam Phương ngăn cản thì đã muộn, điện thoại đã được nối thông, bên trong vang ra giọng nói của Thượng Quân Trùng: “A lô, bạn Tư thân mến có chuyện gì thế?”. Thượng Quân Trùng cố ý nói với Hạ Giáng Tư bằng giọng điệu lịch sự pha chút bông đùa.

Mặc dù chỉ loáng thoáng nghe được giọng nói của anh, nhưng sắc mặt Từ Nam Phương vẫn biến đổi một chút.

Hạ Giáng Tư cười tươi như hoa. Có lẽ giọng của Thượng Quân Trùng quá êm tai, có sức lôi cuốn nên khi Hạ Giáng Tư nghe giọng nói đó cũng bị “nhiễm”.

“Anh Trùng, anh quá đáng lắm rồi đấy! Hôm kia em ngồi ngay hàng ghế đầu nháy mắt ra hiệu cho anh cả nửa ngày mà anh lại dám lơ em đi!”

“Hôm kia á? Lúc nào?”

“Anh chóng quên thế? Ở buổi đấu giá ấy. Anh bỏ đi mà cũng không thèm chào em. Vợ vàng đi hẹn hò à?”, Hạ Giáng Tư cười xấu xa, khóe môi nhếch lên, ánh mắt khiến người khác có cảm giác bất an. Cậu ta vừa trêu chọc Thượng Quân Trùng, vừa không quên liếc nhìn Từ Nam Phương, lúc này sắc mặt cô đã cực kỳ khó coi.

Mới nghe thấy giọng nói của Thượng Quân Trùng mà sắc mặt Từ Nam Phương đã xám ngoét lại. Điều này hiện lên trước đôi mắt nhạy cảm của Hạ Giáng Tư lại càng trở nên thú vị. Cậu ta không hề biết Từ Nam Phương có phản ứng như vậy cũng là vì

chuyện hôm trước ở buổi đấu giá. Lúc đó nếu không phải bắt gặp cô thì Thượng Quân Trùng đã không hành động xốc nổi như vậy, để cuối cùng chuyện cần làm còn chưa làm mà đã bỏ đi.

“Ừ, lúc đó có việc bận đột xuất”, Thượng Quân Trùng vội qua loa lấp liếm, “Em tìm anh có việc gì? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp...”.

Hạ Giáng Tư cười xoa một cái: “Anh Trùng, em bị mẹ phạt chép tổ huấn. Không đủ một trăm lần thì không tha. Em bây giờ hoàn toàn bị mất tự do rồi...”.

Thượng Quân Trùng rút cuộc cũng bật cười thoải mái, tiếng cười ấy như quét sạch lo lắng trong lòng Từ Nam Phương.

“Sao em lại làm mất lòng thím ba thế?”

“Đừng hỏi nhiều nữa, anh mau tới cứu em đi”, Hạ Giáng Tư đổi giọng năn nỉ, có pha lẫn chút ít làm nũng.

Thượng Quân Trùng còn chưa thôi cười: “Anh qua bây giờ sao được, sắp phải đi tổng duyệt rồi”. Nghĩ một lúc, anh ngừng cười, “Thôi để sáng mai anh đến, tối nay chắc phải mười giờ mới xong việc, muộn như vậy mẹ em ngủ mất rồi”.

Hạ Giáng Tư nghe Thượng Quân Trùng nói sáng mai mới tới được, có phần ngại muộn, nhưng nghĩ tới công việc của anh rất bận rộn, cũng đành phải chấp nhận: “Thôi được”. Cậu ta bắt đầu đi nói, mắt lại liếc nhìn Từ Nam Phương, dường như lóe lên ý tưởng gì trong đầu, cậu ta lại sửa lời: “Không được, không được, nếu anh còn chậm trễ không tới thì quá muộn mất”.

Hạ Giáng Tư nghĩ, nếu để mình và Từ Nam Phương cô nam quả nữ ở đây một đêm thì nhất định sẽ thành chủ đề bàn tán của mọi người, huống hồ trong này chỉ có một chiếc giường.

Nghĩ đến mấy lời đồn đại nhảm nhí, Hạ Giáng Tư nhếch miệng nói với Thượng Quân Trùng: “Anh không đến ngay, chẳng lẽ không sợ em làm chuyện gì có lỗi với anh à? Em cũng là đàn ông, không cấm cự được đâu đấy!”.

Từ Nam Phương nghe mà dở khóc dở cười. Cô đến trước mặt Hạ Giáng Tư, xua xua tay ý bảo cậu ta đừng nói cho Thượng Quân Trùng biết mình đang ở đây.

Thế nhưng Hạ Giáng Tư lại cho rằng Từ Nam Phương xấu hổ nên giả vờ không hiểu ý của Từ Nam Phương, cố tình cười hì hì nói với Thượng Quân Trùng: “Mẹ em phạt em và một cô người hầu chép cùng nhau. Anh không muốn biết là ai à? Cực kỳ xinh đẹp đấy nhé”.

Từ Nam Phương trừng mắt lườm cậu ta, cô không dám lên tiếng vì sợ bị Thượng Quân Trùng nghe thấy, đành phải đi tới cạnh bàn lấy giấy bút viết.

“Tôi không tiện như cậu”, Thượng Quân Trùng không khách khí chọc giận Hạ Giáng Tư, “Đã có người ở cùng như thế cậu phải rất thích mới đúng chứ! Gọi tôi tới không sợ phá hỏng chuyện vui của cậu à?”.

“Ha ha, phải nói là em phá hỏng chuyện vui của anh mới đúng!” Hạ Giáng Tư đi đến bên cạnh Từ Nam Phương, tiếp tục nói, “Anh Trùng, anh thật là không có chí khí chút nào, em còn tưởng anh không có hứng thú với người đẹp chứ! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Nam Phương này vẫn còn hơn cái cô Ngô Thi Hủy chân dài nào ngắn kia! Mà còn tốt hơn gấp trăm nghìn lần ý chứ. Em ủng hộ ông anh...”.

Chưa nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã trông thấy Từ Nam Phương giơ lên mảnh giấy có ghi: “Đừng nhắc tới Nam Phương”. Thế nhưng đầu dây bên kia, Thượng Quân Trùng đã lên tiếng: “Em vừa nói cái gì? Ai cơ? Ai đẹp hơn Ngô Thi Hủy?”.

Từ Nam Phương viết quá chậm, vừa rồi Hạ Giáng Tư đã nói ra hai chữ “Nam Phương”. Cậu ta nhìn Từ Nam Phương với vẻ đầy nghi hoặc, nếu đã muốn Thượng Quân Trùng tới đây cứu người thì vì sao cô còn làm ra vẻ thần bí như vậy chứ?

“Em nói là Nam Phương?”, không đợi Hạ Giáng Tư trả lời nữa, khi nghe rõ hai từ kia Thượng Quân Trùng đã vội vã hỏi lại, “Nam Phương nào?”. Giọng điệu của anh có phần nặng nề khiến Từ Nam Phương chợt cảm thấy bất an.

“Từ Nam Phương?”, Thượng Quân Trùng tiếp tục tự hỏi tự đáp.

Mặc dù không trông thấy Thượng Quân Trùng lúc này nhưng nghe giọng nói vừa gấp gáp vừa trầm, ít nhiều Hạ Giáng Tư cũng có thể hình dung được tâm trạng của anh đã đột ngột biến đổi. Đã vậy, sắc mặt Từ Nam Phương bây giờ lại rất khó coi, Hạ Giáng Tư càng thêm mù mờ không biết làm sao, mãi đến khi nghe Thượng Quân Trùng hỏi tới Từ Nam Phương, cậu ta mới “ừ” một tiếng.

“Cô ta ở đây làm gì?”, Thượng Quân Trùng chợt cười lạnh khiến Từ Nam Phương cảm thấy lo lắng. Cô hoàn toàn không biết mình bị làm sao, nói dối trắng trợn vốn dĩ là thủ đoạn thường dùng của cô, cũng chưa bao giờ cô áy náy vì lừa dối người khác. Vậy mà, khi nghe thấy giọng nói lạnh băng của Thượng Quân Trùng, cô lại cảm thấy hụt hẫng.

“Làm người hầu ở nhà em.” Hạ Giáng Tư giải thích, nhận ra sự thiếu thân thiện trong giọng nói của Thượng Quân Trùng, cậu ta không nhịn được cười, mắng ông anh họ của mình: “Sao nào? Lo lắng rồi phải không? Lo thì không mau tới gặp chị ta đi”.

Từ Nam Phương quay mặt đi chỗ khác, không dám đụng độ với cái nhìn của Hạ Giáng Tư, nhưng vẫn vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hai người họ.

Thượng Quân Trùng im lặng một lúc lâu, bỗng dưng lên tiếng: “Cô ta đang ở bên cạnh em à?”.

“Ừ, anh muốn nói chuyện với chị ta không?”, Hạ Giáng Tư liếc nhìn Từ Nam Phương, vừa cười vừa định đưa điện thoại cho cô nhưng rất nhanh bên kia đã truyền tới giọng của Thượng Quân Trùng: “Không cần”.

Câu nói có phần lạnh lùng, Hạ Giáng Tư hơi kinh ngạc. Thượng Quân Trùng lại tiếp tục nói, lần này thanh âm lớn hơn: “Tốt nhất em nên tránh xa cô ta ra một chút! Đồ ngốc này!”. Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Dù không đứng gần Hạ Giáng Tư nhưng Từ Nam Phương nghe rõ mồn một “lời khuyên chân thành” của Thượng Quân Trùng. Sắc mặt cô tái nhợt, rõ ràng là anh cố ý nói cho cô nghe, anh rút cuộc vẫn ghi nhớ nỗi hận bị cô lừa dối, thế nên mới cảnh cáo Hạ Giáng Tư tránh xa mình.

Tuy nhiên, những lời của Thượng Quân Trùng lọt vào tai Hạ Giáng Tư lại được hiểu theo chiều hướng khác. Cậu ta cười cười với Từ Nam Phương: “Không ngờ đấy, anh Trùng còn biết ghen nữa cơ! Đây, anh ấy bảo tôi tránh xa chị ra!”. Trong lòng Hạ Giáng Tư, người anh họ này trước giờ là một kẻ ngạo nghễ, chưa từng dấn dấp tới bất kỳ vụ tai tiếng nào, vậy mà hôm nay lại nghiêm nhiên nổi máu ghen với mình vì một người phụ nữ. Hạ Giáng Tư cảm thấy vô cùng phấn khích, tưởng tượng tới dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Thượng Quân Trùng, không khỏi bật cười.

Cậu ta cười như được mùa, đang định nói mấy câu trêu chọc Từ Nam Phương thì đã thấy cô lấy lại bình tĩnh, cầm bút lông, chấm mực, mở giấy ra và bắt đầu chép gia quy.

Hạ Giáng Tư sững sốt: “Chị còn chép làm gì nữa? Chị không thấy có người đã sốt sắng đến cuống quýt lên rồi à?”

Chưa biết chừng còn hủy cả buổi tập luyện để chạy tới đây ngay ấy chứ! Chúng ta sắp được thả ra rồi! Ha ha, nhưng mà trước khi nói rõ mọi chuyện thì cứ để tôi trêu anh Trùng một chút đã, sau đó chị về giải thích với anh ấy sau nhé!”. Hạ Giáng Tư dường như rất háo hức muốn chứng kiến Thượng Quân Trùng mất mặt.

Từ Nam Phương lại chẳng hề ôm hy vọng như Hạ Giáng Tư: “Nếu lúc này thiếu gia không nhắc tới Nam Phương thì Thượng Quân Trùng sẽ tới, hiện giờ chỉ sợ anh ấy sẽ không tới nữa thôi. Anh ấy vốn dĩ không muốn gặp lại Nam Phương nữa”. Cô vừa nói vừa nắn nót viết từng chữ, đầu cũng không buồn ngẩng lên.

Hạ Giáng Tư đang định hỏi có chuyện gì giữa hai người, nhưng nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Từ Nam Phương sau khi nghe cuộc điện thoại của Thượng Quân Trùng, cậu ta liền làm mặt lạnh: “Ha ha, tôi không tin, anh Trùng nhất định sẽ đến”. Hạ Giáng Tư lè lưỡi, nghĩ đến việc sắp được trêu chọc Thượng Quân Trùng một trận, không khỏi hào hứng hẳn lên. Thế nhưng mãi đến chiều tối vẫn không thấy Thượng Quân Trùng xuất hiện, Hạ Giáng Tư nằm trong buồng đã đánh một giấc ngon lành. Nửa đêm tỉnh dậy, cảm thấy bụng đói cồn cào, cậu ta đi ra gian ngoài, trông thấy Từ Nam Phương vẫn đang chép gia quy, trên bàn chỉ có một ngọn đèn dầu lơ mờ, căn nhà càng lộ rõ vẻ u ám.

“Chị sao thế hả? Sao không bật đèn?”, Hạ Giáng Tư theo thói quen đi tìm công tắc, nhưng sờ soạng một hồi vẫn không thấy đâu.

Từ Nam Phương buông cây bút lông trong tay xuống, xoa bóp bả vai nhức mỏi của mình: “Thiếu gia không cần tìm đâu, nơi đây chỉ có một ngọn đèn dầu này thôi”.

Hạ Giáng Tư choáng váng: “Niệm kinh cũng không cần phải gian khổ đến thế chứ!?”. Cậu ta lại mở cửa, bên ngoài đã có hai người hầu khác tới canh giữ.

“Tôi đói, lấy đồ ăn cho tôi! Còn nữa, trong này không có đèn, mang đèn tới!” Vừa mới tỉnh ngủ, lại không thấy Thượng Quân Trùng đâu, Hạ Giáng Tư có phần bức bối, chỉ biết ra oai với đám người hầu.

Cô gái đứng bên ngoài vội đưa cặp lồng cơm tới, bên trong có đủ các món còn bốc hơi nghi ngút, nhưng không có người mang đèn đến, cô gái nói đây là quy định của tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư ôm một bầu tức giận, dù đói meo bụng nhưng cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, lại không biết quẳng cục giận này vào đâu. Không kiềm chế được, cậu ta lại gọi cho Thượng Quân Trùng nhưng anh đã tắt điện thoại.

Gọi đi gọi lại mấy lần không được, Hạ Giáng Tư đành phải để lại tin nhắn, cậu ta rống to vào di động: “Nếu anh còn không đến, em sẽ lập tức xử lý bạn gái của anh đó! Anh biết em không có tính kiên nhẫn đâu đấy!”.

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phương nhịn không được ngẩng đầu nhìn Hạ Giáng Tư. Chỉ là một câu nói đùa thiếu suy nghĩ của Hạ Giáng Tư nhưng lại động chạm vào nỗi lòng của Từ Nam Phương.

Thực ra, cô chẳng mấy để tâm tới quan hệ giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư, cô nói nhiều với Hạ Giáng Tư như vậy chẳng qua là để tự bảo vệ bản thân, đồng thời chiếm lấy sự tín nhiệm của cậu ta, tìm kiếm đồng minh của mình. Một khi đã vào được nhà họ Hạ, cô bắt buộc phải có một điểm tựa, mới nhẹ nhàng mà tiếp cận lão vương gia để lấy “ngôi sao lấp lánh”. Thế nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện này là tam phu nhân muốn đưa cô vào cửa nhà họ Hạ.

Bà ta để cô tới bên cạnh Hạ Giáng Tư là muốn gây hiểu lầm giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng. Nói không chừng, trong mấy ngày đầu này, tam phu nhân sẽ thử nghiệm xem cô có cái tố chất tiềm ẩn ấy không, sau đó mới giữ cô bên mình. Nhưng nếu thật sự bà ta đang thăm dò, mà Thượng Quân Trùng lại không vì cô mà xích mích với Hạ Giáng Tư, đến lúc ấy cô biết làm sao?

Từ Nam Phương bất động nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư, đầu óc chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, dường như nảy sinh kế hoạch mới.

Hạ Giáng Tư bị cô nhìn cho nổi cả da gà như thế, liền nói: “Chị đừng có cuống như vậy! Tôi tạm thời còn chưa có ý định làm gì chị. Tôi chỉ đùa anh ấy thôi”.

Nụ cười của Hạ Giáng Tư dưới ánh đèn dầu mờ mịt khiến Từ Nam Phương chột rùng mình. Cậu ta lại cầm điện thoại lên nói: “Đây, có đúng là bạn gái của anh không thế hả? Đừng có chối, anh còn không chịu thừa nhận thì em không khách khí nữa đâu”.

Ngọn lửa trước mặt Từ Nam Phương đột nhiên phập phồng. Không biết có cơn gió ở đâu thổi tới khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy

lạnh sống lưng, lại thêm ngọn đèn lơ mờ chiếu lên mặt Từ Nam Phương, nhìn cô trông như một bức tượng vậy. Hạ Giáng Tư bỗng nổi da gà.

Từ Nam Phương hồ hững nói: “Có lẽ Thượng Quân Trùng sẽ không đến đâu. Tam phu nhân càng không dễ dàng thả Nam Phương và thiếu gia. Nam Phương đã chép được hơn ba mươi lần rồi, thiếu gia cũng nhanh chóng chép đi, có thể tối mai là xong.

“Chuyện vô vị như thế có đánh chết tôi cũng không làm!”, Hạ Giáng Tư cứng đầu nói. Cậu ta chớp mắt, dường như nghĩ ra cái gì, lại quay đầu cười giảo hoạt: “Này, không ổn, sao giờ này mà anh Trùng còn chưa tới? Hai người giận nhau à?”.

Đây là câu hỏi mà Từ Nam Phương đang chờ, cô gục đầu xuống, hàng mi khẽ động: “Nam Phương làm gì có tư cách giận đối Thượng Quân Trùng. Nam Phương chỉ cần thấy anh ấy vui vẻ là tốt rồi. Nếu không phải vì Nam Phương, anh Thượng và cô Ngô cũng sẽ không cãi nhau.

Không biết anh ấy có dễ dàng được cô Ngô không...”.

Giọng nói của cô có phần lạnh lẽo, nhưng rõ ràng hơn là sự cô đơn.

Vẻ tư lự của Từ Nam Phương giống như cô thật sự lo lắng cho Thượng Quân Trùng, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể “ngầm” ra được điều gì đó từ lời nói của cô. Hạ Giáng Tư cười nham hiểm: “À, thế thì tôi biết là chuyện gì rồi. Anh Trùng bắt cả hai tay, đối xử tốt với chị nhưng lại không muốn bye bye với cái cô Ngô Thị Hủy chân dài não ngắn kia. Cuối cùng chuyện của chị bị người đàn bà não ngắn kia phá vỡ, anh Trùng muốn gặp chị cũng không được, mà không gặp cũng chẳng xong, đúng không?”.

Chương 25

MỜ ẨM

Hạ Giáng Tư vừa nói vừa nhìn Từ Nam Phương, giống như đang chộp lấy một chuyện cực kỳ thú vị. Từ Nam Phương mặt biến sắc, miệng ấp úng: “Thực ra... cũng không hoàn toàn như vậy, bên trong đúng một phần, nhưng mà...”.

“Ồi dào, chị không cần phải nói nữa, tôi hiểu! Tôi cũng là đàn ông nên hiểu tâm tư của anh Trùng.” Trùng bộ dạng quần bách của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư vươn người đứng dậy nói: “Chị yên tâm! Nếu chị đã là người hầu của tôi, ha ha, tôi cũng sẽ không để anh Trùng đối xử như vậy với chị!”. Hạ Giáng Tư vốn không phải một công tử lăng nhăng, chỉ cố tình tỏ ra phong lưu như vậy chứ bản chất thực ra rất tốt, rất biết thương hoa tiếc ngọc.

“Nói thật nhé, tôi thấy cái cô Ngô Thi Hủy kia căn bản chẳng xứng với anh Trùng, ngoài việc môn đăng hộ đối ra thì chẳng có điểm nào tốt. Thật không hiểu bác hai nghĩ sao mà lại muốn ghép cho anh Trùng và cô ta thành đôi”. Hạ Giáng Tư ra vẻ lời đời, “Tôi nói thật, xét về tướng mạo, chị còn hơn cô ta gấp trăm lần ấy chứ”.

“Có điều, ha ha, không ngờ anh Trùng lại là người như vậy! Hóa ra giới giải trí quả nhiên không có người nào tử tế.” Hạ Giáng Tư ra vẻ ông cụ non, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi bất ngờ đứng dậy, cầm cặp lồng cơm tới trước mặt cô, nói: “Chị không phải người sắt đá đâu chứ? Cả đêm không ăn gì, không đối à?”.

Đúng là Từ Nam Phương có hơi đói, cô do dự một lúc rồi cầm lấy miếng dưa gần tay nhất, dù đói nhưng vẫn giữ vẻ nhã nhặn bỏ miếng dưa vào miệng mà nhấm nháp từng chút. Cô nói: “Chưa ăn mà mùi thơm đã xộc vào mũi, tan ngay trong miệng, ngọt mà ngấy, rất vừa miệng. Đã lâu không được ăn thứ điểm tâm kiểu Tô Châu thế này”. Cô vừa nói vừa liếc nhìn Hạ Giáng Tư, bỗng nhiên bỏ miếng dưa còn chưa ăn hết xuống, đôi mắt thoáng hiện vẻ ưu tư.

Hạ Giáng Tư thấy vậy còn cho rằng Từ Nam Phương đang thương thân trách phận, không nhận được vỗ ngực đảm bảo: “Chị yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để anh Trùng bắt nạt chị! Tôi sẽ giúp chị lấy lại công bằng”.

Từ Nam Phương mặt biến sắc: “Đừng, đừng làm vậy, thiếu gia! Cậu làm thế sẽ khiến Thượng Quân Trùng khó xử, nếu như hai người vì tôi mà bất hòa, chẳng phải tôi trở thành kẻ có tội hay sao, chẳng phải sẽ làm phu nhân vừa ý hay sao?”.

Hạ Giáng Tư dường như bị sự hoảng hốt của Từ Nam Phương vô tình thức tỉnh: “À đúng rồi, mẹ tôi phạt tôi và chị ở đây chép gia quy với tổ huấn gì gì đó, mục đích chính là muốn thấy giữa chúng ta phát sinh chuyện, muốn anh Trùng hiểu lầm. Vậy thì chỉ cần giúp mẹ tôi đạt được mục đích là được rồi, tôi cũng chẳng cần phải chép một trăm lần”.

Từ Nam Phương lập tức tỏ ra sợ hãi, Hạ Giáng Tư cho rằng những lời mình nói đã dọa cô, nên vội cười bổ sung, rằng mình chỉ diễn kịch để lừa tam phu nhân.

“Nhưng tam phu nhân đâu có dễ bị lừa như thế?”, đôi mắt Từ Nam Phương có chút dao động, “Hay thôi cứ để Nam Phương giúp thiếu gia chép một trăm lần tổ huấn, được không?”. Từ Nam Phương đã có tính toán trong đầu, nếu cô chép phạt giúp Hạ Giáng Tư, tam phu nhân chắc chắn sẽ nhận ra, sẽ mượn cớ nói cô bao che cho Hạ Giáng Tư. Lúc ấy, quan hệ giữa cô và Hạ Giáng Tư nhất định sẽ nhận được sự cổ vũ của tam phu nhân, càng thêm không trong sáng.

Nhưng mà Hạ Giáng Tư lại không chịu nghe theo, cậu ta sốt sắng đến không muốn ở lại đây thêm dù chỉ một phút: “Như thế sao được! Chị chép chỗ này cũng phải mất cả ngày! Tôi thà chờ anh Trùng thì hơn”.

“Nhưng để tam phu nhân thả thiếu gia đi cũng cần phải có một cái cớ, nếu không sẽ mất uy tín với mọi người, chẳng hạn như thiếu gia bị ốm nặng.” Từ Nam Phương cố tình liếc nhìn Hạ Giáng Tư, “Nhưng thiếu gia đang khỏe mạnh thế này làm sao tự nhiên đổ bệnh được? Dù có nói thì phu nhân cũng sẽ không tin”.

Hạ Giáng Tư vỗ tay tán thưởng: “Bệnh hả?”. Ánh mắt cậu ta sáng rực lên, “Nếu tôi cảm cúm hay phát sốt thì chưa chắc là khiến mẹ tôi chịu thua, nhưng nếu là cái khác thì biết đâu lại được”. Trên mặt cậu ta nở một nụ cười giảo hoạt, hào hứng lắc lắc cánh tay Từ Nam Phương: “Nam Phương, chị thật thông minh! Chị đã thức tỉnh tôi”.

Từ Nam Phương ngậy người, rút tay ra khỏi bàn tay Hạ Giáng Tư.

“Là chính thiếu gia nghĩ ra”, Từ Nam Phương thần nhiên nói, cô cũng không rõ Hạ Giáng Tư lại nghĩ ra cái trò ma quỷ gì, chỉ thầm cười trong bụng vì những điều cậu ta nói.

Ý định ban đầu của cô là đánh lừa Hạ Giáng Tư, khiến cậu ta nổi tính khí trẻ con lên, muốn cùng cô diễn kịch trên đũa Thượng Quân Trùng đồng thời lừa gạt tam phu nhân một màn. Nhưng vừa rồi cô đã quá phô trương, vạch trần tâm sự của cậu ta, chẳng những không chiếm được lòng tin của cậu ta mà còn khiến cậu ta phản cảm, sau lại thậm chí quá hóa giận.

Thế nên lúc này cô mới không dám xuất đầu lộ diện, mà nói móc khiến Hạ Giáng Tư làm theo ý mình muốn. Nếu không thể khiến Thượng Quân Trùng gây gổ với Hạ Giáng Tư, vậy thì cô chỉ còn cách tự mình gây ra chuyện xấu hổ, để tam phu nhân thấy được cô quả thực có khả năng khiến Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng nảy sinh xích mích.

Từ Nam Phương nghiêng đầu đi chỗ khác, trong bụng cười thầm. Hạ Giáng Tư muốn giả vờ bị bệnh thì cứ để mặc cậu ta đi, cô

đã nắm chắc mười phần khiến hai người họ sẽ nảy sinh mâu thuẫn trước mặt tam phu nhân rồi.

Cô không dự định lợi dụng Thượng Quân Trùng, thực ra, cô có làm như vậy cũng không tính là lợi dụng anh, chỉ có điều, cô có thể vào được nhà họ Hạ cũng là dựa vào quan hệ của Thượng Quân Trùng, cô muốn ở lại đây cũng cần phải dựa vào mối quan hệ này.

Hạ Giáng Tư cứ tưởng sắc mặt Từ Nam Phương đột nhiên sa sầm lại là vì mình “động tay động chân” với cô, nhin không được tằm tằm cười, rồi đột ngột chớp lấy cánh tay Từ Nam Phương. Động tác bất thành linh khiến Từ Nam Phương hoàn toàn bị bất ngờ, sợ đến mức mặt tái nhợt, la hoảng lên: “Này, cậu làm cái gì thế hả? Bỏ tôi xuống!”.

Hạ Giáng Tư kể miệng bên tai cô, thì thầm: “Chỉ có thể nhẫn nại một chút không? Bằng không làm sao mẹ tôi để tôi ra ngoài chứ”.

Đúng là trong lòng Từ Nam Phương muốn Hạ Giáng Tư diễn kịch cùng mình, nhưng cũng không ngờ cậu ta lại diễn đến mức này. Cô nhất thời có cảm giác mình trộm gà không xong còn mất nắm gạo. Cô giãy giụa: “Bỏ tôi xuống, bỏ xuống!”.

Đương nhiên Từ Nam Phương biết Hạ Giáng Tư bế mình vào gian buồng để làm gì, đương nhiên cô hiểu ý tứ trong những lời cậu ta nói là gì. Rốt cuộc lúc này cô đã biết cậu ta muốn dùng biện pháp nào để lừa dối tam phu nhân.

Từ Nam Phương có phần cuống quýt: “Cậu điên rồi! Cậu muốn lừa gạt người khác cũng không cần phải làm thế này!”.

Nhưng Hạ Giáng Tư hoàn toàn bỏ ngoài tai những gì cô nói. Cậu ta mặc kệ cô giãy giụa trong lòng mình, vẫn hăng hái bế cô vào trong buồng, đặt nằm xuống giường.

Hạ Giáng Tư buông Từ Nam Phương ra, lưng đã lấm tấm mồ hôi. Cậu ta thở hổn hển, đè lên người Từ Nam Phương, không cho cô đứng dậy. Hai khuôn mặt gần như dán vào nhau.

Từ Nam Phương quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt đã đỏ ửng lên: “Thiếu gia! Cậu không sợ Thượng Quân Trùng sẽ hiểu lắm sao?”.

“Yên tâm! Tôi đang muốn trêu anh ấy mà!” Hạ Giáng Tư nhìn vẻ mặt sợ hãi của Từ Nam Phương, cảm thấy cô lúc này mới có chút thân thiết. Nhưng bị nửa thân Hạ Giáng Tư đè lên người, Từ Nam Phương vốn đang bận tính kế nhưng lúc này đầu óc bỗng dung rỗng tuếch.

Dáng vẻ cô lúc này khiến Hạ Giáng Tư cực kỳ buồn cười: “Này, sao chị lại căng thẳng đến thế hả? Cứ như chưa va chạm với đàn ông bao giờ ý”.

Từ Nam Phương nghe vậy cả người run lên, giống như chạm vào chuyện cũ, cô không giãy giụa nữa. Hạ Giáng Tư thấy vậy liền suy đoán lung tung: “Ồ, tôi biết rồi, chắc chắn là vì chị muốn lấy lòng anh Trùng nên mới giả vờ tỏ ra thuần khiết! Ha ha, nhưng mà cái cách này của chị đã quá lỗi thời rồi, bây giờ trong quán ba đều lưu hành trào lưu ngự ty SM¹! Tôi thấy chị khá thích hợp làm ngự ty đấy”.

¹ *Ngự ty SM: là một dạng nhân viên nữ phục vụ quán bar đặc biệt, nhất là cho các nhu cầu không trong sáng của khách.*

Từ Nam Phương quả thật không hiểu Hạ Giáng Tư đang nói bậy cái gì, nhưng trái tim đang đập thình thịch của cô lúc này đã bình tĩnh trở lại: “Cậu muốn diễn kịch thế nào?”.

Hạ Giáng Tư thấy Từ Nam Phương không làm ầm ĩ nữa, bắt đầu cởi quần áo, giày và bít tất vứt lung tung. Cậu ta thò một tay vào sau gáy Từ Nam Phương, định cởi khuy cổ áo của cô ra, nhưng thấy vẻ mặt cảnh giác của cô, Hạ Giáng Tư cuối cùng vẫn rút tay lại: “Thôi được rồi! Nếu không thì chị tự cởi ra đi. Tôi mà làm chị lại hét toáng lên người khác nghe được lại tưởng tôi thích chơi trò cảm giác mạnh! Chuyện này truyền ra ngoài thật đúng là mất mặt”.

Trước tới giờ chỉ có phụ nữ yêu thương nhưng nhớ Hạ Giáng Tư, cậu ta cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ bên mình, đương nhiên cậu ta không muốn để người ngoài nghĩ rằng mình dễ tiện đến mức phải dùng thích “cảm giác mạnh”.

Từ Nam Phương hỏi với giọng không mấy thiện cảm: “Thiếu gia muốn giả vờ bị bệnh gì mà phải làm đến nước này?”. Cô nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy mình với Hạ Giáng Tư chơi cái trò này giống như nghịch dao có ngày đứt tay.

Hạ Giáng Tư cười khì: “Khi còn bé, tôi đã giả bị bệnh rất nhiều rồi, mẹ tôi chắc chắn sẽ không tin. Có điều, hiện giờ tôi có một chủ ý cực kỳ hay có thể khiến mẹ tôi tin tưởng ý đồ của mình đã thực hiện được”. Nói tới đây, Hạ Giáng Tư lại chớp chớp mắt nhìn Từ Nam Phương, “Lại có thể khiến Thượng Quân Trùng ghen! Coi như nhất cử lưỡng tiện”.

Từ Nam Phương khóc không được, cười cũng chẳng xong. Cô tin Hạ Giáng Tư có rất nhiều chủ ý xấu, chỉ có điều những thứ cậu ta nghĩ ra đều là những mảnh khỏe kỳ lạ. Từ Nam Phương thật sự muốn cười chế giễu, nhưng vẫn gắng nhin xuống: “Biện pháp gì nhất cử lưỡng tiện?”.

Hạ Giáng Tư ghé sát vào tai Từ Nam Phương nói nhỏ: “Lát nữa tôi sẽ hét lớn: Mông tôi bị cắn chảy máu...”.

Cậu ta còn chưa nói hết câu, Từ Nam Phương đã như bị dòng điện cao thế một trăm nghìn vôn chạy qua, suýt nữa tắt thở.

Hạ Giáng Tư vẫn đang đắc ý với kế hoạch của mình: “Ha ha, mông của tôi làm sao lại bị người khác cắn được chứ? Chẳng cần nghĩ cũng đoán ra được, đương nhiên là trong lúc tôi ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ quá đà rồi! Mẹ tôi thấy hai chúng ta đã chơi đùa tới mức ấy thì chẳng phải sẽ cho rằng mục đích của bà khi nhốt chúng ta lại đã đạt được rồi sao? Hơn nữa tôi nói mông tôi bị chảy máu, mẹ tôi cũng không thể nào đòi kiểm tra mông tôi trước mặt mọi người được, đương nhiên sẽ cho chúng ta ra khỏi đây”. Hạ Giáng Tư cực kỳ hài lòng với kế hoạch của mình, “Dù sao thì mục đích của mẹ tôi đã đạt được, cho dù sau này có phát hiện ra bị lừa thì cũng không làm gì được nữa! Phải không chị Nam Phương?”.

Đây là lần đầu tiên Hạ Giáng Tư gọi Từ Nam Phương một tiếng chị thật lòng.

“Tôi có thể hy sinh hình tượng của bản thân vì hạnh phúc của chị và anh Trùng đấy nhé! Sau này hai người thành đôi coi như nợ tôi một mối ân tình!”

Từ Nam Phương đã bị cái suy nghĩ này của Hạ Giáng Tư làm cho tức đến run người, cô tuyệt đối không ngờ chàng trai mười tám, mười chín tuổi này lại có tính tình hết trẻ con như vậy. Mất một lúc lâu Từ Nam Phương mới bình tĩnh trở lại, nhưng hơi thở vẫn còn chút gấp gáp: “Cậu nói như vậy tất cả mọi người đều biết tôi và cậu xảy ra chuyện gì, Thượng Quân Trùng...”.

Chưa đợi Từ Nam Phương nói hết, Hạ Giáng Tư đã hiểu ra ý cô. Cậu ta đưa tay lên vò mái tóc của mình cho rối tung, vừa làm vừa giải thích: “Chỉ cần tôi cởi quần ra, anh Trùng không thấy tôi bị thương là được rồi. Yên tâm đi, tôi đã ra tay thì chị không phải lo! Tôi chỉ trêu anh Trùng một tý thôi, chị cứ ngồi chờ xem kịch hay đi”.

Dường như đang tưởng tượng đến cái gì vui, Hạ Giáng Tư không kiềm chế được mà bật cười khanh khách. Nhân lúc Từ Nam Phương không để ý, cậu ta với tay giật hai chiếc kẹp tóc trên đầu cô xuống. Mái tóc đen nhánh xõa xuống phủ lên bờ vai Từ Nam Phương, thoáng cái rối tung.

Không thể ngăn cản được Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương chỉ còn cách che hai tay trước ngực, để phòng cậu ta kéo luôn cả cúc áo mình xuống, cô tỏ ra không mấy hợp tác.

Hạ Giáng Tư cười ha ha, thấy Từ Nam Phương che thân trên, cậu ta đột nhiên tháo giày của cô ra. Hạ Giáng Tư cầm trên tay đôi giày của Từ Nam Phương, nhìn cô với vẻ mặt đắc ý hết như một thằng bé vừa thắng trong một trận đánh lộn.

Từ Nam Phương cuống quýt: “Đưa giày cho tôi! Chẳng ai ưa cái trò này của cậu cả!”.

Nhưng cô càng sốt sắng thì lại càng quên mất rằng Hạ Giáng Tư là mẫu người càng bị kích động càng mạnh tay. Cậu ra ôm đôi giày vào người, cười nói: “Diễn kịch thì phải chuyên nghiệp chứ! Tốt nhất là cởi hết sạch quần áo ra đi!”.

Hạ Giáng Tư một khi đã kích động thì ăn nói cũng trở nên phóng dăng. Thấy sắc mặt Từ Nam Phương lạnh băng, Hạ Giáng Tư đành thôi không dám yêu cầu nữa: “Vậy chị ở đây đợi, tôi ra ngoài kia độc diễn”. Nụ cười trên mặt cậu ta rạng rỡ, giống như mình sắp sửa hoàn thành một kiệt tác.

Nói xong, cậu ta để mặc Từ Nam Phương ngồi trên giường, một mình cầm theo đôi giày của cô ra gian ngoài. Bị lấy mất giày, Từ Nam Phương không biết làm thế nào, xuống giường đi chân đất không được, mà cứ ngồi ở đây cũng không xong.

Hạ Giáng Tư ném đôi giày vải của cô vào một góc nhà, rõ ràng đã chạy ra bên ngoài rồi sau đó chạy ra cửa hét lớn: “Ồi!”. Tiếng hét của cậu ta khiến Từ Nam Phương sợ run người, cô chăm chú nhìn bộ dạng phẫn khích của Hạ Giáng Tư, rõ ràng là đang chuẩn bị diễn kịch rồi.

Từ Nam Phương cảm thấy choáng váng. Thực lòng mà nói, Hạ Giáng Tư làm vậy ít nhất cho đến lúc này không có hại cho Từ Nam Phương, thế nên cô càng không có lý do để ngăn cậu ta làm loạn. Nhưng cách mà cậu ta làm loạn sẽ cuốn cả cô vào, chẳng hiểu sao cô có dự cảm mình đang tự chuốc họa vào thân.

Hạ Giáng Tư hét xong, quay về phía Từ Nam Phương với vẻ mặt khó coi rồi lại chạy ra cửa. Cửa bị đập huỳnh huých, giống như bị vật gì đó đập vào, Từ Nam Phương chỉ nghe thấy tiếng kêu hỗn hển của Hạ Giáng Tư: “Để tôi ra ngoài! Tôi bị chảy máu ở đằng sau”.

Nghe thấy như vậy, cô cảm thấy như muốn ngã nhào xuống dưới, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Ngoài kia, Hạ Giáng Tư đang lấy trình độ của diễn viên chuyên nghiệp làm thước đo cho bản thân, ra sức diễn kịch.

Mấy người hầu mặc áo màu tro đứng bên ngoài đã có phần mệt mỏi, đứng ở đó suốt tí nữa là ngủ gật. Nghe thấy tiếng hét trong nhà vang lên lúc nửa đêm chẳng khác nào lưỡi dao sắc nhọn đâm toạc bầu trời.

Bọn họ giật mình tỉnh ngủ, đưa mắt nhìn nhau, không biết trong nhà xảy ra thảm họa gì. Đúng lúc này, cửa lại bị va đập mạnh, suýt nữa bọn họ bị dọa cho thất kinh rồi. Một lúc sau, họ thấy cậu chủ nhỏ của mình đẩy cửa ra trong bộ dạng chật vật nhếch nhác. Cậu ta gằn giọng: “Đằng sau tôi chảy máu!”.

“Đằng sau?”

Hai người hầu nhất thời không hiểu chuyện gì, kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư. Cậu ta lúc này đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, khuy áo tung ra, hai tay còn đang bận túm cặp quần. Hai người họ lại nhìn nhau, dường như muốn đọc ra điều gì đó từ đôi mắt đối phương.

“Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau để tôi ra ngoài!”

Không mau đi gọi bác sĩ?”, Hạ Giáng Tư giậm chân, trợn mắt mà gào.

“Vâng, vâng, để tôi đi báo với phu nhân.” Một người cố nhịn cười, hiển nhiên đã hiểu ra câu nói “chảy máu ở đằng sau” của Hạ Giáng Tư nghĩa là gì. Chỉ có điều, không rõ là Hạ Giáng Tư ngại không nói chữ “mông” ra, hay là cố tình mập mờ, khiến hai người họ càng nghĩ xa xôi tới những điều dung tục khác. Nói chung, câu nói của Hạ Giáng Tư thật sự đã khiến hai người họ trở mặt nhìn nhau, không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Một người trong số họ nhanh chóng chạy đi, người còn lại vẫn đứng canh ở cửa, sắc mặt kỳ quặc của ông ta hoàn toàn được thu gọn vào mắt Hạ Giáng Tư.

Chỉ có điều, lúc này cậu ta chỉ có thể làm bộ rên rỉ kêu đau. Có lẽ độc diễn một lúc cảm thấy vô vị quá, cậu ta bỗng nhiên nhìn

vào gian buồng, lớn tiếng: “Này! Đồ đàn bà chết dẫm kia! Không đi ra đi còn nằm đấy giả chết à!”.

Câu nói vừa thốt ra của Hạ Giáng Tư khiến người hầu đang đứng bên ngoài không kịp được ngó đầu vào, trong đầu nghĩ ra một đồng thứ, vậy mà đáng tiếc không nhìn thấy cái gì.

Chỉ có Từ Nam Phương nằm trong buồng nghe được thì hoàn toàn suy sụp. Thử đoán gạt người cô dùng không ít lần nhưng tuyệt đối không diễn khó coi như Hạ Giáng Tư bao giờ.

Vốn dĩ Từ Nam Phương muốn một mình ở trong này, để mặc Hạ Giáng Tư gây rối ngoài kia, nhưng cuối cùng cậu ta cũng không kiềm chế được lái sự chú ý của mọi người sang cô.

Lúc này, dù cô có ra ngoài hay không thì kẻ gốc cũng nghe ra được sự mờ ám trong câu nói của Hạ Giáng Tư.

Chương 26

HIỂU NHẦM

Hạ Giáng Tư cực kỳ không hài lòng về thái độ đứng ngoài cuộc của Từ Nam Phương, vì thế không ngừng gọi tên cô, còn rất vô tư trước mặt người hầu quay vào trong buồng mà kêu gào. Từ Nam Phương lúc này chẳng khác nào kiến bò miệng chén, không thể tiếp tục ngáy ngốc trong gian buồng chật hẹp như cái lồng hấp này nữa.

Cô càng không thể chịu đựng được Hạ Giáng Tư ở ngoài kia kêu gào, lại càng không thể cầu nệ những thứ khác nữa, đành chân đất xuống giường, tay cầm dây buộc tóc qua loa cột lên.

Lúc xuất hiện ở giữa gian phòng niệm kinh, Từ Nam Phương chợt có cảm giác toàn thân bị thiêu đốt bởi ánh mắt của mọi người, cực kỳ khó chịu, cô cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, giống như bản thân thật sự đã làm chuyện sai trái.

Ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong nhà, chỉ có thể làm sáng phần nào, không gian có phần âm u. Từ Nam Phương cố gắng dựa vào tia sáng yếu ớt ấy để tìm đôi giày của mình.

Cô biết Hạ Giáng Tư và mấy người hầu ngoài kia đang dõi theo mình, cảm thấy rất mất tự nhiên. Từ lúc trưởng thành, cô chưa từng xuất hiện trước mặt người lạ trong bộ dạng khó coi như thế này, thật giống như bị đem ra làm trò cười.

Thậm chí, Từ Nam Phương có phần tức giận, chỉ là không biết phải trút giận với ai, bởi vì, đây là sự lựa chọn của chính cô. Cô định lần theo ánh sáng chiếu vào bên ngoài để tìm đôi giày có vẻ không dễ tìm đó, tuy thế vẫn có phần khốn đốn, trời mùa thu, sàn nhà khá lạnh. Cô bèn cầm theo đèn dầu đi tìm, khó khăn lắm mới trông thấy một chiếc giày nằm lẫn lóc ngay tầm đệm.

Từ Nam Phương một tay bưng đèn, cúi người xuống nhặt giày lên, bỗng dưng nghe thấy tiếng một cô người hầu gọi “thiếu gia”. Là giọng của Liên Bồng.

Hạ Giáng Tư vừa rên rỉ vừa hào hứng xem Từ Nam Phương tìm giày. Nghe thấy cô hầu nữ gọi mình, cậu ta không khỏi sửng sốt: “Ơ nhanh thế?”.

Người hầu vừa mới chạy đi báo với tam phu nhân, sân vườn rộng như thế, cho dù có gọi điện báo thì đợi tam phu nhân nửa đêm tỉnh ngủ đi tới đây cũng phải mất một lúc lâu.

“A... ờ... ở đây!”, Hạ Giáng Tư nhíu mày giả vờ đau.

Nghe thấy tiếng Hạ Giáng Tư từ bên trong vọng ra, Liên Bồng vui mừng, cao giọng nói: “Thiếu gia, anh Thượng đến tìm thiếu gia, phu nhân bảo em cứ đưa anh Thượng tới thẳng đây”. Vì chỉ là người hầu nên Liên Bồng không hề biết quan hệ sâu xa giữa Thượng Quân Trùng và nhà họ Hạ.

Nghe Liên Bồng nói vậy, Từ Nam Phương khẽ chột dạ, chiếc giày trên tay chợt rơi xuống, chạm xuống sàn nhà vang lên một tiếng.

Hạ Giáng Tư lúc đầu cũng nghĩ giống Từ Nam Phương, cho rằng giữa Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng có nhiều hiểu lầm nên anh Trùng “xấu xa” của cậu ta cần nhắc đả đo một hồi rồi lại không tới đây gặp Từ Nam Phương.

Thế nhưng không ngờ rằng, Thượng Quân Trùng lại xuất hiện.

Hạ Giáng Tư có phần kinh ngạc, xen lẫn vui mừng, thậm chí còn quên cả việc giả vờ đau, hoặc có thể nói rằng cậu ta đã thấy không cần phải diễn kịch nữa. Cậu ta tươi cười, sải bước đi ra ngoài nói: “Anh Trùng, em biết ngay anh sẽ đến mà. Chị Nam Phương còn không chịu tin”.

Hạ Giáng Tư ra khỏi cửa, trông thấy một người đàn ông đang phát ra những tia sáng chói mắt, đi theo sau là Liên Bồng. Nhìn hướng ra chỉ cảm thấy luồng ánh sáng đó có phần nhức mắt, mãi đến khi người nọ tới gần, Hạ Giáng Tư mới xác định được anh ta chính là Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng mặc một bộ trường bào màu bạc, trên áo còn đính đầy những vẩy ánh kim lấp lánh, thế nên dù là dưới ánh đèn mờ nhòe nhưng chiếc áo vẫn phát ra những tia sáng chói mắt. Nếu đứng trong ánh đèn điện sáng trưng, có lẽ còn khiến người ta lóa mắt hơn thế.

Lúc này, người đàn ông trong bộ trang phục phát sáng kia để lộ ra gương mặt lạnh băng, dưới khúc xạ của ánh bạc, làn da lại càng thêm nhợt nhạt, trắng muốt như tuyết, thế nhưng lại càng làm tôn lên đôi mắt sáng khác người đó. Đó là một cặp mắt mê hồn còn hơn cả những vì sao trên trời.

“Chẳng phải cậu đang chép gia quy sao?”, bộ dạng lúc này của Hạ Giáng Tư hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của Thượng Quân Trùng. Anh vô thức mở cửa nhìn vào bên trong, giữa luồng sáng mờ nhạt của đèn dầu, chỉ có một khuôn mặt đang chăm chăm nhìn anh.

Trông thấy Từ Nam Phương, mặt Thượng Quân Trùng đột nhiên biến sắc, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Thực ra anh đã biết Từ Nam Phương ở trong này, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn có cảm giác khác hẳn khi nghe Hạ Giáng Tư nói.

“Sao cô ta lại ở đây?”, Thượng Quân Trùng chỉ tay vào trong, nhưng lại quay sang hỏi Hạ Giáng Tư.

Hạ Giáng Tư ngó vào trong, Từ Nam Phương đang bưng chiếc đèn hướng ra ngoài, thân thể cứng đờ bất động như bị điện giật. Hạ Giáng Tư cười xòa: “Chẳng phải em nói rồi sao? Chị ấy đang làm việc ở nhà em, à, là người hầu thân cận của em”.

Cậu ta cố tình nhấn mạnh mấy chữ “người hầu thân cận”. Vừa rồi quan sát thấy sắc mặt Thượng Quân Trùng biến đổi sau khi nhìn thấy Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư đã quy chụp ngay ông anh họ của mình chắc chắn có ý với Từ Nam Phương, chẳng qua không dám thừa nhận mà thôi.

“Này, anh Trùng, lo lắng về Nam Phương hả? Muộn như thế này mới tới phải chăng sợ người khác bắt gặp à?”

Thượng Quân Trùng nghe Hạ Giáng Tư hỏi vậy, chẳng biết phải làm sao, bèn chọc chọc vào ngực Hạ Giáng Tư, nói: “Anh lo lắng cho cô ta? Cậu bị ngốc đấy à? Anh là lo cho cậu đấy!”. Dứt lời, Thượng Quân Trùng lại quay vào trong nhìn Từ Nam Phương, đôi mắt của cô dường như chất chứa một nỗi u buồn, khiến anh càng cảm thấy chán ghét: “Bỏ cái bộ mặt đáng thương của cô đi! Đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa”.

“Ồ, sao anh lại nói chị ấy như thế?”, Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng lại dùng thái độ này đối xử với phụ nữ. Mặc dù đời tư của cậu ta không mấy đứng đắn, nhưng chính vì thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ mà Hạ Giáng Tư hiểu được thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Hạ Giáng Tư ra mặt nói đỡ cho Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng nhất thời có cảm giác cậu ta không biết phân biệt tốt xấu.

“Anh vì muốn tốt cho cậu, người phụ nữ này chỉ biết nói dối, lừa gạt!”, Thượng Quân Trùng kích động đến mức toàn thân run lên, lớp vẩy kim tuyến trên áo va chạm phát ra những tiếng leng keng.

Từ Nam Phương trông cảnh tượng trước mắt, chợt thấy áy náy, nhưng rồi cô lại mông lung nghĩ, anh mặc bộ đồ này lên sân khấu hát ca khúc chính mình sáng tác, nhất định sẽ rất thu hút mọi người.

“Có phải cô ta luôn tỏ ra đáng thương trước mặt cậu không? Có phải cái gì cô ta cũng không biết không? Ngay cả giặt nước bồn cầu cũng không biết không?” Thấy Hạ Giáng Tư không tin, thậm chí có vẻ khinh miệt châm biếm, Thượng Quân Trùng không kiềm chế được thét lên: “Cô ta đang lợi dụng cậu! Cái đồ ngốc này!”.

Trước mặt người hầu, Thượng Quân Trùng lại nghiêm nhiên gọi Hạ Giáng Tư là “đồ ngốc”. Điều này đương nhiên khiến một người tính khí trẻ con như Hạ Giáng Tư bất mãn vô cùng, cơn giận ủa đến cậu ta không nhịn được mà phản đòn: “Chị ấy làm gì anh? Sao anh lại nói người ta như thế? Em không cho rằng chị ấy giả vờ đáng thương! Em thấy anh mới là kẻ quá đáng”.

“Thiếu gia!”, Từ Nam Phương lên tiếng, “Anh Thượng không nói gì sai! Hai người đừng vì tôi mà cãi nhau nữa! Như thế tôi không gánh được tội”.

Sự thông tình đạt lý đúng thời điểm của Từ Nam Phương lại càng khiến Hạ Giáng Tư tin rằng Thượng Quân Trùng đang cố tình hạ thấp danh dự của cô.

Thượng Quân Trùng cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên hừng hực, trong mắt anh, kỹ thuật diễn xuất và khiêu khích của Từ Nam Phương đã đạt tới trình độ phi phàm. Nếu như ban đầu, nghe cô nói vậy, chắc chắn anh cũng cho rằng cô thật sự là một người mềm yếu, tin những lời cô nói đều từ đáy lòng. Thế nhưng anh đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của cô, chứng kiến sự kiên cường của cô khi đương đầu với đám người xấu, vẻ mặt không hề sợ hãi và sự sáng suốt của cô khắc sâu trong đầu anh. Bởi vậy, nếu có lúc Từ Nam Phương tỏ ra yếu đuối, thì đối với Thượng Quân Trùng, đó chỉ là một màn kịch.

Thế nhưng, anh hoàn toàn không biết làm thế nào mới vạch trần được sự dối trá của Từ Nam Phương, mà chỉ biết tức giận. Hôm nay trong buổi tập, tâm trạng của anh thật sự không tốt. Vốn định về nhà nghỉ ngơi, cuối cùng anh lại lái xe tới đây. Anh thậm chí không biết vì sao mình tới, chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì lo cho Hạ Giáng Tư, sợ cậu ta bị Từ Nam Phương lừa dối thôi ư? Nếu không phải vậy thì còn nguyên do nào khác?

Bóng đêm dường như bị quét đi trong chớp mắt, cả gian phòng niệm kinh đột nhiên sáng rực. Thượng Quân Trùng nghiêng đầu, trông thấy vài người hầu xách đèn đồng, còn có một người mang theo hòm cứu thương vội vã chạy tới. Thấy Hạ Giáng Tư đứng ngoài cửa, người nọ lên tiếng: “Thiếu gia chảy máu ở đâu?”.

Người vừa hỏi chính là bác sĩ riêng của nhà họ Hạ. Ông ta đảo mắt qua Thượng Quân Trùng, ý bảo anh tránh đường, sau đó ra hiệu mời Hạ Giáng Tư vào trong để ông ta xem vết thương.

Đám người hầu xách đèn theo sau, gian phòng niệm kinh vốn dĩ tối om, thoáng cái sáng trưng như ban ngày.

Từ Nam Phương lập tức xuất hiện dưới ánh đèn, lọt vào mắt Thượng Quân Trùng. Cô đi chân trần, tóc rối bù buộc qua quýt sau đầu, những sợi tóc mái lất phất bay theo cơn gió, trong tay cô là đôi giày vải vừa mới tìm thấy. Lúc này bộ dạng của Từ Nam Phương hoàn toàn bị mọi người chứng kiến, hiện rõ trước mắt Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng lặng lẽ nhìn cô trong dáng vẻ nhếch nhác, sắc mặt anh càng thêm khó coi, lồng ngực dường như bị ai đó nhét vào một tảng đá lớn. Anh giận dữ nhìn về phía Hạ Giáng Tư, vừa rồi anh quá sốt sắng, chạy tới nơi cũng không nhìn ra Hạ Giáng Tư có gì khác lạ, lúc này mới phát hiện cậu ta như vừa ngủ dậy, đầu tóc rối tung, áo chưa cài khuy, chân cũng không đi giày.

Mặc dù không muốn tin nhưng Thượng Quân Trùng vẫn phải mở to mắt ra mà nhìn vào sự thật đang phơi bày trước mắt. Anh nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư, lửa giận trong lòng như đang bốc ra ngoài.

“Hai người?”, Thượng Quân Trùng lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư, không rõ hiện giờ bản thân đang có cảm giác gì.

Hạ Giáng Tư nhin cười, rồi thêm mắm thêm muối: “Anh Trùng, cho dù em với người hầu thân cận có xảy ra chuyện gì cũng chẳng liên quan gì tới anh. Dù sao anh cũng không quan tâm tới chị ấy, không phải sao?”.

Hạ Giáng Tư cố ý khích tướng, ngắm ngắm tận hưởng niềm vui khi trêu chọc Thượng Quân Trùng. Trong khi đó, vị bác sĩ kia vẫn chưa hết lo lắng cho Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia, mau để tôi xem vết thương phía sau cho cậu. Sau này thiếu gia cẩn thận một chút, bị thương lúc phòng the có nặng ra sao, mau để tôi xem, nếu không, nhờ nghiêm trọng còn dẫn tới sưng viêm nữa...”.

Vì Hạ Giáng Tư không chịu hợp tác mà ông ta cứ lải nhải mãi, hết như con nhặng cứ vo ve mãi không dừng. Thượng Quân Trùng nghe những điều ông ta nói, rồi lại liếc nhìn đám người hầu đang cười trộm, chợt liên tưởng tới những cảnh tượng khiến người khác phải buồn nôn.

Anh đi tới trước mặt Từ Nam Phương, đột ngột giơ tay lên, ánh mắt tràn đầy oán giận.

Hạ Giáng Tư đứng bên cạnh, trông thấy bàn tay Thượng Quân Trùng đã giơ lên cao, dường như muốn đánh Từ Nam Phương. Cậu ta chẳng qua chỉ muốn đùa cợt một chút, không ngờ Thượng Quân Trùng lại nổi giận đến mức này, bèn vội vàng ghé sát tai Thượng Quân Trùng, muốn nói rõ chân tướng cho anh.

Chẳng ngờ, bàn tay đang giơ cao của Thượng Quân Trùng chợt nắm chặt lại rồi đâm thẳng vào mặt Hạ Giáng Tư bên cạnh. Cú đâm dùng sức khiến Hạ Giáng Tư lão đảo lùi lại đằng sau mấy bước.

Thượng Quân Trùng lại nhìn Từ Nam Phương đang tròn mắt kinh ngạc: “Đồ đàn bà không biết xấu hổ! Vì tiền mà cái gì cô cũng dám làm sao?”.

Từ Nam Phương lẳng lặng nhìn vẻ mặt phần nộ của Thượng Quân Trùng, cười lạnh lùng: “Là một người đã từng lừa gạt Anh Thượng, Nam Phương có đáng để khiến anh nổi giận không?”.

“Tức giận vì cô? Tôi tức giận vì cô ư? Đầu cô có vấn đề rồi đấy à?”, dù bị Từ Nam Phương nói trúng tim đen, nhưng Thượng Quân Trùng cao ngạo quyết không thừa nhận, anh chỉ tay xuống Hạ Giáng Tư đang ngã trên sàn nhà: “Tôi chẳng qua là quan tâm tới bạn mình, sau này tốt nhất cô tránh xa cậu ấy ra! Cút khỏi cái nhà này đi!”.

Hạ Giáng Tư suýt nữa thì nghẹn lại vì những lời của Thượng Quân Trùng: “Muốn... tốt cho tôi?”.

Vừa bị trúng một đấm, Hạ Giáng Tư vẫn còn âm ỉ đau. Cậu ta cho rằng Thượng Quân Trùng đúng là đang viện cớ, rõ ràng anh quan tâm tới Từ Nam Phương, lại còn đấm mình một cú nữa, vậy mà còn dám to giọng nói muốn tốt cho mình.

Hạ Giáng Tư đỡ khóc đỡ cười, quay sang gắt với ông bác sĩ đang luống cuống chân tay: “Mau đỡ tôi dậy! Tôi bị nội thương rồi đây!”.

Vị bác sĩ nọ tay còn đang bận ôm hòm thuốc, Từ Nam Phương nhanh nhẹn chạy hai bước tới, giơ tay định đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy.

Thượng Quân Trùng trợn mắt, hoàn toàn không nhìn ra cái vẻ lạnh lùng thường ngày của anh. Anh bực dọc nói: “Này, tôi bảo cô tránh xa cậu ấy ra! Cô có nghe thấy không hả?”.

Từ Nam Phương thản nhiên nhìn lại anh: “Cậu ấy là thiếu gia của tôi, tôi là người hầu của cậu ấy. Tôi đã ký hợp đồng làm việc với tam phu nhân rồi”.

Ánh mắt cô chợt hướng về phía cửa, đã thấy một bóng người đứng đó từ bao giờ.

Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng thì Hạ Giáng Tư đã cảm nhận được đằng sau có người, bèn quay đầu lại, kêu lên: “Mẹ!”.

Tam phu nhân hòa nhã bước vào, uy nghi nhìn khắp gian phòng một lượt, ánh mắt hướng về phía người Thượng Quân Trùng, khoe miệng mỉm cười càng tươi. Bà ta biết rõ còn có hỏi: “Quân Trùng, sao cháu tới mà không kêu người báo cho có một tiếng?”.

Thượng Quân Trùng lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Cũng khuya rồi nên cháu không muốn làm kinh động tới cô”.

Từ Nam Phương lúc này đã đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy, lạnh lùng xem tam phu nhân diễn kịch, à không đúng, phải là bà ta đang xem kịch hay ở đây mới phải. Trong mắt bà ta, rõ ràng Thượng Quân Trùng đã đấm Hạ Giáng Tư một cái vì Từ Nam Phương, đã thế anh ta lại còn thét lên trước mặt từ Nam Phương. Thế là bà ta đã tìm được một người thích hợp có thể khơi dậy sự bất hoà giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư rồi.

“Sao mẹ tới đây?”, Hạ Giáng Tư cũng giải vờ.

Tam phu nhân không mấy hòa nhã nhìn con trai mình, vẻ mặt tươi cười ban đầu bỗng lạnh như băng: “Tôi phải hỏi anh mới đúng! Tôi phạt anh đến đây chép gia quy, anh lại gây ra chuyện gì thế này? Lại còn gọi cả bác sĩ tới đây nữa! Cả cái phủ này bị anh làm rối tung rối mù cả lên rồi!”.

Vừa trách mắng Hạ Giáng Tư, đôi mắt lạnh lùng của tam phu nhân vẫn không quên hướng về phía Từ Nam Phương. Bà ta nhìn một lượt Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư trong bộ dạng áo quần xộc xệch, rõ ràng đã biết mọi chuyện nhưng vẫn vờ kinh ngạc quát lớn: “Các người ở đây làm cái trò gì thế hả? Đây là chỗ tụng kinh niệm Phật! Các người đứng là... khụ... khụ...”. Tam phu nhân tức giận mắng con, ho khan mấy tiếng. Bà ta lơ đãng đảo mắt qua Thượng Quân Trùng, sắc mặt anh lúc này đã khó coi đến cực điểm.

Tam phu nhân không thềm nhìn nữa, cố gắng lấy lại điềm tĩnh rồi tiếp tục trách móc con trai: “Anh đúng là đã làm mất mặt nhà họ Hạ! Sao nhà họ Hạ lại có thứ con cháu chỉ biết làm người khác thất vọng như anh chứ? Các người, các người quả thực là bất kính với thần linh”.

Hạ Giáng Tư trong lòng đã biết rõ mẹ mình đang diễn tuồng, cậu ta không kìm được lên tiếng châm chọc sự dối trá của mẹ: “Mẹ không tin Phật, không tin Chúa, thì còn sợ gì thần linh?”.

Bị Hạ Giáng Tư chọc ngoáy, tam phu nhân càng thêm tức giận, có lẽ là không muốn nói tiếp chuyện xấu hổ này trước mặt người hầu, bà ta hất cằm ra hiệu cho đám người hầu để lại đèn rồi ra ngoài.

Không thể làm gì được con trai, tam phu nhân đành phải chuyển sang dạy bảo Từ Nam Phương: “Nam Phương, tôi bảo cô tới giám sát thiếu gia học hành, thoát nhìn cô là một người rất hiểu lý lẽ, sao lại cũng hồ đồ như thế?”.

So với lúc trách mắng Hạ Giáng Tư, ngữ khí của tam phu nhân còn dễ chịu hơn nhiều, có lẽ kiêng nể Thượng Quân Trùng nên bà ta vẫn tỏ ra khoan dung với Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương buồn bã cúi đầu.

Thượng Quân Trùng hừ lạnh: “Hiểu lý lẽ?!”.

Tiếng cười lạnh của anh cực kỳ chói tai trong đêm khuya tĩnh lặng.

Vừa rồi tam phu nhân mắng Hạ Giáng Tư, Thượng Quân Trùng không hề xen nửa lời, có lẽ trong lòng anh cho rằng Hạ Giáng Tư đáng bị ăn mắng. Bằng không, anh cũng chẳng hơi đâu mà tặng cho cậu ta một cú đấm. Nhưng lúc tam phu nhân động đến Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng lại kìm lòng không động.

Thấy Thượng Quân Trùng cười nhạt, tam phu nhân lại giả vờ kinh ngạc: “Quân Trùng và Nam Phương biết nhau từ trước à?”.

“Không, không quen.” “Cháu quen gì cô ta!”

Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng không hẹn mà cùng lên tiếng.

Càng che giấu lại càng chứng tỏ đó là sự thật.

Tam phu nhân nén sự khinh bỉ đối với Thượng Quân Trùng vào đáy lòng, cố ý chậm rãi gạt đầu, rồi lại từ tốn nói với Từ Nam Phương: “Nam Phương, có tôi ở đây, cô không phải lo. Nói đi, có phải thiếu gia cậy mạnh bắt nạt cô không? Tôi sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho cô, cứ việc nói! Cái thằng nghịch tử này càng ngày càng hỗn xược rồi”. Bà ta cố ý nói bằng giọng dọa dẫm, làm ra vẻ muốn giúp Từ Nam Phương can đảm hơn.

Từ Nam Phương biết rõ tam phu nhân nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa mình và Thượng Quân Trùng nên mới càng cố tình nhấn mạnh “chuyện xấu” của cô với Hạ Giáng Tư, mục đích là tăng thêm mâu thuẫn giữa hai người họ, muốn khích Thượng Quân Trùng đấm Hạ Giáng Tư thêm cái nữa.

Từ Nam Phương vội lắc đầu: “Không, không phải, thật sự thiếu gia không làm gì Nam Phương hết! Nam Phương vẫn chép gia quy, đã chép được gần một nửa rồi”. Cô ngẩng đầu da diết nhìn tam phu nhân bằng ánh mắt, mong mỗi bà ta tin sự trong sáng giữa mình và Hạ Giáng Tư.

Nhưng dù là ai cũng sẽ không tin vào những điều Từ Nam Phương nói, ngay cả Thượng Quân Trùng cũng không nhận được phải lên tiếng châm chọc: “Đúng thế! Không phải cô bị người khác làm gì, mà đúng ra phải là cô làm gì người khác!”.

Tam phu nhân liếc nhìn Thượng Quân Trùng còn chưa nguôi cơn giận, trong lòng cười nhạt! Thượng Quân Trùng đúng là một kẻ ngu xuẩn, một kẻ dấn dạn có chết vẫn cứ sĩ diện và không biết nguy trang tâm trạng.

Hạ Giáng Tư lúc này cũng không quan tâm tới chuyện mình có được thả hay không, thấy Thượng Quân Trùng từ lúc vào nhà tới giờ vẫn làm mặt khó đăm đăm với Từ Nam Phương, lại còn động thủ đánh người, cậu ta không nhận được nổi máu anh hùng: “Này, anh có nhân tính không thế hả? Có phải đám ngôi sao nghệ sĩ các anh đối xử với phụ nữ đều vô sỉ như thế không hả?”.

“Khụ... Giáng Tư, sao lại nói chuyện với anh Trùng con như thế?” Rõ ràng là khuyên can, nhưng Từ Nam Phương lại nghe ra sự hả hê trong giọng điệu của tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư đương nhiên không đếm xỉa gì đến lời khuyên can của mẹ mình, cậu ta đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương: “Nam Phương có gì không tốt? Anh Trùng, dù em với anh có thân thiết đến mấy nhưng nếu anh làm chuyện sai trái, em vẫn sẽ nói như vậy! Anh quá vô sỉ, vì muốn ở bên cạnh con bé Ngô Thi Hủy có ngực mà không có não, có mộng mà không có óc kia mà vứt bỏ Nam Phương, hơn nữa còn tàn nhẫn với chị ấy như thế. Anh muốn làm gì hả? Muốn ăn hiếp chị ấy sao? Còn giả vờ không quen biết người ta, quá vô liêm sỉ...”.

Chương 27

ANH ẤY TỨC GIẬN RỒI

Không, không phải như vậy! Anh Thượng và tôi không phải như cậu nghĩ đâu!", Từ Nam Phương căng thẳng đến nỗi mặt đỏ bừng, cuống quýt giải thích giúp Thượng Quân Trùng.

"Nam Phương, chị không cần bao che cho anh ấy!", Hạ Giáng Tư càng thêm phần đồng tình với Từ Nam Phương khi thấy cô lúc này còn nói đỡ cho Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng đã phản nộ đến trắng bệch cả mặt. Nghiêm túc mà nói, sắc mặt biến đổi đúng một vòng; từ đỏ chuyển thành xanh, từ xanh sang đen, rồi từ đen lại chuyển thành trắng. "À, hóa cô nói như vậy với họ sao?", anh quay sang cười với Hạ Giáng Tư, toàn thân run run, "Cô ta nói cái gì với mọi người rồi? Đâu cậu là quả đu đủ à mà cô ta nói gì cũng tin? Tôi thích cô ta ư? Còn vứt bỏ cô ta nữa ư? Cô ta đang lừa gạt cậu đấy!".

Từ Nam Phương cúi đầu. Thượng Quân Trùng hết nhìn tam phu nhân rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, rõ ràng hai người họ không tin những điều anh vừa nói.

"Thủ đoạn hay lắm! Mưu kế hay lắm!", giọng nói của anh phảng phất một nỗi thất vọng, ánh mắt lạnh băng hướng về phía Từ Nam Phương, giống như hai tấm gương đang soi thấu lòng dạ cô. Đáng tiếc, anh không tìm ra được cái gì để chứng minh Từ Nam Phương nói dối.

"Này này!", ánh mắt Hạ Giáng Tư nhìn Thượng Quân Trùng như muốn biến thành những thanh kiếm sắc, không nhịn được mà nói những lời như đổ thêm dầu vào lửa, "Không cần giả vờ trước mặt em! Đàn ông có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường!".

Cậu ta nói đến đây, Từ Nam Phương đứng bên cạnh không có phản ứng gì, nhưng tam phu nhân thì đã nhúu mày liếc cậu ta, rõ ràng tỏ vẻ không hài lòng với những điều con trai mình nói.

Hạ Giáng Tư vờ như không thấy, tiếp tục khích tướng Thượng Quân Trùng: "Anh không thích Nam Phương thì thôi, em sẽ giữ chị ấy ở bên cạnh! Anh đừng có hối hận!".

Mục đích của Hạ Giáng Tư là muốn Thượng Quân Trùng lo cuống lên, phải thổ lộ tình cảm thật, nhưng không ngờ, cậu ta vừa dứt lời đã thấy Thượng Quân Trùng càng phản nộ, anh cười gượng một tiếng rồi nói: "Được! Cậu giữ gìn cho cẩn thận!". Anh chỉ có ý tốt muốn khuyên Hạ Giáng Tư không được để mắc lừa Từ Nam Phương, vậy mà lại bị cậu ta hiểu lầm thành lòng lang dạ sói, "Cậu đừng hối hận!". Nói xong câu này, tâm trạng anh đã thoải mái hơn nhiều, cơn giận đã nguôi đi phần nào.

Thượng Quân Trùng lại nhìn Từ Nam Phương, thản nhiên nói: "Cô tự lo liệu đi!". Sau đó, anh gật đầu chào tam phu nhân rồi sải bước ra ngoài.

Chiếc áo với những lớp ánh kim dần dần biến mất trong bóng đêm.

Từ Nam Phương vẫn lặng nhìn về hướng màu ánh kim đó biến mất, câu nói của Thượng Quân Trùng "cô tự lo liệu đi" cứ vọng đi vọng lại bên tai cô. Cô im lặng không nói, Hạ Giáng Tư cũng sững sờ tại chỗ, cậu ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương với vẻ khó tin: "Anh ấy cứ như vậy mà đi sao?". Cậu ta nghe được thanh âm của mình vang lên giữa gian nhà.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của Hạ Giáng Tư, mà thờ ơ nhìn tam phu nhân: "Phu nhân, thiếu gia thật sự không làm gì Nam Phương hết! Mong phu nhân tin tưởng Nam Phương".

Hạ Giáng Tư đứng thần người ra, không ngờ đến lúc này Từ Nam Phương còn lên tiếng giải thích cho mình.

Tam phu nhân cực kỳ hài lòng với biểu hiện hôm nay của Từ Nam Phương, bà ta thân thiết kéo cánh tay cô: "Nam Phương, tôi đương nhiên tin tưởng cô. Thế nhưng nếu thật sự Giáng Tư có đối xử với cô như vậy, cô cũng không nên nén nhịn trong lòng, còn nữa, đây là nơi tụng kinh niệm phật, hai người không nên làm chuyện hồ đồ ở đây".

Bà ta nói như vậy giống như đang cho rằng Từ Nam Phương còn chuyện gì đó ngại ngùng không dám thừa nhận.

"Hai đứa mau trở lại vườn Thanh Tông đi!", tam phu nhân quay đầu liếc nhìn con trai, rồi lại nói với Từ Nam Phương, "Chuyện thanh niên mấy đứa, tôi không quản được, nhưng dù sao đây cũng là nhà họ Hạ, hai đứa phải chú ý hình ảnh".

Hạ Giáng Tư kinh ngạc, thật sự mẹ dễ dàng thả mình như vậy sao?! Quả nhiên là vì đã khơi mào được mối bất hòa giữa mình và Thượng Quân Trùng.

Hạ Giáng Tư muốn mở miệng nói gì đó nhưng nghĩ đến âm mưu của mẹ mình, lại gặng nín nhịn.

Tam phu nhân vỗ vai Từ Nam Phương, thân thiết nói: "Nam Phương, giúp tôi quản lý thiếu gia cho tốt, nhớ phải đốc thúc thiếu gia học hành. Còn chuyện này nữa, hai ngày sau chúng ta sẽ đi thành phố T, nếu cô còn việc gì ở Bắc Kinh thì hãy thu xếp cho ổn thỏa, chúng ta tới thành phố T cũng phải mất một thời gian".

Từ Nam Phương cảm thấy tim mình như nhảy loạn lên trong lồng ngực. Dù đã cố gắng đè nén niềm vui nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự phấn khích: “Vâng, phu nhân yên tâm”. Cuối cùng cô đã chiếm được lòng tin của tam phu nhân, khiến bà ta đưa mình tới nhà họ Hạ với cái mác “người hầu có giá trị lợi dụng”. Rồi tam phu nhân lại quay về phía Hạ Giáng Tư nhắc nhở: “Mau về mà tiếp tục rèn luyện”. Thấy lần duy nhất đứa con trai không đối đầu với mình, tam phu nhân có phần ngạc nhiên. Trước khi về, bà ta dịu giọng nói với Hạ Giáng Tư: “Mấy trò làm loạn của tụi nhỏ chúng bay, mẹ coi như nhắm mắt cho qua. Về đến nhà rồi nhớ phải biết điều đó!”.

Sau khi tam phu nhân rời khỏi, Hạ Giáng Tư ủ rũ ngồi khuyu xuống, tay đấm xuống nền nhà một cái, ánh mắt vẫn dõi theo hướng mẹ mình vừa đi: “Hừ! Hóa ra là sự thật! Trông thấy tôi và anh Trùng trở mặt với nhau, mẹ tôi không có bất cứ ý kiến gì”.

Cậu ta đột ngột đứng phắt dậy: “Muốn tôi và anh Trùng đoạn tuyệt ư? Tôi còn lâu mới để mẹ tôi thỏa mãn”.

Sự ngang ngạnh của Hạ Giáng Tư bắt đầu trỗi dậy, cậu ta kéo tay Từ Nam Phương, nói: “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa chị đi tìm anh Trùng, giải thích rõ ràng với anh ấy”.

Từ Nam Phương xỏ chân vào giày, bình thản nói: “Chỉ e rằng anh Thượng bây giờ cũng sẽ không thèm nghe thiếu gia giải thích nữa”.

Hạ Giáng Tư đỏ ửng mặt, hoàn toàn không còn vẻ ngạo nghễ vốn có, mà thay vào đó là vẻ ăn năn của một đứa trẻ làm chuyện sai trái. Cậu ta đứng trước mặt Từ Nam Phương, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”.

Từ Nam Phương kinh ngạc tròn mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta xin lỗi mình sao?

“Chị hãy tin ở tôi, tôi sẽ nói rõ ràng với anh Trùng. Anh ấy nhất định sẽ tin chuyện tối nay chỉ là hiểu lầm. Hơn nữa, tôi cũng không ngờ anh ấy lại tới vào lúc nửa đêm thế này! Tôi còn muốn trêu đùa anh ấy một tý, ai biết đâu anh ấy lại tức giận đến vậy, thế nên nhất thời không nhận được mới đối đầu với anh ấy.”

Hạ Giáng Tư lè lưỡi, vừa nãy còn nói xin lỗi, lúc này lại lớn tiếng: “Anh ấy cũng thật là, người đâu mà kỳ quặc! Tôi không kiểm chế được mới thốt ra muốn giữ chị lại bên cạnh!”. Hạ Giáng Tư điềm nhiên cười với Từ Nam Phương, “Chị đừng có giữ cái bộ dạng trông như con cá chết thế, nói thật lòng, anh Trùng đối xử với chị như vậy mà chị còn nhớ anh ta, có phải chị bị ngốc không hả? Hay là chị thích tôi này!”.

Từ Nam Phương ấp úng nói: “Tôi nói rồi, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi chỉ đơn giản là không muốn hai người gây gỗ mà thôi. Hiện giờ đã để tam phu nhân đắc ý rồi”.

Đối với một người cứng đầu không chịu thừa nhận, lại không có chút óc hài hước nào như Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cuối cùng cũng chán không muốn trêu chọc nữa:

“Haizzz, mấy người muốn nói thế nào thì nói! Dù sao thì ngày mai tôi vẫn sẽ tới tìm anh Trùng giải thích hiểu lầm hôm nay”.

Từ Nam Phương không muốn nhắc lại chuyện này, bản thân cô cũng không rõ cảm xúc của mình hiện giờ là gì, cô vừa thu dọn đồ đạc trong phòng niệm kinh, vừa nói với Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia về nghỉ sớm đi!”. Những thứ khác giờ đây không còn quan trọng, với cô, được đi thành phố T mới là việc đáng quan tâm nhất.

Hạ Giáng Tư nhìn Từ Nam Phương bận rộn, không hiểu sao lại cảm thấy ánh đèn bàn chiếu lên lưng cô có phần lạnh lẽo đến rùng mình...

***

Hạ Giáng Tư gọi điện được cho Thượng Quân Trùng, vừa mới nói được câu “a lô”, cuộc gọi đã bị đối phương ngắt một cách dứt khoát. Đến khi cậu ta gọi lại thì chỉ còn nghe được câu thông báo “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.

Hạ Giáng Tư ôm Tiểu Bạch, nhìn di động làm cử chỉ buồn nôn, sau đó chán nản quăng di động sang một bên. Chợt nhớ tới cái gì, cậu ta lại bấm một dãy số.

“A lô, anh cho tôi hỏi, Thượng Quân Trùng làm cho công ty nào?”...

418

“Cho tôi xin số điện thoại của chi nhánh công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết ở Bắc Kinh, à, số điện thoại của giám đốc ý”...

“A lô, tôi muốn tìm Thượng Quân Trùng, bảo anh ta ra nghe điện!... Tôi là ai? Tôi họ Hạ... Tôi nhớ công ty các anh có một hoạt động do tập đoàn Thiểm Lượng tài trợ đúng không?”.

“Cái gì? Anh nói Thượng Quân Trùng không ở công ty? Tôi mặc kệ, anh mau gọi anh ta ra đây! À, không, cho tôi số điện thoại của tất cả những ai đang ở bên cạnh anh ta bây giờ. Tôi không tin không thể ép anh ta ra nghe điện thoại của tôi.”

...

“A lô, tôi tìm Thượng Quân Trùng, anh để anh ấy nghe điện thoại giúp tôi.”

“Ai vậy?”

“Anh Trùng, anh...” “Tít... tít...”

“A lô, gọi Thượng Quân Trùng nghe điện cho tôi, nhanh lên!”

“Ai vậy?”

“Anh nghe em nói...” “Tít... tít...”

“A lô, tôi là ABC, công ty tìm Thượng Quân Trùng có việc, anh mau đưa điện thoại cho anh ấy.”

“Xin lỗi, anh ấy nói anh không cần gọi điện cho anh ấy nữa!”

“Này, không phải chứ! Công ty tìm mà anh ấy cũng không nghe hả?”

...

“A lô, tôi là thư ký của bố anh Thượng Quân Trùng, bố anh ấy bị bệnh cấp tính, không liên lạc được với anh ấy, phiền anh tìm anh ấy ra nghe điện một lát!”

“Nhưng... anh ấy nói... bố anh mới bị bệnh cấp tính!” “...”

Hạ Giáng Tư gọi điện một lượt cho những người đang ở bên cạnh Thượng Quân Trùng nhưng vẫn thất bại, di động đã nóng bừng.

Cậu ta thở dài, xem ra chỉ còn cách đưa Từ Nam Phương đến gặp Thượng Quân Trùng.

Hạ Giáng Tư vốn dĩ bị tam phu nhân “giam lỏng” ở vườn Thanh Tông, bị cấm dận phải học hành, muốn ra khỏi cửa sợ rằng không thể. Nhưng khi cậu ta sai Liên Bông đi nói với tam phu nhân rằng muốn đưa Từ Nam Phương ra ngoài giải quyết chuyện gia đình. Tuy thế điều bất ngờ lại không nằm ngoài dự liệu, cuối cùng cậu được phép ra ngoài.

Tam phu nhân đương nhiên tỏ ra quan tâm đặc biệt đến Từ Nam Phương, thế nên Từ Nam Phương mới có thể cùng Hạ Giáng Tư ra khỏi nhà trong ánh mắt đố kỵ và ganh ghét của mọi người.

Chuyến đi lần này, Hạ Giáng Tư không mang theo nhiều người như khi mẹ cậu ta ra ngoài, cậu ta lái một chiếc xe thể thao đưa Từ Nam Phương tới một đài truyền hình ở Bắc Kinh. Để không gây chú ý, hai người họ cũng đổi sang trang phục bình thường.

Trước khi đi, Hạ Giáng Tư đã dò hỏi được thông tin, hôm nay Thượng Quân Trùng sẽ ghi hình ở đài truyền hình này. Chỉ bằng mấy cuộc điện thoại, Hạ Giáng Tư đã dễ dàng đưa Từ Nam Phương ngồi vào ghế trong trường quay.

Bầu không khí trong này vô cùng sôi nổi, lúc hai người ngồi xuống, ánh đèn chợt tối lại, thay vào đó là thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng tập trung lên người Thượng Quân Trùng đang ngồi trên sân khấu.

Anh ôm một cây ghi-ta, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng mà cất tiếng hát. Đôi chân anh thấp thoáng trong làn khói trắng mờ ảo, một cơn mưa bong bóng đột ngột rơi xuống. Từ Nam Phương ngồi phía dưới, lặng lẽ quan sát tất cả những điều kỳ lạ đang diễn ra. Cô nhìn Thượng Quân Trùng như đang đắm mình trong giấc mộng, lắng nghe những ca từ sâu sắc chính anh viết nên, Từ Nam Phương cảm thấy bản thân dường như đã bắt rễ ngã vào trong giấc mộng ấy của anh.

Những khán giả khác cất tiếng hát cùng anh, vốn dĩ đây là một bài hát có chút u sầu, thế nhưng mọi người trong hội trường lại quá nhiệt tình, nên làm nhạt đi nhiều cái cảm giác mộng ảo đó.

Từ Nam Phương vẫn lặng lẽ dõi theo Thượng Quân Trùng, không hiểu sao lại nhớ tới buổi tối nọ ở Sơn Tây, cùng anh ngắm sao. Mãi đến khi đèn đột ngột bật sáng, tiếng hát của Thượng Quân Trùng bỗng dừng ngừng lại, Từ Nam Phương mới tỉnh khỏi cơn mơ.

Trường quay vang lên những tràng pháo tay ròn rã. Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn Thượng Quân Trùng đưa cây đàn cho người trợ lý bên cạnh, sau đó nhìn xuống dưới mỉm cười với khán giả, thay lời cảm ơn.

Đám fan nữ hét lên: “Danny, Danny, em yêu anh như chuột yêu gạo!...”.

Thượng Quân Trùng ngồi xuống ghế, một người đàn ông khác cũng ngồi xuống bên cạnh, vừa vỗ tay vừa nói: “Chẳng trách có rất nhiều fan nữ yêu thích Danny, anh vừa đẹp trai, vừa hát hay, ngay đến cả tôi là đàn ông mà còn suýt bị anh ấy hấp hồn”.

Đám fan nữ ở phía dưới nghe vậy cười vang.

“Họ đang làm gì thế?”, Từ Nam Phương vẫn còn ngỡ ngàng đối với loại talk show này, nhất là quay trực tiếp thế này khiến cô cảm thấy có phần kỳ lạ.

Hạ Giáng Tư nheo mắt nhìn cô, không biết cô đang hỏi cái gì, chỉ biết trả lời qua loa: “Ồi dào, ghi hình mấy cái chương trình này thực ra rất vô vị, chỉ ngồi một chỗ mà bốc phét”.

Từ Nam Phương cái hiểu cái không, tiếp tục theo dõi người đàn ông được gọi là “MC” kia cười nói: “Quân Trùng chính là khách mời của chúng ta ngày hôm nay, anh còn mang theo một món quà vô cùng đặc biệt. Tôi nghĩ, rất nhiều fan nữ có mặt tại trường quay lúc này - những người ăn và ngủ với âm nhạc của Thượng Quân Trùng chỉ cần nhìn thấy thôi là sẽ hét lên chói tai”.

Cách dẫn dắt giảo hoạt của anh ta lần nữa khiến khán giả xôn xao.

Người dẫn chương trình thấy khán giả đã có vẻ sốt ruột lắm rồi, mới tuyên bố: “Đó chính là khuê phòng của Danny! À, sorry, dùng từ khuê phòng để hình dung về nơi ở của Danny thì không đúng, chính xác phải là hoàng cung của vương tử Danny mới đúng!”. Anh ta bật cười vì chính sự hài hước của mình, Thượng Quân Trùng gượng gạo mỉm cười theo.

Nhưng bên dưới, khán giả đã reo hò ầm ĩ, thậm chí có vài cô gái đã không kiềm chế được mà đứng bật dậy khiến nhân viên công tác phải tới dẹp yên.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh nhà riêng của Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương thoáng nhìn qua thì nhận ra ngay

đây là căn hộ ở khu chung cư Dốc Viên Bô.

“Đây chính là những bức ảnh chụp nhà riêng của Quân Trùng ở Bắc Kinh. Hôm nay Danny đã vì chiều lòng người hâm mộ mà bỏ ra không ít công sức, để mọi người được thăm quan căn hộ của mình”, người dẫn chương trình tiếp tục nói đùa, “Cùng lúc có rất nhiều người đẹp ngắm nhà riêng của mình, cảm giác có phải rất tuyệt không?”.

Thượng Quân Trùng gượng cười nói: “Rất kỳ quái!”. “Danny, chúng ta vốn đã thân nhau thế này rồi, anh có thể nói nhỏ cho chúng tôi biết được không, đã có bao nhiêu cô gái may mắn bước chân vào đó rồi?”, người dẫn chương trình cười xấu xa.

Từ Nam Phương nghe thấy câu hỏi này, chẳng hiểu sao lòng nóng như lửa đốt, cô bất giác ngược mắt nhìn Thượng Quân Trùng, nhưng anh chỉ im lặng một lúc rồi nói bằng giọng chắc nịch: “Chưa có ai”.

Câu trả lời của anh khiến lòng Từ Nam Phương đột nhiên trống trải, trò đùa của người dẫn chương trình cũng im đi. Hạ Giáng Tư che miệng cười trộm: “Anh Trùng đúng là nói dối cũng không biết đường nói dối! Làm gì có ai nghĩ cả ngày mới ra câu trả lời như thế chứ! Ha ha, một tý hài hước cũng không có, thật là vô vị”.

Bầu không khí ở trường quay có phần kỳ quặc, cũng may mà người dẫn chương trình khá chuyên nghiệp, vội vàng chuyển chủ đề: “Bây giờ chúng ta sẽ tham quan từng căn phòng một nhé! Đây là phòng ngủ, trong này còn có một con búp bê Ultraman¹, không ngờ Danny lớn như vậy mà còn thích Ultraman!”. Anh ta cao giọng đầy phấn khích như vừa phát hiện được châu lục mới, sau đó mời mấy người hâm mộ lên trả lời vài câu hỏi thú vị.

¹ Ultraman là nhân vật trong chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu.

Từ Nam Phương lạnh lùng nói: “Tất cả các ngôi sao ca nhạc đều phải làm những chuyện này à? Khác nào cởi hết quần áo ra cho người ta cười vào mặt, như con khỉ nhảy múa trên đường vậy”. Khẩu khí của cô không mấy hòa nhã, thậm chí còn cảm thấy nhục nhã thay Thượng Quân Trùng vì trưng toàn bộ nhà riêng của mình ra cho thiên hạ xem.

“Trên phố chỗ nào có con khỉ diễn trò cơ?” Hạ Giáng Tư hiển nhiên hiểu sai những điều Từ Nam Phương nói. Thấy sắc mặt lạnh lùng của cô, Hạ Giáng Tư thêm mắm thêm muối: “Cái chị nói là múa thoát y, thường thường chỉ có phụ nữ mới múa! Nhưng mà nếu anh Trùng có thoát y thì chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều người xem...”.

“...”, Từ Nam Phương không thể phản bác Hạ Giáng Tư, đành nói: “Thiếu gia đưa tôi tới đây để nói những điều này sao?”.

Hạ Giáng Tư khi khi cười: “Chẳng phải anh Trùng đang ghi hình chương trình sao? Chúng ta chỉ có thể chờ thôi”.

Từ Nam Phương không thèm để ý tới cậu ta nữa. Trên màn hình lớn đổi từ bức ảnh này sang bức ảnh khác, vô cùng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của fan hâm mộ. Cho đến khi một bức ảnh xuất hiện trên màn hình, Thượng Quân Trùng mới mỉm cười.

“Oa, thật nhiều nhạc cụ! Tất cả chúng đều là bảo bối của anh đúng không?”

“Đúng, đều là bảo bối của tôi!”, vẻ mặt rạng rỡ của Thượng Quân Trùng làm lay động tất cả mọi người.

“Căn phòng này bình thường chắc đều được trang bị rất nhiều ổ khóa đúng không?”, người dẫn chương trình cười, “Chắc chắn anh không cho người khác tùy tiện vào?”.

Nụ cười của Thượng Quân Trùng càng thêm tươi: “Không khóa, nhưng đúng là tôi không cho phép bất cứ ai vào phòng làm việc của tôi!”, nói đến đây, anh chợt ngừng lại. Bên dưới, Từ Nam Phương cũng đột ngột sững người.

Gian phòng đó anh không cho người khác vào? Nhưng cô đã vào?

Một nỗi xúc động nhất thời trào dâng trong lòng Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Ngoại trừ lúc ngủ, còn lại phần lớn thời gian tôi đều ở trong phòng này làm việc. Tôi thích một mình nghe nhạc, một mình ở bên cạnh những bảo bối này”.

“Tất cả chỗ nhạc cụ này anh đều biết sử dụng sao? Thật cừ! Chẳng trách người ta nói anh là thiên tài âm nhạc...”

Ơ kìa, cái này là nhạc cụ gì vậy? Nhìn có vẻ khá cổ.”

“Đấy là cái huyền”, Thượng Quân Trùng nhìn về phía chiếc huyền, tâm trạng vui vẻ của anh chợt vụt tắt. “Huyền? Đây có phải là nhạc cụ anh thích nhất không? Tôi thấy nó giống như một đồ cổ lâu năm?”, người dẫn chương trình nói.

Bờ mi Thượng Quân Trùng khẽ lay động, anh nở một nụ cười gượng gạo: “Không phải!”, anh cứng nhắc nói, “Đây là thứ tôi ghét nhất”.

Chương 28

THỰC RA CÓ QUAN TÂM

Câu trả lời của Thượng Quân Trùng khiến người dẫn chương trình nghẹn họng một lúc, thậm chí dàn nhạc cũng không biết phải chơi bản nhạc nào cho hợp.

Người dẫn chương trình đổ mồ hôi lạnh, “ông hoàng nhỏ” này quả nhiên khó chiều. Anh ta cười chữa: “Chắc Danny sợ chúng ta cướp mấy bảo bối của cậu ấy nên mới cố tình nói như vậy”.

Nhưng chỉ có Từ Nam Phương khi nghe Thượng Quân Trùng nói mới biết lý do câu trả lời đó. Rõ ràng muốn thoát lên rằng anh ta thật nực cười, thế nhưng trong lòng có chút buồn bực.

Từ Nam Phương cảm thấy bồn chồn, ngồi một chỗ không yên, Hạ Giáng Tư thì cứ chỉ chỉ trỏ trỏ ông anh họ của mình, nói anh đóng kịch thế nọ thế kia. Từ Nam Phương quay sang nói với cậu ta: “Thiếu gia, tôi ra ngoài một lát”. “Ra ngoài? Làm gì?”, Hạ Giáng Tư kinh ngạc.

“Ở đây quá tẻ nhạt”, Từ Nam Phương bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài theo lối cửa nách.

Lúc cô đứng dậy khỏi ghế đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng. Trường quay này không quá rộng, chỉ là một phòng thu có sức chứa chừng một hai trăm khán giả, thế nên trong lúc mọi người đều ngồi, Từ Nam Phương đứng dậy quả thực rất dễ nhận ra.

Thượng Quân Trùng mặt biến sắc, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư cũng đứng dậy theo, cậu ta vui vẻ vẫy tay với Thượng Quân Trùng, ý bảo hai người họ ra ngoài đợi anh.

Vừa bị Hạ Giáng Tư khựng bố điện thoại, bây giờ lại thấy cậu ta đưa Từ Nam Phương tới tận đây tìm mình, thiếu chút nữa thì Thượng Quân Trùng không kịp được nhắc cả cái ghế lên ném vào đầu cậu ta. Lúc này, người tuy còn ngồi trên sân khấu, nhưng tâm trạng anh đã rối tinh rối mù.

Người dẫn chương trình gọi hai lần, không thấy Thượng Quân Trùng trả lời, trường quay có phần hỗn loạn, anh ta đành phải cười gượng nói tạm dừng vài phút để mọi người nghỉ ngơi và để Thượng Quân Trùng vào phía trong chỉnh sửa lại trang phục. Giải thích xong, ánh đèn lại một lần nữa tối sầm, anh ta nặng nề thở dài một hơi, phồng vắn ngôi sao lớn quả nhiên mệt gấp mấy lần phồng vắn người bình thường.

Từ Nam Phương một mình ra khỏi trường quay, bên ngoài người đi tới đi lui, cả tầng đều được lắp điều hoà ở giữa, khiến cô cảm thấy khó chịu trong người. Cô nhìn vào tấm kính màu lam, thấy bóng mình phản chiếu trong đó, cô bỗng nhiên kinh ngạc tự hỏi, đó là mình sao? Là Từ Nam Phương sao?

Sắc mặt vốn ửng đỏ vì không khí ngột ngạt trong trường quay lúc này đột nhiên trắng bệch, Từ Nam Phương đưa tay lên day trán và hai bên thái dương. Cô vừa cúi đầu vừa đi, vô tình va vào người khác.

“Là cô sao? Sao cô lại ở đây?”

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói câu xin lỗi thì đã nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của đối phương. Cô ngẩng đầu lên, nhận ra Jim.

Cô không mấy có thiện cảm với anh chàng Jim này, lúc đầu anh ta cũng khăng khăng không tán thành việc giữ cô bên cạnh Thượng Quân Trùng. Bây giờ vô tình gặp lại nhau ở đây, chắc hẳn anh ta cũng cảm thấy hả hê? Đang định đi lướt qua thì Từ Nam Phương lại bị Jim gọi lại.

“Cô đến tìm Danny à?”, Jim tươi cười, có phần khiên cưỡng như không hề có ác ý.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu không có việc gì thì tôi xin phép đi trước”. “Hey! Chờ đã!” Jim cuống quýt, thấy Từ Nam Phương dừng bước, anh ta mới bình tĩnh trở lại: “Cô như vậy khiến tôi chẳng biết nên bắt đầu nói từ đâu...”. Jim liếc nhìn Từ Nam Phương, cảm nhận được sự thiếu kiên nhẫn trong mắt cô, anh ta lại vội vàng nói: “Tôi nói thẳng nhé, từ sau hôm đó, cũng phải đến gần chục ngày rồi Danny không thèm để ý tới tôi. Tôi nói chuyện với cậu ta chẳng khác nào nói chuyện với không khí...”.

Từ Nam Phương đương nhiên biết lý do vì sao Thượng Quân Trùng lại thờ ơ với Jim, đơn giản là vì Jim đã làm tan vỡ giấc mộng của anh. Lúc này Thượng Quân Trùng còn tiếp tục ca hát đã là một chuyện cực kỳ may mắn rồi.

“Qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi, đến lúc đó, anh ấy nhất định sẽ hiểu ra anh muốn tốt cho anh ấy.” Từ Nam Phương không biết những lời này có thể an ủi Jim hay không, dầu sao cô căn bản cũng không đủ sức mà lo cho người khác.

Jim lắc đầu: “Qua một thời gian nữa? Chẳng biết đến bao giờ! Cô không biết đâu, sau hôm đó, Danny bỏ bê công việc mấy ngày trời, người hâm mộ gửi hoa gửi quà đến hỏi thăm mới có thể giúp cậu ta lấy lại dũng khí tiếp tục đi hát. Nhưng cậu ta chẳng thèm ngó ngang tới tôi nữa...”. Jim bất đắc dĩ nói.

Từ Nam Phương nghe vậy, nghĩ tới sự suy sụp của Thượng Quân Trùng chợt cảm thấy trống rỗng. Nhưng cô không tin Jim tìm mình chỉ để nói những lời này, cô thúc giục anh ta.

Jim nhếch miệng cười: “Là thế này, tôi biết quan hệ giữa cô và Danny khá đặc biệt, lúc nào gặp cậu ấy, cô nói tốt giúp tôi vài câu được không?”. Thấy Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn mình, Jim tiếp tục kể lể, “Là mẹ của Danny dặn dò riêng với tôi, nếu sau này cậu ta không để tôi tiếp tục làm người quản lý nữa thì tôi...”.

Từ Nam Phương bấy giờ mới biết hóa ra chàng Jim đến từ Ý này không phải người của nhị lão gia mà là người của mẹ Danny. Xem ra, mẹ của Danny quả thực không giống với người nhà họ Hạ, bà không những ủng hộ Thượng Quân Trùng ca hát mà còn giúp anh dọn đường sạch sẽ để đi, tình mẫu tử quả nhiên không phải thứ tình cảm bình thường.

“Cô khuyên nhủ Danny giúp tôi, tôi biết cô nhất định có cách.” Jim chăm chú nhìn Từ Nam Phương, trong mắt anh ta, Từ Nam Phương là một người phụ nữ lắm mưu nhiều kế, “Tôi sẽ nói tốt cho cô trước mặt mẹ Danny”.

Từ Nam Phương chau mày, anh ta rõ ràng đang làm ngã giá với mình, Từ Nam Phương cười nhạt: “Chỉ sợ tôi càng nói tốt cho anh thì Thượng Quân Trùng càng ghét anh mà thôi!”.

Jim sững người, không hiểu những lời cô nói có nghĩa gì. Trong lúc anh ta còn đang mông lung thì lại nghe thấy cô bật cười: “Nhưng mà tôi biết một người thích hợp, nếu anh nhờ anh ta đi nói đỡ cho mình, chắc chắn sẽ thành công”. “Ai? Ai cơ?”, ánh mắt Jim chợt sáng lên nhìn về phía Từ Nam Phương, bấy giờ mới phát hiện nụ cười của cô không phải dành cho mình. Từ Nam Phương đang nhìn ra đằng sau Jim, anh ta quay đầu lại, trông thấy một người đàn ông mặc comple đang đi về phía này.

Anh ta phong độ nhanh nhẹn, dù không mặc đồ hiệu, không đi giày bóng loáng, nhưng toàn thân toát lên một vẻ uy nghi khiến người khác nhìn vào phải kính sợ. Vẻ mặt đứng đắn không để lộ bất cứ một điểm xấu gì để người khác có thể bắt bẻ được, thế nhưng khuôn mặt theo đúng chuẩn mực đó lại khiến người ta có một cảm giác không dám tiến gần, như có một luồng khí lạnh đâm thẳng tim gan người khác.

Từ Nam Phương nhìn chằm chằm vào người đàn ông nọ, trầm nghĩ, sợ rằng đây mới là bộ mặt thật của anh ta.

Người tới chính là Diệp Phi Vũ. Lần này anh ta không mặc quần áo thể thao mà thay bằng một bộ đồ nghiêm trang, đó không còn là vẻ mặt cổ tở ra hòa nhã, dễ gần. Khi anh ta không cười, trông chẳng khác nào hung thần, có điều, anh ta lại là một hung thần đẹp trai.

Jim đã nhận ra Diệp Phi Vũ: “Ồ, chẳng phải anh Diệp đấy ư? Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”.

Từ Nam Phương thản nhiên nói: “Sợ rằng không phải chỉ là trùng hợp, đúng không anh Diệp?”.

Diệp Phi Vũ không để ý tới lời châm chọc của Từ Nam Phương, anh ta vươn tay ra, nói với Jim: “Quân Trùng gọi tôi tới giúp cậu ấy chút việc”.

“À, vậy sao? Anh Diệp chạy tới đây thế này, còn công việc ở công ty thì sao?”, Jim khẽ nhướn mày, trong lòng có phần không thoải mái. Thượng Quân Trùng có việc gì gấp mà phải gọi Diệp Phi Vũ tới giúp trong khi đã gạt mình sang một bên?

Diệp Phi Vũ trả lời: “Tôi đã thu xếp xong công việc ở công ty rồi, lần này đến giúp Quân Trùng một thời gian, công ty bây giờ đã đi vào quỹ đạo ổn định, cũng không quá bận rộn”. Nói xong, anh ta lại chìa tay ra với Jim. “Sau này đi theo anh làm việc, mong nhận được sự giúp đỡ của anh”.

Dù chủ động làm thân nhưng Diệp Phi Vũ cũng không khiến Jim có cảm tình. Sắc mặt Jim lúc này rất xấu, Thượng Quân Trùng tìm người khác tới giúp việc là có ý gì? Một mình anh ta làm trợ lý không đủ sao, bây giờ Diệp Phi Vũ tới chính là để tranh bát cơm với mình? Không, chẳng lẽ Thượng Quân Trùng có ý muốn để Diệp Phi Vũ thay thế mình?

Jim nhíu mày, bắt đầu coi Diệp Phi Vũ như kẻ địch: “Danny muốn anh giúp cái gì? Cậu ấy sắp đi thành phố T lưu diễn rồi, anh cũng đi theo ư?”.

Diệp Phi Vũ gạt đầu: “Đúng thế, hoạt động biểu diễn từ thiện lần này ở thành phố T, tôi sẽ đi cùng Quân Trùng”.

Thành phố T? Từ Nam Phương giật mình, Thượng Quân Trùng cũng sắp đến thành phố T, thật sự chỉ vì buổi biểu diễn thôi? Vậy còn Diệp Phi Vũ? Cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, dường như muốn xuyên thấu xem tâm gan anh ta đang che giấu điều gì, có lẽ trong đó là một con báo đang rình rập chờ mồi!

Diệp Phi Vũ cũng nhìn Từ Nam Phương: “Cô Từ, đã lâu không gặp!”.

Thật hay cho một câu “đã lâu không gặp”! Từ Nam Phương cười giễu: “Xem ra anh Diệp có cảm giác về thời gian khác hẳn người thường!”. Cô không nhìn anh ta nữa mà quay sang nói với Jim, “Anh thấy rồi đấy, tôi nói không sai phải không? Lời nói của anh Diệp tuyệt đối hữu ích hơn bất cứ người nào! Đương nhiên, then chốt là...”, cô liếc nhìn Diệp Phi Vũ, “Suy nghĩ của anh ta đặc biệt hơn người thường rất nhiều”.

Lời nói Từ Nam Phương có ẩn ý bên trong, ánh mắt quét qua Diệp Phi Vũ, nhưng anh ta không hề nổi giận. Cô còn định nói tiếp thì lúc này Hạ Giáng Tư đã chạy đến tìm được cô, không muốn để lộ sơ hở gì nên cô đành để cậu ta kéo mình đi.

Từ khi Diệp Phi Vũ xuất hiện, tâm trạng Từ Nam Phương trở nên cực kỳ xấu. Trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ xem rốt cuộc Diệp Phi Vũ sắm vai gì trong mớ ân oán với nhà họ Hạ, chính xác mà nói phải là, cô chỉ đơn thuần cho rằng Diệp Phi Vũ không hiểu gì về nhà họ Hạ, cũng không liên quan gì đến cái gia tộc thâm căn cố đế, phức tạp này. Nhưng lúc này cô đã biết, hóa ra mình đã đánh giá thấp Diệp Phi Vũ.

Chưa đợi Từ Nam Phương dẹp cơn phiền nộ trong lòng, Hạ Giáng Tư đã đưa cô vào một căn phòng. Cô bỗng chốc cảm thấy buồn bực, trong phòng vang lên tiếng nhạc du dương. Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng: “Làm gì thế?”.

“Ồ, tôi đưa chị tới giải thích rõ mọi chuyện với anh Trùng!”, Hạ Giáng Tư cũng cảm thấy kỳ lạ, cậu ta đi theo Từ Nam Phương ra khỏi nơi ghi hình, nhưng nháy mắt đã không thấy cô đâu. Lúc quay vào đã thấy người dẫn chương trình thông báo tạm dừng, Hạ Giáng Tư bèn chạy đi thăm dò xem phòng hóa trang ở đâu, sau đó lại tìm Từ Nam Phương đang trốn một góc nói chuyện với mấy người bạn của Thượng Quân Trùng.

“Chị nhờ bọn họ nói giúp cũng vô dụng thôi, tốt nhất chúng ta ra mặt giải thích rõ ràng.”

Hạ Giáng Tư có nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa Jim và Từ Nam Phương, nhưng lại hiểu thành Từ Nam Phương đang năn nỉ người khác nói giúp mình trước mặt Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương thực lòng không muốn giải thích điều gì với Thượng Quân Trùng, nhưng chưa kịp giẫy giụa thì Hạ Giáng Tư đã dàn xếp xong xuôi với nhân viên bảo vệ, sau đó mở toang cửa phòng hoá trang ra.

Hai nhân viên đang trang điểm giúp Thượng Quân Trùng, thấy cửa bị mở ra, vô tình lướt mắt qua hỏi: “Hai người là...?”

Thượng Quân Trùng trông thấy Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương qua tấm gương, hai hàng lông mày khó khăn lắm mới giãn ra lại nhúu chặt vào. Rõ ràng anh đã bị Hạ Giáng Tư làm phiền đến phát bực, anh cố tình không nghe điện thoại của cậu ta, nhưng thật không ngờ cậu ta lại ngoan cố tìm tới tận đây, khiến anh có muốn tránh cũng không được.

Hai nhân viên hóa trang dừng tay, liếc mắt nhìn nhau rồi biết ý ra ngoài.

Thượng Quân Trùng ngửa người về sau, không buồn nhìn Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương: “Muốn nói gì nữa? Nếu vẫn là mấy câu đó thì tôi khuyên cậu cứ giữ lại đi”.

Hạ Giáng Tư cũng không tức giận: “Thôi nào, đừng có giận dỗi với em! Hôm qua em chỉ đùa anh thôi. Ha ha...”.

“Đùa tôi?”, ngữ khí của Thượng Quân Trùng trở nên khó nghe, nhưng thực lòng anh cũng hiểu được phần nào tính tình cậu em họ này, “Đùa cái gì?”. Anh hoàn toàn không biết Hạ Giáng Tư có ý gì.

“Ồ, ha ha, thực ra em và chị Nam Phương chẳng có chuyện gì cả! Em chỉ trêu tức anh thôi, ai biết được là anh không biết đùa!” Hạ Giáng Tư vừa nói vừa cố tình liếc nhìn Từ Nam Phương đầy ẩn ý, rồi lại tươi cười với Thượng Quân Trùng, “Thế nên bây giờ anh không cần phải giận em nữa đâu!”.

Thượng Quân Trùng còn tưởng Hạ Giáng Tư sẽ nói ra điều gì hay ho, không ngờ nghe hồi lâu vẫn nói cậu ta giải thích giữa mình và Từ Nam Phương là thế này thế kia, cơn giận trong lòng lập tức tăng vọt, đôi mắt đẹp biến thành hai khối cầu lửa bùng lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu cháy Hạ Giáng Tư.

Thấy bộ dạng này của Thượng Quân Trùng, Hạ Giáng Tư mở miệng nói: “Này, anh làm sao thế hả? Nhìn như nhìn kẻ thù không bằng! Chẳng phải em nói rồi sao...”.

Hạ Giáng Tư chưa nói dứt lời đã bị Từ Nam Phương đẩy nhẹ một cái. Trước khi Thượng Quân Trùng lên tiếng, Từ Nam Phương hạ giọng năn nỉ: “Thiếu gia ra ngoài kia trước được không?”.

Hạ Giáng Tư liếc nhìn ánh mắt khẩn cầu của Từ Nam Phương, rốt cuộc hiểu ra mình ở đây chỉ thêm vướng chân vướng tay. Cậu ta tủm tỉm cười, gật đầu ra chiều hiểu rõ, sau đó phất tay với Thượng Quân Trùng: “Hai người từ từ nói chuyện nhé, dù gì anh Trùng cũng là ngôi sao lớn, để bọn họ chờ thêm một chút cũng không sao”. Cậu ta lại nói với Từ Nam Phương: “Tôi ra xe chờ chị, nếu tạm thời chị không về được thì bảo anh Trùng gọi điện cho tôi, tôi lập tức lái xe đi”.

Hạ Giáng Tư vừa đi, cửa còn chưa kịp đóng lại, Thượng Quân Trùng đã nặng nề đẩy mạnh cái bàn trước mặt, chân bàn ma sát với mặt đất phát ra tiếng ken két nhức óc, mép bàn va vào tấm gương lớn khiến tấm gương lắc lư một chút, lọ hoa trên bàn không đứng vững xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thượng Quân Trùng thở hắt ra một hơi, Từ Nam Phương đứng bên cạnh không lên tiếng, nhất quyết đợi đến khi anh bình tĩnh trở lại.

“Cô muốn nói gì với tôi? Giữa tôi và cô không có bất cứ chuyện gì cần nói cả!” Thanh âm của Thượng Quân Trùng vang lên giữa căn phòng trống trải, tiếng vọng lại càng tăng thêm phần lạnh lẽo, “Chính xác mà nói, từ trước tới giờ tôi đều không muốn trông thấy hạng phụ nữ như cô”.

Anh nói không chút nể nang, nhưng Từ Nam Phương cũng không có phản ứng.

Thấy cô vẫn bình thản, Thượng Quân Trùng không nhịn được rút lên: “Cô có biết hổ thẹn hay không hả? Cô làm vậy không thấy mất mặt sao?”.

Ánh mắt anh sắc như lưỡi dao cứa thẳng vào trái tim Từ Nam Phương. Cô biết anh đang ám chỉ điều gì, anh đã hoàn toàn quy chụp sự hiểu lầm của Hạ Giáng Tư lên đầu cô.

Cô bình thản đối diện với ánh mắt của Thượng Quân Trùng. Dù lời nói của anh khiến cô đau lòng mà không rõ vì sao, nhưng khí thế của cô vẫn không bị đẩy lùi: “Tôi không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sao phải cảm thấy mất mặt?”. “À, đúng rồi! Trong mắt cô, những chuyện đó đâu có gì đáng xấu hổ!”, Thượng Quân Trùng cười nhạt, “Xem ra tôi đã nghĩ quá tốt về cô rồi. Loại phụ nữ như cô, vì tiền mà vờ ngây thơ, vờ đáng thương, ngay cả chuyện bán thân bán thối đó cũng dám làm thì còn chuyện gì không làm được cơ chứ! Ngay cả nói chuyện với cô tôi cũng đã cảm thấy buồn nôn!”.

Lời nói của Thượng Quân Trùng có phần quá đáng, Từ Nam Phương nghe xong, chợt cảm thấy nóng ran, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Cô có nỗi khổ tâm của mình, có nguyện vọng của mình, cô cũng muốn tâm sự với người khác lắm chứ, nhưng không có chỗ để thổ lộ, đặc biệt là trước mặt người đàn ông này.

Từ Nam Phương găng nhẫn nhìn, kìm hãm nỗi phẫn uất của mình, lạnh lùng nói: “Tôi làm gì cũng không liên quan tới anh cả! Tôi đã từng nói, tôi không nợ anh gì cả, cũng không có ý định lợi dụng anh một lần nữa! Thế nên, nếu anh Thượng thấy tôi chướng mắt thì có thể lơ tôi đi, còn nếu anh tiếp tục phẫn nộ với tôi như vậy thì chỉ tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng mà thôi”. Từ Nam Phương không chắc những điều mình nói có thể nhắc nhở Thượng Quân Trùng hay không.

“Không có ý định lợi dụng? Tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng?”, Thượng Quân Trùng cười, “Tôi thấy không đúng đâu! Ngay từ đầu cô đã biết quan hệ giữa tôi và Hạ Giáng Tư, bây giờ không lừa được tôi nên mới đi lừa Giáng Tư! Khiến nó thông cảm với cô! Cô cho rằng làm vậy sẽ có người tin cô sao? Có câu: ‘Bao biện không giấu được sự thật’. Cho dù tôi không nói thì sau này người khác cũng sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô! Sẽ không ai tin mấy lời xảo trá của cô đâu! Những điều cô bịa đặt về mối quan hệ giữa tôi và cô rồi sẽ chỉ khiến người khác cảm thấy nực cười mà thôi”.

“Câu đó là: Thúc khuya mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người.” Từ Nam Phương bổ sung giúp Thượng Quân Trùng vốn tiếng Trung có phần không tốt, cô khẽ cười, “Ở lâu, anh cũng sẽ dần dần biết được rất nhiều chuyện! Còn nữa, tôi không hề bịa đặt bất cứ điều gì, có lẽ anh Thượng nên ngẫm lại phản ứng của mình một chút. Tục ngữ đã dạy, một cây làm chẳng nên non, chưa biết ai mới là người gây ra hiểu lầm đâu”.

“Cô có ý gì?”, Thượng Quân Trùng bắt đầu nổi giận, “Cái gì mà một cây làm chẳng nên non? Cô làm ra loại chuyện ghê tởm như thế mà còn muốn đổ trách nhiệm lên đầu tôi?”. Thượng Quân Trùng quả thực đã bị chọc giận đến phát điên, “Thôi đi! Hôm nay cô tới đây là để nói những lời này với tôi hả? Nói xong chưa? Xong rồi thì mau biến đi! Cút khỏi đây! Khi mở mắt ra, tôi không muốn còn phải trông thấy cô nữa!”, nói xong, anh nhắm nghiền mắt lại.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ anh lại kích động đến mức ấy, cô cũng không hiểu mình đã làm gì khiến anh phản ứng mạnh như vậy. Cô quyết định bình ổn lại tâm trạng, nói: “Anh Thượng không muốn trông thấy tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng tránh xa anh, nhưng nếu sau này chúng ta không thể tránh mặt nhau, vậy mong anh Thượng coi tôi như người xa lạ”.

Mục đích của cô là nhà họ Hạ, cô không muốn tiếp tục dính dáng tới Thượng Quân Trùng, sau này vào nhà họ Hạ rồi, tốt nhất coi anh như người xa lạ là được.

Nghe Từ Nam Phương nói những lời vô tình như vậy, thần sắc Thượng Quân Trùng chợt đông cứng lại, anh mở mắt nhìn cô chằm chằm, hơi thở hỗn hển: “Được lắm! Người xa lạ! Coi cô là người xa lạ!”, anh lập đi lập lại câu này, ngữ khí không che giấu được sự kích động, “Cô thật sự cần tiền đến vậy sao? Tiền quan trọng với cô đến vậy sao?”.

Sự lạnh lùng của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng không nhận được nói ra nghi hoặc trong lòng. Từ Nam Phương hoàn toàn nhận ra sự quan tâm của anh dành cho mình, cô có thể đoán được, anh nổi giận như vậy chẳng qua là vì anh quan tâm cô, bởi lẽ, hai người đã từng trải qua một lần hoạn nạn.

Từ Nam Phương gượng gạo cười: “Vấn đề không phải tiền, vấn đề của tôi sợ rằng bây giờ tiền cũng không giải quyết được. Mỗi người đều có số mệnh riêng của mình, có mục đích riêng của mình. Không phải ai cũng thiếu quyết tâm như tôi! Anh cũng nên cảnh giác một chút!”.

“Cảnh giác? Thật nực cười, người phụ nữ giáo hoạt nhất tôi từng gặp, lại nói với tôi rằng cần phải cảnh giác cơ đấy!” Thượng Quân Trùng cười nhạt, cũng giống như Từ Nam Phương, anh không thể tìm được một thái độ nào thích hợp để đối xử với cô.

Từ Nam Phương nhìn anh, một người đơn thuần như anh hoàn toàn không biết đang có bao nhiêu người tính toán lừa gạt bấy mình.

“Ngay cả một người chẳng liên quan gì tới anh là tôi đây cũng suýt nữa đã lợi dụng được anh, anh nên cẩn trọng với mỗi người ở bên cạnh mình! Xem bọn họ thực lòng tốt với anh, hay đang ôm âm mưu quỷ quyết gì! Anh không quan sát tỉ mỉ thì làm sao nhận ra được? Không chừng cuối cùng anh chỉ còn hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt mà không rõ nguyên do”.

“Có phải cô nhìn ai cũng thấy người đó trong đầu che giấu mục đích hay không?”, Thượng Quân Trùng tựa hồ không mấy cảm kích với ý tốt của cô. Đối với anh, người lừa dối mình là Từ Nam Phương và Jim, nhưng người lợi dụng mình chỉ có một mình Từ Nam Phương.

“Tôi nghĩ, tôi chỉ cần đề phòng một mình cô là đủ rồi!”

Chương 29

NỖI KINH HOÀNG Ở THANG MÁY

Đối với sự khẳng định chắc nịch của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương cũng không muốn nhiều lời khuyên can nữa. Đúng lúc này có người gõ cửa, Thượng Quân Trùng lạnh lùng nhìn cô, thấp giọng nói: “Tôi khuyên cô tốt nhất nên tự mình rời khỏi nhà họ Hạ! Đừng đợi đến khi tôi đi vạch trần cô!”.

Từ Nam Phương ngây người, bỗng nhiên cảm thấy Thượng Quân Trùng có chút buồn cười. Anh chỉ khuyên cô mau chóng rời khỏi nhà họ Hạ, chứ thực chất không hề để ý tới hiểu lầm giữa cô và Hạ Giáng Tư, vừa nãy nghe Hạ Giáng Tư giải thích, anh còn cực kỳ phản cảm, vậy mà sau khi trút giận với cô, dường như anh quên bồng ngay việc này. Chẳng lẽ, nguyên nhân thật sự khiến anh tức giận cũng không phải chuyện này?

Từ Nam Phương mỉm cười, trong khi cô còn đang phỏng đoán suy nghĩ của Thượng Quân Trùng thì tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên, Thượng Quân Trùng lên tiếng: “Vào đi!”.

Cửa bị đẩy ra: “Quân Trùng, bọn họ gọi cậu ra ghi hình...”. Diệp Phi Vũ vừa đi vào vừa nói, trông thấy Từ Nam Phương, anh ta tỏ ra ngạc nhiên, làm như không có chuyện bất gặp cô khi nãy ở bên ngoài: “Cô Từ sao cũng ở đây?”.

Từ Nam Phương nhất thời trở nên cảnh giác. Vừa rồi cô vòng vo cả ngày trời với Thượng Quân Trùng, mục đích là muốn nhắc nhở anh để phòng tên Diệp Phi Vũ này, tiếc là anh không cho cô cơ hội nói ra. Nếu không phải Diệp Phi Vũ “đúng lúc” gõ cửa thì e rằng cô đã nói trắng ra rồi.

Cô lạnh lùng cười với anh ta: “Chẳng phải chúng ta vừa gặp nhau ngoài cửa sao? Anh Diệp đúng là chóng quên!”.

Diệp Phi Vũ giả vờ ngẫu nhiên gặp, nhưng lại bị Từ Nam Phương vạch trần, cô cố ý để Thượng Quân Trùng nhìn ra bộ mặt thật của người bạn thân này, anh ta lại càng không phải là một gã ngốc.

Đáng tiếc, Thượng Quân Trùng dường như không nhận ra điều gì kỳ lạ, anh quay mặt vào tấm gương chỉnh lại trang phục, sau đó nói với Diệp Phi Vũ: “Đi thôi, tân trợ thủ đại nhân của tôi!”, trên mặt anh lộ ra nụ cười rạng rỡ, rõ ràng anh rất tin tưởng vị “trợ thủ mới” này.

Diệp Phi Vũ ôn hòa mỉm cười với Từ Nam Phương, dường như chẳng để tâm tới hành vi vạch trần vừa rồi của cô.

Từ Nam Phương dụng tâm chẳng thành, không cam lòng mà dứt khoát lên tiếng: “Anh Diệp chờ chút, tôi có việc nhờ anh!”.

Thượng Quân Trùng đã bước ra khỏi cửa, nhưng nghe thấy vậy lại dừng chân, quay đầu lại hoài nghi nhìn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương.

Thấy đã thu hút được sự chú ý của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương hết sức tỏ ra biết ơn với Diệp Phi Vũ, còn nói với vẻ lo lắng: “Tôi sắp phải rời khỏi Bắc Kinh, hành lý của tôi còn để ở chỗ anh, đã phiền anh nhiều rồi, không biết bây giờ có tiện cho tôi về đó lấy đồ không? Anh Diệp có về nhà bây giờ không?”.

Đôi mắt sáng như trăng rằm của cô nhìn chằm chằm Diệp Phi Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Thượng Quân Trùng nghe được những lời này nhất định sẽ rất kinh ngạc! Anh sẽ không ngờ được giữa mình và Diệp Phi Vũ lại có qua lại như vậy, chắc chắn anh sẽ thêm cảnh giác và chán ghét Diệp Phi Vũ.

Đáng tiếc, Từ Nam Phương đã đoán sai. Thượng Quân Trùng nghe xong, vẻ mặt không hề thay đổi, tựa như tất cả đều không đáng để anh bận tâm, hoặc giả, mọi thứ anh đều đã biết rõ.

Thượng Quân Trùng vỗ vai Diệp Phi Vũ: “Cậu đi làm việc của cậu đi, tớ ghi hình xong sẽ tự về công ty”. Nói xong, anh đi thẳng không quay đầu lại.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn theo bóng Thượng Quân Trùng, anh dường như cố tình để thời gian trống cho Diệp Phi Vũ đưa cô đi lấy hành lý, như vậy nghĩa là sao?

“Cô chắc chắn rất ngạc nhiên về phản ứng của cậu ấy phải không?” Diệp Phi Vũ nhìn theo bóng dáng Thượng Quân Trùng khuất dần, cửa phòng từ từ đóng lại, trên mặt anh ta thấp thoáng nụ cười tự tin: “Cậu ấy đã biết tôi đang giúp đỡ cô rồi, nói cho đúng thì là thế này, cậu ấy biết chuyện tôi tình cờ gặp cô, thấy cô đáng thương, lại không tìm được người thân, nên khi tôi nói giúp cô tìm khách sạn ở tạm, cậu ấy cũng không hề mắng tôi, còn trả tiền khách sạn giúp cô. À đúng rồi, tôi nghe nói cậu ấy còn có ý định tìm việc làm cho cô, nhưng mà bây giờ, có lẽ cậu ấy đã biết mình hao tâm tổn sức vô ích rồi”.

Từ Nam Phương khó tin nhìn Diệp Phi Vũ. Anh ta sớm đã có dự tính, làm việc cũng rất cẩn trọng, ngay cả chuyện cô muốn vạch trần anh ta trước mặt Thượng Quân Trùng cũng nằm trong dự liệu của anh ta. Từ Nam Phương cô lớn lên trong giả dối lừa lọc mà bây giờ lại bị một tên Diệp Phi Vũ gạt bầy.

“Có phải cảm tình của cô với Thượng Quân Trùng lại tăng thêm rồi không?” Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười ôn hòa như trước, nhưng nụ cười ấy chẳng khác nào nắm mồi:

“Rõ ràng bị cô lừa nhưng cậu ta vẫn thương xót cô, hoặc là, cậu ta thật sự có tình cảm với cô, thế nên dù có bị lừa cũng vẫn cam lòng”.

“Anh muốn làm gì?”, nghe Diệp Phi Vũ nói, Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vô cùng đáng sợ. Anh ta nói năng cực kỳ nhẹ nhàng nhưng mỗi câu mỗi lời đều giống như lưỡi kiếm sắc bén dễ dàng đâm thủng trái tim người khác.

“Câu này phải để tôi hỏi cô mới đúng”, Diệp Phi Vũ thản nhiên nhìn Từ Nam Phương, hai mắt kẻ sát vào mặt cô, “Tôi và cô ngồi cùng một thuyền, nhưng vừa rồi trước mặt Thượng Quân Trùng cô lại nói những lời kia, cô muốn làm gì? Muốn phá hỏng liên minh giữa hai chúng ta sao? Hay là cô muốn trở mặt? Cô có mục đích là ‘ngôi sao lấp lánh’, tôi cũng có dự định của tôi, chúng ta bắt tay theo nhu cầu, cùng nhau hợp tác. Nhưng cô đột nhiên nói nhiều thứ với Thượng Quân Trùng như vậy, muốn ăn cháo đá bát ư?”.

“Tôi ăn cháo đá bát?”, Từ Nam Phương cười nhạt, dứt khoát nói rõ mọi chuyện, “À, là tôi ăn cháo đá bát, hay là anh vốn dĩ có chuyện lấp liếm? Anh làm bộ khó xử trước mặt tôi nhưng thực chất, mục đích của anh chính là muốn tôi vào được nhà họ Hạ! Vậy mà anh còn cố tình để tôi tự tìm tới anh giúp đỡ, muốn tôi nợ anh một cái ân tình. Anh cố tình nói với tam phu nhân rằng tôi và Thượng Quân Trùng có dây dưa với nhau, khiến cho bà ta giữ tôi lại bên cạnh, còn lợi dụng tôi để gây bất hòa giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng. Anh và tam phu nhân chỉ việc đứng một bên hưởng lợi. Anh Diệp, anh vốn dĩ không đơn giản chỉ vì cô Ngô kia, ngay từ đầu anh đã biết thân phận thật sự của Thượng Quân Trùng, ngay từ đầu anh đã có ý định lợi dụng tôi, thật nhọc công tôi thành thật với anh, còn anh không hề có lấy một chút thành ý nào. Nếu đã là đồng đảng với tôi, cùng hội cùng thuyền với tôi thì đáng ra anh không nên che giấu tâm tư riêng mới đúng. Nếu tôi có vạch trần anh trước mặt Thượng Quân Trùng cũng đều là vì anh đã bội ước trước”.

Đợi Từ Nam Phương nói xong, Diệp Phi Vũ mới điềm tĩnh đáp: “Đúng, tôi có chuyện che giấu, nhưng cô thật lòng thật dạ với tôi ư? Hơn nữa, chuyện muốn vào nhà họ Hạ là cô tự yêu cầu, tôi cũng không phải người nhà họ Hạ, chính cô đã nói, chỉ cần vào được nhà họ Hạ thì cho dù tôi dùng thủ đoạn gì cũng được, không phải sao? Cô là người thông minh, đáng ra nên hiểu được trên đời này cầu xin sự giúp đỡ của người khác thì nhất định phải mang lại cho người đó lợi ích. Bây giờ cô đã vào được nhà họ Hạ, tôi cũng coi như đã giúp cô được như ý nguyện, thế nào gọi là vi phạm?”.

Từ Nam Phương mặt lạnh nhìn Diệp Phi Vũ. Người đàn ông này đến cả nói dối cũng không giống người thường, lạnh lùng đến mức khiến người ta không chỗ nào đào bới được.

“Cô quên rồi à? Lúc cô vào nhà họ Hạ, tôi đã nói với cô, hợp tác vui vẻ! Giữa chúng ta là sự hợp tác, không phải lợi dụng, càng không phải phản bội.”

“Không phải lợi dụng? Không phải phản bội?”, Từ Nam Phương trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, những lời Diệp Phi Vũ nói khiến sống lưng cô đổ mồ hôi lạnh, “Diệp Phi Vũ, anh là kẻ đáng sợ nhất mà tôi từng gặp”. Không đợi ánh mắt dò hỏi của anh ta, cô phóng cái nhìn lạnh băng về phía anh ta: “Ngay từ đầu anh đã gài bẫy tôi, ngay từ đầu tôi đã là quân cờ của anh”.

Về mặt tươi cười của Diệp Phi Vũ dần tắt, anh ta lặng im chờ cô nói tiếp.

“Không cần làm bộ vô tội với tôi, lúc đầu ‘ngôi sao lấp lánh’ trị giá một trăm năm mươi triệu, khi đó anh nói với tôi, chỉ có Thượng Quân Trùng mới có nhiều tiền như thế. Chính là từ lúc đó anh đã gài bẫy tôi.” Trong mắt Từ Nam Phương nổi lên một tầng sương lạnh, “Thực ra trên người tôi lúc đó còn có nhiều tiền hơn con số một trăm năm mươi triệu”.

Nói xong câu này, ánh mắt cô chẳng khác nào mắt chim ưng không rời khỏi Diệp Phi Vũ, thậm chí còn có phần giống con báo hằn học nhìn vào người thợ săn.

Từ lâu đã nghĩ tới chi tiết này, Từ Nam Phương cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Nếu không phải vừa rồi trông thấy chiếc đồng hồ treo trên tường khiến cô liên tưởng tới chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư thì có lẽ có lẽ sẽ không bao giờ phát hiện ra điều bất hợp lý.

Chiếc đồng hồ của Hạ Giáng Tư có tuổi thọ còn kém các món đồ của cô những một trăm năm, hơn nữa nó chẳng qua chỉ do một vị giáo sĩ từ phương Tây mang đến, xét về gia công, tuyệt đối không thể tinh xảo bằng những món đồ trang sức của Từ Nam Phương. Đồ trang sức của cô là do thợ thủ công giỏi nhất thời bấy giờ chế tạo, trong đó có nhiều món đồ ngự ban, so với lúc đó đã có giá trị xa xỉ, hưởng hồ hiện tại. Chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư đem bán mà cũng được những bốn triệu tệ, chẳng lẽ tất cả số trang sức của cô lại chỉ được có một hai trăm nghìn tệ?

Người đàn ông định giá những món đồ của Từ Nam Phương chắc chắn đã bị Diệp Phi Vũ mua chuộc, anh ta không muốn để cô tham gia cuộc bán đấu giá ấy. Cho dù cô có bán hết của cải cũng chưa chắc đã được bảy trăm triệu, thế nhưng ngay từ đầu cô đã bị Diệp Phi Vũ gài bẫy, chưa biết chừng tam phu nhân xuất hiện tại buổi đấu giá đó cũng là âm mưu của Diệp Phi Vũ.

Tất cả mọi thứ đều là dự liệu của anh ta, đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta. Thái độ của Thượng Quân Trùng đối với cô, mục đích lấy lại khối thiên thạch, tính toán của tam phu nhân,... căn bản đều là những thứ để Diệp Phi Vũ lợi dụng!

“Nhà họ Hạ, chính nhà họ Hạ mới là mục đích thật sự của anh!”, Từ Nam Phương thốt lên, trái tim cô hoàn toàn đã bị đóng băng bởi những mưu tính của người đàn ông xảo quyệt này, “Ai cũng nhắm vào nhà họ Hạ, tôi vì khối thiên thạch, tam phu nhân vì vị trí thừa kế, còn anh là một người ngoài cuộc, một người ngồi xem trai cò đấu đá nhau!”. Anh ta cố gắng đáp ứng nhu cầu của tất cả mọi người, chỉ vì muốn vũng nước kia càng thêm đục ngầu, muốn thấy nhà họ Hạ hỗn loạn, như thế một người ngoài như anh ta mới được hưởng lợi.

Nụ cười của Diệp Phi Vũ lúc này càng thêm nặng nề: “Chỉ có cô mới xứng đáng để hợp tác với tôi! Một khi chúng ta đứng ở trận tuyến đối lập nhau, tôi cũng không dám chắc có thể thắng được cô”.

Từ Nam Phương cười thầm, những lời này nên để cô nói với Diệp Phi Vũ mới đúng. Tài trí của anh ta, hoàn toàn có thể so bì với những vương công quý tộc, cung tần tranh quyền đoạt vị trong hậu cung của bốn trăm năm về trước. Tiếc rằng, bây giờ khối

thiên thạch đã rơi vào tay lão vương gia, cho dù cô có bán hết châu báu của mình đi cũng không thể mua lại được.

Thực ra, Từ Nam Phương hoàn toàn có thể nhẫn nại, đợi thời cơ vạch trần bộ mặt thật của Diệp Phi Vũ, nhưng nghe những lời gian trá của anh ta, cô có phần kiềm chế không được. Dù sao, Diệp Phi Vũ cũng là người đầu tiên tin tưởng mình, người đầu tiên chịu nghe cô tâm sự, dù sao, trong thời điểm cô yếu đuối nhất cũng chỉ có anh ta xuất hiện bên cạnh, bắt luận mục đích của anh ta là gì. Quan trọng hơn, anh ta và cô cũng là một loại người, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, và cũng là loại người mà cô ghét nhất.

“Thế nên, tôi và cô chỉ có thể tiếp tục hợp tác”, Diệp Phi Vũ nắm rõ tử huyệt của Từ Nam Phương, tiếp tục nói, “Cô đã đoán ra được mục đích của tôi, vậy thì cô có thể yên tâm được rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy được khối thiên thạch!”. Sự kiên định trong mắt anh ta khiến người khác khiếp sợ, tựa như thứ anh ta muốn lấy chính là tính mạng của lão vương gia.

Cô tin những gì Diệp Phi Vũ nói, nếu cô muốn tìm đồng minh, không có ai thích hợp hơn anh ta. Từ Nam Phương không quan tâm Diệp Phi Vũ có thắng thắn với mình hay không, nhưng để một kẻ lòng dạ còn thâm sâu khó lường hơn cả mình, một kẻ mà mình đầu không nổi ở bên cạnh, thì chẳng khác nào một ngọn núi lửa âm ỉ có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Diệp Phi Vũ làm như nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, thẳng thắn nói: “Nếu cô hợp tác, diễn kịch cùng tôi, tôi đảm bảo cô nhất định sẽ lấy được khối thiên thạch, trừ khi...”, anh ta nhìn cô đầy ẩn ý, “Trừ khi cô không có ý định quay về quá khứ nữa”.

“Sao tôi có thể không về được chứ?” Từ Nam Phương cười chua chát, mỗi người đều nên trở về với quỹ đạo vốn có của mình, đây là quy luật mà cô biết.

“Chưa chắc”, Diệp Phi Vũ cười, “Hôm nay chẳng phải vì muốn giúp Thượng Quân Trùng mà suýt nữa cô đã vạch trần tôi sao? Tôi thấy cô thật sự đã rung động trước cậu ta rồi. Chưa biết chừng cô lại ở lại đây, không về nữa”.

Rung động?

Từ này khiến cô hoảng hốt, sao cô có thể rung động với một người đàn ông? Từ lúc trưởng thành tới giờ, cô chưa bao giờ biết cái gì gọi là rung động. Nhưng, dù có thật sự rung động đi chăng nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn quay về nơi thuộc về mình.

“Có điều, cô yên tâm, mục tiêu của tôi không phải Thượng Quân Trùng.” Có lẽ sợ Từ Nam Phương sẽ vì Thượng Quân Trùng mà đối đầu với mình, Diệp Phi Vũ vội bổ sung, “Tôi và cô như nhau, chỉ lợi dụng cậu ấy để tiếp cận nhà họ Hạ mà thôi. Dầu sao cậu ấy cũng không có cảm tình với nhà họ Hạ, nếu tôi có xuống tay với nhà họ Hạ thì cũng không hại đến cậu ấy đâu”.

“Anh có ân oán gì với nhà họ Hạ?”, Từ Nam Phương vừa thốt ra câu này liền hối hận, cô vốn dĩ là một người có chừng mực, biết cái gì nên hỏi và cái gì có thể hỏi ra được đáp án. Ân oán giữa Diệp Phi Vũ và nhà họ Hạ, không phải thứ mà cô có thể dò hỏi ra được. Nhưng cô cũng không rõ vì sao sau khi tới thời hiện đại này, mình đột nhiên lại lảm nhảm như thế, chẳng lẽ là vì tiếp xúc với Thượng Quân Trùng nên nhiễm cái thói suy nghĩ đơn giản ấy của anh?

Quả nhiên, đúng như dự liệu của cô, Diệp Phi Vũ không hề tiết lộ điều gì, nhưng anh ta lại nói: “Là oán, không phải ân!”. Câu này từ miệng anh ta thốt ra, mỗi từ đều như một mũi đâm sâu vào lòng. Trong mắt anh ta tựa như có một con sóng dâng trào mãnh liệt, đằng sau sự cuộn trào ấy rốt cuộc là mối thù hận sâu sắc đến mức nào?

Từ lúc bước ra khỏi phòng hóa trang, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ lại lần nữa trở thành đồng minh. Chỉ có điều, lúc này hai người họ đã thẳng thắn với nhau hơn, Từ Nam Phương nói ra những nghi vấn trong lòng mình, thực tế lại khiến họ phải nhìn đối phương với cặp mắt khác xưa.

Bước vào thang máy, Từ Nam Phương liền suy nghĩ về những điều Diệp Phi Vũ nói. Cô và anh ta nhất định phải ngồi chung thuyền, bởi vì trong hai người, không ai có thể chắc chắn mình có thể lật đổ đối phương, nếu có một ngày họ đứng ở hai đầu chiến tuyến thì kết quả sẽ là một người thắng oanh liệt, còn một người chết cực thảm, đương nhiên, khả năng cực lớn là mục đích của cả hai đều sẽ không đạt được. Cho dù cô có gắng hết sức để khiến Diệp Phi Vũ lòi đuôi cáo ra, phá hỏng âm mưu của anh ta, cũng sẽ khiến cho bí mật của mình bị bại lộ.

Tốt nhất là hai người liên thủ với nhau! Từ Nam Phương cười thầm, muốn lấy được khối thiên thạch, cô cũng chỉ có một con đường duy nhất này mà thôi.

Từ Nam Phương đang mải mê suy nghĩ thì trước mặt đột nhiên tối sầm lại, cơ thể bị một trận chấn động kịch liệt, suýt nữa thì ngã khuỵu trong không gian chật hẹp của chiếc thang máy đang không ngừng lắc lư này.

“A!”, sự tối tăm khiến Từ Nam Phương nhận không được mà la hoảng lên. Mãi tới lúc thang máy ngừng rung chuyển, cô vẫn còn chưa hết hoảng hốt, cô thở dốc: “Xảy... xảy ra chuyện gì thế?”.

“Thang máy... thang máy... dừng rồi!”, giọng nói của Diệp Phi Vũ đột nhiên biến đổi, thậm chí còn có chút run rẩy, xem ra tâm trạng anh ta lúc này còn không tốt bằng Từ Nam Phương.

“Dừng? Vì sao dừng?”, Từ Nam Phương vốn không hiểu rõ về nguyên lý hoạt động của thang máy, “Không thể xuống được nữa sao?”.

“Vì sao đèn cũng tắt? Chúng ta ra ngoài thế nào?”, Từ Nam Phương có chút lo lắng, hỏi hai câu. Trong thang máy chỉ một màu đen kịt, gió tay lên cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay, thậm chí ban đêm không trăng không sao cũng không đến mức tối như thế này.

Cô có hơi sợ, hơi hoảng hốt. Diệp Phi Vũ không hề lên tiếng trả lời cô, anh ta giống như không nghe thấy cô hỏi. Thế nhưng Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng thở hổn hển của anh ta. Trong không gian chật hẹp này, tiếng thở càng trở nên chói tai.

“Anh mau lên tiếng đi chứ?”, Từ Nam Phương chợt nổi cáu, không hiểu vì sao người đàn ông này lại không nói gì nữa. Cô theo tiếng thở dốc mà đưa tay ra lần mò, vốn dĩ trong này chật hẹp, chỉ cần giro tay là có thể chạm vào mọi thứ, nhưng lúc này cô chỉ chạm vào được bức tường.

“Này, anh ở đâu thế?”

Dù gan có to đến mấy, cô cũng vẫn không tránh được sợ hãi.

Bỗng nhiên, hai chân bị cái gì quấn lấy, Từ Nam Phương kêu lên thất thanh, suýt nữa tim cũng bắn ra ngoài. Cô ra sức giẫy giụa, lúc này mới phát hiện tay mình vừa va vào đầu ai đó, còn thứ đang quấn chân cô chính là hai tay của người nọ. Hóa ra Diệp Phi Vũ đang ngồi chồm hổm dưới sàn, bảo sao cô đứng sờ soạng một hồi mà chỉ thấy khoảng không.

“Anh muốn làm gì?”, Từ Nam Phương rùng mình, vừa nãy bị Diệp Phi Vũ bắt ngờ ôm chặt chân, cô đã sợ chết khiếp, bây giờ mặc cho cô giẫy giụa thế nào anh ta cũng không buông, trái tim đang treo lơ lửng của cô vì thế mà sắp vỡ nát.

Diệp Phi Vũ vẫn không trả lời, tiếng thở mỗi lúc một gấp gáp, hai tay ôm chân Từ Nam Phương mỗi lúc một chặt. Đừng nói Từ Nam Phương nhỏ nhắn mềm yếu, ngay cả một gã to béo thô kệch ở đây cũng không thể tách được tay anh ta ra.

“Này...”, Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ một người như Diệp Phi Vũ lại cũng có hành động như thế. Lúc bình tĩnh lại, cô mới nhận ra, Diệp Phi Vũ đang cuộn tròn người trong góc thang máy, toàn thân dựa sát vào tường, tay ôm chặt lấy chân cô, đương nhiên ngoài việc ôm ra, anh ta không hề có bất cứ hành động gây rối nào. Nhưng vì sao cô nói gì, anh ta cũng như không nghe thấy? Hoặc là nghe được nhưng không thể trả lời?

Từ Nam Phương đành ngồi xuống theo, cô khẽ đẩy đẩy Diệp Phi Vũ. Anh ta lúc này hết như một con chim nhỏ, vừa bị đẩy, hai hàm răng va vào nhau, phát ra những tiếng lập cập khe khẽ, hai tay lập tức ôm lấy vai Từ Nam Phương.

“Anh làm sao thế? Ôm à?”, Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ kéo, hít thở không thông, muốn đẩy anh ta ra nhưng toàn thân dường như đã bị dính chặt.

“Đừng... tôi, tôi sợ...”

Rốt cuộc Diệp Phi Vũ cũng chịu lên tiếng, nhưng câu nói của anh ta khiến Từ Nam Phương ngây người ra hồi lâu mới có phản ứng: “Anh... sợ bóng tối?”.

Diệp Phi Vũ không trả lời, nhưng cơ thể đan run bắn bật và hơi thở hỗn hển đã tố cáo anh ta.

“Anh mà cũng sợ bóng tối á?”, Từ Nam Phương dở khóc dở cười. Cô còn tưởng, sẽ không thứ gì có thể dọa được một người như Diệp Phi Vũ.

Chương 30

ANH TA SỢ BÓNG TỐI

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, cơ thể vẫn run rẩy không ngừng. Từ Nam Phương muốn đẩy ra mà vô ích, đành phải ngồi bên cạnh trấn an anh ta, dùng thánh giác và cảm giác để cảm nhận sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh mình. Vị “đồng minh” khiến cô không dám khinh thường, khiến cô đôi lúc không phân định rõ được địch ta, lúc này lại như một chàng trai yếu đuối nhu nhược.

Dựa vào kinh nghiệm của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ chắc chắn mắc chứng sợ bóng tối. Có thể lúc nhỏ, bóng tối hắc ám đã để lại một nỗi ám ảnh kinh hoàng nào đó trong ký ức của anh ta, thế nên bây giờ anh ta mới có phản ứng mạnh đến vậy.

“Anh để tôi ra xem làm thế nào mở được cửa?”, Từ Nam Phương lay lay cánh tay Diệp Phi Vũ. Cứ ngồi chờ chết thế này không phải là tính cách của cô, cho dù cô cũng không biết cách mở cửa thang máy.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố sức tóm chặt cánh tay cô: “Đừng... đừng bỏ tôi lại một mình!”.

Giọng nói run rẩy này khiến Từ Nam Phương dừng chân, đây chính là tên quỷ quân tử chỉ biết lợi dụng người khác, chỉ biết bày mưu tính kế hại người khác ư? Câu nói cô vừa nghe thấy vốn dĩ là một lời cầu cứu của đứa trẻ đi lạc, một thằng bé tội nghiệp, bơ vơ. Mặc dù Diệp Phi Vũ có ghê gớm đến mức nào đi chăng nữa thì lúc này anh ta cũng chỉ giống như một đứa trẻ, đã chạm vào lòng thương người của Từ Nam Phương.

Không thấy rõ khuôn mặt Diệp Phi Vũ lúc này, nhưng Từ Nam Phương có thể tưởng tượng được đôi mắt tràn ngập sợ hãi của anh ta, đôi mắt ấy vẫn đang nhìn chăm chăm cô như khẩn cầu. Lúc này cô mới nhớ ra, chẳng trách khi lái xe ban đêm, Diệp Phi Vũ luôn mở hết đèn xe, còn khi ngồi trên xe người khác, Từ Nam Phương đều không thấy họ có thói quen này. Hóa ra là vì Diệp Phi Vũ sợ bóng tối.

Thế nhưng rốt cuộc khi bé, anh ta đã gặp phải chuyện đáng sợ gì khiến anh ta bị thương tổn nặng nề đến vậy?

“Tôi không đi đâu hết! Tôi chỉ muốn tìm cách ra ngoài thôi.” Lúc này, Từ Nam Phương thật sự không biết nên dùng thái độ gì mà đối xử với Diệp Phi Vũ. “Thôi bỏ đi!”, cô nhận thấy đôi tay Diệp Phi Vũ lạnh băng, “Ngoài kia mọi người không vào được, chắc chắn sẽ phát hiện ra chúng ta bị kẹt trong này, đúng không? Anh đừng sợ, một lát nữa là chúng ta ra ngoài được thôi”. Cô vỗ nhẹ lên lưng Diệp Phi Vũ, nghiêm nhiên trở thành một người đang dỗ dành đứa bé bị lạc mẹ.

“Chúng ta sẽ được ra nhanh thôi”, Từ Nam Phương cố gắng giúp Diệp Phi Vũ giảm bớt sợ hãi, “Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt anh, sáng lắm nhé, anh thử nhìn xem có thấy mắt tôi cũng sáng không?”.

“Không, không có... không trông thấy. Cô... lừa tôi...” Dù vẫn còn thở hổn hển nhưng Diệp Phi Vũ ít nhất cũng đã dùng tới đầu óc để suy nghĩ.

Từ Nam Phương cảm nhận được cơ thể anh ta co rúm lại, nhịp tim dồn dập, không biết với tình trạng này, Diệp Phi Vũ có thể chống đỡ được tới khi có người đến cứu họ ra không. Từ Nam Phương không nghĩ ra được biện pháp, đành phải tiếp tục thoát ra khỏi sự chú ý của anh ta.

“Tôi không lừa anh, anh nhìn lại đi, nhất định sẽ thấy.” “Ấy này, anh đừng kích động... Hay là tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé!”

Từ Nam Phương có phần sốt sắng, cũng không hiểu dây thần kinh nào của mình bị chập mà lại coi Diệp Phi Vũ như đứa trẻ mà ôm lấy anh ta: “Chuyện cười, để tôi nghĩ xem nào. Đúng rồi, là thế này, có một quan huyện vừa mới đóng một khoản thuế, muốn đi tiếp kiến tri phủ đại nhân, tri phủ đại nhân hỏi quan huyện, khí hậu ở huyện này như thế nào? Tri huyện nói, gió lớn, bụi nhiều. Vị tri phủ kia lại hỏi bách tính như thế nào? Tri huyện đáp, bạch hạnh không có, nhưng có hồng hạnh¹. Tri phủ đại nhân bực mình, tôi đang hỏi lê thứ²! Tri huyện sợ hãi nói: đại nhân đang hỏi cây lê³ à, trong vườn nhà hạ quan cũng trồng mấy cây. Tri phủ đập bàn quát lên: Ta đang hỏi người! Tri huyện mềm nhũn chân, quỳ gối xuống, đáp: Tên mục của hạ quan là Cầu Tử...”.

¹ “Bách tính”, “bạch hạnh” có cách phát âm gần giống

² Lê thứ: Đồng nghĩa với bách tính.

³ “Lê thứ” và “cây lê” có cách phát âm gần giống.

Từ Nam Phương kể tới đây đã không nhịn được cười, nhưng Diệp Phi Vũ lại không cười, anh ta nghe dường như cũng rất tốn công: “Không buồn cười tẹo nào”. Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng vừa rồi dường như toàn thân anh ta cũng run lên một chút.

Từ Nam Phương thở phào một hơi: “Hay là tôi kể câu chuyện khác cho anh nghe nhé! Anh đợi chút... tôi nghĩ đã...”. Bảo cô ca hát, ngâm thơ thì cô còn làm được, nhưng bảo cô kể chuyện cười, mà lại bắt cô phải nghĩ ngay một câu chuyện cười để kể, chẳng

khác nào làm khó cô. Từ Nam Phương đang mãi suy nghĩ, thang máy bỗng nhiên chuyển động, bên ngoài dường như có tiếng người mơ hồ truyền đến, cửa thang máy bị vô dòn dập, âm thanh tuy yếu ớt nhưng mỗi lúc một náo nhiệt. “Trong đó có người không?”

Nghe thấy có người gọi, Từ Nam Phương mừng rỡ đẩy Diệp Phi Vũ: “Chúng ta sắp được ra ngoài rồi!”, cô lại lớn tiếng nói vọng ra ngoài: “Có, có người!”.

“Mọi người tránh xa ra một chút để chúng tôi bầy cửa!” Từ Nam Phương căng lỗ tai lên mà nghe ngóng, sau đó thuật lại một lần cho Diệp Phi Vũ.

Tay cô vẫn bị anh ta tóm chặt đến mức đổ mồ hôi, anh ta rõ ràng rất kích động: “Ra ngoài, ừm, ra ngoài...”.

Khoảnh khắc cửa thang máy được mở ra, ánh sáng mạnh mẽ lọt vào bên trong, toàn bộ cảnh tượng bên trong bày ra dưới ánh sáng. Từ Nam Phương chỉ kịp đưa tay lên che mắt.

Mất một lúc lâu cô mới dám mở mắt, bấy giờ mới nhận ra thang máy không ở vị trí bình thường, mà đang lơ lửng giữa không trung, ánh sáng từ bên dưới chiếu lên, Từ Nam Phương có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng người.

Tất cả mọi người đều đang ngửa đầu nhìn lên trên, lẫn trong số đó là hình ảnh của Thượng Quân Trùng. Sắc mặt anh cực kỳ khó coi, thậm chí hai tròng mắt như muốn nhảy ra ngoài. Những người đến giúp nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Từ Nam Phương cúi đầu, bỗng dưng nhận ra một điều, động tác của cô và Diệp Phi Vũ lúc này cực kỳ mờ ám. Anh ta cuộn người trong góc, hai tay ôm chân, cả người như vùi mình vào hõm vai cô, còn cô thì một tay đặt trên lưng anh ta. Đúng từ xa cũng có thể nhận ra hai người đang trong tư thế “ôm nhau”.

Từ Nam Phương đẩy Diệp Phi Vũ ra, thấp giọng nói: “Không sao rồi”.

Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai mắt không biết là do sợ sệt hay chưa kịp thích ứng với ánh sáng mà trở nên lờ mờ. Tuy nhiên, cơ thể anh ta đã dần bình thường trở lại, nhịp thở vẫn còn dồn dập nhưng cũng lấy lại lý trí để thu cánh tay lại, không cần bám vào “cây cột” Từ Nam Phương nữa.

“Hai người làm gì vậy?”, giữa một mớ âm thanh hỗn độn, rốt cuộc cũng có người nói chuyện với hai người họ, là tiếng của Jim. Không rõ anh ta đã đứng sau lưng cạnh Thượng Quân Trùng từ lúc nào.

Thang máy đột ngột dừng lại, xảy ra sự cố, chẳng biết ai đã nói với Thượng Quân Trùng rằng trợ lý của anh vào thang máy và không thấy đi ra, khiến anh lập tức hủy buổi ghi hình đang dở dang, chạy tới đây với mọi người.

Thượng Quân Trùng cũng đã chạy ra rồi, đài truyền hình làm sao có thể đứng vững mà không cử người ra cứu trợ? Chẳng mấy chốc đã bầy được cửa, nhưng không ngờ lại trông thấy cảnh tượng thế này.

Thần sắc Thượng Quân Trùng cứng đờ, nếu không phải mọi người đều đang tập trung sự chú ý tới hành động mờ ám giữa hai người trong thang máy thì chắc chắn sẽ phát hiện ra có một ngôi sao ca nhạc đang đứng ở đây, sắc mặt đen thui như gan lợn bị đem phơi nắng hai ngày.

Jim trước giờ vẫn nghĩ Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng có “quan hệ mờ ám”, lúc này lại thấy Từ Nam Phương và “đối thủ” của mình đang mờ ám một chỗ, anh ta thật muốn vỗ tay tán thưởng. Lúc thốt lên câu hỏi kia, giọng nói của anh ta không giấu được sự vui mừng.

Diệp Phi Vũ nhìn Thượng Quân Trùng, đối diện với ánh mắt nóng như thiêu như đốt của Thượng Quân Trùng, anh ta đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, nỗi sợ hãi trong lòng vừa mới tan biến nhưng anh ta không biết phải đối mặt thế nào với cái nhìn của mọi người.

Từ Nam Phương vờ như không nhận ra Thượng Quân Trùng đang tức giận, thần nhiên vẫy tay với anh ta: “Anh Thượng, mau tới dìu anh Diệp đi. Anh ta đột ngột phát bệnh, tôi không đỡ anh ta dậy được”. Cô vừa nói vừa bắt giắc liếc nhìn Diệp Phi Vũ, anh ta bỗng dưng mỉm cười với cô, trong đôi mắt long lanh nước phẳng phất một sự hỗn loạn xen lẫn cảm kích.

Nụ cười ấy khiến Từ Nam Phương bối rối, dù nó không đẹp như nụ cười của Thượng Quân Trùng, không khiến người khác có cảm giác hân hoan, vui vẻ, nhưng lại vô cùng chân thành. Có lẽ, sự chân thành ấy chỉ đến một lần duy nhất, ngăn ngừ như pháo hoa bùng cháy, thế nhưng, ít ra nó đã khiến cho Từ Nam Phương hạ quyết tâm làm một việc.

Khi trông thấy vẻ mặt của Jim và Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương đã có phần do dự, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng nói đỡ Diệp Phi Vũ. Thực ra, cô hoàn toàn có thể nhân cơ hội này vạch trần bộ mặt của Diệp Phi Vũ, lợi dụng lúc anh ta đang yếu đuối và mọi người tận mắt chứng kiến sự mờ ám giữa cô và anh ta, cố tình thêm dầu vào lửa khiến Thượng Quân Trùng biết Diệp Phi Vũ đang giấu giếm điều gì, khiến Thượng Quân Trùng tránh xa anh ta, chuyện này tuyệt đối có thể. Nếu bỏ lỡ, Từ Nam Phương sẽ rất khó có cơ hội thứ hai.

Thế nhưng, chính ánh mắt của Diệp Phi Vũ đã khiến cô từ bỏ.

Ánh mắt anh ta mang đến cho cô một thứ cảm giác nặng nề, một cảm giác rung động từ đáy lòng. Cô tự an ủi mình rằng, đầu sao cũng đã nắm được điểm yếu lớn nhất của Diệp Phi Vũ, cô nói đỡ cho ta như vậy ít nhất cũng khiến “đồng minh” cảm kích, anh ta sẽ càng thêm tin tưởng mình.

Mọi người chạy vào cẩn thận đưa Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ ra khỏi thang máy, tranh thủ thể hiện trước mặt Thượng Quân Trùng. Tốt xấu gì người bị mắc kẹt bên trong cũng là trợ lý của Thượng Quân Trùng.

May mà đài truyền hình có quy định rõ ràng, không cho phóng viên tùy tiện chụp hình, thế nên Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương mới không bị vô số ánh đèn flash chiếu vào người.

Thượng Quân Trùng trông thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ tái nhợt, trán đầm mồ hôi, khi được người khác dìu ra ngoài, anh ta còn suýt nữa không đứng vững. Thượng Quân Trùng trông thấy vậy, đã tin đến chín phần những điều Từ Nam Phương nói. Hơn nữa, dựa vào những gì anh hiểu về con người Diệp Phi Vũ, anh đã hoàn toàn tin tưởng cảnh tượng vừa rồi xác thực không có gì để truy cứu.

Về mặt Thượng Quân Trùng lúc này đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cố tình trùng mắt với Từ Nam Phương. Anh tiến lên trước, dìu cánh tay Diệp Phi Vũ, thân thiết hỏi: “Cậu làm sao vậy? Sắc mặt kém thế?”.

Bị Thượng Quân Trùng vô cớ lườm một cái, Từ Nam Phương cũng chẳng rõ tâm tình mình lúc này tốt hay xấu. Nhưng cô đã đi guốc trong bụng anh ta, rốt cuộc thì người đàn ông này chỉ đơn giản là đồng cảm với mình, hay là thật sự như Diệp Phi Vũ nói - trái tim anh đã rung động với cô? Một người con gái chỉ biết bày mưu tính kế để lợi dụng anh như cô mà cũng có thể khiến anh rung động sao? Thế gian này đâu có kẻ ngốc nào si tình đến mức ấy? Nhưng mà, nếu không phải vậy thì vì sao Thượng Quân Trùng lại nổi giận với cô? Vì sao khi nhìn thấy cô và người đàn ông khác có hành động mờ ám, sắc mặt anh lại trở nên khó coi như thế?

Từ Nam Phương cười nhạt, muốn phủ định suy đoán của bản thân, nhưng khi vừa trông thấy bóng lưng của Thượng Quân Trùng, trong đầu cô lại vang lên câu hỏi của Diệp Phi Vũ, có phải cô cũng rung động trước Thượng Quân Trùng rồi hay không?

Rung động?

Từ Nam Phương không biết cái gì gọi là rung động, nhưng nếu không phải rung động, thì sự kính trọng của cô đối với Thượng Quân Trùng là do đâu mà có? Vì sao khi bị anh hiểu lầm, cô lại cảm thấy ngọt ngào? Vì sao mỗi đêm ngắm sao, thỉnh thoảng cô lại nhớ tới đôi mắt đẹp hơn cả sao ấy?

Rung động? Hóa ra, sự rung động giữa nam và nữ chính là một khoảnh khắc đó sao?

Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, hình bóng Thượng Quân Trùng ngập tràn trước mắt cô. Cô bị chính sự thay đổi của mình làm cho sợ hãi, hóa ra, một người chưa bao giờ biết mềm lòng, chưa bao giờ biết nhân từ, chưa bao giờ biết kính trọng người khác như cô, sau khi xuyên qua thời gian, tính tình lại thay đổi nhanh đến vậy?

Cô không dám nghĩ xem vì sao lại có cảm giác xa lạ với chính mình như thế. Giữa đoàn người bon chen, Từ Nam Phương bắt giác đã lùi về sau, muốn thoát ra khỏi đám đông. Nhưng chưa kịp rời đi, cô đã bị Thượng Quân Trùng gọi lại.

“Này!”

Anh dám thản nhiên gọi cô trước mặt bao nhiêu người như vậy. Nếu cô nhớ không nhầm, bất cứ mối liên quan nào giữa mình và Thượng Quân Trùng đều chỉ mang lại rắc rối cho anh.

Từ Nam Phương quay đầu lại mỉm cười, thái độ vừa lễ phép, vừa lạnh lùng: “Anh Thượng, có chuyện gì sao?”.

Cô đã từng bị phóng viên săn được ảnh, nhưng sự việc ngày đó đã bị im đi, thế nên lúc này dù ở trong đài truyền hình, dù ở giữa đám đông, nhưng cũng không ai biết tới lai lịch của cô.

Thượng Quân Trùng cũng đã quen với những tình huống thế này, dù tỏ ra không mấy để ý tới Jim đang đứng bên cạnh nháy mắt liên tục nhưng vẫn biết điều nói với giọng khách khí: “Cố đừng đi vội, không phải cô định đến chỗ Phi Vũ lấy đồ à? Để tôi bảo người đưa Phi Vũ tới bệnh viện trước đã, cô hãy đi cùng họ”.

Diệp Phi Vũ vốn dĩ chỉ bị sợ bóng tối, bây giờ được ra ngoài rồi, tâm trạng cũng dần trở lại bình thường, về yếu ớt lúc này một phần là do cố tình, vì thế anh ta nói: “Không cần đâu, tớ nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi. Bệnh cũ ấy mà”.

Thượng Quân Trùng nhướn mày: “Như thế không được! Thế này đi, tớ đưa cậu đi gặp một chuyên gia”. Anh dứt khoát len ra khỏi đoàn người, nói với người phụ trách đang bận rộn giải tán đám đông: “Tôi phải đưa Phi Vũ đi khám bệnh, chương trình hôm nay...”.

“Anh cứ đi giải quyết công việc đi!”, người phụ trách cười xòa, chưa đợi Thượng Quân Trùng nói hết câu đã hiểu ý mà tiếp lời, “Chương trình hôm nay thật không phải, thang máy xảy ra sự cố khiến anh gặp phiền phức, chương trình của anh đợi lúc nào anh rảnh rồi thì nói trước với chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ tiếp tục ghi hình, bất cứ lúc nào cũng được”.

Thượng Quân Trùng gật đầu với người phụ trách hiểu chuyện. Jim nhận ra tâm trạng anh đều hiện rõ trên mặt, tranh thủ cơ hội này chủ động đảm nhận vai trò người đại diện, đứng ra xin lỗi lần cảm ơn nhân viên phụ trách. Thượng Quân Trùng phớt lờ anh ta.

“Đi thôi!”, anh không nhìn Từ Nam Phương, nhưng rõ ràng là nói với cô, “Đến gặp bác sĩ trước, sau đó đến nhà Phi Vũ lấy đồ”.

“Tớ thật sự không sao!”, sắc mặt Diệp Phi Vũ lúc này đã khá hơn nhiều, “Tớ thẳng nhà tớ luôn đi! Tớ bảo người lái xe về đó”. Diệp Phi Vũ ám chỉ tới xe của người giúp việc cho Thượng Quân Trùng.

Từ trong đài truyền hình đi ra, Thượng Quân Trùng cũng hết sức cẩn thận.

“Á, không được, tôi không đi nữa”, Từ Nam Phương cười, nói với Diệp Phi Vũ, nhưng thực chất là để Thượng Quân Trùng nghe, “Hành lý của tôi lại phiền anh Diệp tiên sinh cất giữ giúp vậy, thiếu gia còn đang đợi tôi ngoài kia, tôi phải về rồi”.

Cô cũng không có ý định mang theo những món đồ xa xỉ kia bên người, như vậy chưa hẳn là chuyện tốt. Lúc này nói muốn lấy lại đồ đạc chẳng qua là để mượn cớ gây sự chú ý với Thượng Quân Trùng mà thôi, bây giờ không cần nữa.

Nhưng những lời Từ Nam Phương nói căn bản chỉ như gió thoảng bên tai Thượng Quân Trùng, anh vừa đi vừa nói rành mạch: “Không sao, đi cùng đi! Tôi sẽ nói với Giáng Tư”.

Quả nhiên Thượng Quân Trùng lấy di động ra, bấm một dãy số, nhưng chợt nhận thấy xung quanh vẫn còn nhiều người đang dò xét, anh lại cất di động đi, nói: “Lát nữa lên xe rồi nói”.

Từ Nam Phương nhìn bóng lưng Thượng Quân Trùng đi phía trước, hoàn toàn không biết anh đang muốn làm gì.

***

Chiếc xe đa năng chạy rất nhanh trên đường lớn.

Ba người Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng đều ngồi phía sau. Mỗi người ôm một bầu tâm sự nặng nề.

Một lúc sau, Thượng Quân Trùng mới lấy di động ra gọi cho Hạ Giáng Tư, cuộc gọi vừa nối thông, tiếng cười không mấy tốt đẹp của cậu ta đã truyền tới: “Ha ha, bây giờ mới chịu gọi điện cho em à?”.

Thượng Quân Trùng hoàn toàn làm ngơ trước tiếng cười của Hạ Giáng Tư, một mực lạnh lùng nói: “Cậu về trước đi”.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, muốn lên tiếng nhưng bị anh lơ đi. Cô bất đắc dĩ phóng ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Phi Vũ, anh ta chỉ thản nhiên nhìn cô, vẻ mặt không để lộ bất cứ điều gì.

“À... à...”, Hạ Giáng Tư lại cười đầy ẩn ý, “Em biết anh sẽ bảo em về trước mà! Yên tâm, em đã lái xe đi rồi, hai người cứ chơi cho thoải mái, lúc nào đưa chị Nam Phương về thì gọi điện lại cho em, em cũng đi xả hơi một tẹo đã”. Giọng nói của Hạ Giáng Tư đầy hưng phấn, nếu không có Từ Nam Phương, cậu ta cũng chẳng có dịp được ra ngoài chơi.

“Không, cô ấy sẽ không quay về nữa.”

Từ Nam Phương hoảng hốt, mở to mắt nhìn Thượng Quân Trùng ngồi đối diện: “Tôi... tôi phải về!”. Cô cố gắng muốn Thượng Quân Trùng nhìn mình, nghe mình nói, nhưng anh đã dứt khoát coi cô như người vô hình.

Vệ sĩ và tài xế ngồi ghế trước không khỏi tò mò liếc bọn họ qua gương chiếu hậu.

“Không về? Không được đâu. Muốn vậy cũng phải nói với mẹ em một tiếng.” Hạ Giáng Tư thấy Thượng Quân Trùng nói muốn đưa Từ Nam Phương đi, cũng không rõ là vui hay buồn, “Em đưa Nam Phương ra ngoài, giờ mà quay về một mình, mẹ sẽ lột da em mất. Anh nói với mẹ em đi, bảo là anh cương quyết đưa chị Nam Phương đi, không liên quan tới em”.

Có lẽ nghĩ tới chuyện mẹ mình đã mất công không nghĩ kế mượn Từ Nam Phương để gây bất hòa giữa mình và Thượng Quân Trùng, Hạ Giáng Tư không tránh khỏi có phần khoái chí, ngay cả giọng nói cũng lộ rõ sự hào hứng.

Thượng Quân Trùng không nói đồng ý hay không, vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Anh cúp máy trước, có gì nói chuyện sau”.

Hạ Giáng Tư còn đang muốn dò hỏi Thượng Quân Trùng cái gì thì điện thoại đã vang lên những tiếng “tút tut”. “Anh muốn làm gì?”, Từ Nam Phương cố gắng giữ bình tĩnh, khó khăn lắm cô mới vào được nhà họ Hạ, sắp được đi thành phố T đến nơi lại bị Thượng Quân Trùng gây rắc rối, cô không tránh khỏi tức giận.

“Tôi không muốn trông thấy cô nữa đời sau đều phải sống trong ngục giam.” Lời tuy khó nghe nhưng giọng điệu của anh lại khiến cho cả tài xế và vệ sĩ cũng phải quay đầu nhìn nhau.

Mặc dù không hiểu Thượng Quân Trùng ám chỉ điều gì, nhưng Từ Nam Phương biết rõ anh đã coi mình là một người con gái thích lừa lọc. Anh bắt cô rời khỏi nhà họ Hạ chính là vì không muốn cô tiếp tục lừa gạt người khác nữa? Anh có ý định thay đổi mình sao?

Từ Nam Phương cười nhạt: “Chuyện của tôi không cần anh lo”. Nói ra câu này, tâm trạng của cô cũng chẳng mấy tốt đẹp. Cô nháy mắt với Diệp Phi Vũ, người đàn ông này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, tự coi mình là người ngoài cuộc, không xen vào giữa cô và Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng không thèm đôi co với cô, anh bỗng nhiên vỗ vai Diệp Phi Vũ, chìa hai ngón tay ra hiệu. Diệp Phi Vũ lập tức hiểu ý, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi rút tấm séc trong túi ra đặt vào tay Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng cầm lấy, lại nhận một chiếc bút, nhanh chóng điền một con số và ký tên, xé tờ séc ra, đưa cho Từ Nam Phương: “Cầm đi!”.

Chương 31

TRỊ GIÁ BAO NHIÊU TIỀN?

Diệp Phi Vũ ngồi một bên nhắm mắt làm ngơ, cũng không rõ lúc này cảm xúc hiện tại của mình là gì. Trong mắt anh, Thượng Quân Trùng rõ ràng đang muốn giúp Từ Nam Phương, rõ ràng không rời bỏ được Từ Nam Phương, nhưng lại cố chấp tỏ ra thờ ơ và bức bối.

“Cái gì đây?”, Từ Nam Phương không nhận lấy.

“Hai triệu tệ. Cô cầm đi!”, Thượng Quân Trùng quay đầu đi chỗ khác mà nói, cứ như nói chuyện với không khí vậy.

Nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu cầm. Điều này khiến Thượng Quân Trùng nhận không được kết quả vẫn phải quay đầu lại. Anh cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng: “Sao? Chê ít à? Rốt cuộc cô muốn bao nhiêu tiền mới vừa lòng?”.

Thượng Quân Trùng vừa nói, bàn tay cầm tấm séc vừa run lên, anh ném tấm séc vào người Từ Nam Phương. Mảnh giấy còn chưa chạm tới người cô thì đã bay lên một vòng rồi chậm rãi rơi xuống sàn. Thượng Quân Trùng thật sự không biết lòng tham Từ Nam Phương rốt cuộc lớn đến cỡ nào. Trong mắt anh ta, Từ Nam Phương chỉ là một kẻ đáng thương cần tiền, vì muốn có tiền mà không có chuyện xấu xa nào là không dám làm, vậy mà đến khi anh dâng tiền tới tận mặt thì cô lại không hề cảm kích.

Từ Nam Phương cúi xuống nhặt tấm séc, trả lại cho Thượng Quân Trùng: “Không phải vấn đề tiền. Mỗi người đều có một con đường riêng, tôi nghĩ, Thượng tiên sinh đã can thiệp quá sâu vào chuyện của tôi rồi”.

Câu nói của cô suýt nữa khiến Thượng Quân Trùng chết ngẹn.

Xe của người giúp việc đã tới, đang dừng ngoài cổng khu chung cư của Diệp Phi Vũ. Thượng Quân Trùng nổi giận đùng đùng, nói với Diệp Phi Vũ: “Cậu đi lấy xe của cậu ra đây”.

Diệp Phi Vũ không nói lấy một lời, chỉ lẳng lặng nhìn Thượng Quân Trùng, mở cửa xuống xe. Từ Nam Phương muốn xuống theo nhưng vừa mới nhấc người dậy đã bị Thượng Quân Trùng giữ lại, anh lại thò đầu ra nói với Diệp Phi Vũ: “Lấy luôn cả hành lý của cô ta ra đây”.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng lại đột nhiên nổi cơn ngang ngược lên như vậy, nhất quyết ép mình đi cùng. Dù biết anh có ý tốt nhưng cô vẫn không kìm được tức giận: “Chuyện của tôi không cần anh lo, tôi muốn làm gì anh cũng không có tư cách hỏi đến! Hiện giờ tôi là người của tam phu nhân, anh dựa vào cái gì đòi đuổi tôi đi?”.

Thượng Quân Trùng cười mỉa: “Cô đúng là không biết xấu hổ! Tôi thật không ngờ cô lại không biết phân biệt phải trái như thế!”.

Đột nhiên anh xuống xe, lôi cả tài xế và vệ sĩ ngồi phía trước ra, tự mình ngồi vào ghế lái, khóa chặt cửa xe, không cho Từ Nam Phương cơ hội bỏ trốn. Sau đó, không đợi Diệp Phi Vũ đi ra, Thượng Quân Trùng đã chuyển tay lái, nhấn ga, chiếc xe lao đi như bay.

Từ Nam Phương ngồi ở ghế sau bị tốc độ này dọa sợ chết khiếp, cô tựa sát người vào khung xe, qua ô cửa kính có thể nhìn thấy tất cả những chiếc xe ngoài kia đều bị xe của cô vượt lên trước, khoảng cách thoáng cái đã xa tít tắp. Từ Nam Phương sợ hãi lên tiếng: “Anh muốn làm gì?”.

“Này, tôi không đi đâu hết, anh khỏi cần uống công!”, Từ Nam Phương cường điệu khẳng định lòng quyết tâm của mình, nhưng tốc độ chạy xe của Thượng Quân Trùng khiến cô không thể thích ứng được, cuối cùng nôn thốc nôn tháo.

Cơn say xe ập đến, Từ Nam Phương không còn sức lực đòi co với Thượng Quân Trùng nữa, cô ngã người về một bên, cảm thấy cơ thể mình yếu ớt vô cùng.

Thượng Quân Trùng cũng không rõ mình giận dữ cái gì, xe lao băng băng một hồi lâu, anh mới để ý tới bộ dạng Từ Nam Phương. Lúc dừng xe, hai người đã ra khỏi khu vực thành phố khá xa.

Thượng Quân Trùng mở cửa sổ cho thông khí, với tay lại đằng sau, trên tay vẫn là tấm séc: “Cho cô một cơ hội nữa. Cầm lấy tiền, đừng tiếp tục lừa người nữa”.

Từ Nam Phương không nhận.

Cơn gió nhẹ lướt qua mang theo mùi thơm của cây cỏ, nhưng tâm trạng Thượng Quân Trùng lúc này đã xấu tới cực hạn: “Nói đi! Rốt cuộc cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”.

Từ Nam Phương lắc đầu cười chua chát: “Anh đừng hao tổn tâm sức với tôi nữa. Tôi sẽ không từ bỏ đâu”.

“Không từ bỏ?”, Thượng Quân Trùng cười khẩy, “Cô muốn vào nhà họ Hạ đến vậy sao? Lừa gạt người khác thú vị như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, cho dù người khác có sắp xếp thế nào, tôi cũng không bao giờ vào nhà họ Hạ làm một thiếu gia bù nhìn giống Giáng Tư! Thế nên, cô cũng không cần lãng phí công sức với tôi! Cô càng không nên cho rằng Giáng Tư có thể cho cô được cái gì”.

Hóa ra, Thượng Quân Trùng nghĩ cô ham địa vị nhị thiếu gia của anh nên mới bịa đặt, mới tung tin đồn giữa hai người, thậm chí việc cô vào nhà họ Hạ cũng là vì muốn người khác hoàn toàn tin tưởng mối quan hệ giữa cô và anh, ép anh vào khuôn khổ. Có lẽ có rất nhiều phụ nữ ham muốn thân phận của anh? Từ Nam Phương lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, Thượng Quân Trùng cho rằng mình dùng nhiều âm mưu, thủ đoạn như vậy để vào nhà họ Hạ, mục đích là muốn gia nhập vào giới quý tộc, muốn một bước lên trời.

Từ Nam Phương mỉm cười: “Anh yên tâm, tôi không có chú ý tới anh”.

“Cô còn muốn chú ý tới ai? Giáng Tư?” Nghe thấy cô nói không chú ý tới mình, Thượng Quân Trùng lại càng tức giận.

“Những việc này không đến lượt anh quan tâm”, Từ Nam Phương bỗng nhiên cảm thấy chua xót, nhưng vẫn kiên định nói.

Sự ồn ào của Thượng Quân Trùng đã khiến lòng cô bị khuấy đảo, tình cảm của cô bị khuấy đảo, cô nhất định phải chặt đứt mối rên này.

Nếu đã không có ý định lợi dụng Thượng Quân Trùng, nếu đã không muốn anh lún sâu vào vũng bùn này, cô chỉ còn cách dứt khoát đẩy anh ra ngoài: “Anh cứ tập trung việc ca hát của anh, nếu không muốn bước chân vào nhà họ Hạ, thì vĩnh viễn đừng thay đổi cái suy nghĩ này”.

Thượng Quân Trùng thực sự không thích hợp trở thành người nhà họ Hạ suốt ngày chỉ biết đến lừa lọc, gian trá kia. Nếu anh có thể hoàn toàn làm ngơ không đếm xỉa đến, vĩnh viễn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của anh, Từ Nam Phương lại cảm thấy rất yên tâm. Huống hồ, còn đang có một tên Diệp Phi Vũ âm mưu, nhà họ Hạ xảy ra chuyện gì thật sự là một điều không ai biết trước. “Sau này, anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu độc mộc¹ của tôi.”

¹ Đường Dương Quan, cầu độc mộc ở đây ám chỉ một tương lai sáng lạn thênh thang và một con đường gian nan trắc trở.

Thượng Quân Trùng kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, sự ngạo nghễ và lạnh lùng của cô khiến anh tức giận, anh rời khỏi ghế lái, đột nhiên tóm lấy cánh tay cô.

Từ Nam Phương trừng mắt nhìn Thượng Quân Trùng: “Anh định làm gì? Anh còn đối với tôi như vậy, sẽ khiến tôi hiểu lầm anh thích tôi đấy”.

Cô biết rõ Thượng Quân Trùng sợ nhất bị người khác nói thấu tâm can, nhưng lúc này anh cũng không hề dừng tay. Anh vừa dồn sức, cơ thể mềm nhũn của Từ Nam Phương liền mất thăng bằng, cô bị Thượng Quân Trùng lôi ra khỏi xe, suýt nữa loạng choạng ngã nhào xuống.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra nơi này đã cách thành phố rất xa, xung quanh bao bọc với núi đồi và cây cối xanh um, nhìn trước ngó sau chỉ thấy rừng xanh nối tiếp.

Từ Nam Phương khó hiểu nhìn Thượng Quân Trùng, không rõ anh ta định làm gì.

Nhưng Thượng Quân Trùng đã vung tay cô ra, đóng cửa xe lại, sau đó chui vào ghế lái: “Cô muốn mơ giấc mộng vào nhà giàu thì ở đây mà nằm mơ đi”.

“Này, anh làm gì thế hả?”, Từ Nam Phương không khỏi căng thẳng, chỗ này là vùng ngoại ô hoang vu, chẳng lẽ Thượng Quân Trùng định vứt bỏ cô ở đây một mình ư?

Thượng Quân Trùng khởi động, quay đầu ném lại cho cô một câu: “Tôi chờ cô tỉnh mộng!”. Nói xong, anh lái xe chạy đi, chỉ để lại một vệt khói dài.

Thượng Quân Trùng vừa lái xe vừa nghĩ, bỏ mặc Từ Nam Phương thân gái một mình ở nơi hoang vắng như thế, nhất định cô sẽ nóng lòng như lửa đốt. Nghĩ vậy, tâm trạng anh thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vừa dễ chịu được một chút, anh lại nghĩ, mình làm vậy với một cô gái liệu có phải quá đáng rồi không? Từ Nam Phương lại có vẻ không quen thuộc Bắc Kinh lắm, cho dù quen thuộc, một mình ở nơi hoang vu hẻo lánh như vậy cũng không biết có thể gặp nguy hiểm gì không?

Thượng Quân Trùng mông lung suy nghĩ, xe chạy chưa được mười phút, anh đã lập tức bẻ tay lái quay lại. Từ Nam Phương vẫn còn đứng chỗ cũ, dường như đoán được Thượng Quân Trùng sẽ quay về, trên mặt cô không hề có lấy một chút ngạc nhiên.

Trông dáng vẻ này của cô, Thượng Quân Trùng không tránh khỏi có phần thất vọng. Anh những tưởng người phụ nữ này sẽ ôm gốc cây mà khóc suốt suốt, nhìn về hướng xe anh chạy đi với vẻ trông chờ. Vậy mà hiện tại cô đang nhìn anh bằng ánh mắt ráo hoảnh, một giọt nước mắt cũng không có. Thượng Quân Trùng chợt nghĩ đến sự kiên định của cô, nghĩ tới lúc cô găm lên với lão béo ngày đó, người phụ nữ này quả thực có nội tâm mạnh mẽ đến mức khiến người khác không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Thượng Quân Trùng vẫn nghiêm mặt, nhưng khẩu khí đã giảm bớt sự ương ngạnh: “Nghĩ thông suốt chưa? Ở đây không gọi được xe, cô còn chưa tỉnh ngộ thì tôi sẽ bỏ đi thật đấy”.

Từ Nam Phương bình thản cười, Thượng Quân Trùng nói lời này để uy hiếp cô, nhưng thực chất là đang nản nỉ. Những người mềm lòng căn bản không làm nên chuyện gì, Thượng Quân Trùng là ví dụ điển hình.

Từ Nam Phương quyết tâm không nhận thịnh tình của Thượng Quân Trùng, cô không mấy thiện cảm đáp lại: “Anh đi đi! Không có xe, tôi có chân, tôi muốn đi đâu mặc tôi”.

Thượng Quân Trùng phần nộ cực kỳ, hừ lạnh một tiếng: “Được! Vậy cô cứ đi thông thả!”. Lần này, anh thật sự không thèm quan tâm tới cô nữa.

Có ý tốt trở về đón Từ Nam Phương, nhưng Thượng Quân Trùng không ngờ cô lại không hề cảm kích, khiến anh có cảm giác lòng tốt đặt nhầm chỗ.

Lần này, anh không hề quay đầu lại, tăng tốc lên 120 km/h chạy xe về hướng nội thành Bắc Kinh.

Từ Nam Phương cứ như vậy nhìn chiếc xe khuất dần phía cuối con đường bên ngoài rừng cây, để lại những làn khói mờ rất lâu vẫn không chịu tiêu tán. Bất giác, cô nhớ lại lần đầu tiên ngồi ô tô, lúc ấy, Thượng Quân Trùng cũng không chút nể nang lỗi mình đang choáng váng từ trong xe ra, ném cô lại một mình ở nơi vắng vẻ không một bóng người. Khi đó, cô sử dụng nước mắt để đối phó với anh, lợi dụng sự thương xót của anh để đối lấy niềm hy vọng sống sót của bản thân. Vậy mà hiện giờ, vẫn là màn diễn ấy, nhưng anh lo lắng cho cô, còn cô lại bức anh bỏ đi không quay đầu lại.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, thầm nghĩ, mình không đáp lại tình cảm đó, có phải anh sẽ không quay lại nữa không?

***

Thượng Quân Trùng dừng xe đã thấy Diệp Phi Vũ đứng dưới cổng chờ mình. Trông thấy Thượng Quân Trùng, anh ta rút cuộc thở phào một hơi: “Ông anh của tôi! Anh chạy đi đâu thế? Tôi đứng đây đợi anh cả ngày, gọi điện cũng không nghe máy là sao hả?”.

Tâm trạng không tốt, đừng nói là chuông điện thoại, giờ có cả cái kèn đồng chĩa vào tai, Thượng Quân Trùng cũng chưa chắc đã nghe.

Anh xuống xe, không trả lời câu hỏi của Diệp Phi Vũ, mà nói sang chuyện khác: “Mọi người đâu rồi? Về đài truyền hình rồi à?”.

Diệp Phi Vũ ném chiếc mũ lưỡi trai cho Thượng Quân Trùng, ngẩng đầu lên nhìn trời và nhắc nhở với một chút giận hờn: “Dù trời sắp tối nhưng ở đây người qua người lại nhiều, nếu không muốn bị người ta chú ý tới thì vẫn nên cẩn thận một chút”.

Thượng Quân Trùng gạt đầu, thở dài một hơi, giống như muốn trút sạch nỗi lo lắng trong lòng: “Bệnh cậu đỡ chưa?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Đã bảo rồi, tớ không sao”, anh điềm nhiên như không, “Cô Từ đâu rồi? À, cậu đưa cô ấy về rồi à?”.

Thượng Quân Trùng không trả lời, chủ đề này khiến cho tâm trạng của anh ta không vui.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố tình làm như không biết, tươi cười nói: “Không ngờ cậu lại “non” thế này, rõ ràng là thích người ta còn giả vờ không quan tâm. Cậu xem cậu kia, đưa người ta về nhà rồi bây giờ lại đăng trí thế này, sao phải tự làm khổ mình như thế?”. Trước mặt Thượng Quân Trùng, Diệp Phi Vũ hoàn toàn biến thành một người khác.

Câu châm chọc của anh ta khiến Thượng Quân Trùng tức giận, chẳng qua đã quá thân với Diệp Phi Vũ nên Thượng Quân Trùng làm ngơ như không thấy.

“Thôi đi, ai thèm thích kẻ lừa đảo ấy chứ?! Thật là!”

Thượng Quân Trùng lên tiếng thanh minh, đột nhiên cảm thấy mình càng nói càng khiến sự việc thêm rối, bèn thẳng thừng đẩy Diệp Phi Vũ, “Đừng có ở đây ăn nói vớ vẩn nữa đi. Chuyện lần trước tớ còn chưa tính sổ với cậu đấy, cậu đứng đây đợi tớ suốt từ này là chờ ăn đấm đấy hả?”. Thượng Quân Trùng cũng thật chẳng ngờ, mình bỏ đi lâu như vậy mà Diệp Phi Vũ vẫn ở đây đợi.

Diệp Phi Vũ cười ha ha, hai tay chấp lại làm bộ xin khoan dung, anh biết Thượng Quân Trùng đang nhắc tới chuyện lần trước mình đưa Từ Nam Phương tới cửa nhà cậu ta rồi một mình bỏ đi.

Lần nào cũng thế, Thượng Quân Trùng luôn đem “sự quan tâm đặc biệt” của mình dành cho Từ Nam Phương quy kết thành tội xen vào việc người khác của Diệp Phi Vũ.

Thượng Quân Trùng lúc này đã nguôi giận, nói: “Đi đâu ăn bây giờ? Tớ mời. Hay là đi ăn món Pháp đi?”.

Diệp Phi Vũ bật cười: “Hai thằng đàn ông đi ăn món Pháp? Cậu có làm sao không thế? Không sợ bị người khác hiểu lầm là GAY hả?”. Anh ta chớp mắt, “Hay là gọi cô Từ đi cùng? Nếu cậu không muốn gọi thì để tớ gọi hộ cho”.

Thượng Quân Trùng trừng mắt lườm Diệp Phi Vũ, mới gặp vị trợ lý mới này có mấy phút mà đã phải nghe anh ta nhắc tới Từ Nam Phương vô số lần. Điều này khiến Thượng Quân Trùng cực kỳ khó chịu, nỗi lo lắng muốn xua đi ban nãy lại ào ạt tràn về.

Diệp Phi Vũ làm như biết rõ bí mật của Thượng Quân Trùng, thấy Thượng Quân Trùng cau mày, còn đẩy đẩy anh, giả vờ nói: “Thế nào? Thấy đề nghị của tớ thế nào? Tớ giúp cậu tìm cô ấy, số điện thoại cô ấy là bao nhiêu...”.

“Tìm cái gì mà tìm? Cô ta đang một mình ở trong núi mát mẻ rồi.” Vừa nhắc tới Từ Nam Phương, trong đầu Thượng Quân Trùng liền hiện lên dáng vẻ quật cường của cô, cơn giận vì thế lại dâng trào, “Thôi thôi, đừng nói chuyện về cô ta nữa”.

Diệp Phi Vũ tựa hồ không nghe thấy lời cảnh cáo của Thượng Quân Trùng: “Trong núi? Sao tự nhiên lại chạy vào núi?”. Anh dò xét sắc mặt Thượng Quân Trùng mà đoán ý, “Hai người cãi nhau à?”.

Thượng Quân Trùng trợn mắt, bất mãn nói: “Cãi nhau cái quái gì? Người như cô ta vào trong núi tự sinh tự diệt được, chẳng cần ai giúp xã hội loại bỏ đi được một kẻ lừa đảo”.

Thượng Quân Trùng hùng hồn nói, nhưng lời thốt ra rồi mới phát hiện mình đang tự lừa mình dối người.

Diệp Phi Vũ bấy giờ mới tỉnh ngộ: “Cậu bỏ mặc cô ta ở trên núi? Này cậu điên à?”, anh mở to hai mắt, “Cậu đùa cũng hơi quá đáng rồi đấy”.

“Yên tâm, tớ thấy trên đời này không có thứ gì làm khó được cô ta đâu.” Thượng Quân Trùng nói với vẻ châm chọc, nghĩ tới việc Từ Nam Phương khẳng khái giữ ý kiến của mình, anh lại cảm tức không nói nên lời, “Chính cô ta nói, cô ta có tay có chân, tự

biết đường về. Cô ta đã nói rồi, nếu còn không được, cô ta có hai chân, dù có đi bộ cũng sẽ quay về được”.

Không hẳn là Thượng Quân Trùng không biết chừng mực, thực ra trên đường lái xe về, anh cũng thấy nhiều xe cộ qua lại, không hẳn là quá hoang vu, hình như là một địa điểm du lịch nào đó, thế nên anh mới bớt lo lắng cho người phụ nữ khôn khéo, lanh lợi kia, anh cho rằng cô nhất định sẽ nhờ được người đưa về.

“Tớ nghe nói gần đây, an ninh Bắc Kinh không tốt lắm. Giờ trời đã tối, cậu để một cô gái ngoài đường một mình, lại còn là giữa núi, ngộ nhờ cô ấy không tìm được đường về, hay gặp phải bọn xấu thì...”, Diệp Phi Vũ liếc Thượng Quân Trùng, “Cậu đúng là quá đáng rồi...”.

Thượng Quân Trùng nhìn Diệp Phi Vũ, vẫn ngang ngạnh nói: “Sao cô ta có thể bị hại được chứ, kẻ xấu trông thấy cô ta còn phải đi đường vòng mà tránh ấy”. Dù nói vậy nhưng khẩu khí của anh đã có phần khiên cưỡng, trong lòng mơ hồ một nỗi lo lắng.

Diệp Phi Vũ nhìn thấu tâm can của Thượng Quân Trùng, anh khẽ đẩy Thượng Quân Trùng, lắc đầu nói: “Thôi được rồi, để tớ tìm cô ấy về đây giúp cậu là được chứ gì?”. Vừa nói, Diệp Phi Vũ vừa lên xe của mình, ngo đầu ra của sổ hỏi: “À, cậu để cô ấy xuống chỗ nào?”.

Nghe tiếng động cơ phát nổ, Thượng Quân Trùng đã bất giác tới gần xe, nói: “Tớ không biết, tớ không quen đường xá Bắc Kinh lắm. Hình như trên bảng chỉ đường ghi là Lãng 11 hay là Lãng 12 gì đấy... Thôi thôi, xem ra cậu chẳng tìm được đâu, trời tối rồi, để tớ đi cùng”.

Thượng Quân Trùng tự vẽ một đường lui cho mình, rõ ràng trong lòng rất lo lắng nhưng vẫn cứng họng nói là đi cùng Diệp Phi Vũ.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đột nhiên tái mặt: “Cậu nói ở đâu cơ?”.

“Lãng mười mấy gì đó, 12 thì phải?”

“Là Lãng 13?” Diệp Phi Vũ dường như kinh hoàng thốt lên, “Cậu dám để cô ấy lại đấy?”. Anh có phần mất kiểm chế, lần đầu tiên có biểu hiện như vậy trước mặt Thượng Quân Trùng, ánh mắt anh phảng phất một sự phẫn nộ: “Cậu dám để cô ấy lại chỗ đó một mình! Tớ thật là... Sao không hỏi kỹ chứ!”.

“Hỏi cái gì?”, Thượng Quân Trùng thực sự không hiểu Diệp Phi Vũ đang lăm nhăm cái gì.

Diệp Phi Vũ lắc đầu, nhấn ga tăng tốc, xe lập tức vọt đi như bay. Sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, đối thoại với Thượng Quân Trùng lúc này dường như trở nên thừa thãi.

“Sao thế? Chỗ đó làm sao?”, Thượng Quân Trùng nhận thấy Diệp Phi Vũ cuống quýt, cũng không tránh khỏi chột dạ. Trước tới giờ, Diệp Phi Vũ chưa từng khẩn trương như vậy, lúc nào cũng điềm đạm, bình tĩnh, tựa hồ không biết giận, thế mà hôm nay lại vì Từ Nam Phương mà nổi trận lôi đình.

“Cậu không sao đấy chứ?”, Thượng Quân Trùng bỗng cảnh giác nhìn Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ bất giác nhận ra biểu hiện của mình có hơi cường điệu, tự dưng vì một người xa lạ mà nổi giận trước mặt Thượng Quân Trùng. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Cậu không biết chỗ đó, đó là khu lăng tẩm của Hoàng đế triều Minh, mộ phần ấy! Ở đấy không biết chôn cất bao nhiêu thi thể, chưa biết chừng còn có cả tuần táng¹ nữa. Cậu để cô ấy thân gái một mình ở cái nơi lắm ma nhiều quỷ ấy, không phải muốn dọa chết cô ấy sao?”.

¹ *Tuần táng: tục lệ thời xưa, chôn thể thiếp, nô lệ, tài sản theo người chết.*

“À, mộ phần?”, rốt cuộc Thượng Quân Trùng cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại lo cuống lên như vậy, anh bật cười, “Tư tưởng của cậu đúng là cổ lỗ sĩ, thật là uống công học tự nhiên. Cậu mà cũng tin trên đời này có linh hồn à? Tớ thà tin có quỷ hút máu còn hơn! Hey, cậu nói xem, chúng ta tới đó liệu có đụng mặt cương thi hay gì gì đó không?”.

Diệp Phi Vũ không đáp. Thứ anh lo lắng không phải ma quỷ, anh chỉ sợ, nơi đó có ý nghĩa đặc biệt đối với Từ Nam Phương, cũng giống như cô không dám bước chân vào cổ cung. Người con gái này nhất định là từ trong hoàng cung của triều Minh bốn trăm năm trước đi ra. Lúc này cô lại đang ở bên cạnh lăng tẩm của hoàng thất nhà Minh, không biết sẽ có cảm giác gì.

Thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ vẫn không biến chuyển, Thượng Quân Trùng bỗng lo lắng theo, nhưng vẫn cố gắng an ủi: “Nơi đó hình như là điểm du lịch? Chắc không có chuyện gì xảy ra đâu?!”.

Diệp Phi Vũ vẫn im lặng, chỉ gượng cười một cái. Xe lao vun vút một đường, Thượng Quân Trùng không ngắt lời nữa, để Diệp Phi Vũ chuyên tâm lái xe.

Chương 32

LĂNG MƯỜI BA TRIỀU MINH

T hực tế, so với nỗi lo lắng của Diệp Phi Vũ, tình trạng của Từ Nam Phương còn bi đát hơn.

Một cung phi xuyên qua bốn trăm năm, vô duyên vô cớ bị Thượng Quân Trùng ném lại trước cửa lăng mộ hoàng thất. Một khu lăng mộ xưa kia được mọi người cúng bái, không ai dám ngược nhìn, vậy mà hôm nay lại trở thành nơi du ngoạn của vô số khách du lịch.

Sau khi Thượng Quân Trùng nghênh ngang bỏ đi, Từ Nam Phương đành phải một mình ra khỏi khu rừng, bấy giờ cô mới phát hiện mình còn có một chút ấn tượng về nơi này, Núi Thiên Thọ. Kể từ sau đời vua Vĩnh Lạc¹, hầu như tất cả Hoàng đế, phi tần đều được mai táng tại đây. Từ Nam Phương nhớ rõ, cô đã từng cùng với Vạn Lịch tới đây xem lăng mộ mà ông ta chuẩn bị sẵn cho mình khi qua đời.

¹ Vĩnh Lạc (1403-1424) là niên hiệu của vua Thánh Tổ thời Minh (Trung Quốc).

Lúc ấy, lăng mộ Hoàng đế vừa mới được xây cất xong, Vạn Lịch vừa xem thợ vẽ đang hoàn tất bước trang trí cuối cùng bên trong lăng, vừa kéo tay Từ Nam Phương, bảo cô dựa vào những am hiểu phong thủy của mình để đánh giá nơi này. Trong mắt ông ta không giấu được sự phấn khích, rõ ràng vô cùng hài lòng với phần mộ của mình.

Từ Nam Phương nhớ khi ấy, cô còn vờ hồn dỗi trước mặt vị phu quân già nua của mình, dịu dàng nói muốn ở bên cạnh ông ta trọn đời trọn kiếp, không cho phép ông vội vàng quảng mình đi như thế. Lúc đó, vị phu quân có mái đầu hoa râm kia còn tươi cười đáp ứng cô, nói rằng sau khi cô qua đời sẽ đưa thi thể cô cùng an táng bên cạnh mình.

Cô đã than thở: “Hoàng thượng lại đồ ngon đồ ngọt người khác, Quy tắc tổ tiên của Đại Minh chỉ cho phép Hoàng hậu được hợp táng¹. Nam Phương chỉ là một cung phi bé nhỏ, lấy đâu ra tư cách được làm bạn nghìn năm với Hoàng thượng? Nếu như Hoàng hậu nương nương nghe được những lời này lại quở trách Nam Phương không biết phép tắc”.

¹ Hợp táng: chôn chung.

Vạn Lịch vờ về cánh tay trắng nõn như củ sen của Từ Nam Phương: “Trẫm cho nàng làm Hoàng hậu là được chứ gì? Không có nàng ở bên cạnh, Trẫm dù có lên Tiên giới cũng không vui”.

Đó chẳng qua chỉ là một câu đùa vui, sau khi trở về, Vạn Lịch không hề phế ngôi vị chính cung Hoàng hậu để đưa một Từ Nam Phương thân cô thế cô lên thay. Từ Nam Phương cũng không coi đó là thật.

Nhưng lúc này, khi nhìn theo đoàn khách du lịch đang nối nhau ra về, cô bỗng nhiên tò mò muốn tới xem, muốn biết rốt cuộc người chôn cất cùng Vạn Lịch rốt cuộc là ai.

Từ Nam Phương nghe loáng thoáng những người kia nói chuyện, toàn bộ lăng tẩm chỉ có vài phần mộ được khai quật, trong đó có Định Lăng của Hoàng đế Vạn Lịch. Ngay cả địa cung¹ cũng bị mở cửa để làm khu du lịch, quan tài của một người từng là Thiên tử cũng nghiễm nhiên bị người đời sau coi là đối tượng để giải trí, chuyện này nếu cô kể lại với cha mình, nhất định sẽ bị coi là những lời bậy bạ vô căn cứ, à, không, cô mà nói ra miệng, chỉ e liên lụy tới chín họ.

¹ Địa cung: công trình kiến trúc dưới lòng đất, thường là lăng mộ của vua chúa.

Từ Nam Phương chưa bao giờ tin vào thần phật, càng không tin Hoàng đế là “con Trời”, chỉ có dân chúng chưa bao giờ được gặp Hoàng đế mới coi Hoàng đế như thần linh mà cung phụng và cúng bái. Đối với Từ Nam Phương, Thiên tử chẳng qua chỉ là một lão già đã biết số mệnh của mình, thích nghe những lời nịnh nọt. Ông ta cũng có thất tình lục dục¹, cũng cần ăn uống chơi bời, lúc nhìn người phụ nữ cũng sẽ sáng rực hai mắt lên.

¹ Thất tình lục dục: những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người, thất tình gồm: vui, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, khát khao; lục dục là sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý niệm hình thành.

Bởi vậy, mặc dù hoàng lăng trở thành điểm du lịch, khiến vô số người chà đạp lên sự uy nghiêm của hoàng gia, nhưng Từ Nam Phương ngoài cảm giác khó chịu ra, cũng không đến nỗi không thể chấp nhận.

Cô đi thẳng tới cửa lớn, dáng đi bình thản, nhã nhặn, nhưng vẫn cứ bị bảo vệ ngăn lại: “Cô cho xem vé vào cửa!”.

“Vé vào cửa?”, Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu, mặt trời lúc này đã ngả về tây, hầu hết mọi người đều đi ra ngoài, chỉ có mình cô thất thểu đi vào.

Bảo vệ chỉ về phía bán vé, ý bảo cô ra đó.

Người bán vé nói giá vé nhưng Từ Nam Phương lúc này không một xu dính túi: “Tôi không có tiền”. Người nọ cúi đầu, không thêm để ý tới cô.

Từ Nam Phương lại quay vào cửa, người soát vé vẫn không cho cô vào.

“Anh để tôi vào đi, bạn tôi ở bên trong, cả vé và túi tiền của tôi đều ở chỗ bạn rồi.”

Nhưng bảo vệ khá nguyên tắc, dù Từ Nam Phương nói rất khẩn khoản, anh ta vẫn nhẹ nhàng bảo cô đợi bên ngoài.

Từ Nam Phương nhíu mày đứng tại chỗ, đang mãi suy nghĩ thì một luồng hơi thở phả vào sau gáy cô. Một bàn tay đen nhẻm vỗ vai tên bảo vệ: “Này, sắp tan ca rồi, đi thôi, đến đồn Tam Lý!”. Ngoài khói thuốc, trên người hắn ta còn có một mùi mồ hôi rất khó ngửi.

Từ Nam Phương nhíu mày, lùi người lại, muốn tránh xa người đàn ông kia, nhưng cử động của cô lại gây chú ý tới hắn ta.

“Ồ, ai thế này?” Dù câu hỏi là dành cho nhân viên bảo vệ, nhưng ánh mắt gian tà của người đàn ông lại phóng về phía Từ Nam Phương.

“Không phải bạn gái đấy chứ?”, người đàn ông nói năng có phần ngả ngớn. Trực giác giúp Từ Nam Phương nhận ra hắn ta chẳng phải hạng người tốt đẹp gì.

“Ha ha, đại ca đúng là biết nói đùa, người ta đang muốn vào thăm quan lăng mộ.” Bảo vệ cười nói, Từ Nam Phương nhìn thấy trong nụ cười của anh ta cũng phảng phất ý đồ xấu xa.

“Biết ngay mà, tên nhãi nhà cậu làm sao có điểm phúc như thế được!”

Từ Nam Phương cảm nhận được ánh mắt không hề kiêng dè gì của người đàn ông kia lướt trên người mình. Cô không nán lại thêm nữa, xem lăng mộ hay không bây giờ không quan trọng, vấn đề là cô không muốn rước thêm phiền phức vào người. Thế nhưng tên da đen dung tục đẩy mình kia đã chặn lối đi của cô.

Từ Nam Phương cúi đầu nói: “Phiền anh nhường đường!”. Nơi này người tới người lui, cô nghĩ, hắn ta cũng không thể giở trò gì với mình.

“Sao không vào thăm quan nữa thế?” Khẩu khí của hắn ta ngập mùi đùa giỡn, “Không phải là thiếu tiền mua vé đấy chứ? Để anh đây vùng tiền, mời em vào xem nhé, anh đưa em vào nhé!”. Hắn ta vỗ ngực bộp một cái, Từ Nam Phương chỉ thấy ghê tởm cực độ.

Rất nhiều thứ quy tắc trên phương diện này, nhất là những quy tắc quang minh chính đại, đối với một bộ phận những người có đặc quyền thì chẳng có thứ gì trói buộc được họ, cho dù là ở đâu, ở thời đại nào cũng vậy.

Tên bảo vệ vừa rồi còn ngăn cản Từ Nam Phương, sau khi nghe người đàn ông kia nói, lập tức thay đổi thái độ: “Đại ca muốn vào à? Để em giới thiệu cho đại ca một hướng dẫn viên du lịch”. Những nhân viên bảo vệ còn lại cũng mắt nhắm mắt mở làm như không thấy việc làm trái quy định của anh ta.

Từ Nam Phương cười khẩy, cường hào ác bá xưa nay ở đâu cũng có. Tên da đen kia vẫn chặn lối đi của cô, tiếng cười nghe mà buồn nôn của hắn hết như con nhặng đang vo ve bên tai cô.

Từ Nam Phương thật sự không muốn nhìn hắn ta thêm một giây nào nữa: “Tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra! Nếu không anh sẽ phải hối hận”. Trong đôi mắt cô toát lên một tia lạnh băng khiến người đàn ông sững sờ, nhưng chỉ chốc lát hắn ta đã cười lớn: “Cô em sao lại khiến anh đây hối hận? Anh đây chỉ có ý tốt muốn đưa cô em vào trong kia thôi, đừng có mà không biết tốt xấu như thế!”.

Tiếng cười của hắn ta chưa kéo dài được bao lâu thì sau ót đã bị cái gì đập vào, cơn đau ập đến, da đầu nhất thời tê dại, toàn bộ ý thức đều đóng băng.

“Đúng vậy, người ta bảo mày tránh ra thì tốt nhất nên biết điều mà tránh!” Một giọng nói lạnh đến rợn người vang lên từ phía sau lưng tên da đen khiến đám lưu manh chợt cảm thấy như toàn thân bị dội nước đá.

Từ Nam Phương dường như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, cô ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng sau lưng tên da đen, vẻ mặt thản nhiên quan sát cảnh tượng đang diễn ra.

Cô biết, anh ta đang nhìn mình, cho dù đôi mắt anh ta vẫn được che đậy bởi cặp kính râm như lần trước. Rốt cuộc thì cũng chỉ cần một cái liếc mắt, Từ Nam Phương đã nhận ra anh ta – người đã cứu mình và Thượng Quân Trùng ở nhà hàng cách đây không lâu.

Tên lưu manh da đen lúc này vẫn chưa hết đau, hắn ta giơ tay lên sờ cái gáy của mình, cúi đầu nhìn đã thấy tay đầy máu, ngay dưới chân hắn ta là một hòn đá, bấy giờ hắn mới biết gáy mình bị người kia dùng một hòn đá để ném thủng. Hắn ta thẹn quá hóa giận. Đây là địa bàn của mình, vậy mà có người dám diễu võ dương oai với mình?

Tên lưu manh quay đầu lại, nổi cơn thịnh nộ với người đàn ông mặc áo gió. Tiếc rằng, nắm đấm của hắn ta còn chưa kịp xuất thì không biết ở đâu chui ra hai người nữa lúi lắt ra đi, bọn họ làm ra vẻ bận cù lâu ngày không gặp, thân thiết bắt chuyện với tên lưu manh: “Đi thôi, chúng ta lên xe ngồi tâm sự!”.

Tên lưu manh kinh hãi nhìn họ, gặng dè nén cơn đau mà giãi giụa: “Này, các người là ai, là ai...”.

Thanh âm của hắn càng lúc càng xa, mấy người bảo vệ chỉ biết trơ mắt ra nhìn hắn ta bị hai kẻ lạ hoắc kia lôi đi.

Du khách và những nhân viên khác chứng kiến cảnh tượng này với biểu hiện bình thản như đi chợ mua rau, chẳng mấy chốc đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi đường của mình, làm việc của mình.

Từ Nam Phương không hề quay đầu nhìn theo hướng tên lưu manh bị lôi đi. Ngồi vào xe tâm sự ư? Sợ rằng hẳn ta sẽ có một kết cục cực kỳ thâm.

Người đàn ông mặc áo gió vỗ bàn tay đeo găng tay trắng muốt lên vai một tên bảo vệ. Chỉ là một cái vỗ rất nhẹ nhưng đã khiến cho cả vai tên bảo vệ trĩu hẳn xuống, mặt mũi méo xệch.

“Chúng tôi muốn vào tham quan.” Người đàn ông mặc áo gió nói gọn.

Không ngoài dự đoán, bảo vệ lập tức lùi ra, nhường lối đi cho anh ta, còn cúi người làm tư thế “mời vào”, bộ dạng nơm nớp lo sợ. Không một ai có ý định báo cảnh sát, đối với họ mà nói, thêm một chuyện, không bằng bớt một chuyện.

Từ Nam Phương đi theo người đàn ông kia vào cửa, nhẹ nhàng nói: “Thật lòng cảm ơn anh”.

Anh ta nhếch miệng lên, nửa cười nửa không: “Không cần khách sáo! Chỉ là trùng hợp thôi”.

Từ Nam Phương cũng mỉm cười, cô ngẩng lên ngược nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu: “Chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên? Anh là người của nhà họ Hạ?”. Mặc dù người đàn ông này thế lực khổng lồ, sát khí đầy mình, giết người không chớp mắt, nhưng Từ Nam Phương cảm thấy không cần phải sợ anh ta. Lần trước, lúc cứu Thượng Quân Trùng, anh ta gọi “Trùng thiếu gia”, hiện tại anh ta lại cứu cô một màn, xem ra, sự xuất hiện của anh ta không hề đơn giản, có lẽ tạm thời cũng không có hành động gì với cô.

Người đàn ông vẫn duy trì nụ cười như có như không:

“Suy đoán của cô có hơi phiến diện! Dù nhà họ Hạ có mạnh đến đâu, tôi cũng không kém thế đến mức nghe lệnh của tất cả bọn họ”.

Từ Nam Phương gật đầu lĩnh hội, xem ra anh ta chỉ nhận lệnh từ một người nào đó, đương nhiên, cũng có thể nghe lệnh nhiều người, lợi dụng cuộc đấu đá nội bộ nhà họ Hạ để làm lợi cho mình.

“Vậy anh tìm tôi làm gì?” Từ Nam Phương đi thẳng vào vấn đề. Người qua đường trông thấy cô và anh ta đứng một chỗ, đều nhìn bằng ánh mắt kỳ quái.

Người đàn ông thản nhiên cười: “Theo lẽ thường, mỗi khi tôi xuất hiện, nếu không phải muốn lấy mạng người khác, thì là người khác muốn lấy mạng tôi!”. Anh ta nói rất nhẹ nhàng, sống chết, chết sống trong miệng anh ta thực ra chẳng khác gì những từ ngữ bình thường khác.

Từ Nam Phương lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, anh ta quay lưng về phía mặt trời, ánh hoàng hôn yếu ớt chiếu lên người anh ta có cảm giác như một bóng ma. Cô có thể quan sát anh ta ở một cự ly rất gần, anh ta có khuôn mặt tựa như nhìn thấu cõi đời, tất cả chỉ là một sự lạnh lùng. Có phải trong mắt anh ta, tính mạng con người chỉ là chuyện của một nhát dao? Chuyện đời buồn vui li hợp, sinh tử, trong mắt anh ta có lẽ không có gì khác nhau?

“Vậy thì khác nào cái xác không hồn?”

Câu nói của Từ Nam Phương không biết vì sao khiến người đàn ông cứng đờ người. Anh ta tưởng rằng khi nghe mình nhắc đến sống chết, cô gái này sẽ liên tưởng tới bản thân, sẽ run rẩy sợ hãi, đây chẳng phải là phản ứng bình thường của một người bình thường ư? Thế nhưng, anh ta hoàn bất ngờ vì câu nói của Từ Nam Phương.

Người đàn ông phỉ phỉ tro bụi bám trên tấm áo choàng, chỉnh lại tà áo vừa bị gió thổi bay, ngữ khí bình chân như vại: “Việc chúng tôi làm, vốn dĩ chính là cái xác không hồn”.

Từ Nam Phương cười: “Nhưng anh đâu phải, nên nói là anh vẫn chưa làm được”.

Cái liếc mắt của cô khiến cho người đàn ông cảm thấy dù mình đã đeo kính đen nhưng vẫn bị cô nhìn thấu tâm sự.

Từ Nam Phương chân thành nói: “Một cái xác không hồn đáng ra sẽ không bận tâm tới việc trên áo mình bám bụi chứ? Nếu ngay cả cái áo của mình bị bẩn cũng khiến anh ta không chịu được phải phỉ đi, thì chắc chắn anh ta là một người biết quý trọng mạng sống, lại càng không thể nhìn thấu chuyện sống chết trên đời”.

Cô hưng phấn nhìn người đàn ông đối diện, anh ta khựng lại mất vài giây, sau đó hừ lạnh: “Cái suy nghĩ này của cô chẳng có tí lô-gích nào!”.

Câu nói mạnh mẽ của anh ta cũng không dành được sự đồng tình của Từ Nam Phương. Cô một mình đi lên phía trước, hai bên lối đi bày mười tám bức tượng đá hình người và thú, khổng lồ, sừng sững bất động.

Từ Nam Phương đi ở chính giữa, mỗi bước đi tựa như quay về hai mươi năm.

Người đàn ông vẫn theo sau cô, không khỏi cười nói: “Cô quả nhiên là người đặc biệt, biết rõ tôi đến để lấy mạng cô mà còn có thể thản nhiên tham quan được”.

Từ Nam Phương dừng chân: “Nếu thật sự muốn lấy mạng tôi, anh sẽ không giúp tôi giải quyết tên lưu manh kia”.

“Chẳng qua tôi không thích người khác làm hỏng kế hoạch của mình.”

“Vậy à? Vậy anh để tôi vào đây làm gì? Chỗ này người qua lại rất nhiều, không sợ bị phát hiện sao?”, Từ Nam Phương lại suy đoán.

Sự trấn tĩnh của cô khiến người đàn ông vô cùng kinh ngạc. Anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô: “Tôi khá là nhân hậu, thấy

cô muốn vào đây như vậy, đương nhiên giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chết rồi còn có thể yên lòng nhắm mắt”.

Anh ta nói cực kỳ nghiêm túc, Từ Nam Phương nghe xong chỉ lắc đầu cười.

Người đàn ông hận không thể bỏ kính xuống để nhìn cho kỹ rốt cuộc trái tim cô gái này được làm bằng gì mà hoàn toàn thờ ơ trước những điều mình nói.

Từ Nam Phương chợt lên tiếng: “Anh đã tốt bụng như vậy thì giúp tôi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đi. Muốn giết tôi cũng được, nhưng để tôi chọn nơi chết được chứ?”.

“Ở đâu?” Người đàn ông cảnh giác hỏi.

Từ Nam Phương chỉ về phía trước: “Địa cung Định Lăng!”.

Giọng nói đầy âm khí của cô kết hợp với cơn gió bất chợt xuất hiện khiến người ta có cảm giác lạnh cóng.

Định Lăng, địa cung, cô gái này dám chọn một huyệt mộ? Người đàn ông sửng sốt. Từ Nam Phương lại nở một nụ cười quỷ quyệt rù: “Anh muốn làm cái xác không hồn? Đáng tiếc vẫn không làm được. Anh sợ chết! Một người muốn nắm trong tay tính mạng của người khác thì trước tiên phải không được tin vào chuyện ma quỷ, linh hồn! Một cái xác không hồn thật sự không được có bất cứ cảm giác gì, càng không được giúp người sắp chết hoàn thành tâm nguyện. Anh nói xem có đúng không?”.

Người đàn ông cứng họng. Những điều Từ Nam Phương nói giống như đâm một nhát vào ngực anh ta. Xưa nay chưa từng có ai nói như vậy với anh ta, lúc anh ta xuất hiện, mục đích duy nhất là lấy mạng người khác, sau đó là tiền tài. Lúc trông thấy máu người khác chảy xuống, anh ta cũng không có bất cứ cảm giác gì, kẻ khác nhìn thấy anh ta đều sợ hãi như trông thấy quỷ, muốn trốn chạy cũng không được. Anh ta đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu người, đã trông thấy bao nhiêu người ngừng thở, tất cả đều coi anh ta là ác ma, sự xuất hiện của anh ta đồng nghĩa với sự chết chóc của người khác, chưa bao giờ có người dám nói anh ta cũng sợ chết!

Chuyện này, quả thực chẳng khác nào chuyện cười! Sau khi dứt lời, Từ Nam Phương đã một mình đi lên phía trước. Người đàn ông ngậy người một lúc mới định thần trở lại, anh ta nhìn theo bóng lưng cô, cảm thấy hoảng loạn sau cú đâm vừa rồi.

Từ Nam Phương đi rất thong thả, cô chỉ vào những bức tượng thú bằng đá và nói: “Bọn chúng đều là thần thú trong truyền thuyết, người ta tin rằng, thần thú có thể bảo vệ lăng mộ, thần thú càng cao to thì sức mạnh càng lớn. Anh có biết những bức tượng thần thú này được chuyển tới đây bằng cách nào không? Mùa đông, người ta đổ nước ra đường, nước đóng băng, như vậy mới dễ dàng kéo tượng đá về đây...”.

Từ Nam Phương thành thực đi vào Định Lăng, mặc dù nơi này đã khác xưa rất nhiều nhưng phương hướng không hề thay đổi, cô dễ dàng tìm được lăng tẩm của Hoàng đế Vạn Lịch.

Tuy nhiên, lúc hai người tới nơi, giờ tham quan cũng kết thúc. Nhìn tấm biển treo trên cao đề rõ mấy chữ “Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông”, Từ Nam Phương kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, nói không lên lời.

Người đàn ông chỉ vào cửa, nói với cô: “Đây, đóng cửa rồi, có vào nữa không?”.

Sắc trời đã âm u, khí lạnh mỗi lúc một dày đặc.

Từ Nam Phương khoanh tay trước ngực, không quay đầu lại, cô biết ẩn ý sau câu hỏi của anh ta. Dựa vào thế lực của anh ta, khiến người khác mở cửa chỉ là chuyện cỏn con.

“Xây lăng mộ này đã tiêu tốn tám triệu lượng bạc, sáu năm mới hoàn thành. Ba mươi năm sau đó lại tu sửa một lần, mất mười triệu lượng bạc, trong vòng sáu năm mới sửa xong.” Từ Nam Phương tiếp tục nói. Mặc dù cô vạch trần được người đàn ông này thực chất rất quan tâm tới sống chết, nhưng phần lớn thời gian anh ta đều tỏ ra lạnh lùng, những điều cô nói cũng không khiến anh ta có phản ứng gì lạ.

Nhìn Minh lâu đã bị tu sửa lại thành viện bảo tàng, Từ Nam Phương không khỏi nở nụ cười: “Nếu người chết biết được mấy trăm năm sau, lăng mộ của mình trở thành một nơi thăm quan, thì thể của mình chẳng khác nào con rối mua vui, không biết họ có còn muốn tiêu tốn nhiều của cải để xây dựng huyệt mộ cho mình hay không nữa?”.

“Cô không cần nói với tôi những điều này.” Người đàn ông lạnh lùng nói.

Từ Nam Phương định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh ta, bỗng nhiên cô mỉm cười: “Vậy thì để tôi đoán xem vì sao anh tới giết tôi nhé? Anh quen biết nhị lão gia nhà họ Hạ, nói cách khác, ông ta là khách hàng của anh? Ông ta thuê anh tới giết tôi, đúng không?”.

Ngay lúc nghe người đàn ông này nói muốn lấy mạng mình, Từ Nam Phương đã lập tức nghĩ tới mối quan hệ rắc rối đằng sau. Trước đây chỉ bằng một cú điện thoại, Jim đã có thể gọi anh ta tới cứu Thượng Quân Trùng, chứng tỏ anh ta có nghĩa vụ đặc biệt là bảo vệ Thượng Quân Trùng. Tuy nhiên, anh ta và Jim lại không thuộc về cùng một phạm vi thế lực, thế nên chỉ có một khả năng duy nhất, anh ta nghe lệnh của nhị lão gia.

Chương 33

ĐỊA CUNG ĐỊNH LĂNG

Nếu đúng là nhị lão gia muốn giết cô, vậy thì lý do của ông ta cũng giống với lý do tam phu nhân muốn giữ cô ở lại nhà họ Hạ, đều vì Thượng Quân Trùng. Dù ngày đó, Jim đã cố gắng hết sức để tìm tin đồn cô là bạn gái của Thượng Quân Trùng xuống, nhưng màn che mắt thiên hạ này chỉ lừa được người bình thường, đối với một nhị lão gia nhà họ Hạ, thế lực hùng mạnh như vậy, nhất định ông ta đã nắm rõ toàn bộ sự việc.

Vì đứa con trai đang ở cùng ông ta không thể tiếp quản sản nghiệp họ Hạ, ông ta chỉ còn cách đặt cược lên Thượng Quân Trùng. Tam phu nhân là phận nữ, nên cần tới Diệp Phi Vũ làm mật thám, còn nhị lão gia không như vậy. Hiện tại, phần lớn sản nghiệp nhà họ Hạ đang nằm trong tay ông ta, tai mắt nhiều, thủ đoạn nhiều, ông ta đương nhiên không cần biết Từ Nam Phương là người thế nào, chỉ cần biết cô suýt nữa làm ảnh hưởng tới danh dự của Thượng Quân Trùng là đã đủ lý do để ông ta xử tử cô.

Người đàn ông không khỏi khen ngợi: “Cô rất thông minh”.

“Nhưng một mình anh, không thể giết được tôi!”, Từ Nam Phương mỉm cười chắc thắng.

Bị cô coi thường, người đàn ông không khỏi cười khẩy một cái: “Nếu cô cho rằng dựa vào hệ thống an ninh ở đây mà tôi không dám ra tay thì cô lầm rồi! Cho dù ở đây có cả hệ thống bảo vệ Quốc gia, có cảnh sát, tôi cũng cứ ra tay thôi”.

Từ Nam Phương không biết anh ta đang nói cái gì, cô chỉ lùi về sau vài bước: “Anh có biết vì sao không giết được tôi không? Người ta nói, rỗng mạnh đến mấy cũng vẫn thua rắn bản địa. Ngoài kia là địa bàn của anh, tôi không làm gì được anh, nhưng trong này, anh không làm gì được tôi”.

Người đàn ông còn chưa hiểu ý tứ của Từ Nam Phương đã thấy cô đánh mắt về phía sau mình, anh ta quay lại nhìn, bỗngưng giật mình nghĩ ra điều gì, quay lại lần nữa thì đã không thấy bóng dáng Từ Nam Phương đâu.

Một trận gió tà từ rừng cây ủa tới, lá xào xạc.

Người đàn ông tháo cặp kính râu xuống, cố gắng nhìn rõ mọi thứ chung quanh. Anh ta thấy rõ có bóng người đằng sau Minh lâu nhưng khi đuổi tới chỉ thấy bóng cây lay động trong gió, người kia dường như thoảng cái chui vào lòng đất, không còn thấy bóng dáng đâu.

Anh ta tức giận tháo đôi găng tay quăng xuống đất, thảm nghĩ, người phụ nữ này dám chuồn mất trước mắt mình, quả nhiên cô ta đã tự coi mình là “rắn bản địa”. Nhưng dù thế nào anh ta cũng phải tìm cho bằng được Từ Nam Phương.

Lúc này, Từ Nam Phương xác thực đã chui vào lòng đất. Từ lúc bước vào đây, cô cố ý vòng vo nói nhiều điều với người đàn ông kia, vừa giới thiệu về Lăng mười ba, vừa như có như không nói ra tâm sự của anh ta, thực ra tất cả chỉ là để đánh lạc hướng. Cô đợi đến khi vào Định Lăng mới đối đầu trực diện với anh ta, là vì cô muốn lợi dụng màn đêm để trốn thoát.

Người đàn ông không hiểu vì sao Từ Nam Phương lại nói rỗng mạnh đến mấy cũng phải thua rắn bản địa, bởi anh ta không biết cô hiểu rõ về nơi này còn hơn cả nhà khảo cổ.

Trước kia, vào những năm năm mươi của thế kỷ hai mươi, nhà sử học Ngô Hàm đã đề nghị tiến hành khai quật Lăng mười ba, địa điểm được chọn để khai quật là Định Lăng. Các nhà khảo cổ đều đã tốn rất nhiều công sức cả về nhân lực, tiền của và thời gian mới tìm thấy một lỗ hổng trên tường do viên gạch rơi ra, để đào một đường hầm vào bên trong.

Mười ngày sau, bọn họ phát hiện ra một cửa hầm, từ cửa hầm này có thể loáng thoáng nhìn thấy một hành lang nằm giữa hai bức tường. Thế nhưng, ngay khi các nhà khảo cổ chuẩn bị vào hành lang đó tìm hiểu thì lại không thấy nó đâu nữa, tựa như nó chưa từng xuất hiện. Về sau, họ phải đào thêm đường hầm thứ hai, thứ ba mới phát hiện ra “bức tường kim cương” nằm trong địa cung, từ đó công việc khai quật mới thuận lợi tiến hành.

Sự việc này, Từ Nam Phương đương nhiên không biết, càng chưa từng nghe nói đến, nhưng cô lại biết những bí mật chưa hẳn mọi người đã biết. Địa cung này được xây dựng dựa vào bát quái âm dương ngũ hành, vào mỗi canh giờ, vị trí những cánh cửa ẩn đều không giống nhau. Bởi vậy, vào lúc này khi người khác phát hiện ra một cánh cửa ẩn nào đó, thì qua mấy canh giờ sau sẽ không còn thấy nó nữa.

Cách bài trí này có sự tham gia của Từ Nam Phương, cô đã tốn rất nhiều tâm huyết, Hoàng đế Vạn Lịch còn vì điều này mà khen ngợi cô không ngớt. Đối với nơi này, Từ Nam Phương đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Thế nên, thời điểm này có cánh cửa bí ẩn nào mở ra vốn dĩ đã nằm trong sự liệu của cô, chỉ cần chờ người đàn ông kia mất cảnh giác là cô đã có thể đi vào trong, người khác làm sao tìm được cô?

Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ tới Lăng mười ba thì trời đã tối đen như mực. Thượng Quân Trùng dựa vào trí nhớ chỉ đường cho Diệp Phi Vũ lái xe tới chỗ Từ Nam Phương bị bỏ lại ban chiều.

Nhưng làm sao cô còn đứng đấy chờ anh?

Thượng Quân Trùng vẫn muốn tìm, nhưng Diệp Phi Vũ đã trực tiếp lái xe quay về. Cửa lớn Lãng mười ba đã đóng, chỉ còn lại ánh đèn le lói phát ra từ bụi gác bên cạnh.

Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ vội vàng chạy vào phòng bảo vệ, chưa đợi bọn họ hỏi, hai người đã khua chân múa tay miêu tả hình dáng Từ Nam Phương.

Nhân viên bảo vệ vừa nghe Diệp Phi Vũ nói, vừa nhìn Thượng Quân Trùng phối hợp diễn, mãi mới thốt ra được một câu: “Hai anh muốn hỏi gì?”.

Lãng phí bao nhiêu lời, Thượng Quân Trùng hơi bực: “Chúng tôi muốn hỏi cô gái đó có tới đây không? Nếu tới thì đã đi từ lúc nào?”.

Thượng Quân Trùng dù đang đội mũ lưỡi trai nhưng lúc cuống anh ngẩng đầu lên, mấy nhân viên bảo vệ kia đang định lắc đầu thì thấy anh có phần quen mắt: “Ơ, anh không phải là... là...”.

Không đợi bọn họ nói hết, Diệp Phi Vũ đã móc ra mấy tờ một trăm đồng, đặt trên bàn: “Mong các anh nghĩ kỹ xem, có thấy cô gái như vậy đến đây không?”.

Vừa trông thấy tiền, thái độ của bảo vệ liền thay đổi. Dựa vào những đặc điểm mà Diệp Phi Vũ miêu tả, bọn họ ngẫm nghĩ một hồi cũng nhớ ra Từ Nam Phương.

“Nhớ, nhớ ra rồi, chiều nay chừng bốn giờ hơn có một cô gái tới đây, nói muốn vào trong thăm quan, suýt nữa còn xảy ra đụng độ với người khác.”

Lúc ấy một bảo vệ trực đêm vừa tới nhận giao ca, nên anh ta có ấn tượng khá rõ về sự việc, về sau anh ta còn thấy tên lưu manh quấy rầy Từ Nam Phương bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

Người bảo vệ kia lại quan sát Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ, cuối cùng cũng nhớ ra Thượng Quân Trùng là ai: “Ơ, anh chính là ca sĩ kia sao? Thượng Danny phải không? Tôi nhớ rõ mà, chẳng qua nghĩ mãi không ra cái tên thôi, ha ha...”.

Bảo vệ có vẻ rất phấn khích vì nhớ ra tên Thượng Quân Trùng.

Trái lại, Thượng Quân Trùng không lấy gì làm vui vẻ, vừa nghe họ khẳng định Từ Nam Phương có tới đây, anh thở phào một hơi, nhưng nghe đến đoạn cô xảy ra chuyện với bọn lưu manh thì tim lại giật thót, vội vàng hỏi: “Cô ấy gây gổ với ai? Sau đó thì sao?”.

Thấy một ngôi sao ca nhạc đêm hôm xuất hiện ở đây, lại còn sốt sắng hỏi thăm tin tức của một cô gái, nhân viên bảo vệ rất tò mò, chuyện này chưa biết chừng có thể xếp đầu bảng tin sốt dẻo trên mạng QQ trong nhiều ngày liên tiếp. Tuy nhiên lúc này, bọn họ chỉ có thể nhận tiền mà ngoan ngoãn đáp: “Với một tên du côn vùng này, nhưng mà sau đó cô gái ấy được một du khách khác giải vây, rồi hai người họ cùng vào trong khu mộ, cuối cùng bọn họ đi ra lúc nào, ra lối nào, thì tôi không biết”.

Bảo vệ nói rõ ràng rành mạch, Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ hai mắt nhìn nhau.

Diệp Phi Vũ tóm đúng trọng tâm, hỏi: “Người cứu cô ấy trông như thế nào? À, thế này đi, các anh có nhớ chính xác thời gian không? Phòng giám sát nằm ở đâu?”.

Thượng Quân Trùng nghe vậy liền hiểu ra Diệp Phi Vũ muốn xem băng ghi hình, như vậy có thể dễ dàng tìm ra Từ Nam Phương.

“Phòng giám sát?”, bảo vệ đột nhiên cảnh giác, “Nhưng chúng tôi không vào được”.

Diệp Phi Vũ không thêm để ý tới câu nói của anh ta, thẳng tay bỏ xuống một xấp tiền. Nhân viên bảo vệ kia sáng rực hai mắt, số tiền này có khi còn nhiều hơn cả tháng lương của anh ta.

“Anh chỉ cần tìm người quản lý lại đây, những việc còn lại tôi tự giải quyết.”

***

Trong phòng giám sát, người quản lý đang mở cuốn băng ghi hình lúc hơn bốn giờ ngoài cổng chính khu lăng mộ, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng chăm chú quan sát tìm kiếm hình ảnh của Từ Nam Phương, Jim đứng bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ. Dựa vào sự quen biết của Diệp Phi Vũ, đương nhiên không thể sai khiến được nhân viên quản lý lăng mộ, chỉ có thể gọi Jim tới đây. Jim là trợ lý của Thượng Quân Trùng, biết cách để không bại lộ chuyện tối nay ra ngoài, cũng biết phải đi con đường nào, thông qua ai để tìm được tung tích Từ Nam Phương.

Mặc dù vẫn nhìn Jim bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng để tìm được Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng bắt buộc phải dùng tới đặc quyền thuộc về thân phận mình.

Trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh của Từ Nam Phương. Toàn bộ sự việc từ lúc cô mới đến đều được hiện ra rõ ràng. Nhưng hình ảnh cuối cùng của cô chỉ được camera ngoài cửa nhà bảo tàng Định Lăng ghi lại, sau đó thế nào, mấy cặp mắt nhìn chăm chăm vào đều không thấy cô đâu.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió đen đang đứng trơ trọi nhìn ngó chung quanh, rõ ràng là Từ Nam Phương đã trốn đi.

Thượng Quân Trùng nhận ra anh ta, anh liếc nhìn Jim. Mặc dù không nghe được cuộc đối thoại giữa Từ Nam Phương và người đàn ông kia, nhưng từ động tác anh ta nghiêng răng nghiêng lợi rút cái găng tay ra quăng xuống đất cũng đủ nhận ra anh ta hoàn toàn không có ý đồ gì tốt với Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng nghi hoặc nhìn Jim. Anh tóm cổ áo Jim lôi sang gian phòng bên cạnh, đóng cửa lại rồi hỏi: “Đó là ai? Anh lệnh cho hắn ta đi tìm Từ Nam Phương phải không?”.

Sự cảnh giác và căm phẫn thể hiện rõ trong lời nói.

Khó khăn lắm mới tìm lại được vị trí của mình bên cạnh Thượng Quân Trùng, bây giờ lại vô duyên vô cớ lại phải rước cái hoạ này, Jim vội giải thích: “Danny, chuyện này không liên quan tới tôi! Nói thật, tôi cũng không chỉ huy được hắn ta. Hắn ta tên là Bạch Thanh Dật, trùm xã hội đen. Có người nói, ở khu vực châu Á - Thái Bình Dương này, không có chuyện gì là hắn ta không nhúng tay vào được. Câu này tuy có hơi khuếch trương như đúng là thế lực của hắn ta rất lớn. Chuyện lần trước cậu cũng chứng kiến rồi đấy, ở Bắc Kinh này không ai là dám qua mặt hắn”.

Jim cuống quýt giải thích, muốn Thượng Quân Trùng tin tưởng.

“Thế lần trước chẳng phải hắn ta tới cứu tôi sao? Không phải vì anh gọi điện à?”

Jim vội nói: “Tên Bạch Thanh Dật đó nợ ân tình bố cậu, bố cậu nói nếu cậu gặp nguy hiểm thì gọi điện cho hắn ta, hắn ta nhất định sẽ giúp”.

“Bố tôi?”, Thượng Quân Trùng cười gằn, liếc nhìn Jim. Jim lại bổ sung: “Lần trước tôi cũng vì bất đắc dĩ mới tìm tới hắn ta. Nếu không có hắn ta thì cũng ta cũng bị xử xong xuôi rồi, cả Từ Nam Phương cũng vậy”.

Không nhắc tới Từ Nam Phương còn đỡ, đằng này Jim vừa dứt lời, Thượng Quân Trùng lại trừng mắt: “Mau gọi điện hỏi hắn ta!”.

“Hỏi hắn?”, Jim tròn mắt, đôi con ngươi vừa căng lớn lại bị Thượng Quân Trùng trừng lại. “Được, được, tôi hỏi!”

Bạch Thanh Dật là người cuối cùng trông thấy Từ Nam Phương, nếu ngay cả hắn ta cũng không biết Từ Nam Phương ở đâu thì Thượng Quân Trùng làm sao tìm được?

Thế nhưng, câu trả lời mà Bạch Thanh Dật có thể cho Thượng Quân Trùng cũng chỉ là “không biết”. Anh ta chỉ thấy Từ Nam Phương biến mất trước cửa Định Lăng. Không một ai có thể chạy thoát ngay trước mắt Bạch Thanh Dật, dù có chạy đi cũng sẽ bị anh ta tóm lại, nhưng người con gái này đã thật sự biến mất.

Thượng Quân Trùng căm giận tra hỏi Bạch Thanh Dật có quan hệ gì với Từ Nam Phương, nhưng anh ta chỉ cười khẩy một cái, không thèm để ý tới Thượng Quân Trùng. Trong điện thoại lập tức vọng ra những tiếng tút dài.

Lúc Thượng Quân Trùng quay lại, Diệp Phi Vũ vẫn đang xem băng ghi hình, anh ta nhìn chằm chằm vào mấy chữ không rõ nét trên đá: “Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông”, đột nhiên trong lòng nổi lên một dự cảm.

“Lăng mộ đó chôn cất ai? Hoàng đế Thần Tông là ai? Cách đây bây giờ bao nhiêu năm?”

Nhân viên công tác trả lời: “Lăng mộ này là của vị vua thứ mười ba của triều Minh, hợp táng cùng hai vị hoàng hậu. Hoàng đế Thần Tông có niên hiệu là Vạn Lịch, thế nên mọi người mới quen gọi ông là Vạn Lịch Hoàng đế, đăng cơ năm 1573, trị vì bốn mươi tám năm, mất năm 1620. Cách hiện tại hơn ba trăm năm, chừng bốn trăm năm”. Dù không phải hướng dẫn viên du lịch, nhưng cũng nghe nhiều quen tai, anh ta làm việc ở đây lâu như vậy cũng hiểu biết khá nhiều.

Diệp Phi Vũ dăm chiêu gạt đầu, anh nhớ rõ Từ Nam Phương nói với mình rằng cô vượt thời gian từ thời vua Vạn lịch bốn trăm năm trước tới đây, anh nhớ rõ vẻ mặt của cô khi cô trông thấy cố cung, có lẽ cô và hoàng thất Đại Minh còn có mối quan hệ rất sâu xa.

“Này, cậu tập trung vào việc chính đi!” Thấy Diệp Phi Vũ hỏi nhân viên quản lý mấy chuyện không đầu không đuôi, Thượng Quân Trùng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Diệp Phi Vũ lại hỏi nhân viên quản lý: “Có thể mở cửa Định Lăng để chúng tôi vào được không?”.

Không kể người khác, ngay cả Thượng Quân Trùng và Jim cũng phải há hốc miệng.

“Ồ, nhưng lúc cô ấy xuất hiện ở đây thì cửa đã đóng rồi, cô ấy không thể đi vào được...”

“Đúng thế, toàn bộ khu lăng mộ cũng chỉ có một cánh cửa duy nhất này, mà cánh cửa này chưa hề có một vết tích gì cả. Anh cũng quá coi thường chúng tôi rồi, nói cho anh biết, hệ thống an ninh ở Định Lăng tiêu tốn những mười triệu tệ đấy...”

Nhân viên kia còn chưa nói xong, một người trong phòng đã hoảng hốt chạy ra, chỉ tay vào màn hình camera: “Quản lý, quản lý, trong Định Lăng hình như có người!”.

Một câu nói lập tức khiến mọi người run rẩy. Thượng Quân Trùng và Jim đưa mắt nhìn nhau, nhân viên công tác kia chạy vào phòng, mọi người cũng lần lượt đi theo.

Một dãy màn hình xếp san sát nhau khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy chóng mặt, hoa mắt.

“Đâu? Hồng ngoại không có cảm ứng à?”, quản lý căng thẳng hỏi.

“Ở trong địa cung”, người nọ chỉ vào một màn hình, nói, “Nhưng giờ lại không thấy đâu nữa rồi...”.

“Mở lại hình ảnh đã ghi ra!”, Diệp Phi Vũ lớn tiếng ra lệnh.

Một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn, thoắt ẩn thoắt hiện như hồn ma. Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng, người đó chính là Từ Nam Phương.

“Sao... sao có thể?” Trên mặt nhân viên công tác lộ rõ vẻ khó tin. Lúc cửa lớn đóng, nhân viên bảo tàng đã khẳng định bên trong không còn du khách, hơn nữa, cô gái này vào thời điểm đó vẫn đứng bên ngoài, làm sao có thể vào được trong địa cung?

“Cô ta ở trong đó thật?”, Jim ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đêm tối, gió núi âm u, lại thêm sự việc kỳ bí này, khiến người ta không khỏi nổi da gà.

“Quản lý, tôi nói rồi, camera trong địa cung ít quá, hồng ngoại cũng không cảm nhận được...”, người phát hiện ra Từ Nam Phương vẫn lải nhải như muốn tranh công.

Hệ thống giám sát bên trong Định Lăng vốn đã hoàn hảo, nhưng vì địa cung có kiến trúc phức tạp, các nhà khảo cổ cũng không dám chắc chắn, thế nên tất cả quốc bảo, di vật văn hóa có giá trị đều được mang ra ngoài, có lẽ là được bảo quản trong Minh lâu. Những thứ còn lại trong địa cung đều là bích họa và quan tài, đây là những thứ mà dân trộm mộ không thể lấy đi, vậy nên công tác giám sát an ninh ở địa cung không được chu đáo như trên mặt đất. Từ Nam Phương ở dưới địa cung một lúc lâu mới bị những người này phát hiện.

Chương 34

QUAN SÀNG¹ CỦA TÔI

¹ *Giường quan tài.*

Khi nhân viên trực ca lảng thứ mười ba mở cửa lớn của bảo tàng Định Lăng, bật hệ thống chiếu sáng, dẫn theo đoàn người Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trùng và Jim vào địa cung. Dọc theo hành lang vừa rộng vừa sâu dẫn tới địa cung là những hậu điện quan tài của Hoàng đế.

Tùng đột gió lạnh từ phía sau thổi tới, nhân viên trực ca không khỏi nhú mào. Nếu không phải vì số tiền đã nhận, nếu không phải vì kiêng nể mối quan hệ của Jim thì bọn họ đã chẳng đại gí mà nửa đêm còn đi vào nơi quỷ quái này.

Nhưng khi Thượng Quân Trùng bước trước bước sau kéo Diệp Phi Vũ chạy tới hậu điện, nơi mà họ trông thấy Từ Nam Phương qua camera, thì lại không thấy bóng dáng cô ở đó, một con kiến cũng không thấy.

“Kỳ lạ, người đâu?”, giọng nói của Thượng Quân Trùng có phần mất kiên nhẫn, nhưng rõ hơn là sự lo lắng.

Anh nhìn chung quanh, bốn bề im ắng. Đám nhân viên chạy theo đằng sau thở hồng hộc, sắc mặt cực xấu: “Tôi đã bảo ở đây không có rồi mà, hệ thống giám sát của chúng tôi trị giá những mười triệu tệ, các anh...”.

“Thế vừa rồi các anh trông thấy trên camera là cái gì?”, Thượng Quân Trùng ngắt lời anh ta.

Một nhân viên trẻ tuổi bỗng dưng thốt lên đầy khiếp sợ: “Không... không phải là ma chứ?”.

Thanh âm anh ta không lớn nhưng lại vang vọng, loáng thoáng. Jim vừa nghe vậy đã nổi da gà, ôm hai tay, tìm cách rút lui: “Danny, tôi thấy cũng đúng, bảo tàng không phải nơi tùy tiện ra vào được”.

“Sao? Anh cũng biết sợ à?”, Thượng Quân Trùng vốn còn bất mãn với Jim, nghe anh ta nói xong lại càng bực, “Vậy anh ra ngoài chờ đi”.

Bị Thượng Quân Trùng nói vậy, Jim lập tức ngậm miệng. Khó khăn lắm mới quay về làm trợ lý cho Thượng Quân Trùng được, anh ta đâu ngờ mà từ bỏ đơn giản như vậy.

“Đúng thế, vừa nãy chúng ta trông thấy, nhưng đã là một lúc lâu rồi, có thể cô ấy đã đi chỗ khác”, Diệp Phi Vũ vô cùng bình tĩnh nói.

Nhưng có lẽ đám nhân viên đã nghe được quá nhiều chuyện nên có phần kiêng kỵ. Đối với mộ cổ, lúc này bèn lấy một vài chuyện ma quỷ ra để dọa người: “Ở đây âm khí nặng quá, vừa nãy chúng ta nhìn thấy trong camera có người, nhưng biết đâu chỉ là ảo giác? Không chừng còn là oan hồn ấy chứ! À không phải oan hồn, nơi này mai táng Hoàng hậu Hiếu Đoan và Hiếu Tĩnh”.

Khi anh ta nói đến những chữ cuối cùng, một cảm giác rùng rợn đột ngột truyền đến, chỉ có điều, không ai biết cảm giác ấy đến từ đâu.

Chính giữa địa cung bày ba bộ quan tài: Hoàng đế Vạn Lịch, hai bên là hai vị Hoàng hậu của ông ta.

Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng quay đầu lại nhìn ba chiếc quan tài kia, chợt có cảm giác kỳ lạ.

“Nói vớ vẩn!”, Thượng Quân Trùng quát lớn, khiến không khí âm u trong địa cung thoáng cái bị quét sạch.

Không chút nể nang với đám người này, Thượng Quân Trùng thẳng thắn nói: “Vậy các anh cứ ra ngoài chờ đi, tôi tự tìm”.

Jim nghe vậy, trong mắt hiện rõ sự lo lắng, định khuyên can thì Diệp Phi Vũ đã nhanh miệng phụ họa: “Tớ và cậu đi tìm, chia nhau ra”.

Địa cung quá rộng lớn, hai người lại không quen đường, nhưng thấy những người khác đều tỏ ra gượng ép và sợ hãi, hai người chỉ còn cách cầu người không bằng tự mình làm.

Thấy chỉ còn Diệp Phi Vũ ủng hộ mình, Thượng Quân Trùng hứng chí vỗ vai người bạn, sau đó tự chọn một lối rẽ bên cạnh hậu điện, mỗi người một hướng đi tìm.

***

Đám nhân viên và Jim lúng túng đứng ngây người tại chỗ, Jim do dự một chút, sau đó cắn răng nói với theo: “Danny, chờ tôi”.

“Quản lý, chúng ta làm gì bây giờ?” Nhân viên công tác nhìn nhau, “Hay ra ngoài chờ họ đi!”.

“Ra ngoài cái đầu cậu! Chúng ta không ở đây trông liệu có được không? Cậu còn nhớ công việc của mình là gì không hả? Yên

tâm, mặc dù lúc khai quật còn nhiều thứ chưa được khám phá rõ ràng nhưng mà chỗ này trở thành bảo tàng lâu như thế rồi, bao nhiêu người đến đây thăm quan, có chương khí vong linh gì cũng đã bị dọn sạch sẽ rồi...” Bọn họ đứng đây tự an ủi nhau.

“Hay là vậy đi, chúng ta ở đây giữ liên lạc với phòng giám sát, bên kia họ phát hiện ra điều gì thì cũng ta cũng có thể trực tiếp hành động, như vậy cũng nhanh chóng...”

Đám nhân viên đứng ở lối rẽ chính giữa địa cung, mỗi người một ý, nhưng điểm chung duy nhất là họ đều sợ hãi.

Diệp Phi Vũ chọn một lối rẽ, đi thẳng về phía trước, hành lang trống trơn chỉ vang lên tiếng bước chân của anh. May mà dọc đường còn có ánh đèn chiếu sáng, nếu không, người thường đi vào nơi này đều sẽ nơm nớp lo sợ, huống chi một người mắc chứng sợ bóng tối như anh.

Lối rẽ của Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng đều đi dẫn tới điện thờ phụ, hai bên hành lang là những bức tranh lớn do các họa sĩ cung đình vẽ, miêu tả công lao của Hoàng đế Vạn Lịch. Điểm cuối của hành lang dài chính là điện thờ phụ trái và điện thờ phụ phải.

Thông thường, ở điện thờ phụ sẽ bày những vật dụng được tuấn táng. Ví dụ như điện thờ phụ mà Thượng Quân Trùng phát hiện ra lúc này chính là ba hàng cấm thạch dài, bày hai mươi một chiếc rương, bên trong rương là những đồ dùng bằng vàng, bạc, để Hoàng đế Vạn Lịch hưởng thụ khi xuống cõi âm. Tuy nhiên, toàn bộ những món đồ đó đã được đưa đi trưng bày tại nơi khác, chỉ còn lại hai mươi một chiếc rương gỗ lim mô phỏng.

Thế nhưng, bên điện thờ mà Diệp Phi Vũ đi tới lại là một khoảng không trống trải, không có bất cứ thứ gì ngoài một chiếc giường đá để đặt quan tài.

Diệp Phi Vũ nhìn quanh một vòng, gian phòng này rất lớn, sự trống rỗng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Trên thềm đá có một tấm biển dựng đứng, trên đó là những dòng chữ bằng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh để giới thiệu.

Diệp Phi Vũ chần chờ một lúc. Nếu ở đây không có Từ Nam Phương thì anh phải quay ra đi chỗ khác tìm.

Nhưng đúng lúc anh quay đầu định đi thì có âm thanh khe khẽ chọt vang lên phá vỡ không gian im lặng. Diệp Phi Vũ quay đầu lại, trông thấy Từ Nam Phương với mái tóc rối mù, lẳng lặng đứng sau mình.

Những âm thanh khe khẽ kia chính là do quần áo của cô ma sát mà sinh ra. Mái tóc đen nhánh của cô bị gió thổi nhẹ nhàng bay, ánh mắt sắc bén của cô thoát nhìn tựa như quái vật giữa màn đêm, khiến Diệp Phi Vũ giật nảy mình.

Anh nhìn về phía sau cô, không hề có cánh cửa nào, anh không biết cô từ đâu đi ra.

“Anh đã đến rồi!”, giọng nói của cô không giấu được vẻ vui mừng.

“Cô rất quen thuộc địa hình nơi này à?”, Diệp Phi Vũ dường như không nhận ra sự mừng rỡ của Từ Nam Phương, câu đầu tiên anh ta nói với cô có phần lạnh lùng.

Diệp Phi Vũ quả thực rất lạnh đạm, anh nghĩ Từ Nam Phương có thể đột nhiên biến mất, không cần đi bằng lối cửa chính mà vẫn vào được địa cung, như vậy, cô có lẽ là người đầu tiên hiểu rõ về nơi đây ở thời đại này.

Thực tế, lúc thấy đèn điện trong này được bật sáng, Từ Nam Phương đã đoán ra được có người vào. Nhưng cô không xác định được người vào là kẻ mặc áo gió đen kia, hay là Diệp Phi Vũ, là kẻ muốn giết mình, hay người tới cứu mình.

Thế nên mãi tới khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trong tầm mắt, cô mới bước ra từ con đường bí mật. Trốn chạy một lúc lâu, hiện tại nhìn thấy bạn mình, dù chỉ là bạn tạm thời, nhưng cũng giúp tâm trạng cô tốt lên nhiều. Thế nhưng, niềm vui từ đáy lòng này nhất thời bị thanh âm hồ hững của Diệp Phi Vũ quét sạch.

Từ Nam Phương thầm cười nhạo mình, bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn có thứ suy nghĩ ngây thơ như thiếu nữ ấy? Trông thấy Diệp Phi Vũ, cô thật sự đã cho rằng quân cứu trợ của mình tới, nhưng thứ mà anh ta quan tâm chỉ là sự hợp tác giữa hai người. Cô được cứu, thực chất chỉ là thoát khỏi tay kẻ mặc áo gió đen, chẳng qua chỉ là “tránh vỏ dưa, lại gặp vỏ dừa”.

“Bây giờ anh mới đến, nếu tôi không hiểu rõ nơi này thì có lẽ đã bị người khác giết rồi. Lúc ấy anh có muốn lợi dụng tôi cũng không còn cơ hội nữa.” Từ Nam Phương lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn Diệp Phi Vũ. Kẻ áo đen kia muốn giết cô vì Thượng Quân Trùng, vậy thì cô cũng chỉ còn biết cầu cứu Diệp Phi Vũ mà thôi.

Diệp Phi Vũ hoàn toàn làm như không nghe thấy yêu cầu của Từ Nam Phương, mà thẳng thừng giải thích về đầu trong câu nói của cô: “Thượng Quân Trùng tìm người tới giúp, tôi có muốn cứu cô cũng không đủ bản lĩnh”. Anh liếc mắt nhìn về phía đầu hành lang tối như mực, “Cậu ta bỏ cô lại đây, chắc chắn đã hối hận muốn chết! Hiện giờ không biết đã lo lắng đến mức nào rồi”.

Từ Nam Phương cười khẩy: “Sao? Anh muốn tôi rung động với anh ta đến vậy sao? Đối với anh mà nói, đây chưa chắc là là chuyện tốt?”. Cô chớp mắt, lật tẩy động cơ của Diệp Phi Vũ.

Nhưng cô cũng không hiểu vì sao khi biết Thượng Quân Trùng đang cuống quýt đi tìm mình, lại có cảm giác khó tả như vậy.

Diệp Phi Vũ thản nhiên cười: “Cậu ấy ở bên kia, chúng ta qua đó đi”.

Điện thờ bên phải còn thông với mấy gian phòng nữa, Thượng Quân Trùng không thấy Từ Nam Phương ở đó, nhất định sẽ đi nơi khác tìm kiếm.

Nhưng Từ Nam Phương lại không có ý định rời đi. Khuôn mặt cô vẫn quay về phía chiếc giường đá cao ráo trống trơn kia, xung quanh được quần mây sợi xích sắt.

“Biết đây là gì không?”

Diệp Phi Vũ quay đầu lại nhìn cô, thấy sắc mặt cô cực kỳ khó coi. Trong lòng anh dự cảm được điều gì, đang định nhìn lại tấm bảng giới thiệu kia nhưng còn chưa kịp đi tới thì Từ Nam Phương đã chỉ tay về bức tường đá phía sau chiếc giường quan tài kia. Thanh âm của cô giống như đến từ bên ngoài bức tường đá đó, xuyên qua độ dày hơn mười xen-ti-mét, xuyên qua khoảng thời gian ba, bốn trăm năm: “Ở đây vốn dĩ còn có một cỗ quan tài, mà người nằm trong đó là tôi”.

Lúc cô nói ra những lời này, Diệp Phi Vũ chợt đổ mồ hôi lạnh, cảm giác giống như đang nghe một câu chuyện ma. Thế nhưng trên mặt anh không hề gợn một chút sợ hãi nào, anh nhìn Từ Nam Phương, cái nhìn như muốn hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”.

Từ Nam Phương đắm chiều nhìn về cuối hành lang, chuyện cũ dần cuộn sóng trong lòng. Có lẽ lúc này, cô chỉ có thể nói hết với Diệp Phi Vũ - người duy nhất thấu hiểu và tin câu chuyện của cô, cho dù cô đã coi anh ta là một cái cây không có tình cảm.

“Vốn dĩ chính ở chỗ này, từng có một cô gái đưa vị phu quân già nua của mình tới đây để xem xét lăng tẩm của ông ta. Cô gái ấy đã thề non hẹn biển, rằng sẽ ở bên cạnh trợ phò của mình suốt quãng đời còn lại, đến khi xuống đất cũng sẽ ở bên cạnh ông ta. Lúc ấy, vị phu quân già nua của cô gái cũng đồng ý, nói sau này cô qua đời, nhất định sẽ an táng cô tại đây.”

Sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt như màu tuyết, chẳng khác nào người vừa mới sống dậy từ cõi chết: “Tôi, chính là cô gái đó”.

Cô nói tới đây, ánh mắt liền phóng tới Diệp Phi Vũ, tia lạnh lẽo trong mắt đủ khiến trái tim người khác bị đóng băng.

“Cô... cô là Hoàng hậu của Vạn Lịch?” Dù đã lờ mờ đoán ra Từ Nam Phương là người trong hậu cung, nhưng khi nghe chính miệng cô thừa nhận, Diệp Phi Vũ hoàn toàn không kịp quen. Thực ra, anh từng nghĩ tới thân phận thật sự của Từ Nam Phương, nhưng thứ nhất, có khả năng cô lấy tên giả, thứ hai, cái tên Từ Nam Phương không xuất hiện trong bất cứ sách lịch sử nào, hơn nữa anh cũng không biết chính xác niên đại mà cô sinh sống, cơ bản không thể tra cứu được cái gì. Bởi vậy, anh chỉ có thể phỏng đoán về người phụ nữ này. Không ngờ hôm nay, chính tại nơi này, thân phận thật sự của cô đã hoàn toàn lộ rõ.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Không, tôi không phải Hoàng hậu. Tôi chỉ là một phi tần. Vào cung mười năm, tôi bắt đầu từ thân phận một cung nữ hèn mọn, từng bước từng bước leo cao, nhưng cuối cùng chỉ có thể làm một phi tần, được sủng ái, nhưng không có quyền lực. Thế nên, tôi không có tư cách được mai táng trong lăng tẩm, không có tư cách được hợp táng cùng Hoàng đế”. Cô cười khẽ, “Nhưng Hoàng thượng vẫn giữ đúng lời hứa với tôi, thậm chí còn chuẩn bị sẵn giường quan tài ở đây, đợi khi tôi chết sẽ được mai táng bên cạnh ông ta, mãi mãi không lìa xa”.

Nói tới đây, khẩu khí của cô bình thản đến ghê người, nhưng bên trong lại ẩn chứa nỗi xót xa như “chìm quyền đồ máu”: “Chính giữa hậu điện là vị Hoàng đế thứ mười ba của Đại Minh, hay còn gọi là Hoàng đế Vạn Lịch. Bên cạnh ông ta là hai vị Hoàng hậu, còn tôi, chỉ là một vật bồi táng, giống như những món đồ cổ bằng vàng bạc kia, là món đồ chơi của ông ta. Món đồ chơi của ông ta sáu mươi tuổi”.

Những lời này của Từ Nam Phương ở thời cổ đại nhất định sẽ bị coi là bất kính, nhưng tất cả đều là suy nghĩ lập đi lập lại trong đầu cô rất nhiều lần, thế nên bây giờ nói ra mới bình thản như vậy, bình thản tựa như đang kể chuyện người khác.

Những điều cô vừa nói hoàn toàn giống với bản ghi chép khắc sau quan sàng và phần giới thiệu ở chính đường hậu điện.

Diệp Phi Vũ lắng nghe Từ Nam Phương nói, cảm nhận câu chuyện của cô, người vợ của một lão già sáu mươi tuổi. Mười năm trong cung, từ một cô bé mười tuổi hồn nhiên, ngây thơ đến khi trở thành một thiếu nữ hai mươi như hoa như ngọc. Quãng thời gian tươi đẹp nhất của một người con gái đã phải dâng hiến cho một ông chồng già nua? Mỗi ngày cô còn phải gồng mình lên chống đỡ với những âm mưu, lừa gạt...

Diệp Phi Vũ bất giác đưa tay lên, hướng về phía Từ Nam Phương, mới đến lưng chừng, anh lại lặng lẽ rút về. Anh cúi mặt, nghiêng đầu đi chỗ khác, nhưng trong lòng vẫn từ từ thấm thấu nỗi đau khổ của Từ Nam Phương.

“Vậy vì sao cô còn muốn trở về đó...”, lúc Diệp Phi Vũ ngẩng đầu lên, trong mắt anh tràn ngập một niềm khát khao, anh muốn cô ở lại.

Đôi mắt Từ Nam Phương trống rỗng vô hồn: “Tôi phải bảo vệ một người, thế nên, tôi nhất định phải về”.

Cô vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến. Diệp Phi Vũ đang muốn hỏi gì đó cũng phải quay đầu lại, cùng Từ Nam Phương nhìn về phía cuối hành lang. Thượng Quân Trùng đột ngột lao ra từ bóng tối, Từ Nam Phương còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy hai tay mình ảm áp, cả người cô bị Thượng Quân Trùng ôm gọn vào lòng.

Từ Nam Phương ngậy người đứng tại chỗ. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, nghe được nhịp hô hấp của anh, tiếng thở dồn dập lẫn trong câu nói chất đầy tâm trạng: “Làm tôi sợ muốn chết! Tưởng cô làm mỗi cho bọn khốn kia rồi”.

Giọng của Thượng Quân Trùng vang lớn, cất lên cao vút, nhưng khi vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô lại cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, sự ảm áp và dịu dàng ấy khiến những giọt nước mắt của cô trào ra.

Diệp Phi Vũ và Jim há hốc miệng đứng bên cạnh. Jim rất muốn nhắc nhở Thượng Quân Trùng giữ gìn hình tượng, ở đây còn có camera theo dõi, sẽ có ảnh hưởng không tốt với Quân Trùng. Nhưng vì sợ Thượng Quân Trùng ghét bỏ nên Jim chỉ có thể hắng giọng ho khan vài tiếng.

Nghe được tiếng ho khan của Jim, Thượng Quân Trùng dường như tỉnh táo lại. Anh lập tức đẩy Từ Nam Phương ra, còn khoa trương phui phui quần áo của mình, giống như đang rũ sạch mùi vị sau khi tiếp xúc với Từ Nam Phương.

Cho dù đang nhíu mày, nhưng Thượng Quân Trùng cũng không thể che giấu đi sự vui mừng trên mặt. Từ Nam Phương cúi đầu, không muốn dùng đôi mắt ướt ươn của mình nhìn Thượng Quân Trùng.

Nếu không phải cô đang ở địa cung Định Lăng, nếu người đầu tiên tìm được cô không phải Diệp Phi Vũ và là Thượng Quân

Trùng, nếu Thượng Quân Trùng có thể thấu hiểu được nỗi lòng cô, nếu...

Những chữ “nếu” liên tiếp hiện lên trong đầu Từ Nam Phương, chỉ có điều, cô không dám tưởng tượng, nếu tất cả những cái “nếu” ấy trở thành sự thật, thì những giọt nước mắt cô gắng kìm nén liệu có lập tức xối xả chảy ra hay không, không biết quyết tâm quay về của cô có còn hay không...

“Cô đúng là đầy bản lĩnh! Dám trốn tận đây, nếu tổ chức cuộc thi trốn tìm toàn cầu, chắc chắn cô sẽ được giải nhất!”

Sau khi đẩy Từ Nam Phương ra, Thượng Quân Trùng không kìm được tức giận với chính mình vì vô cớ ôm lấy cô, thế nên lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói những lời châm chọc.

Từ Nam Phương không trả lời, hành động của Thượng Quân Trùng cũng không thật sự thể hiện điều gì, như vậy lại khiến cô thoải mái hơn.

“Cô tới đây định làm gì? Trộm mộ chắc? Giờ người sống không dễ lừa nên chuyển sang lừa người chết hả?”

Mỗi khi Từ Nam Phương không chịu đối đáp, Thượng Quân Trùng ý như rằng sẽ tìm những lời lẽ gay gắt để kích động cô, buộc cô phải tranh cãi với mình.

Từ Nam Phương lắc đầu, đáp lại: “Cảm ơn anh đã đến tìm tôi”.

“Cô đừng có tưởng rằng ai cũng thích cô!”, Thượng Quân Trùng lập tức phủ nhận. Làm sao anh có thể thừa nhận mình quan tâm tới Từ Nam Phương? Anh chỉ tay vào Diệp Phi Vũ, nói: “Là Phi Vũ tốt bụng, nói sợ cô bị sói ăn thịt, bị oan hồn lấy mạng. Tôi chỉ làm người tốt mà thôi. Người như cô, tôi thêm vào quan tâm! Xem cô bị oan hồn cuốn lấy còn dám ra ngoài hại người khác hay không!” Thượng Quân Trùng càng nói càng độc miệng, nhưng những lời này vào tai Từ Nam Phương lại khiến cô không kìm được tủm tỉm cười.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, anh chỉ chăm chú quan sát Từ Nam Phương. Nỗi lòng của Thượng Quân Trùng như thế nào, anh hiểu rất rõ. Còn Từ Nam Phương, có lẽ lúc này anh cũng đã nhìn ra.

Chương 35

MẠO HIỂM TÍNH MẠNG

Mấy nhân viên trực ca vẫn đứng chờ trong hậu điện, người quản lý đang ôm bộ đàm liên hệ với phòng giám sát, muốn tìm thêm người đến hỗ trợ.

“Lạ thật, sao lại không liên lạc được?”, người nọ thử liên lạc mấy lần mà không được, anh ta vò đầu, chuyện này có vẻ không bình thường. Anh ta đưa bộ đàm cho người khác, để họ thay đổi vị trí thử xem sao, nhưng cũng không có tín hiệu.

“Sao ở đây tín hiệu lại kém thế?”, nhân viên công tác bắt đầu cảm thấy bồn chồn, “Mấy ngày nay không mưa, hơn nữa, trước giờ tín hiệu vẫn ổn...”.

“Quản lý, hình như di động cũng không có tín hiệu...” Anh nhân viên trẻ tuổi kia thốt lên những tin tức kinh khủng trong những lúc quan trọng nhất.

Nghe anh ta nói vậy, những người khác cũng lấy di động của mình ra.

“Cậu dùng mạng Liên Thông, tín hiệu kém là đúng rồi, không phải... Mạng Di Động của tôi cũng không được...”

Khi phát hiện ra sự việc kỳ lạ này, trên mặt ai nấy cũng hiện rõ vẻ lo lắng. Một người trong số họ chợt nghĩ tới cái gì, vội giơ tay ấn vào nút cảm ứng hồng ngoại, anh ta đứng đó liên tục lắc lư, nhưng lại không nghe thấy còi báo động vang lên...

“Chết rồi!” Khi họ ý thức được vấn đề thì đã muộn. Tất cả đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì toàn thân đã mềm nhũn, đôi mắt đen kịt, bất tri bất giác ngã gục xuống, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thoáng qua...

***

“Danny, tìm được rồi thì mau chóng quay về thôi!”, Jim đã sắp mất hết kiên nhẫn ở nơi âm khí tràn đầy này, nửa đêm nửa hôm trông thấy nhiều quan tài như vậy thật sự là không may mắn và đáng sợ.

“Họ còn ở bên ngoài chờ chúng ta đấy”, Jim dè dặt thúc giục. Nhưng khi anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười từ đầu hành lang bên kia truyền tới. Tiếng cười ấy khiến Từ Nam Phương rung mình, đành phải nấp sau lưng Thượng Quân Trùng. Cô nhận ra giọng cười này.

Cốc mò cò xơi, hẳn ta không ngu đến mức vội vã bỏ đi như vậy.

“Bạch... Bạch Thanh Dật!” Trông thấy người kia, Jim không nhận được hết to. Xem ra, vừa rồi anh ta xuất hiện trong camera theo dõi đúng là có liên quan tới Từ Nam Phương.

“Là anh!?” Thượng Quân Trùng cau mày. Đối với người đàn ông này, anh không biết đối phó ra sao.

Bạch Thanh Dật tháo kính râm. Lần đầu tiên Từ Nam Phương trông thấy rõ khuôn mặt anh ta, không rõ là vì anh ta mặc bộ đồ đen, hay là dưới địa cung âm khí quá nặng, Bạch Thanh Dật tạo cho người ta có cảm giác anh ta chính là sứ giả địa ngục. Đôi mắt sâu thẳm âm u của anh ta giống như sinh ra ở nơi địa cung này. Anh ta híp hai mắt lại, nhìn thẳng Từ Nam Phương, giống như có thể đóng đinh người khác treo trên tường.

Từ Nam Phương nghiêng ngẫm cái tên này. Bạch Thanh Dật, mấy chữ vốn trong trẻo, đặt lên người đàn ông này lại khiến người ta nghe thấy lạnh run người, ý nghĩa đều bị thay đổi hoàn toàn.

Bạch Thanh Dật hơi cúi người gật đầu với Thượng Quân Trùng: “Chào thiếu gia!”.

Mấy tên thuộc hạ của anh ta đã lần lượt đi vào, đứng hai bên anh ta.

“Các anh...?”, lần này Jim không hề gọi điện cho Bạch Thanh Dật tới, thế nên sự xuất hiện của đám người kia khiến cho tất cả mọi người đều không có cảm tình.

Bạch Thanh Dật không trả lời câu hỏi của Jim, mà cười với Từ Nam Phương: “Ai nói tôi không có bản lĩnh giết được cô? Cho dù cô có thể trốn vào tận đây, tôi cũng có cách vào được”. Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi, khẩu khí đã chứng tỏ mình là người chiếm ưu thế. Cái cách anh ta nhìn Từ Nam Phương hết như nhìn một con kiến bị rơi vào nước, anh ta muốn ra tay với cô chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trong khi Thượng Quân Trùng vẫn còn mù mờ không hiểu gì, Diệp Phi Vũ đã nhanh chóng có phản ứng: “Anh muốn giết cô ấy?”. Dù là câu hỏi, nhưng điều này lại có tác dụng thúc tỉnh Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng nhìn Bạch Thanh Dật, thấy trên mặt hắn ta không để lộ bất cứ biểu hiện gì, giống như ngầm thừa nhận.

“Vì sao?” Mặc dù Thượng Quân Trùng nhận định Từ Nam Phương không phải một cô gái tốt, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo ngốc nghếch, cổ hủ, cái gì cũng không biết, vì vài đồng tiền mà bán đứng bản thân, thế nhưng cô lại khiến cho

Bạch Thanh Dật phải điều động lực lượng tới lấy mạng, Thượng Quân Trùng thật sự cảm thấy khó hiểu. Dựa vào thực lực của Bạch Thanh Dật, đối phó với một Từ Nam Phương nhỏ bé chỉ cần sai vài tên thuộc hạ tới là đã có thể dễ dàng dọn dẹp xong.

Thượng Quân Trùng dù không nắm rõ thông tin về nhóm người này, nhưng sự chênh lệch về thực lực và hoàn cảnh giữa Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương, kẻ ngốc cũng dễ dàng nhận ra.

Thượng Quân Trùng bỗng dừng nghĩ đến việc Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương cùng xuất hiện trong camera theo dõi, hóa ra người đàn ông này tới đây là để lấy mạng cô, hóa ra cô chạy vào lồng mộ chẳng qua là vì muốn trốn hắn ta, nhưng không ngờ vẫn bị bại lộ.

Bạch Thanh Dật cười nói với Thượng Quân Trùng: “Trùng thiếu gia tốt nhất không nên biết nguyên do, chuyện này không liên quan đến cậu”. Vừa nói, anh ta vừa ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên lôi Từ Nam Phương ra.

“Chờ đã!” Thấy mấy tên áo đen đã bước lên, Thượng Quân Trùng lại nổi máu anh hùng, đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương, dang hai tay ra che chở cho cô. Hành động của anh lúc này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, Jim đứng bên cạnh một mực lau mồ hôi, cảm thấy rồi mình sẽ lại phải đứng ra thay Thượng Quân Trùng giải quyết hậu quả lần này.

“Các người vì sao muốn mang cô ấy đi? Mau cho tôi một lý do! Trung Quốc là xã hội pháp trị, các người không thể làm xằng bậy được!”, Thượng Quân Trùng oai phong nói, nhưng những điều này đối với Bạch Thanh Dật thật nực cười.

“Lúc Trùng thiếu gia bị người ta đánh, sao không thấy nói những lời này?”, Bạch Thanh Dật cười khẩy, phớt lờ Thượng Quân Trùng, tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ.

“Không ai được tới! Nếu không, tôi sẽ không khách khí với anh!”, Thượng Quân Trùng đã được lĩnh giáo sự độc ác của đám người này, lúc Từ Nam Phương vô thức lùi lại phía sau lưng anh, đầu óc anh đã nóng như lửa đốt, liếc nhìn lên tiếng.

Những tên thuộc hạ kia đương nhiên biết Bạch Thanh Dật nhượng bộ Thượng Quân Trùng một chút, vì thế khi thấy Thượng Quân Trùng đứng chắn trước Từ Nam Phương, bọn họ cũng chân chủ, liếc nhìn Bạch Thanh Dật để xin chỉ thị.

Bạch Thanh Dật móc một điều thuốc trong túi áo gió ra, bàn tay đeo găng thò vào trong túi áo lấy bật lửa. Chiếc bật lửa màu đỏ sẫm lóe lên một cái, phun ra ngọn lửa như tia máu tươi. Anh ta châm điều thuốc, đặt lên miệng, thông thả phun ra hai làn khói.

“Trùng thiếu gia, tôi đã nói là không liên quan tới chuyện của cậu! Như vậy đã là khách khí với cậu lắm rồi! Thực ra, cậu có muốn xen vào cũng không được!” Bạch Thanh Dật nói không nể nang.

“Tôi nói với cậu thế này nhé! Bạch Thanh Dật tôi muốn lấy mạng người, nếu không phải là báo ân báo oán thì là vì tiền! Cái mạng của cô gái này đã bị tôi nhắm trúng rồi! Trùng thiếu gia tốt nhất bớt nhiều chuyện đi!”, Bạch Thanh Dật tiếp tục hút một hơi thuốc, làm như không biết thân phận của Thượng Quân Trùng.

Lần này, Jim cực kỳ luống cuống, anh ta muốn cầu xin giúp Từ Nam Phương nhưng nghĩ tới sự tàn bạo và thế lực hùng hậu của Bạch Thanh Dật, lại cảm thấy có nói cũng chỉ vô ích. Gia thế của Thượng Quân Trùng tuy mạnh, nhưng có cầu, nước xa không cứu được lửa gần, hiện tại Bạch Thanh Dật nhất định đòi mạng của Từ Nam Phương, Jim có muốn gọi cứu viện của Thượng Quân Trùng đến, e rằng cũng không kịp nữa. Huống hồ, thứ Bạch Thanh Dật muốn không phải là mạng của Thượng Quân Trùng, mà là mạng của một cô gái tầm thường, cho dù Jim có thật sự gọi bố mẹ của Thượng Quân Trùng tới đây thì chưa chắc họ đã ra tay cứu.

“Anh không được làm càn! Tất cả các ngõ ngách trong bảo tàng này đều được giám sát. Phòng giám sát nhận thấy chuyện không ổn nhất định sẽ báo cảnh sát. Anh ra khỏi cửa hãy nghĩ xem nên khai báo thế nào đi!”, Diệp Phi Vũ muốn nhắc tới những chiếc camera được lắp đặt ở đây, sự phân tích lý trí của anh cũng nhận được sự tán thành của Thượng Quân Trùng.

Nhưng Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi với “lời nhắc nhở” của Diệp Phi Vũ, hoặc là, anh ta căn bản không có gì phải lo lắng: “Anh cho rằng tôi ngu đến mức cứ xông vào đây như vậy sao? Nói cho các anh biết, các anh quá coi thường chúng tôi rồi. Mọi tín hiệu liên lạc trong này đều đã bị chúng tôi cắt đứt, bộ thiết bị này của tôi chính là để đối phó với căn cứ quân sự. Bảo tàng thì sao nào, chẳng qua người ta chỉ khuếch đại lên! Hiện giờ hình ảnh trong phòng giám sát đã bị thay đổi, chẳng ai biết trong này xảy ra chuyện gì hết”. Bạch Thanh Dật mặt không biểu tình, nhưng giọng nói không giấu được sự đắc ý, “Hơn nữa, thật sự muốn dọa dẫm ta? Cảnh sát với công an là cái thá gì?”.

Nói tới đây, Bạch Thanh Dật nhìn về phía Jim. Anh ta đang Jim run rẩy sợ hãi, dường như những lời vừa rồi là Bạch Thanh Dật nói cho Jim nghe. Không hiểu sao Jim tự dưng nhớ tới bộ dạng giết người không chớp mắt của hắn ta, về mặt hắn ta lúc ấy thật chẳng khác gì hiện tại.

“Anh có bản lĩnh gì là chuyện của anh! Nhưng muốn giết cô ấy thì phải hỏi tôi trước!” Sự kiên định của Thượng Quân Trùng khiến đáy lòng Từ Nam Phương xót xa. Dường như tất cả những trách móc của anh đều chỉ là vì tức giận bộc phát, một khi cô gặp nguy hiểm, anh sẽ quên hết sự lừa dối của cô và sự bất mãn của bản thân để chạy tới trước mặt che chở cô. Những điều Thượng Quân Trùng nói đúng là rất ngây thơ, rất bạo gan, nhưng chính điều đó lại càng khiến người ta lo lắng, càng khiến người ta không nỡ và trân trọng.

Bạch Thanh Dật cười nhạt: “Trùng thiếu gia không sợ hãi đúng là chuyện tốt, nhưng nhiều khi cần phải biết lượng sức mình mới được. Cậu muốn cứu cô ta ư? Sợ rằng cậu không có bản lĩnh ấy”. Nói xong, trên tay Bạch Thanh Dật đã xuất hiện một khẩu súng, chìa thẳng vào Từ Nam Phương.

“Súng kíp?”, Từ Nam cảm giác không chắc chắn khi nói ra. Cô chưa từng trông thấy súng lục, nhưng Đại Minh đã có rất nhiều súng kíp được sử dụng, Từ Nam Phương không hề xa lạ.

Những người khác không thể bình thản được như Từ Nam Phương. Jim lúc này đã tái nhợt mặt, đầu gối thậm chí hơi khuỵu xuống, cơ thể mất thăng bằng, anh ta muốn giơ tay lên ngăn cản, khua khua bên cạnh: “Có chuyện gì từ từ nói...”, giọng nói của

anh ta run rẩy. Súng thật súng giả gì bọn họ đều đã từng được thấy, Jim sợ là vì còn phải xem súng nằm trong tay ai.

Bạch Thanh Dật chỉ vào Từ Nam Phương, nụ cười càng nham hiểm: “Cô muốn trốn sau lưng người khác à? Cô luôn miệng nói đến sinh tử, chẳng lẽ chính cô cũng sợ chết” Bạch Thanh Dật dường như không muốn mạng Từ Nam Phương, mà chỉ muốn vạch trần tâm tư của cô, đồng thời cho cô biết mùi vị.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Dật đi tới, cô phỏng đoán lý do Bạch Thanh Dật đến đây, nếu anh ta thật sự muốn giết cô thì không biết đã có bao nhiêu cơ hội rồi. Hiện tại chìa súng vào cô hoặc là chỉ có đe dọa và áp chế, hoặc là muốn đem việc này ra để trao đổi thứ khác!

Cô không trốn sau lưng Thượng Quân Trùng nữa. Bạch Thanh Dật nói rất đúng, nếu anh ta thật sự muốn giết cô, Thượng Quân Trùng căn bản không thể cứu được.

Huống hồ, Bạch Thanh Dật tới đây vốn không phải để lấy mạng cô.

Từ Nam Phương đi ra, đối đầu với ánh mắt của Bạch Thanh Dật: “Tôi chưa bao giờ nói tôi không sợ chết, nếu không sợ chết thì tôi đã chẳng phải trốn vào đây. Nhưng tôi vẫn nói như cũ, đến chỗ này, anh chưa chắc đã giết được tôi”.

Lời của cô chắc như đinh đóng cột, không ai dám ngờ vực, chỉ có Thượng Quân Trùng là nóng nảy: “Cô giả bộ mạnh mẽ cái quái gì! Cút ra đằng sau!”. Anh túm lấy cánh tay Từ Nam Phương, kéo cô lại sau lưng mình.

Từ Nam Phương lão đảo, suýt nữa ngã nhào xuống. Nhìn đôi mắt Thượng Quân Trùng, trong lòng cô cuộn sóng mãnh liệt.

Anh vẫn đứng chắn trước mặt cô, trừng mắt nhìn Bạch Thanh Dật: “Được, nổ súng đi! Để tôi xem kỹ thuật bắn của anh có chuẩn không!”.

Lời này của Thượng Quân Trùng chẳng khác nào đang khiêu khích đối phương, Jim nghe mà sợ chết khiếp, vội vàng lên tiếng nói đỡ: “Áy áy, anh Bạch, các anh có tư thù gì, có thể tìm cơ hội khác giải quyết được mà. Bây giờ ra tay, ngộ nhỡ làm Danny bị thương thì anh với nhà họ Hạ cũng...”. Jim dè dặt nhắc nhở Bạch Thanh Dật món nợ ân tình với nhị lão gia. Bất luận thế nào, thân thể của Thượng Quân Trùng cũng không thể xem nhẹ, Bạch Thanh Dật không sợ Thượng Quân Trùng, nhưng tuyệt đối sẽ sợ thể lực nhà họ Hạ.

Bạch Thanh Dật đảo mắt nhìn mọi người một lượt, trả lời câu hỏi của Jim: “Chính vì món nợ ân tình với nhị lão gia mà tôi mới ra tay!”. Anh ta vừa dứt lời, ngón tay móc vào cò súng.

Ánh mắt Thượng Quân Trùng chăm chăm nhìn về cổ tay Bạch Thanh Dật, không hề nhúc nhích. Khi thấy ngón tay hấn ta khẽ động, anh đã lập tức đẩy Từ Nam Phương xuống đất, nằm đè lên người cô, hai tay ôm lấy đầu cô.

Từ Nam Phương vô cùng kinh ngạc, hành động bất thành linh của Thượng Quân Trùng khiến cô hoảng hốt. Cô vừa ngã nhào xuống đất, còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, chưa kịp cảm nhận trọng lượng cơ thể Thượng Quân Trùng đè lên thì đã nghe thấy một tiếng nổ bên tai. Toàn bộ địa cung dường như rung chuyển, những âm thanh vọng lại chổng chéo lên nhau càng thêm rõ rệt.

Từ Nam Phương muốn bịt tai lại nhưng hai tay cô lúc này đã bị Thượng Quân Trùng đè xuống, chỉ cảm nhận được cơn đau buốt ở tai và gạch đá vỡ vụn rơi xuống trước mắt, cô ho khan, bấy giờ mới hiểu Thượng Quân Trùng đột ngột bỏ nhào về phía mình để làm gì.

Sau khi âm thanh kia kết thúc, Thượng Quân Trùng mới ngẩng đầu lên, hai tay anh vẫn đang bịt tai Từ Nam Phương. Anh cuống quýt hỏi: “Cô có sao không?”.

Giọng nói thân thiết và đôi mắt long lanh nước của anh khiến Từ Nam Phương thoáng ngẩn người.

Đây là đôi mắt đẹp nhất cô từng trông thấy, đôi mắt ấy dường như có sức mạnh thu hút năng lượng, khiến người ta nhất thời mềm nhũn toàn thân. Lúc này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy ánh mắt của anh tuyệt đẹp, không thể nào rời mắt đi được.

“Cô làm sao rồi?”, không thấy cô trả lời, Thượng Quân Trùng dùng tay lay lay đầu cô. Bấy giờ Từ Nam Phương mới định thần lại, nhịp tim đang bình thường bỗng trở nên dồn dập như tiếng chân con nai chạy điên cuồng, khuôn mặt thoáng cái nóng ran, đỏ ửng.

“Sao anh có thể tùy tiện nổ súng như thế? Có bản lĩnh thì giết sạch chúng tôi đi!”, Diệp Phi Vũ phẫn nộ tới cực điểm, cuống quýt nâng Thượng Quân Trùng từ mặt đất dậy. Từ Nam Phương lúc này đã toàn thân vô lực, phải cần đến hai đỡ mới có thể đứng thẳng người.

Sắc mặt đỏ bừng của cô vẫn chưa dịu đi. Sau khi được Thượng Quân Trùng đỡ dậy, cô một mực cụp mi mắt, không dám nhìn anh, càng không mở miệng nói dù chỉ một chữ, thậm chí một câu “cảm ơn” cũng không có.

Mặc dù không nói được gì, nhưng khoảnh khắc ấy, trái tim cô tựa như bị một lưỡi dao sắc của một nhát thật sâu. Cô cảm nhận được nhịp tim dồn dập của mình, Thượng Quân Trùng đã cứu cô, thậm chí mạo hiểm cả tính mạng.

Chương 36

XIN ANH HÃY BUÔNG TAY

Thượng Quân Trùng lại tỏ ra bức bối với sự im lặng của Từ Nam Phương, muốn trao đổi ánh mắt với cô nhưng cô chỉ chừa lại cho anh một khuôn mặt ửng đỏ. Bản thân anh cũng không biết vì sao lại đột nhiên quên cả mạng sống của mình để bảo vệ người con gái kia, anh còn đang đợi cô nói lời cảm ơn để phản bác và giải thích, cho dù việc làm này chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi. Thế nhưng, Từ Nam Phương thậm chí không cho anh cơ hội ấy, mà thẳng thừng giả câm giả điếc.

Thượng Quân Trùng đành ôm một bụng phẫn nộ của mình trút lên đầu Bạch Thanh Dật: “Được lắm! Nổ súng phải không? Chúng ta chết cùng nhau!”.

Hai trong mắt anh như muốn bắn ra ngoài, đáng về sống chết không sợ.

Thế nhưng, Bạch Thanh Dật lại tháo găng tay, dùng nó để lau súng, rồi bỏ vào trong túi áo gió: “Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành”.

Nghe anh ta nói vậy, Thượng Quân Trùng lại càng khó hiểu. Chợt nghĩ tới điều gì, anh quay đầu lại, trông thấy một viên đạn đâm sâu vào bức tường phía sau, cự ly hơn một mét.

Như vậy... Bạch Thanh Dật vừa rồi nổ súng chỉ là một động tác giả?! Cho dù anh không mau lẹ đẩy Từ Nam Phương xuống thì viên đạn ấy cũng sẽ không bay vào người cô? Bạch Thanh Dật vốn dĩ không hề có ý định giết Từ Nam Phương?

“Rốt cuộc anh có ý đồ gì?”, dù không biết nhiều về nội tình, nhưng Thượng Quân Trùng không phải một kẻ ngu ngốc, nhìn vết đạn, nghe khẩu khí của Bạch Thanh Dật, anh đã có thể phát hiện ra.

Bạch Thanh Dật mỉm cười nói: “Trùng thiếu gia bảo vệ cô ta như vậy, nếu tôi bắn hạ cô ta thì việc làm ăn của tôi chắc chắn sẽ thua lỗ! Viên đạn vừa rồi là tôi bắn, nhưng Trùng thiếu gia đã đứng ra cứu người, khiến tôi mất chuẩn, mọi người ở đây đều trông thấy”, vừa nói, anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương, “Tôi muốn giết người để như trở bàn tay, có điều, tôi không muốn phải áy náy với đồng tiền. Mà cho dù tôi không thêm tiền đi nữa thì anh em thuộc hạ của tôi vẫn cần tiền”.

Từ Nam Phương một mực im lặng. Những lời Bạch Thanh Dật nói tuy mập mờ nhưng hàm nghĩa đã lộ ra quá rõ rồi. Anh ta đổ tất cả trách nhiệm lên người Thượng Quân Trùng, như vậy, thực chất anh ta không hề có ý định giết cô, anh ta chỉ súng về phía cô chẳng qua là để dụ Thượng Quân Trùng đứng ra cứu cô. Làm vậy, anh ta vừa có thể dễ dàng báo cáo kết quả với nhị lão gia, vừa khiến Thượng Quân Trùng nợ anh ta một ân tình, một mũi tên trúng hai đích, quả nhiên là một vụ làm ăn chỉ lãi chứ không lỗ.

Những điều Bạch Thanh Dật vừa nói khiến Thượng Quân Trùng mông lung. Rõ ràng hẳn ta cảnh cáo anh không được nhúng tay vào chuyện này, thậm chí còn ra vẻ sẽ không bỏ qua nếu anh gây khó dễ. Nhưng đến khi anh thật sự bất chấp tính mạng để lao vào bảo vệ Từ Nam Phương, Bạch Thanh Dật lại thực hiện một cú bắn hồng, viên đạn bay về một nơi cách rất xa anh. Rõ ràng hẳn ta đang cố ý gài bẫy, chứ làm gì có chuyện sau khi nổ súng còn đột nhiên bán cho mình một đạo lý ân tình?

Bạch Thanh Dật tặng cho Thượng Quân Trùng một nụ cười lịch sự, rồi quay đầu nói với Từ Nam Phương: “Hôm nay là Trùng thiếu gia bảo vệ cô, tôi bán cho cậu ấy một cái ân tình, không tính toán với cô. Nhưng mà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng để tôi tìm thấy cô!”. Nói xong, anh ta hiên ngang quay người, dẫn theo thuộc hạ rời khỏi đây, bóng dáng biến mất nơi cuối hành lang đen sẫm, không gian chỉ còn vọng lại tiếng bước chân xa dần, tựa như mỗi bước đi đều đang giẫm lên những viên đạn...

Đến khi Bạch Thanh Dật đã đi khuất, Từ Nam Phương vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về những điều anh ta nói. Có phải Bạch Thanh Dật đang cảnh cáo cô không được một mình xuất hiện? Có phải anh ta sẽ còn tìm tới đòi mạng cô? Không phải! Tuyệt đối không phải! Từ Nam Phương rùng mình, anh ta nói những lời này không phải để cho cô nghe!

“Cô làm gì mà lại đắc tội với cái tên Bạch Thanh Dật đó?”, Jim tức giận chất vấn Từ Nam Phương. Dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng tình cảnh vừa rồi quả thực nguy hiểm, Jim lo lắng cho Thượng Quân Trùng mà không kìm được tức giận, kể cả biết rõ giữa quan hệ giữa anh và Từ Nam Phương không bình thường.

“Tôi thấy chưa chắc đã là cô Từ đắc tội với anh ta.” Diệp Phi Vũ vẫn giữ được sự bình tĩnh, thái độ giống như mình và Từ Nam Phương chỉ là những người qua đường gặp nhau một lần. “Vừa nãy Bạch Thanh Dật cũng nói rõ rồi, anh ta làm việc vì tiền, có lẽ cô Từ đắc tội với người khác, kẻ đó muốn mua mạng của cô qua tay Bạch Thanh Dật”.

“Cô đắc tội với ai hả?”, Thượng Quân Trùng hiển nhiên đồng tình với những điều Diệp Phi Vũ phân tích, nhưng khi nói chuyện vẫn cố tình tỏ ra ta đây, anh hừ lạnh một tiếng: “Chắc chắn đi lừa người, bây giờ người ta tìm đến cửa”.

Từ Nam Phương không hé răng nửa lời, chỉ có Diệp Phi Vũ nói đỡ cho cô: “Người mà cô Từ đắc tội lại có thể sai khiến được Bạch Thanh Dật đích thân ra tay, chứng tỏ người này không phải đơn giản”. Diệp Phi Vũ đứng trên góc nhìn của người xem mà phân tích rõ ràng, “Bạch Thanh Dật là trùm bang nhóm Chu Thiên, với thân phận đó, sợ rằng chẳng bao giờ anh ta phải đích thân ra tay. Hơn nữa, cô Từ lại chẳng có thân thế gì đặc biệt, nếu không phải Quân Trùng bảo vệ thì Bạch Thanh Dật đã có thể tùy tiện

sai tay chân đến lấy mạng cô Từ rồi, đúng không? Đâu cần anh ta phải huy động nhân lực ồ ạt như vậy?”.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ, chọc thẳng vào âm mưu của Diệp Phi Vũ. Anh ta nhất định đã đoán ra người sai Bạch Thanh Dật đến giết cô là nhị lão gia, nhưng Thượng Quân Trùng không biết điều này thế nên mới cố tình phân tích tỉ mỉ, làm như đang mãi suy nghĩ, đang cố gắng tìm hiểu nguyên do, thực chất là gợi ý Thượng Quân Trùng đoán ra đáp án.

Quả nhiên, Thượng Quân Trùng cau mày nói: “Như vậy sao? Ai có thể khiến hân ta đích thân xuống tay? Là ông già nhà tôi? Hay là còn ai khác?”. Thượng Quân Trùng nhớ Jim từng nói Bạch Thanh Dật còn một mối nợ ân tình với nhị lão gia, lần trước hân ta xuất hiện cứu anh, lẽ nào cũng là do bố anh sai khiến?

Thượng Quân Trùng hít sâu một hơi, Jim nhanh miệng nói theo: “Đúng thế, nhất định là Hạ tiên sinh có bản lĩnh này. Tôi nghe nói cũng chỉ có nhà họ Hạ mới sai khiến được Bạch Thanh Dật...”. Nói tới đây, nhận ra mình lỡ lời, Jim vội chữa cháy, “Đương nhiên có thể còn có người khác mà chúng ta không biết”.

Từ Nam Phương âm thầm quan sát Diệp Phi Vũ. Lúc này, trên mặt anh ta là vẻ mờ mịt khó hiểu: “Nhà họ Hạ á?”, anh ta nhìn Thượng Quân Trùng, bỗng dưng mỉm cười, “Đúng rồi, tớ nhớ cậu từng nói với tớ chuyện thân thể của cậu, ôi trí nhớ của tớ thật là tồi!”. Diệp Phi Vũ gượng gạo cười, vờ như trước giờ mình là người vô tư, không biết chuyện gì.

Từ Nam Phương dừng dừng nhìn người đàn ông giả dối giống mình, thỉnh linh lại bị Thượng Quân Trùng lay lay: “Này, bố tôi sao lại muốn giết cô?”.

Hỏi xong, anh lại như tỉnh ngộ điều gì: “Tôi biết rồi. Là vì tôi?”.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng thoáng cái trắng bệch, anh tóm chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, quăng xuống đất, hai tay chống thất lưng, giống như bị cơn tức giận làm cho nghẹn: “Được lắm! Ông ta muốn tôi về đó làm con rối để điều khiển chứ gì? Nằm mơ đi! Tôi có chết cũng không để ông ta đạt được mục đích!”. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu Thượng Quân Trùng đang ám chỉ cái gì. Anh hẳn là đã biết nguyên do nhị lão gia muốn sát hại Từ Nam Phương. Vụ tai tiếng do cô gây ra mặc dù không bị phơi bày, công chúng không biết chuyện, nhưng thực ra rất nhiều đài truyền hình và phóng viên đều đã biết, chỉ là họ giữ kín không nói ra, thậm chí ông chủ của công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết còn gửi cho Thượng Quân Trùng xem những bài viết mà các tờ tạp chí chuẩn bị công bố. Sự việc ấy cỡ nào kinh khủng, cỡ nào ảnh hưởng tới hình ảnh của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng không chịu nghe theo sự sắp xếp của nhị lão gia, bước vào con đường ca hát đã là đi ngược với ý muốn của bố mình, bây giờ lại gây ra tin đồn đáng xấu hổ như vậy, nhất định ấn tượng về anh trong lòng với lão vương gia sẽ bị giảm đi đáng kể. Cho dù trên thực tế, giữa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương không có gì, nhưng nhị lão gia cũng không cần quan tâm, chỉ bằng một cú điện thoại đã có thể giải quyết Từ Nam Phương dễ dàng.

Thượng Quân Trùng là người ngang ngạnh, ưa mềm, không bao giờ chịu khuất phục trước sức mạnh, về điểm này, anh và Hạ Giáng Tư rất giống nhau. Có lẽ người nhà họ Hạ đều có nét tính cách này. Thượng Quân Trùng không phải kẻ ngốc, chỉ cần một chút tin tức mà Diệp Phi Vũ “vô tình” tiết lộ, anh đã nhìn thấy mưu đồ của bố mình. Hiện giờ, biết bố mình sẵn sàng xuống tay giết người vì mục đích tìm người thừa kế gia sản, anh lại càng phẫn nộ, càng bất mãn.

Buộc anh về để cạnh tranh vị trí người thừa kế ư? Tốt nhất là nằm mơ đi!

Thượng Quân Trùng kéo Từ Nam Phương chạy ra ngoài, Jim và Diệp Phi Vũ đi theo sau, thậm chí không còn nhớ đến đám nhân viên công tác đang ngất lịm nằm ở chính giữa hậu điện. Thượng Quân Trùng hùng hổ lôi Từ Nam Phương suốt dọc đường, bước chân vội vã, những âm thanh do quần áo ma sát vang lên tạo cảm giác ngột ngạt.

“Thôi đi, anh lôi tôi đi đâu?”, Từ Nam Phương yên lặng này giờ, hiện tại thấy mình bị kéo tới gần xe của Jim mà không phải xe của Diệp Phi Vũ, chợt cảnh giác dừng chân, không chịu đi nữa.

Thượng Quân Trùng giận dữ nhìn cô: “Đứng lại làm gì? Không biết có người muốn giết cô à?”. Đôi khi, anh cảm thấy giữa mình và Từ Nam Phương hình như không thể chung sống hòa bình được.

“Biết, nhưng anh không giúp được tôi!”, Từ Nam Phương nói chắc như đinh đóng cột.

Đáng tiếc trên mặt không có râu, bằng không, Thượng Quân Trùng nhất định sẽ bị những lời này của cô chọc giận đến mức râu cũng phải dựng đứng lên.

“Cô tưởng dựa vào một tý thông minh ấy của mình thì có thể giữ lại được mạng chắc? Cô quá tự đề cao mình rồi đấy.”

Jim lúc này đã lên xe, Thượng Quân Trùng mở cửa, muốn đẩy Từ Nam Phương vào. Nhưng cô vẫn đứng im không chịu nhúc nhích. Cô giữ thái độ chùng mịch, nói với Thượng Quân Trùng: “Tôi không đi. Tôi phải quay về nhà họ Hạ. Thấy tôi giờ này còn chưa về, cậu Giáng Tư nhất định sẽ bị phu nhân quở trách”. Khẩu khí của cô không chút sợ sệt, tựa như chuyện tối nay xảy ra không hề liên quan tới mình.

Thượng Quân Trùng trợn mắt: “Nói cô không phải người điên, có đánh chết tôi cũng không tin! Tôi nói cho cô biết, người muốn mạng cô chính là bố tôi, cô vẫn còn định quay về nhà họ Hạ sao? Cô có phải sợ mình chết không đủ nhanh không hả?”.

Thượng Quân Trùng tiếp tục ra sức đẩy Từ Nam Phương, cô lão đảo mắt thẳng bằng, cả người ngã nhào vào ghế sau xe, sống lưng đau nhức.

Cô bất lực nhìn Thượng Quân Trùng, có lẽ anh sẽ dùng mọi cách để ngăn cản mình quay về nhà họ Hạ, bây giờ đã bức mình lên xe, nhất định là muốn đưa cô tới một nơi hẻo lánh nào đó, có thể là ra nước ngoài, cũng có thể là một vùng nông thôn nhỏ, không để cô xuất hiện ở thành phố này, không để bố anh tìm được cô.

“Tôi nói rồi, chuyện của tôi không cần anh lo.” Từ Nam Phương nổi cáu, “Cho dù có phải chết cũng là do tôi lựa chọn. Không liên quan tới người khác”.

Giọng điệu của cô khiến Thượng Quân Trùng ngẩn người. Đây là một điều tốt “ngu xuẩn” nhất mà anh làm, xưa nay đều là Thượng Quân Trùng anh phụ lòng người khác, không ngờ hôm nay quan tâm, lo lắng cho Từ Nam Phương chỉ để đổi lại sự khinh bỉ của cô ta. Có điều, chuyện Từ Nam Phương bị truy sát ít nhiều cũng có liên quan tới anh nên anh vẫn nhất quyết phải nhúng tay vào.

Từ Nam Phương nổi giận nhìn Thượng Quân Trùng, trong mắt không phải biết ơn mà là phần nộ, bùng lên như ngọn lửa: “Để tôi xuống xe! Chuyện của tôi, tôi tự biết cách giải quyết”. Cô đẩy Thượng Quân Trùng ra ngoài, khiến anh suýt nữa ngã nhào về sau.

“Đồ điên!” Chỉnh lại tư thế ngồi, Thượng Quân Trùng lại đẩy Từ Nam Phương vào trong, rồi ngồi sát vào cô, “Người điên như cô phải đem nhốt vào bệnh viện tâm thần!”.

Chưa kịp nói cho hết câu, Thượng Quân Trùng đã bị một lực mạnh đập vào người, anh đang trong tư thế ngồi vào xe nhưng móng còn chưa chạm ghế thì cơ thể đã mất thăng bằng, hoa mắt chóng mặt, ngã phịch xuống đất, mặt ngửa lên trời.

Đầu bị va đập vào nền bê tông, Thượng Quân Trùng cảm thấy đau đến choáng váng.

Jim và Diệp Phi Vũ trở mắt kinh ngạc, còn Từ Nam Phương thì thản nhiên xuống xe, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trùng, giọng nói lạnh băng: “Cảm ơn lòng tốt của anh”.

Cô quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn anh. Vừa rồi khi trông thấy anh ngã, nghe một tiếng “phịch” vang lên, ngực cô cũng tựa như bị ai đâm một cú, không, có cảm giác như một con kiến đang chậm rì bò trên người, không đau không ngứa, nhưng lại cực kỳ khó chịu, khó chịu đến mức cô chỉ muốn lập tức chạy trốn khỏi đây.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp bỏ chạy thì tay đã bị Thượng Quân Trùng tóm lấy: “Để thực hiện giấc mộng bước chân vào gia đình giàu có, cô dám mạo hiểm cả mạng sống của mình sao? Những thứ đó hấp dẫn đến thế sao? Khiến cô lưu luyến đến thế sao?”.

Thượng Quân Trùng cố nén cơn đau, chất vấn Từ Nam Phương. Một tay anh giữ tay cô, một tay kia chống xuống đất, chính anh cũng không biết vì sao mình lại cố chấp đến vậy trong khi cô không hề có lấy một chút cảm kích nào với mình.

Câu hỏi của Thượng Quân Trùng khiến Từ Nam Phương vô cùng khổ sở. Cô không dám quay mặt lại nhìn anh, sự quan tâm của anh, ý tốt của anh chính là gánh nặng của cô kiếp này.

Cả đời cô, chỉ cần một mối lo là đã đủ rồi, thêm nữa, nhất định sẽ chỉ chuốc thêm mâu thuẫn thôi.

Từ Nam Phương chậm chạp nhắm mắt lại: “Đúng thế! Tôi lưu luyến, tôi bị ỉu! Anh bớt nhiều chuyện đi”.

Cô nhận ra thanh âm của mình run rẩy, cô cố gắng giữ tâm trạng bình thường. Khó khăn lắm mới mở mắt ra được, nhưng ngay lập tức cô ngược mắt lên thấy Diệp Phi Vũ đang nhìn mình chằm chằm.

Thượng Quân Trùng đã tức giận đến cực điểm nhưng vẫn không chịu buông tay, dường như sau khi hiểu ra những điều cô nói, anh còn chưa kịp phản ứng.

Từ Nam Phương vùng vẫy rút tay ra, nhưng Thượng Quân Trùng lại càng nắm chặt hơn, đến mức Từ Nam Phương cảm thấy cánh tay đã tê buốt. Cô không kiềm chế được, cả tiếng mắng: “Anh quá ngu ngốc hay đang ảo tưởng về tình cảm? Tôi lừa gạt, tiếp cận anh chỉ vì anh là con cháu nhà họ Hạ! Nếu anh đã không có ý định bước chân vào nhà họ Hạ thì cũng đừng có ngăn cản tôi đi tìm người khác, đừng có ngăn cản tôi thực hiện giấc mộng của mình!”.

“Anh đừng nghĩ vừa rồi cứu tôi thì tôi sẽ biết ơn anh, sẽ nghe theo sự sắp xếp của anh!”, Từ Nam Phương càng nói càng khó nghe, nét mặt cô giữa màn đêm có phần hung dữ, “Anh yên tâm, món nợ ân tình này tôi nhất định sẽ trả lại anh”.

Lời nói của cô cứ luẩn quẩn quanh bãi đỗ xe, tựa như hàng ngàn mũi kim đâm vào lỗ tai Thượng Quân Trùng. Nắm tay anh càng lúc càng siết mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát cổ tay cô.

Từ Nam Phương đau đến mức trán đổ lấm tấm mồ hôi, nhưng cô vẫn nín nhịn, dường như sự đau đớn ở tay còn không khó chịu, ngột ngạt như sự đau đớn trong lồng ngực.

Đột nhiên, cô cảm thấy cổ tay mình được thả lỏng. Thượng Quân Trùng đã buông tay cô.

Cô nghe thấy tiếng cười khê của anh: “Rốt cuộc tôi đang làm gì thế này?”. Thượng Quân Trùng đặt tay lên ngực tự hỏi, nhưng người mà anh muốn hỏi lại không thể cho anh đáp án.

Jim ngồi trong xe, chần chừ không biết có nên xuống để giảng hòa hay không. Diệp Phi Vũ lại đứng im quan sát, làm như mình là một kẻ ngoài cuộc, không hề có ý định xen vào việc giữa hai người họ.

Thượng Quân Trùng nhìn chằm chằm vào Từ Nam Phương. Cô cố nén cơn giận trong lòng, đón lấy ánh mắt của anh, hôm nay trong mắt anh chỉ có ảm đạm và tuyệt vọng. Cô biết, anh đã hoàn toàn thất vọng về mình. Từ lúc anh bỏ cô lại một mình, đến khi anh tới cứu cô, cuối cùng là sự phủ nhận của cô đối với anh, mặc dù lúc này anh không nói gì thêm, nhưng hành động của anh đã chứng minh lòng chân thành của anh - thứ mà Từ Nam Phương cô khó có thể tiếp nhận được.

Thượng Quân Trùng nhìn cô, ánh mắt anh viết rõ mấy chữ “không chịu hối cải”. Cuối cùng thì anh cũng đã từ bỏ rồi, anh lên xe rồi, đóng cửa xe rồi, thậm chí, anh không nói thêm với cô một câu nào, càng không nhìn cô lấy một cái.

Từ Nam Phương nhìn theo chiếc xe của Thượng Quân Trùng lần thứ hai rời xa mình, tâm trạng càng thêm nặng nề. Mình hết lần này tới lần khác lừa dối anh ấy, cự tuyệt anh ấy, nhất định anh ấy đã thất vọng về mình rồi? Sẽ không còn ôm tâm tư gì về mình nữa?

Diệp Phi Vũ lặng lẽ đứng phía sau Từ Nam Phương, mãi tới cô không còn nghe tiếng ô tô chạy vun vút nữa, anh mới lên tiếng: “Cô đi đâu vậy?”.

Từ Nam Phương cười khẩy: “Anh biết rõ rồi còn muốn hỏi sao?”.

Diệp Phi Vũ mở cửa xe, hờ hững nói: “Tôi chỉ không rõ vì sao tới tận lúc này mà cô vẫn cự tuyệt cậu ấy? Sự quan tâm cậu ấy dành cho cô, có lẽ còn vượt xa những gì tôi và cô nghĩ”.

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu ý của Diệp Phi Vũ. Lúc Bạch Thanh Dật nổ súng, Thượng Quân Trùng đã bỏ nhà về phía cô, tại thời khắc sống chết kề cận, anh đã bảo vệ cô một cách vô thức, làm sao cô không nhận ra sự quan tâm của anh dành cho mình lớn thế nào? Có một người quan tâm mình như vậy, cô cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua, đáng tiếc, dòng nước ấy cuối cùng vẫn cứ bị đóng băng.

“Tôi nói rồi, tôi nhất định phải về bảo vệ một người.”

Từ Nam Phương nói, “Hơn nữa, nếu tôi đi cùng Thượng Quân Trùng thì sao có thể làm nội ứng cho anh được đây?”. Vừa dứt lời, cô liền bác bỏ lập luận của chính mình, “Nhưng mà, hình như tôi đã suy nghĩ lệch lạc rồi thì phải! Hiện tại, anh nhất định hy vọng tôi bỏ đi cùng Thượng Quân Trùng thì mâu thuẫn giữa cha con anh ấy càng thêm gay gắt. Nhà họ Hạ càng loạn, anh và Diệp Phi Vũ càng có cơ hội để đục nước béo cò, đúng không?”.

“Cô có phải đã nghĩ quá xấu về tôi rồi không?”, Diệp Phi Vũ khởi động xe, hờ hững nói.

“Tôi nghĩ xấu anh? Hay là con người anh vốn dĩ như vậy?”, Từ Nam Phương lạnh lùng cười, “Có lẽ đúng là nhị lão gia muốn lấy mạng tôi, nhưng Bạch Thanh Dật xuất hiện chỉ nhằm mục đích để Thượng Quân Trùng biết sự đối nghịch giữa anh ấy và cha mình. Còn anh, vờ vịt đứng ngoài cuộc phân tích rõ mọi chuyện, cũng vì muốn cho Thượng Quân Trùng biết cái gọi là ‘chân tướng’, muốn cha con họ đoạn tuyệt quan hệ”. Từ Nam Phương nói không kiêng dè, “Anh và Bạch Thanh Dật, vốn dĩ là đồng bọn”.